

Hafifletici Sebepler'in Yazarı

Nancy Taylor Rosenberg

ATEŞLE OYUN

@psilon*

ATEŞLE OYUN

Nancy Taylor Rosenberg

BİR

Duruşma salonunun dışındaki koridor bir TV stüdyosunu anımsatıyordu. Spot ışıkları, üç ayaklı sehpaları üzerine monte edilmiş kameralar, çelik malzeme kutuları, kalın kablo demetleri ve duvarlara yaslanmış, kahvelerini yudumlarırken aralarında sohbet eden teknisyenler daracık koridorun her yanını işgal etmişti. Bir Dallas Morning News muhabiri, bir kenarda sohbete dalmış olan Savcı Stella Cataloni ve Dallas Bölge Savcısı Benjamin Growman'ı fark etti. Şu anda duruşmaya ara verilmiş olmasından yararlanıp ağızlarından birkaç laf alabileceğini düşünerek o tarafa seğırtti. Kayıt cihazını bölge savcısının suratına uzatarak, "Sizce Gregory Pelham bu kez mahkûm olacak mı?" diye sordu. "Kesinlikle." İnce uzun boylu Growman koyu renk bir Armani takım ve göğüs cebinin üzerinde adının baş harflerini taşıyan kolalı beyaz bir gömlek giymişti. İnce dudaklı ve iri burunluydu, gözleri birbirine yakındı. Elli yedi yaşındaydı, saçları hafif kırışmıştı, ancak hâlâ yakışıklıydı. Başarılı ve kendinden emin görünen bir adamdı.

"Peki, o halde eski davadan paçasını nasıl kurtardı?"

Growman, "Jüri o zaman kesin bir karara varamamıştı," diye yanıtladı. "Bunların hepsini biliyorsun, Abernathy. Bizi biraz rahat bırak." Yeniden sohbetine döndü, ancak Abernathy ses kayıt cihazını tutmaya devam ediyordu. "Pelham daha geçenlerde bir çocuğu taciz etmeye kalkıştığı için tutuklanmıştı," dedi. "Bu nedenle mi onu daha önceki adam öldürme suçlarından dolayı yeniden yargılamaya karar verdiniz? Neden onu yalnızca en son işlediği suç yüzünden dava etmediniz? Bu kez jürinin kendisini beraat ettireceğinden korkmuyor musunuz? Bir kez aklanırsa, yeniden yargılanamaz. Bu doğru değil mi?"

Stella Cataloni, "Cinayet suçundan hüküm giyince, kendisine işlediği yeni suçlardan dolayı dava açacağız," diye araya girdi. "Kayıt cihazını kapat, Charley. Şu anda Benjamin ile tartışmamız gereken şeyler var."

Otuz dört yaşındaki Stella zeki ve kararlı bir kadındı, basın ondan "Vahşi İtalyan Kedisi" diye söz ediyordu. Aynı zamanda da bir Teksas güzeliydi. Sarı renkli keten bir elbise giymişti,

abanoz rengi hafif dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Ela gözleri altın sarısı pırıltılar saçıyor ve teni pürüzsüz görünüyordu. Saçının sol tarafını kulağının arkasına atmış, diğer bölümü ise yüzünü örterek öne doğru dökülmüştü. Zarif fakat yuvarlak hatlı vücudu etine dolgundu. Muhabir uzaklaşır uzaklaşmaz Growman, "Ara ne kadar sürecektir?" diye sordu. Ağustosun ikinci haftasıydı ve kırk bir dereceye ulaşan hava sıcaklığı kavurucuydu. Dallas şehir merkezindeki Frank Crowley adliye binasında klimalar çalışıyor, ancak böylesine sıcak günlerde ısıyı pek nadiren yirmi

derecenin altına indi-rebiliyordu. Growman mendilini çıkarıp yüzünü ve boynunu sildi.

Stella saatine baktı. "Yalnızca beş dakika kaldı," dedi, "ve ben daha ofise uğramaya bile vakit bulamadım. Walden davasını soruşturan dedektifin raporunun gelip gelmediğini öğrenmek istiyordum."

Growman kaşlarını çatı. "Şu anda, yapacağın suçlamayı düşün," dedi. "Bunun dışındaki her şey bekleyebilir."

Stella onun gözlerine bakarak, "Karar vermek üzereyim," dedi. "Jürinin ne kadar sürede karar vereceğine bağlı olarak, bu akşama dek bir hüküm çıkabilir."

Growman, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyi hissediyorum," dedi, heyecanlı bir şekilde gülümseyerek. "Tabii eğer jüri üç veya dört saatten daha uzun süre içerde kalırsa, bileklerimi kesmeye hazırlanacağım." Sözünü sakınmayan ve aksi biri olan Stella yalnızca yedi yıl içinde Dallas Bölge Savcılığında ikinci yetkili düzeyine yükselmişti. Şansını beceri ve yeteneğiyle destekleyerek, girdiği her davayı kazanmış, bütün sanıkları mahkûm ettirmişti. Şimdi bir davayı kaybetmek üzere olduğunu kabullenemezdi. Ben Growman bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ko-minsky senin bazı tanıkların gözünü korkuttuğunu söyledi," dedi. "Seni bu konuda uyarmıştım. Bunun gibi bir davada yapacağın en son şey jüri üyelerini kendinden soğutmak olmalı." Stella, "Bu altı yıllık eski bir adam öldürme suçu," diye cevabı yapıştırdı, sesi seramik yer karolarıyla kaplı koridorda yankılanıyordu. "Aradan bu kadar uzun bir süre geçtikten

sonra en iyi bellekler bile silinir, Benjamin. Ben sadece onların anılarını tazelemeye çalıştım."

Serserinin ve tehlikeli psikopatın biri olan sanık, Gregory James Pelham, Ricky McKinley adında engelli bir çocuğu öldürmekten altı yıl önce ilk kez yargılandığı zaman, jüri kesin bir karara varamamış ve Pelham serbest bırakılmıştı. Şu

anda sanık olarak yargılanmasına yol açan işlediği yeni suçu, McKinley'in öldürülmesiyle kıyaslandığında çok önemsiz olsa da onu yeniden sahneye çıkarmıştı ve halk şimdi intikam diye çığlık atıyordu. Medya Bölge Savcılığını böylesine tehlikeli bir suçluyu elinden kaçırdığı için suçluyor, belediye başkanı ve şehir meclisi üyeleri adamı yeniden demir parmaklıklar ardına koyması için Grovman'ın basının etini yiyor ve tüm ülke dramı ulusal televizyondan açık seçik izliyordu. Growman, Stella'nın yüzüne doğru eğildi. "Onu mahkûm ettirmek zorundasın," dedi, nefesi bir meşale kadar yakıcıydı. "Bu adamın yeniden serbest kalıp elini kolunu sallaya sallaya buradan gitmesine izin veremeyiz. Bu çocuğu öldürmediği veya McKinley'e yaptığı gibi yüzüne asit dökmediği için şanslıyız." "Bak," dedi Stella, öfkesi kabarıyordu, "bunu yapmayı en az senin kadar çok istediğimi anlamıyor musun? Bu dava için öylesine fazla vakit harcadım ki kocam çekip gitti. Benden ne istiyorsun? Kan mı?" "Kendine hâkim ol." Growman başıyla muhabirlerin bulunduğu yanı işaret etti. "Enerjini duruşma salonuna sakla." Stella sırtını duvara yapıştırdı, gözlerinden alev fışkırıyordu. Birkaç kez derin nefes alarak, kendini toplamaya çalıştı. Duruşma salonunun kapısının

açılmasıyla birlikte insanların içeriye hücum edip yer kapmalarını izledi. Growman duygusal patlamaların gereksiz enerji kaybına yol açtığını öğrenmişti. İtinalı bir strateji izleyerek, Stella'nın ham ve kontrol edilmesi güç yeteneğini, onu her girdiği davayı kazanan biri yapacak bir niteliğe dönüştürmeye çalışmıştı.

Stella yine de birçok bakımdan kendini Growman tarafından keşfedilip yetiştirilmiş biri gibi hissediyordu. Growman'ın kariyeri birkaç yıl önce gerilemeye başlamıştı ama Stella kendisini tamamıyla yeniden zirveye taşıyacak uygun ortamı yaratmıştı. Stella onun roket rampası, hizmetkârı ve tetikçisiydi. Stella şimdiki makamında daha çok altında çalışan savcı ordusunun yöneticisi ve danışmanı gibi hareket ediyordu, onlara yasaların püf noktaları hakkında öneriler veriyor, dava stratejilerini değiştirmelerine ve jüri üyelerini analiz etmelerine yardımcı oluyordu. Mahkûmiyet sicili mükemmel olmayan ve bu yüzden kaybedecek daha az şeyi olan daha düzinelerce işinin ehli savcı vardı, Pelham davasını bunlardan biri alabilirdi. Yine de Growman Stella'nın bu mahkûmiyeti sağlayacak tek kişi olduğunu iddia ederek bu davayı onun alması için ısrar etmişti.

"Ricky McKinley öldü," dedi, sesi kısıktı. "Onu mezara gönderen adamın serbest kalmasına göz

mü yumacaksın? Diğerlerinin hepsi bir yana, sen onun hissetmiş olduğu korkuyu biliyor olmalısın. Zavallı, acınacak bir çocuk, Stella. Bu serserinin daha kaç çocuğu kirletip öldürmesine göz yumacağız?"

Stella gözlerini kırıpıştırarak göz yaşlarını akıtmamayı başardı. Sonra aklına bir fikir geldi. Jüri üyelerinin gözündeki korkutucu imajını değiştirebilir ve

aynı zamanda davayı yeniden canlandırabilirdi. Yüzüne kan hücum etti. Bunu yapabilecek miydi? Herkes ona güveniyordu. Kaderi kendi ellerindeyken bu canavarın yine duruşma salonundan çıkıp gitmesine nasıl izin verebilirdi?

Stella çelik gibi kararlı bir şekilde, bu kez, diye düşündü, Gregory James Pelham cezadan kaçamayacak, artık yolun sonuna geldi. "Çabuk," dedi, "bana bir saç tokası lâzım."

Beş dakika sonra, koridordan kürsüye doğru bambaşka bir savcı geliyordu. Stella saçını tam ense kökünden sıkıca at kuyruğu yapıp toplamış ve yüzünün sağ tarafında çirkin, eski bir yara izi iyice göz önüne çıkmıştı. Yürüyüşü daha dikkatliydi, gözleri yere çevrilmişti ve titremesine engel olmak için dudağının bir köşesini ısıırıyordu. Her yer doluydu. Muhabirler ve gözlemciler salonun arka duvarının önüne dizilmişlerdi. Stella

koridorda yürürken insanların soluk alıp verişlerini ve fısıltılarını duyuyor, birbirine karışan bu sesler kafasının içinde uğulduyordu. Her yanımı sarıp beni sokarak öldürmeye hazırlanan bir kovan dolusu yaban arısı gibiler, diye düşündü. Kürsüye ulaşp yerine oturduğunda, bir muhabir yanına yanaştı ve çömelerek resim çekmeye başladı. "Yüzünüze ne oldu?" diye sordu. "Bu yara izi gerçek mi?"

Stella adamın aptallığına sinirlendi. Elini uzatıp kamerayı yana iterek, "Şansını daha sonraya sakla," dedi. Jüri üyelerinin mübaşir tarafından içeri alındığını gördü, hemen masasının üzerindeki notları topladı ve çevredeki uğultuyu susturdu. Yargıç kürsüde, jüri yerindeydi ve Stella elindeki işe

başlamak için hazırды. Pelharh davasında Stella'nın yardımcısı Larry Kominsky idi. Kızıl saçlı, burnu ve yanakları çilli, genç ve parlak bir savcıydı. Stella ile Kominsky'nin arasında kocaman gözleri anlamlı bir şekilde bakan asil yüzlü bir kadın oturuyordu. Brenda Anderson davaya, soruşturmayla görevli savcı yardımcısı olarak atanmıştı. Bir Afrika kökenli Amerikalı olan Anderson'ın bilişim dalında lisans ve kriminoloji dalında yüksek lisans derecesi vardı. Şimdiki pozisyona gelmeden önce Dallas Polis Teşkilatı içinde değişik basamakları başarıyla çıkmıştı ve artık tüm eyalette Dallas Bölge

Savcılığının teknik sihirbazı olarak kabul ediliyordu. Yara izini görerek, hayretle, "Aman Tanrım, Stella, ne olmuş sana böyle?" diye sordu. Stella, "Sonra anlatırım," diye fısıldadı. "Şu anda birinin kışını tekmelememiz gerek." Yargıç Malcolm Chambers hafifçe mikrofona eğilip, "Bayan Cataloni," dedi ve Stella başını kaldırıp bakıncaya kadar durakladı. Chambers'ın yüzü yorgun ve kırıktı, beyaz saçları taranmış gibi görünmüyordu, gözlükleri de burnunun ucuna düşmüştü. Yara izini fark ettiyse bile tepki göstermemişti. "Aradan önce kaldığınız yere kadar özetleyebilirsiniz."

Stella, "Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," dedi. Ayağa kalkıp jüriye doğru bakarak, yara izini fark ettikleri zaman yüzlerinde beliren şoku gördü. İstedığınız kadar bakın, diye söylendi içinden, yalnızca dikkatle dinleyin çünkü noktaları birleştirmek üzereyim. Jüri üyeleriyle yüz yüze gelmek için hafifçe dönerek, "Bayanlar ve baylar," dedi, yüzünün sadece sağ tarafını onların görüş alanı içinde tutuyordu. "Ara vermeden önce, eyaletin bu

davada sunmuş olduğu gerçekleri dile getirdim. Aranızda tartışmaya başlamadan önce, sizden bu davadaki kurbanı anımsamanızı istiyorum. Bu dava süreci boyunca gördüğünüz otopsi fotoğraflarını anımsayın." Stella sesini alçaltıp

adeta fısıldayarak konuşmaya başladı. "Sanığın vahşı saldırısından kurtulmayı başarabilmiş olsaydı Ricky McKinley'in nasıl görüneceğini, eğer yapabilirseniz, gözünüzün önüne getirin." Bir heykel gibi hareketsiz kalarak durup bekledi, yüzü tamamen ifadesizdi.

Sonunda, "Bunu yapmanızı neden istiyorum, biliyor musunuz?" diye sorarak devam etti. "Sizden bunu yapmanızı istiyorum çünkü Ricky McKinley kurtulmadı. O artık kendisine saldıran kişiyle yüzleşmek, sanığın ellerindeyken yaşadığı korku ve dehşeti size birinci ağızdan anlatmak için buraya gelemmez. Eğer bu çocuk bir şekilde ölümden kurtulmuş olsaydı bile, yaşamını korku ve çaresizlik içinde sürdürüyor olacaktı. Asla normal olamayacak, karşılaştığı kişiler tarafından asla kabul edilmeyecek, asla korkudan uzak olamayacaktı. Onun adalet isteyen yakarışını duyamıyorsunuz çünkü bu ses yalnızca onun mezarından yükseliyor." Gözlerini yere indirdi. "Ama ben, tıpkı sanık tarafından yüzüne asit dökülürken kurbanın çektiğı o dayanılmaz acıyı hissedebildiğim gibi yakarışını da duyabiliyorum." Stella jüri locasına yöneldi. Bir ucundan ötekine doğru locanın önünde yürürken bir parmağını locayı çevreleyen korkuluğun üstünde gezdirerek devam etti. "Ricky McKinley altı yıl önce öldü. Ona

işkence edip öldüren adamsa altı yıldır hür biri olarak sokaklarda dolaşıyor." Duruşma salonu sessizdi. Kimse fısıldamıyor, kimse kımıldamıyor, hiçbir kumaş hışırtısı duyulmuyordu. Tüm gözler Stella' nın üzerindeydi, jüri üyeleri adımlarını izliyor, bir saniye olsun gözlerini üzerinden ayırmıyorlardı. Stella'nın alnı ve üst dudağı terden sırılsıklam olmuştu, göğüslerinin arasından ter damlalarının aşağı doğru kaydığını ve koltuk altlarının nemlendiğini hissedebiliyordu. Kolunu sanığın bulunduğu tarafa doğru uzatarak, "Bu aşağılık insan, bu canavar," dedi, "Ricky McKinley'i kandırarak arabasına aldı, ucuz bir motele götürdü ve vahşice ırzına geçti. Sonra öldüresiye dövdü, ağzına ve burnuna tıraş köpüğü sıktı ve onun bir köşede duran masanın altında büzülüp kalmasına neden oldu." Bir kaşını kaldırarak, "Bu yetmez miydi?" dedi. "Sanığın sapık saplantıları tatmin olmuştu. Daha fazla ne isteyebilirdi?" Durakladı ve sanki birinin kendisine yanıt vermesini bek-liyormuş gibi omuzlarını silkti. Aniden, "Hayır!" diye bağırdı, gövdesi ağır duyguların yükü altında titriyordu. "Bu yetmezdi." Konuşması gittikçe hızlanıyordu. "Ricky'nin kanlı ve perişan bedenini arabasının bagajına taşıdı. Sonra gözden ırak bir arsaya götürdü ve yüzüne etlerini kemiklerine kadar eritecek bir asit döktü. Ricky'nin tanınmaz bir hale gelmiş olması, cesedin

daha sonra yalnızca dişçi kayıtlarından teşhis edilecek olması, yüzünün onu doğuran insan tarafından bile tanınamayacak halde olması umurunda değildi. Sanığın düşündüğü tek şey bu zavallı çocuğun kendisini asla tanıyamamasını sağlamak ve yaptıklarının ceremesini çekmemek için, tutuklanmaktan kurtulmaktı. Gregory Pelham, kendini güvende

hissedebilmek için sekiz yaşında bir çocuğu kör etmek zorundaydı." Stella savcılarının oturduğu masaya dönerken, masanın arkasında ikinci sırada oturan, kurbanın annesi Judy McKinley'e doğru baktı. Kadının omuzları titriyor, yanaklarından aşağı oluk gibi yaşlar akıyordu. Stella uzanıp onun koluna dokundu, sonra birden tekrar jüri locasına doğru döndü. "Bayanlar ve baylar," dedi, "bu adamın kaderi, tıpkı gelecekteki kurbanlarının kaderi gibi şimdi sizlerin ellerinde." Jüri üyelerinin yüzlerini araştırdı; sanki onların belleklerini tazeliyor ve tek tek her birini bundan sorumlu tutuyor gibiydi. Alçak ve kararlı bir ses tonuyla, "Eyaletin sunduğu bu karşı konulamaz kanıtı dikkate alır almaz," dedi, "bu davada verilebilecek tek bir karar olduğunu anlayacaksınız. Ricky'nin intikam melekleri olarak, bu adamı ait olduğu yere, demir parmaklıkların arkasına yollamanız ve bu zavallı çocuğun ruhunun sonunda huzur bulmasına izin vermeniz gerekir."

Tam iki saat sonra mübaşir koridora çıkıp jürinin karara vardığını bildirince, Stella, Ben Growman, Larry Kominsky ve Brenda Anderson hep birlikte telaşla duruşma salonuna doğru ilerlediler. Endişeliydiler. Kominsky otuz bir yaşından daha genç görünüyordu. West Point'ten mezun olmuş ama savcı olmak için askerî kariyerini bırakmıştı. Stella'dan sonra Dallas'ın en iyi savcılarının biriydi. Ufak tefek ve temiz yüzlü oluşu ona aldatıcı bir masumiyet ve saf görünümü veriyordu. Brenda Anderson, etek uçları dizlerinin birkaç santim altında, muhafazakâr bir örgü elbise giymişti. Boynu uzun ve zarifti, saçları başının arkasında sıkıca topuz yapılmıştı. Bir grup içindeyken temkinli davranan, ancak bir konuyla kişisel olarak ilgilenirken hırçınlaşan dedektif, başını eğmiş Stella'nın yanında yürüyordu. Kominsky

sanki kelime bizzat Tanrı tarafından söylenmiş gibi tavana bakarak, "Kazandık," dedi. "Jüri yalnızca iki saat çekildi. Yara izini göz önüne serme kararın harikaydı, Stella. Artık o serseriye beraat ettirmelerinin hiçbir yolu kalmadı." Growman gömleğinin manşetlerini çekiştirerek, "Kapa çeneni," dedi. Durdu ve Kominsky'nin yüzüne bakıp dişlerinin arasından tıslayarak konuştu. "Bir nebze olsun duygu yok mu sende? Bu kadının kendini kameralar önünde teşhir

etmesinin ona neye mal olduğunu anlamıyor musun?"

Savcı Stella'ya baktı ve bembeyaz kesildi. Saçları hâlâ arkada toplanmıştı ve yara izini örtmek için bir elini yanağına koymuştu. "Üzgünüm, tamam," dedi. "Düşünemedim. Lütfen, affet beni, Stella, ancak... harikaydın, biliyorsun. En hoşuma giden bölüm, 'eğer yapabilirsiniz, gözünüzün önüne getirin,' idi. Eh, işte bu bir sanat eseri idi. Jüri üyelerinin yüz ifadelerini görmeliydin." Stella duruşma salonunun kapısını hızla açarken, "Teşekkürler, Larry," dedi. "Bunun işe yaradığını umalım."

Üç savcı yerlerini aldılar. Saat altıyı geçmişti ve gözlemcilerin çoğu ertesi günden önce bir karar çıkmasını beklemedikleri için evlerine gitmişlerdi. Yalnızca basın ve ailenin yakın üyeleri duruşma salonunda toplanmışlardı. Growman orada bulunduğu için, Brenda Anderson, Judy McKinley ve kurbanın ailesinden birkaç kişinin bulunduğu birinci sıraya oturdu. Jüri üyeleri içeri girip yerlerine oturur oturmaz, yargıç salonu düzene davet etti ve jüri üyelerine bir karara varıp varamadıklarını sordu.

"Evet, vardık," dedi sözcü; tel çerçeveli bir gözlük ve kırmızı pantolon askısı takmış yaşlıca bir adamdı.

"Lütfen sanık ayağa kalsın," dedi yargıç.

Gregory Pelham kısa boylu, koyu tenli, kumral bir adamdı. Ucuz kahverengi bir takım, pembe bir gömlek giymişti ve baskılı bir kravat takıyordu. Avukatı onu dürtünce ayağa kalktı ve yüzünü kürsüye doğru çevirmeden önce Stella'ya küfretti. Yargıç sözcüye, "Kararı okuyabilirsiniz," dedi. Sözcü, "Biz, jüri olarak," diye okudu, "iddianamenin birinci maddesinde belirtildiği şekilde, sanığı Richard W. McKinley'i öldürmesinden dolayı cinayetten suçlu bulduk." Stella yerinde doğruldu. Grovman kendisini tekrar aşağı çekti.

Memnundu, ancak ek suçlamalar vardı ve jüri üyelerinin bunlar hakkındaki kararlarını da duymak istiyordu. Davanın eskiliği ve sanığın saldırıyı önceden tasarlamış olduğuna dair esaslı kanıtların eksikliği nedeniyle, eyalet, sanığı ölüm cezasına taşıyacak bir suç olan, doğrudan cinayet suçlaması ile dava açmamıştı. Buna karşın, değişik birkaç suçlamada bulunmuştu, bunlardan en belirginini çocuk kaçırmaydı.

Sözcü, "Biz, jüri olarak," diye devam etti, "iddianamenin ikinci maddesinde belirtildiği gibi, sanığı çocuk kaçırmaktan suçlu bulduk." Kominsky öne eğildi ve Stella ile Grovman'a fısıldadı. "Şampanyayı ben alıyorum." Geri kalan cezalarla artık ilgilenmeyerek, arka taraftan yavaşça kaçtı.

Kararların geri kalanları da okunurken Stella dinledi, iddiaların birçoğu ya önemsiz olarak veya diğer suçların kapsamı içinde sınıflandırılmıştı. Birçok kereler iddia makamı, tümü aynı suç davranışını yansıtan sayısız maddeyi dava dosyası haline getirirdi. Eğer jüri sanığı bir maddeden ötürü mahkûm ederse, diğerlerinden mahkûmiyet veremezdi; onun için, Pelham kalan

maddelerden suçsuz bulunmuştu. Sözcü kararları okumayı bitirir bitirmez, yargıç ceza için bir tarih belirledi ve hemen duruşmayı bitirdi. Muhabirler ayağa fırladılar ve Stella'nın suratına mikrofonlarını dayayarak masasının etrafını sardılar. Erkek bir muhabir birkaç meslektaşını kenara iterek, "Sizce Pelham hapiste ne kadar kalır?" diye sordu. Stella saçındaki lastiği kopartıp, sağ tarafta kalan saçlarını yara izini kapatması için öne doğru atarken, "En yüksek cezayı almasını umuyoruz," dedi. "Eğer yargıç hem cinayet hem de çocuk kaçırmayı birleştirerek ceza verirse belki de Bay Pelham hapisane duvarlarına bir daha hiç dışarıdan bakamaz."

"Yüzünüze ne oldu? Yakın zamanda bir kaza mı geçirdiniz? Yoksa eski bir yara mı? Son dakikada jüriyi etkilemek için sergilemeye karar vermiş olabilir misiniz?"

Her taraftan soru yağıyordu. "Yorum yok," dedi Stella. Ben Grovman'a bir şey söylemek için döndü ve sonra yanına giderek Judy McKinley'e sarıldı.

"Bitti, Judy," dedi. "Belki yaşamına devam edebilirsin artık."

Kadın ağlayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Size borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum. Bugün harikaydınız. Size ne olduğunu bilmiyorum, ancak... "

Grovman yanında belirince Stella onu bıraktı. Televizyon kameraları çalışıyor, fotoğrafçılar ikilinin birlikte resimlerini çekiyorlardı. Bir kadın muhabir Grovman'a, "Gelecek sene belki emekliye ayrılabilceğinizi söylemiştiniz," dedi. "Bayan Catalo-ni'yi yerinize geçmek üzere hazırladığınıza dair dedikodular doğru mu?" Grovman bir kolunu Stella'nın omzuna dolayarak eğildi. Kaşarlanmış politikacı edasıyla sesine rahat ve

babacan bir ton vererek, "Bu çok büyük bir olasılık, genç bayan," dedi. "Size, tümünüze gerçeği söylemem gerekirse, Stella Cataloni'den daha uygun bulabileceğim başka birini düşünemiyorum. O burada şimdiye dek gördüğüm en iyi savcı." Stella'ya doğru baktı ve güldü. "Belki onun seçim kampanyasını bile hazırlarım. Eh ne de olsa, emekliye ayrıldıktan sonra bir şeyler yapmam gerek. Tabii, eğer beni tutmak isterse."

Stella gülümsedi. Benjamin Growman gibi, yirmi yıl boyunca aynı işi yaptığı halde saygı gören ve yüceltilen birinin bir ulusal TV kanalında bir savcıyı takdir ettiğini belirtmesi, makamının anahtarlarını devretmesiyle aynı şey demekti. Growman ona elini uzattı, el sıkıştılar. Stella'nın koltuklan kabarmıştı, bundan hoşlanıyordu. Artık hiçbir şey onu durduramazdı.

Stella, Growman, Kominsky, Anderson ve başka birkaç genç savcı konferans odasında, daha iyi bilinen adıyla savaş odasında toplanmışlardı. Growman haftada bir kez üst düzey personelini ve daire başkanlarını toplantıya çağırırdı. Kendisi devam etmekte olan davaların değişik yönleri hakkında yorum ve görev dağılımı yaparken, hepsi uzun meşe masanın çevresinde birbirleriyle yüz yüze olurlardı. Masa şimdi kâğıt peçeteler, pizza kutuları, plastik bardaklar ve açılmış şampanya şişeleriyle doluydu, bir festival atmosferi hüküm sürüyordu.

Ayrıca Samuel Weinstein da oradaydı. Aslında Stella akşam yemeğini onunla birlikte yiyecekti. Pelham davası ile ilgili kararın bu akşam verileceğini hesaba katmadıkları için buluşmayı planlamışlardı. Teknik olarak, Weinstein, Stella'nın boşanma avukatı idi, ancak Stella onu evliliğini

bitirirken kendisini temsil etmek üzere tutmadan önce de aynı ufak dünyada gezinmişlerdi. Weinstein, Ben Growman'ın yakın bir arkadaşıydı ve odadakilerle çeşitli nedenlerle tanışmıştı. Birçok şehirde olduğu gibi Dallas'ta da gelişmiş sosyal çevreler vardı. Hukuk oyununu oynayan insanlar genelde aynı özel kulüplere üye olur, aynı spor salonlarına devam eder, aynı barlarda içkilerini içerlerdi.

Stella son zamanlarda Weinstein ile oldukça sık birlikte oluyordu.

Buluşmalarının nedeni çoğu zaman Stella'nın boşanma davası olmuyordu tabii. Sam iyi görünümlü bir erkek ve dinamit gibi bir boşanma avukatıydı, ancak bazı konularda eski kafalıydı. Yalnızca kırk üç yaşında olmasına karşın karısını göğüs kanserinden kaybetmişti ve on yıldan uzun süredir duldu. Biraz çocuksu ve fazlasıyla tutucu bir erkek olsa bile Stella onu çekici buluyordu. Avukat, kıvrıcık saçları ve patlak gözleri, iri burnu ve kuvvetli çenesiyle, Stella heyecanlı bir boşanma macerasına çıkarken kadının üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmıştı. Sam zaman zaman onu akşam yemeğine götürüyordu, ancak Stella hâlâ ilişkinin nereye kadar gitmesini istediği konusunda kararsızdı. Stella'ya kızarak, "Bu kadar çok şampanya içmemelisin," dedi. "Kendini hasta edeceksin. Pizzaya dokunmadın bile."

Stella içi şampanya dolu plastik bardağı ağzına doğru eğerek, "Böyle bir gün geçirdikten sonra," dedi, "sanırım sarhoş olmayı hak ettim. Varsın hepsi geri çıksın."

Masanın etrafındakiler buna gülerek tepki verdiler. Growman ayağa kalktı. Şampanya bardağını havaya kaldırarak, "Stella'nın şerefine," dedi. Hepimiz kendimizi böylesine adamalıyız. Ona iyi bakın, millet, çünkü Stella Cataloni

birkaç yıl içinde Dallas ehrinin yeni Bölge Savcısı olacak. Sayın hizmetkârınız ise golf sahasında gezinip duran akınların arasına katılacak." Stella bardağını kaptı ve uzak kşedekilere uzanmak için eğilerek masadaki her bardakla tokuturdu.

Kominsky, "Bir konuşma istiyoruz!" diye bağırdı. ampanya içmeye, diğerkleri gelmeden çok önce başlamıştı.

Stella, "Konuşma yapamayacak kadar sarhoum," diye lafı ağızında geveledi. Sonra yeniden bardağını kaldırdı. "Ben Grow-man'a. Umarım yıldırım hızıyla emekli olur. O zaman masanın baş köşesinde ben oturabilir ve hayatınızı cehenneme evirebilirim." Bardağını Sam'inkiyle tokutururken kazayla adamın üzerine ampanya döküldü. Bir peçete aldı ve ampanyanın bir bölümünü silmeye çalıştı.

Stella öfkelenerek, "zr dilerim, Sam," dedi.

Kominsky, "Kahve," diye bağırdı. "Hanıma biraz kahve getirin. Elimizde soslu bir savcımız var. Aslına bakarsanız, iki tane." Brenda Anderson koridorun sonundaki mutfakta kahve kalmış mı diye bakmak için dışarı ıktı.

Stella'nın yanında oturduğundan, Growman eğildi ve kulağına bir şey fısıldadı. "Sekreterime bugün televizyondaki syleşini banda aldırdım. Broma uğra da bu bandı bir anı olarak sana vereyim. Eğerk onu incelersen, kendini medyaya nasıl sunacağını öğrenirsin. Biliyorsun, bu da oyunun bir parçası. Kampanyaya başladığında imajını parlatmak isteyeceksin."

"Teşekkürler Ben, ama hayır, istemiyorum." Stella'nın yufka yürekli havası buharlaştı. Kendini teşhir etmiş ve davayı kazanmıştı ama artık bitmişti, hem kesinlikle c gibi göründüğü bir anıyı istemiyordu. Parmaklarını

yüzünün sağ yanını kısmen örten saçları arasından geçirerek, Sam'e, "Gidelim mi?" dedi. "Uzun bir gündü, hem de haklısın, eğer içmeye devam edersem, ya kendimden geçeceğim ya da hastalanacağım." Ayağa kalkmasına yardım ederken, "Bana göre hava hoş," dedi.

Koluna girdiği sırada kendi kendine Sam'in özel biri olduğunu söyledi. Ona saygı duymayı öğrenmiş, hatta geçmiş aylarda ona yaslanmıştı bile. Oldukça yoğun bir hukuk bürosunu

yönetirken on iki yaşındaki oğlunu yalnız başına yetiştirmek güç bir görev olmalıydı. Stella kendisini işine öylesine vermişti ki, çocuk yetiştirme isteklerini karşılamak bir yana, kocasını bile tatmin edememişti.

Bitkin görünen genç bir savcı kapı aralığından başını uzattı. "Sana bir telefon var, Stella," dedi. "Konuşmak istiyor musun, yoksa yarın sabah aramalarını mı söyleyeyim? Arayan Houston Bölge Savcılığından Holly Oppenheimer." Stella, "Hangi hatta?" diye sordu. Oppenheimer şimdi Houston'da savcılık yapmasına karşın, bir zamanlar Dallas bürosundaydı ve iki kadın iyi arkadaştı. Büro dışında nadiren birlikte olmalarına rağmen, öğlen yemeklerinde sık sık aynı masayı paylaşırlardı ve sabah ve öğleden sonraki aralarda sıkça kahve sohbetine daldıkları görülürdü. Pelham ilk kez yargılandığı zaman o davaya bakan savcı Holly'ydi ve Stella şimdiki yargılama sırasında ve öncesinde onunla düzenli olarak fikir alış veriş yapıyordu.

"Hat üç," dedi kadın. "Santral kapalıyken çalan tek hat bu ve yalnızca benim büromda çalışıyor. Ne zaman geç vakte kadar çalışacak olsam, bu telefonlarla uğraşıyorum."

Sam'e yalnızca birkaç dakika alacağını söyleyerek konferans masasının arkasındaki konsola yürüdü ve telefonu kaldırdı. "Holly," dedi, "Pelham hakkında haberleri duydun mu?"

"Elbette duydum, Stella," dedi kadın. "Kaçırır mıyım? Neredeyse bütün TV kanallarına çıktın. Burada Houston'daki CBS stüdyosu canlı yayın yaptı. Seni tebrik etmek için daha fazla bekleyemedim."

"Teşekkürler," dedi Stella, "ama, kullandığım malzemenin birçoğu senin eserindi biliyor musun? Aynı suç dosyalarını açtık, aynı kanıtları kullandık. Elimizden gelenin en iyisini denedik, ancak yeni bir şey elde edemedik. Yalnızca senin eski notlarını didikle-dim ve onlara biraz farklı bir tanım verdim."

"Bu davayı ne kadar istediğimi asla bilemezsin, Stella. Ricky' nin annesi ile çok yakınlaşmıştım. Davayı kaybedip de Pelham'ı serbest bıraktıkları zaman, kendimi onu aldatmış gibi hissettim." Stella, "Zarif bir kadın," diye yanıtladı. Ben Growman'ın gözlerini kendisine diktiğini görerek, yüzünü duvara çevirdi ve sesini alçalttı. "Geçen gün seni sordu, selamlarını iletmemi istedi." "O nasıl?" diye Holy sordu. "Bu onun için öylesine ağır bir darbe oldu ki. Ricky onun tek çocuğuydu. Şimdi bir kızım olduğu için, bir annenin neler hissedebileceğini anlıyorum." "Daha iyi," dedi Stella. "Bu konu kapandığına göre, herhalde artık yaşamına devam edebilir."

İçine dönerek, kendi durumunu düşündü. "Bu arada," dedi, "yangınla ilgili eski raporları gözden geçirme fırsatın oldu mu? Sen çok dikkatli birisin,

Holly, belki daha önceki araştırmacıların kaçırdığı bir şeyi görebilirsin. Biliyorum vaktin kısıtlı ama umarım.

Holly, "Ah, özür dilerim, Stella," dedi. "Pelham davası nedeniyle o kadar heyecanlandım ki neredeyse sana söylemeyi unutuyordum. Eski erkek arkadaşın şehre geri döndü. Polisler onu daha dün gece durdurmuşlar. Yarın sabah ifade vermek için buraya geliyor." Stella, "Randall mı?" dedi, bir eli aniden yanağına uzanmıştı. Growman'ın omzuna dokundu. "Tom Randall'ı bulmuşlar, Ben. Houston'a geri dönmüş." Growman yerinde kıpırdandı ve küfretti. "Ne zaman ifadesi alınacak?" diye sordu. "Dokuzda burada olması gerekiyor," dedi Holly. "Dinle, Stella," diye devam etti, sesi artık daha sert çıkıyordu, "insanlar Pelham davasını kaybettiğim için bürodan ayrıldığımı düşünüyor, ancak Growman beni cinsel açıdan taciz ettiği ve istifaya zorladığı için ayrıldım. İnceleme kurulunun şikâyetlerimi ciddiye almamış olması bunların geçerli olmadığını göstermez." Durakladı. Hattın öbür tarafında soluk alıp verişinin hızlandığı duyuluyordu. "Sen ve onun birbirinizle sıkı fıkı olduğunuzu biliyorum, muhtemelen şu anda tam

yanında oturuyordur, ancak sana gerçeği söylemem gerekirse, gerçekten hiç de umurumda değil." Stella yanıt veremedi, Holly telefonu yüzüne kapadı. Stella omuz silkerek ahizeyi yerine koydu.

"Senin en büyük hayranın," dedi Growman'a. Growman koltuğunu geriye çekerek, "Ah, sahi mi?" dedi. "Bana bilmediğim bir şey söyle." Birkaç dakika sonra yerinden doğruldu, Stella'nın yüzündeki gergin bakışı görmüştü.

"Ailenin ölümüne sebep olan yangını çıkaran kişinin Randall denen adam

olduğunu mu düşünüyorsun? Bu, yüzündeki yaranın sorumlusu da o demek oluyor, doğru mu?"

"Doğru," dedi Stella, gözleri nefretle parlıyordu. "Bu adamı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Asla bilemezsin, Ben." "Ne yapacaksın?" "Bu kıcı boklu herifi bulmak için on altı yıl bekledim," diye hırladı, "bana yaptığını ona ödeteceğim. Ne yapacağımı bilmek mi istiyorsun? Kahrolası kıcı duvara çivileyeceğim." Elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Sadece o kadar da değil, bunun her anının zevkini çıkaracağım." Masada toplanmış olanlar kendi aralarında gevezelik edip gülerlerken, şimdi hepsi sessizliğe bürünmüştü. Stella bugüne kadar yara izini hep saçlarıyla gizlediği için Growman dışında kimsenin bundan haberi yoktu.

Brenda yeniden odaya girdi ve çevresine bakındı. "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu. "Yoksa burada biri mi öldü? Bunun bir parti olduğunu sanıyordum, millet."

Brenda, Stella'nın gözlerindeki parıltıyı görünce sustu. Stella' nın kalbi göğsünün içinde davul gibi gümbürdeyerek atıyordu. Diğer savcıların kendisinin bir şey söylemesini beklediklerini fark ederek, utançtan kızardı. Sam hızla kalktı ve koltuğunu yeniden masaya doğru itti. "Hadi, Stella," dedi, kolunu onun beline dolayıp kapıya doğru yönlendirerek. Onun titrediğini hissedebiliyordu. "Seni arabayla eve bırakayım. Hadi buradan çıkalım."

Bölge savcısının bürosu Houston şehir merkezinde Fannin Caddesindeydi. On katlı kahverengi tuğla bir binaydı, iki yüzden fazla savcı, ayrıca devasa

bir memur ve destek elemanı ordusunu barındırıyordu. Gri polyester bir takım, boyası gitmiş siyah ayakkabılar ve geniş bir Stetson marka f  tr   apka giymi   ya  lıca bir adam   n taraftaki cam kapılara yakla  tı ve bir kadın, bir erkek ve iki k    k   ocu  a yol vermek i  in yana   ekildi. Sonra onları tıpkı bir   oban gibi lobi boyunca g  tt   ve a  ık bir asans  re y  nlendirdi. Kapılar dokuzuncu katta a  ılınca, uzun bir koridor boyunca y  r  meye ba  ladılar. K    k kız

a  lamaya ba  ladı ve kadın onu kuca  ına aldı, kal  asına dayadı ve adımlarını bozmadan devam etti.

Dedektif Carl Winters g  r    me odasının kapısına geldiklerinde kadına, "  z  r dilerim," dedi, "ama burada beklemek zorundasınız, bayan. E  er bir   eyler i  mek veya   ocuklara   ikolata almak isterseniz, koridorun ilerisinde otomatlar var."

Kadın di  er   ocu  un elini tuttu ve kuca  ındaki   ocukla bir banka     kt  . "B  ylesi daha iyi," dedi. "    erde ne kadar kalır?" "  ok uzun s  rmemesi gerek," dedi dedektif,   apkasını geriye iterek. Carl Winters altmı   ya  ına gelmi   ve emeklilik ya  ını   oktan ge  mi  ti, ancak o eski polislerdendi ve i  i onun b  t  n hayatıydı. Karısı yıllar   nce   lm    t   ve yeni d    ler kurmuyordu. Y  z  nde derin   izgiler a  ılmı  tı, ufak g  zlerinde bir sahtek  rlık ifadesi vardı, ayrıca d     k belli pantolonunun   zerinden dı  arı ta  an iri bir g  bek, son yıllarda fazla kilo aldı  ını belli ediyordu. Neden emekli olacaktı ki? Yapacak ba  ka hi  bir i  i yoktu. En yakın arkada  larından biri rozetini teslim ettikten      ay sonra altıpatlarını a  zına dayayıp teti  i   ekince, Winters bir su  lunun

peşinde koşarken eceli gelip bir köşede yığılıncaya ya da serserinin biri karnını kurşunla dolduruncaya dek işini sebatla yapmayı

sürdürmeye karar vermişti. Polislik görevinin heyecanına, hiç bitmeyen rekabet ve sürprizlere, devamlı tehlikeye bayılıyordu. Ayrıca cebinde bir rozet ve koltuk altında asılı bir tabanca ile dolaşmaktan da hoşlanıyordu. Bu insana bir güç ve saygınlık hissi veriyordu. Kovboy şapkası taktığı için insanların kendisine güldüğünü biliyordu, ancak onlara bir nebze aldırış ettiği yoktu. Saçları seyrelmiyordu ve her sabah Stetson'u başına geçirdiği zaman kendini daha iyi hissediyordu. Bu sanki unvan maçına çıkan bir boksör için, ringe çıkma zamanının geldiğini gösteren zil gibiydi.

Tom Randall'a, görüşme odasının kapısını açıp içeri girmesi için işaret ederek, "Buraya," dedi. Randall otuzlu yaşların ortasında iyi görünümlü biriydi, saçları açık kahverengiydi, dost görünümlü ve aydınlık bir yüzü vardı. Kısa kollu bir Hawaii gömleği ve Levi's marka kot pantolon giymişti. Odada toplanmış insanları görünce sinirli bir şekilde gülümsedi. Uzun boylu değildi ama epeyce yapılıydı. Kolları oldukça kaslıydı, bacakları ağaç kütüğü kadar kalındı ve göğüs kasları gömleğinin üst kısmını geriyordu. Winters, eğer birisi damarına basarsa Randall'ın ona ciddi ölçüde zarar verebileceğinden hiç kuşku duymuyordu. Winters masadan bir sandalye çekip, "Otur," dedi. Başını odanın arka tarafında duvara yaslanmış

olarak duran bir kadına doğru eğdi. "Bu hanım Holly Oppenheimer. Kendisi çok çalışkan bölge savcılarımızdan biridir." Holly kısa bir siyah etek ve uzun bir kırmızı ceket giymişti. Biçimli bacakları vardı ve onları sergilemekten

asla vazgeçmezdi. Gözleri açık maviydi. Birkaç tutamı çıkıntılı alnına düşen bukle bukle yumuşak sarı saçları, ensesine doğru taranmıştı.

"Bu saygıdeğer bey Frank Minör," diye devam etti, "cinayet bölümü uzmanı." Minör, Houston Bölge Savcılığı bürosunun yeni nesil uyanık üyelerinden biriydi. Harvard mezunuydu, zengin bir aileden geliyordu, genç ve hırslıydı. Brooks Brothers marka takım elbise giyer ve göz alıcı kravatlar takardı, nadiren gülümser ve eğer kariyerinde bir ilerleme sağlayacaksa gözünü budaktan esirgemezdi. Winters onun kurnaz biri olduğunu kabul etmek zorundaydı. Winters savcılığa gidip on altı yıllık eski bir davayı yeniden açmak istediğini söyleyince diğerleri gülüp geçmiş ama Minör onu dinlemişti. Büroda "Harvard Züppesi" veya "Kalburüstü Yuppie" olarak tanınırdı ve herkes Holly Oppenheimer'ın onu küçük gördüğünü bilirdi. Buna karşın Winters onu ayaklan yere basan biri olarak görmeye başlıyordu. Dedektif boğuk sesiyle, "Pekâlâ Randall," dedi, "neden bize son on altı yıldır neler yaptığını

anlatarak başlamıyorsun?" Win-ters'ın her zaman eyaletin bir numaralı tanığı olarak kabul ettiği Tom Randall, aradan bunca yıl geçtikten sonra nihayet yeniden ortaya çıkmıştı. Yangının ertesi günü Winters, Randall ile konuşmuş ve Randall yangının çıkmasından Stella'nın sorumlu olduğuna işaret etmişti. Bölge savcılığı bürosu iddianame hazırlamak için davayı kabul etmiş ve Stella tutuklanmıştı. Buna karşın, bir hafta sonra Randall şehirden kaçınca, eyalet Stella aleyhindeki suçlamaları geri çekmişti. Randall'ın ifadesi olmadan, devam etmek için yeterli kanıt olmadığına karar verilmişti. iki gün önce polis bir trafik kuralını ihlal ettiği için Tom Randall 'ı

durdurmuştu. Kimliği bilgisayar kayıtlarından araştırılırken, on altı yıl önce Cataloni cinayetlerine bakan mahkeme onu tanık olarak dinlemek üzere çağırdığı halde duruşmalara gelmediği için hakkında gözaltına alma kararı çıkarıldığı tespit edilmişti. Winters haberleri duyduğu zaman öylesine heyecanlanmıştı ki pantolonuna işemişti. Cataloni cinayetleri, yirmi yedi yıllık meslek yaşamının yarısından fazla, tam on altı yıldır onun korkulu rüyası olmuştu. Pelham duruşmaları sırasında Stella Cataloni'yi televizyonda gördüğü zaman neredeyse pes etmek üzereydi, sonra Randall ortaya çıkınca, bu işi sonuçlandırmak için elinde hâlâ bir fırsat olduğuna karar vermişti. Randall yüzünde boş bir ifadeyle gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu. Winters, "Hazır başlamışken," dedi, "bu iyi insanlara mahkemeye çağırıldığı halde neden gitmediğini de belki açıklayabilirsin."

Randall gergin bir şekilde, "Bak," dedi, "Sizin benim için bir tutuklama emri çıkardığınızı bilmiyordum. Taşındım, hepsi bu. Yanlış bir şey yapmadım. Beni aradığınızı bile bilmiyordum." Winters dudaklarını şaklattı. Yalancılardan nefret ederdi. Bazen onların kokusunu alabildiğini bile düşünürdü ve tam şu anda oda oldukça pis kokmaya başlamıştı. "Hadi ama, bu gerçekten doğru değil, değil mi?" dedi yavaşça. "Beş altı yıl önce ailenle görüştüm ve onlar da senin kendi hakkında tutuklama emri çıkartıldığını bildiğini söylediler. Bununla uğraşmak istemedin ve böylece izini kaybettirdin." Randall gözlerini kırıştırıp duruyordu. Alnında ve üst dudağında ter damlacıkları belirmişti. "Yangın ve diğer olaylardan sonra, Nebraska'ya taşınmaya karar verdim. Bu kesinlikle bir suç değil." Winters,

"Anlıyorum," dedi, "aileni ve akrabalarını ziyaret etmek için bile Houston'a hiç geri dönmedin, öyle mi?"

"Tamam," dedi Randall, pes ederek. "İlk söylediğin doğru. Bununla uğraşmak istemedim, onun için ayrıldım."

Winters, "Demek seni aradığınızı biliyordun?" dedi. "Demek istediğim, eğer burada hatalıysam beni düzelt, ancak buradan taşındıktan sonra bile düzenli olarak ailenle görüştün, doğru mu?" Randall masaya bakarak, "Evet," dedi, "beni aradığınızı biliyordum ama bunun böylesine önemli bir şey olduğunu düşünmüyordum. Demek istediğim, bunca yıl sonra o olayla hâlâ ilgileneceğinizi kesinlikle tahmin etmiyordum." Winters, "Pekâlâ," dedi, Stetson'unu çıkarıp yelpazelendikten sonra tekrar başına geçirerek, "cinayet oldukça önemli bir şeydir, evlat. O yangında iki insan öldü ve bizler de neler olup bittiğini öğrenmek istiyoruz," diye ekledi. Randall bakışlarını yeniden Winters'e yöneltmeden önce Oppenheimer ve Minör'ı kontrol etmek için başını yana çevirdi. "Zaman aşımı diye bir şey yok mu?"

Winters kalın kaşlarından birini kaldırarak, "Cinayette yok," dedi.

"Hadi yangın günüyle başlayalım."

Randall ayağa fırlayarak, "Okula geri dönmem gerek," dedi. "Şehre daha yeni döndüm. St. Elizabeth'in yeni futbol koçuyum. Şu sırada bir antrenman yapıyor olmamız gerekiyordu."

Winters gözlerini Randall'a dikip öylece baktı. Randall yeniden sandalyesine çökerken, "İyi, güzel," dedi, yüzü şimdi öfkeden kıpkırmızıydı. "Eğer o boktan işimi kaybedersem, lanet olası karıma ve çocuklarıma siz

bakarsınız." Winters sakince, "Neden şimdi bize neler olduğunu anlatıvermiyorsun?" dedi. "Sonra gider, futbol antrenmanını yönetirsin." Randall gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Hey," dedi, "bu uzun süre önceydi ve benim de öyle harika bir belleğim yok." Dudaklarını gerip masanın üzerine eğildi. "Sizi bu işe Stella Cataloni bulaştırdı, değil mi? O orospunun benim hakkımda kaç yıldır ne yalanlar uydurduğunu biliyor musunuz?" Biraz rahatlayıp, "Kahretsin," diye devam etti, "geçen gün onu TVde gördüm, oldukça iyi görünüyordu. Demek istediğim, tam o yangından sonra kendi kendime, kahretsin, dedim, bu kız asla bir daha eskisi gibi görünmeyecek." Eliyle bacağına vurarak efendiden bir delikanlı gibi güldü. "Yine de bir zamanlar becerdiğim bir kadının bu kadar ünlü olacağını hiç düşünmemiştim. Sanırım bu beni de ünlü yapar, ha?"

Winters ve Minör onun bu bayağı esprisine güldü ama Holly üç adama da küfreder bir bakış fırlatınca hemen ciddileştiler. Pek parlak bir özellik olmamasına karşın, Randall'ın erkeklerin

hoşlanmakta fazla güç çekmedikleri basit, sevecen bir yanı vardı.

Winters, "Hadi şu söz konusu geceye dönelim," dedi. "Yangın çıktığı gece Cataloni'lerin evinde miydin?"

Randall, "Evet," dedi, başını eğip cezalandırılmış bir çocuk gibi onlara baktı. "Orada olduğumu biliyorsunuz... ben erkek adamım, dostlarım. Kendimi temize çıkarmaya hazırım." Winters dikkat kesildi. Holly bir sandalye çekip masaya yerleştikten sonra, "Yangın gecesiyle başla ve olan biten her şeyi bize anlat," dedi. Winters'ın masanın üzerinde hazır bekleyen ses kayıt

cihazını göstererek, "İfadeni banda almamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu. Randall, "Bunu zaten yaptığınızı sanıyordum," dedi. "Tabii, ne isterseniz kaydedin. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Eğer isterseniz, beni yalan makinesine bile bağlayabilirsiniz." Holly, "Stella'nın çocuğunun babası sen miydin?" diye sordu. Houston'lu savcı dolgun göğüsleri ve uzun bacakları sayesinde başları kendine doğru döndürmek konusunda hiç güçlük çekmiyordu, ancak dudakları fazlasıyla ince ve burnu fazlasıyla sivriydi. Bu, tıpkı şimdi olduğu gibi bazen yüzünün yeteri kadar güzel görünmemesine neden oluyordu.

Randall "Onu becerdiğimi zaten söyledim," dedi. "Bu onun çocuğunun babası olduğumu kabul etmemle aynı şey değil mi? Demek istediğim, birisini becerdiğiniz zaman, genellikle olan budur." Winters içinden güldü. Başlangıç faslından sonra sonunda yangın gecesine odaklandılar. Randall, "Stella ailesine hamile olduğunu söylemek için benim de kendisiyle birlikte gelmemde ısrar etti. Bakın, o zamanlar işler iyiydi," dedi, gözleri geçmişin anılarıyla parlıyordu. "St. Michael futbol takımının yıldız oyun kurucusuydum ve bok gibi arkadaşım vardı. Yangından bir önceki gün, Nötre Dame'a futbol bursumun çıktığını söylediler. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Biliyorsunuz, Stella hamileydi." Holly, "Yaşam pek acımasız," dedi, Randall'dan sorgu odasında bulunan diğer iki erkek kadar etkilenmemiş gibi görünüyordu. Randall, "Böylece onun evine gittik ve annesine anlattık," diye devam etti. "Oldukça sakın karşıladı, ancak öbür ihtiyar daha işten eve dönmemişti. Kendisi inşaat müfettişiydi ve ok gibi dosdoğru biriydi. Bir

zamanlar kendisine okulun tepesinden rüzgâr fırılacağını aşırıldığını söyleyince beni o saat müdüre rapor etmişti. Buna inanabiliyor musunuz?" Winters, "Devam et," dedi. "Çok fazla konu dışına çıkmamaya çalış, Randall. Unutma, karın ve çocukların dışarıda bekliyor." "Pekâlâ, eğer yanlış hatırlamıyorsam," dedi, "Stella annesiyle birlikte mutfaktaydı. Dışarıda ön tarafta ihtiyarın arabasının sesini duydum ve o olduğundan emin olmak için pencereye gittim." Odayı inceledi. "Bakın size söyleyeyim, oldukça huzursuzdum. Kendimi koruyabilirdim, ancak Stella'nın babası eğer isterse insanı canını burnundan çıkarıncaya kadar dövebilecek o hain küçük İtalyanlardan biriydi. Dışarıda bir herifle birlikteydi, bir şey hakkında bağırıp çağırıyordu. Heyecanlandığı zaman, tüm bunları İtalyanca kumar ve ellerini kollarını sağa sola savururdu." Holly, bir ipucu hissederek, araya girdi. "Babasının tartıştığı kişiyi tanıyor muydun? Onu daha önce hiç görmüş muydun?"

Randall başını iki yana sallayarak, "Yoo," dedi. "Belki de bir komşusuyla köpek filan gibi bir şey yüzünden tartışıyorlardı. Ca-taloni'lerin köpeği hep yan komşusunun bahçesini eşeleyip dururdu." Holly, "Adamların söylediklerinden hiçbir şey anlamadın mı?" diye sordu. "Sanırım onun adama 'işe yaramaz serseri' filan gibi bir şeyler söylediğini duydum. Ancak Stella'nın babası herkese 'serseri' derdi." Randall gırtlığını temizledi ve devam etti, şimdi konuya iyice

odaklanmıştı. "İçeri girdiğinde onun ne kadar kızgın olduğunu görünce, ona başka bir gün anlatırım diye düşündüm, ancak Stella'nın annesi mutfaktan koşarak çıktı ve adam adımını içeri attığı anda her şeyi anlattı." Hafifçe ısıklık

alarak, "Herif ne biçim kızdı, biliyor musunuz? Burnundan solumaya başladı. Anlarsınız ya, bana manyak gibi bağıırıyordu. Benim Stella ile evlenmemi emretti, ama ben daha evlenmeye ve ocuk yetiştirmeye hazır değildim. Sonra onun kızının asla kürtaj yaptıramayacağını söyledi. Bana birkaç kez vurmaya başladı, ben de ona vurmaya başladım. Farkına varmadan, yerde yuvarlanmaya başladık ve Stella aramızda kaldı, babasından sanırım yanlışlıkla birkaç yumruk yedi." Sesi yumuşadı ve masada tam karşısında oturan Holly'ye bir göz attı. "Bu Stel'e gerçekten acı verdi, biliyor musunuz. Babasının daha önce ona vurduğunu sanmıyorum. Birbirlerine yakındılar, anlıyor musunuz, kendisine yardım edeceğini düşünerek ona söylemek istemişti." Holly, "Sonra ne oldu," diye sordu, "ona söyledikten sonra?"

Randall, "Ben oradan ayrıldım," dedi, "ama sonra babasının onu daha kötü dövmesinden endişelendim, o yüzden yeniden içeri girmek için bir yol bulmaya çalışarak evin çevresini dolaştım. Sonunda, bodruma açılan bir pencerenin açık

olduğunu gördüm ve oradan içeri girdim. Bodrumdan yukarı çıkan merdiven tam Stella'nın yatak odasının yanına çıkıyordu, böylece gizlice odasına girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim." Holly, "Stella o anda odada mıydı?" diye sordu. "Evet. Ve kızgındı. Aman Tanrım, hem de ne kızgınlık. Stel inanılmaz derecede çok öfkelenebiliyordu." Durakladı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Orada öylece oturmuş konuşuyorduk ki birden yataktan ayağa fırladı ve kendisine vurduğu için babasının serserinin teki olduğunu söyleyerek bağıırmaya başladı. Karnını tutuyor ve ağlıyordu. Belki gerçekten

de canını yakmıştı, anlıyorsunuz, değil mi? Hamile bir kadının karnına vurmak pek sağlıklı bir şey değildir herhalde. O zamanlar daha çocuktum, onun için bu tip işlerden haberim yoktu."

Holly, "Düşük mü yapıyordu?" diye sordu. "Bebeğini kaybettiğini biliyor muydun?" Randall kollarını başının üzerinde gerip esneyerek, "Duydum," dedi. Sonra orada öylece oturup odaya baktı.

Winters, "Yangın ne zaman çıktı?" diye sordu. "Anlatacağım. İnsana düşünmek için biraz zaman tanıyamaz mısınız? Şimdi konuşacağımız konu ciddi. Tümünü aklımda toparlamaya çalışıyorum." Koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra elleriyle yüzünü kapattı, sonra

ellerini indirdi ve yerinde doğruldu. "Tamam," dedi, "gerçeği öğrenmek istiyorsunuz, değil mi? O gece gerçekten ne olduğunu. Tamam, istiyorsunuz ve öğreneceksiniz." Derin bir nefes aldı ve hızla, tükürürcesine konuşmaya başladı. "Tam olarak farkına varamadım. .. Stella komodininin bir şey kaptı ve koşarak koridora çıktı. Eğer ihtiyarı eviyle birlikte ateşe vereceğini bilseydim, onu durdururdum. Bundan sonra sadece bütün evin yandığını ve herkesin çığlık attığını anımsıyorum. Anlıyorsunuz ya, işler çığırından çıkmıştı." Holly Minör'a baktı, sonra birden tekrar Randall'a döndü, yüzündeki şaşkınlığı atmaya çalışıyordu. "Stella kendi babasını mı yakarak öldürdü? Emin misin, kesinlikle emin misin? Bunlar ciddi suçlamalar, Randall. Bizim bildiğimiz kadarıyla, evi ateşe veren sensin."

"Bu boktan bir yalan," diye bağırdı Randall. "Bakın," dedi, "bunun için temize çıkmam gerekiyor. Stella'nın bu suçu benim üzerime atacağını

biliyordum. Yıllardır benim izimi bulmaya çalışıyordu. Houston'dan neden ayrıldım ve hiç geri dönmedim sanıyorsunuz? Kahrolası kadın... burası benim doğduğum şehir. O Allahın belası Nebraska'da, sürekli Stella'nın beni mahkemeye vermesinden korkarak yaşamaya bayıldığımı mı sanıyorsunuz?"

"Stella'nın babasını yaktığını gerçekten gözlerinle gördün mü?" diye sordu Holly. "Belki de yangın bir kazaydı?"

"Onun çığlık attığını duydum," dedi, gözleri parlayarak. "Gözümle görmedim, ancak duydum. Adam, 'Hayır, hayır, hayır!' diye haykırıyor ve Stella'nın adını söylüyordu. Kesinlikle babasını o ateşe vermiş gibi geliyordu kulağa. Birisi elinde çakmak benzini ve kibritle bir yere koşturduktan sonra, yanık et kokusu alıp bir adamın haykırdığını duysanız, sanırım siz de o kişinin kafasına koyduğu şeyi yaptığını düşünürsünüz." Holly'nin ağzı açık kaldı. "Onun elinde çakmak benzini ve kibrit mi gördün?" Sandalyesinde iyice alçalarak, "Az önce aynen böyle söyledim," diye karşılık verdi. Holly, "Çakmak benzini ve kibriti ne zaman gördün?" diye sordu. "Bunları nereden buldu? Komodinden aldıkları bunlar mıydı?" Randall, "Bakın, Stella bandodaydı," dedi. "Meşale gibi hazırlanmış şu sopaları çevirirdi. Elinin altında her zaman çakmak benzini veya benzin falan gibi şeyler olurdu, ayrıca herkes üzerinde kibrit taşır. Stel bunları büyük restoranlardan toplar ve komodini üzerindeki büyük bir çanakta biriktirirdi."

"Evden nasıl çıktın?"

Randall yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre düşündü. "Yatak odası penceresinden dışarı atlayabilirdim," dedi, "ancak onları kurtarmak

için bir şeyler denemek zorundaydım. Stel-la'nın erkek kardeşi yatağında uyuyordu, onu sırtıma alıp dışarı taşıdım. Ne Stella'yı ne de diğerlerini bulamadım. Duman çok kesifti ve alevler gerçekten yakıcıydı. Eğer yeniden eve girersem, kavrulacağımı biliyordum." Carl Winters, "Demek, itfaiyeye haber veren sendin?" dedi.

Randall, "Hey," dedi, "bunca yıl sonra bunu nereden hatırlayayım? Yapmam gereken her şeyi yaptım. Yangın çıkınca, herhalde itfaiyeye haber verirsin." Winters aslında Randall'in tam bir korkak gibi kaçtığını tahmin ederek, "Anlıyorum," dedi. İtfaiye ancak bir komşu aradıktan sonra gelmiş, Stella ve kardeşini kendilerinden geçmiş bir halde bahçede bulmuştu, Randall görünürlerde yoktu. Kardeşi mucizevi bir şekilde en ufak bir yara bile almadan kurtulmasına karşın Stella ciddi bir şekilde yanmış ve yangını izleyen birkaç gün boyunca yaşamı pamuk ipliğine bağlı kalmıştı. Ama Winters hep yangından Randall'in sorumlu olduğuna inanmıştı. Bir insanı yakarak öldürmek için kişisel bir ilişki gerektiğini biliyordu.

Ayrıca Stella ve babası arasında kimsenin bilmediği şeyler geçtiğinden de şüpheleniyordu. Ensest, çaresiz bir genç kızı kesinlikle cinayet

işlemeye itmiş olabilirdi, hele de erkek arkadaşı tarafından hamile bırakılmış ve babasının öfkesini çekmişse. Stella, Randall gider gitmez babasının kendisine saldırmasından korkmuş olabilirdi. Winters, belki de babasına saldırma bahanesi yaratmak için özellikle hamile kalmış olabilir, diye düşündü. Böylece, evi yakıp olaya kaza süsü vererek onu öldürebileceğini ve bu arada da kardeşini ve annesini evden çıkarabilecek zaman bulabileceğini düşünerek aptalca davranmış olabilirdi.

Holly, "Şimdi biraz geriye gidelim," dedi, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. "Eğer akşamüzeri Stella'nın babası birisiyle tar-tıştıysa, yangını çıkartan o da olabilir."

Randall, "Evde başka kimse yoktu," diye açıkladı. "Bak, ben bodrumdan girdim. Işıkların hepsi sönüktü ve çok büyük bir olasılıkla Stella'nın ailesi yukarıda, odalarında uyuyorlardı." Holly, "Stella'nın odası neredeydi?" diye sordu. "Mario ile aynı odayı mı paylaşıyordu?" "Hayır," dedi. "Odaları aşağı katta koridorda karşı karşıyaydı. Biliyorsunuz, orası bir malikâne değildi. Ufak bir yerdi. Biri hıçkırarak olsa evin her tarafından duyulurdu."

Holly bu konuya tamamen açıklık getirmek için, "ilk kez dışarı çıktığında," dedi, "evin önünde babasının arabasından başka bir araba gördün mü?"

"Hayır. Bana istediğiniz her soruyu sorabilirsiniz, ancak size söylüyorum, evde başka hiç kimse yoktu."

Holly, Winters'a döndü. "Yangın evin dışında başlamış olabilir mi?"

"Hayır. Yangın araştırma ekibi, yangının çıkış yerini Stella'-nın yatağı olarak belirledi." Holly suratında şaşkın bir ifadeyle, "O zaman bu Randall'ın hikâyesi ile nasıl bağdaşıyor?" dedi. "Yangın bu odada başlamış. Demin bize yangının koridorda başladığını, Stella'nın babasını yakalamak için dışarı koştuğunu anlattı." "Bakın," dedi Randall, "o gece olaylar çok hızlı ve korkunç gelişti. Belki bir hata yaptım." Holly, "Şimdi de ifadeni inkâr mı ediyorsun?" diye çıkıştı, sesi çok öfkeliydi. "Bizi burada oturtup tüm bu saçmalıkları dinlemeye mecbur ettin ve şimdi de tümünü geri mi alacaksın?"

"Hayır," dedi. "Yalnızca olayların kesin akışı konusunda yanılmış olabilirim. Size harika bir belleğim olmadığını söyledim." Durakladı, düşünüyordu. Başını Winters'a doğru eğerek, "Stella' nın babası yatak odasına gelmiş ve o da atılıp komodinin çekmecesinden çıkmak benzinini almış olabilir," dedi. "Adamı tam yatağın orada yakmış olabilir. Yatağın üzerinde konuştuğumuzu anımsıyorum. Vakit geçti, on ikiyi geçiyordu o sırada ve ben de bir süre için uykuya dalmış, sonra da yaşlı adam çığlık atmaya başlayınca uyanmış olmalıyım."

Holly kollarını bağlayarak, "Ama olayı görmedin ha, öyle mi?" diye sordu. "Eğer onlarla aynı odada idiysen, Randall, nasıl olur da olan biteni göremezsin?"

"Çok duman vardı ve görmek güçtü," dedi. Sonra gözleri parladı. "Hey, eğer adamın yanık kokusunu aldıysam, belki gerçekten de benimle aynı odadaydı. Stel kibriti filan aldıktan sonra uykuya dalmış olabiliriz. Babası odaya gelmeye ve onu tekrar dövmeye karar vermiş olabilir, o zaman o da babasını ateşe vermiştir." Holly, "Dur sana bir şey sorayım," dedi. "Madem Stella'nın suçlu olduğunu biliyordun, neden toparlanıp Houston'u terk ettin? Madem masumdun, o halde neden kaçtın? Kaçmakla, bir şüpheli olarak aranma olasılığı kapısını ardına kadar açtığının farkında değil miydin?"

Randall, "Onu seviyordum," dedi. "Hem zavallı şey yıkılmıştı, biliyorsunuz. Tüm o güzellik böyle boşa gitmişti. Nasıl ortaya çıkar da, onun hapse gireceğini bilerek, gerçeği söyleyebilirdim? Nasıl, ha? Bir erkek önem verdiği birisine böyle bir şeyi nasıl yapabilir?"

Winters eğildi ve Holly'nin kulağına fısıldadı. "On altı yıl önce onu bu işe bulaştırmaya hazırdı," dedi. "Dosyada ifadesi var."

Bir süre odaya sessizlik hâkim oldu. Sonra Holly elinin aya-sıyla masaya vurdu, Randall'ın durumunu sarsmaya kararlıydı. "Bize bir dizi boktan martaval yutturuyorsun, Randall. Yeminli ifade vermemiş olabilirsin, ancak hemen yangının ardından polis seninle temas kurduğunda, parmağınla Stella'yı göstermekte hiç de güçlük çekmemiştin. Eğer senin ifaden olmasaydı, dedektif Winters Stella'yı asla tutuklamazdı. Büromuz o zaman sen şehirden kaçınca davayı rafa kaldırmak zorunda kaldı çünkü başka tanışımız yoktu."

Randall'ın omzu kıpırdanmaya başladı. Şimdi bu yaşlı osuruk-çu herifi anımsamıştı. Aradan uzun yıllar geçmişti, Winters'ın nasıl görüldüğünü unutmuştu, hem dedektif eskiden kovboy şapkası takmıyordu. "Siz beni bulabilirdiniz," diye inat etti. "Kimse beni aramaya gelmedi." "Winters, "Başka bir ad kullanmıyor muydun?" dedi.

"Tamam, evet Carl," dedi, "ama senin gibi bıçkın bir polis için, bu çok büyük bir problem olmamalıydı."

Holly, "Tutuklama emri yalnızca bu eyalette geçerliydi," diye açıkladı.

"Yargıç mahkemenin

elinde başka bir eyaletten zorla tanık getirme kadar kuvvetli deliller olmadığını düşündü. Yine de, seni adalete engel olmakla suçlayabilirdik," dedi, "artık kasıtlı olarak cinayetle ilgili bilgi sakladığını biliyoruz."

Randall ayağa fırlayarak bağırdı. "Bu attığınız boku yemek zorunda değilim! Tutuklu değilim. Buraya size bazı bilgiler vermeye ve size yardım etmeye

geldim, siz ise kalkmış bana kahrolası bir katılmışım gibi davranıyorsunuz. Lanet olsun size! Kendi kendimi suçlamam için beni nasıl tuzağa düşürebildiniz? Bu bir tuzak değil mi?" Winters, "Otur yerine," diye hırladı. Randall yasalara saygılı bir adam olduğunu iyi bir gösteri yaparak anlatmıştı, ancak dedektifin ilk başlarda şüphelendiğinden daha da zekiydi. Randall sinirli bir şekilde, "Hayır, oturmayacağım," dedi, iş-killenmişti. "Bu piliç için Notre Dame bursumu feda ettim, kaçtım ve sanki bir asker kaçağıymışım gibi saklandım. Onun aleyhinde tanıklık yapmak zorunda kalmayayım diye kaçtım. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Babam Notre Dame'da top oynuyordu." Masanın önünde gezinmeye başladı. "Tüm yaşamım boyunca, o okula gitmeyi ve o takımda oynamayı hayal ettim. Eğer Stella olmasaydı, şimdi belki de çoktan profesyonel olmuş ve kahrolası bir servetin üzerine oturmuştum. Bunun yerine, fındık fıstık karşılığında çelimsiz lise veletlerine koçluk yapıyor ve kirayı nasıl ödeyeceğimi düşünüyorum." Durdu ve onlara döndü. "Şimdi gidebilir miyim? Eğer isteğim dışında beni burada tutacaksanız, beni tutuklamak ve bana haklarımı filan okumak zorunda değil misiniz?" Tüm görüşme süresince Frank Minör, sadece izleyerek ve dinleyerek odanın arka tarafında durmuştu. Daha birkaç hafta önce otuzuna basmış biri olarak, basamakları hızla tırmanmıştı. Holly kendisine doğru soran bir bakışla baktığında yalnızca başıyla onayladı. Randall'in ifadesinin sonuçlarını analiz ediyor, acaba duyduklarından yeteri kadar tutarlı bir dava malzemesi çıkar mı diye karar vermeye çalışıyordu. Holly, "Gidebilirsin," dedi. "Eğer sana yine ihtiyacımız olursa, seninle temas kurarız." Winters

ses kayıt cihazının durdurma düğmesine bastı ve ayağa kalktı. Holly, Minor'ın yanına gitti ve fısıldayarak, "Stella için pek iyi olacak gibi görünmüyor, değil mi? Sence adamın söylediklerinin hepsi yalan mı, yoksa bir kısmı doğru olabilir mi?" diye sordu. Minör kadının yanından geçip kapıya doğru ilerlerken, küstahça, "Sana onun yalan söylediğini düşündürten şey nedir?" dedi.

Randall tam odadan çıkmak üzereyken donup kaldı, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Stella hemen kapının dışında, karısı ve çocuklarının yalnızca birkaç metre ötesinde duruyordu. Randall'ı görür görmez fırlayıp suratına okkalı bir tokat indirdi. Suratının sağ yanını tırnaklarıyla çizip kanatarak, "Seni serseri," diye haykırdı. Saçını geriye savurup bağırdı, "Bana ne yaptığına bak, hayvan herifi O zaman seni kendi ellerimle öldürmemek için kendimi zor tuttum." Holly onu yakalayıp uzaklaştırmaya çalıştı, ancak Stella kurtuldu ve yumruğunu sıktı, Randall'a patlatmaya hazırdı. Randall'ın karısı çığlıklar atıyor, çocuklar ağlıyor ve bacaklarına sarılıyorlardı. Birkaç savcı gürültüyü duydu ve koridorda onlara doğru koşmaya başladı, ancak Winters herkesi bir kenara itti ve Stella'yı belinden kavrayıp ayaklarını yerden keserek birkaç adım uzakta yere indirdi. "Her kimsen," dedi, göğsü zorlanmadan dolayı inip kalkarak, "bir adım daha atarsan seni kelepçelerim." Frank Minör ve diğer savcılar Randall ve ailesinin koridordan dışarı çıkmasına eşlik ederken, Holly telaşla oraya koştu ve Winters'e Stella'nın kim olduğunu söyledi. Karışıklıkta onu tanıyamamıştı. Onu TV'de görmüş olmasına karşın, bugün daha farklı görünüyordu. Saçları yüzünün bir tarafını örtmüştü ve ağır bir makyajı vardı. Winters onu

görmüş olduğu için, epeyce estetik ameliyat geçirmek zorunda kalmış olduğunu biliyordu. Estetik ameliyat yalnızca yaranın görünümünü iyileştirmekle kalmamış, yüzünü de bir parça değiştirmişti.

Winters, "Kendine ne yaptın böyle?" diye sordu. "Bunun önceden daha farklı değil miydi? Ne yaptırdın? Bir burun ameliyatı filan mı?" Stella sanki Randall'a yaptığı gibi onu da tokatlayacakmış gibi öfkeyle bakarak, "Evet," dedi. "Berbat görüntüyü elimden geldiği kadar toparlamaya çalıştım, Winters. Hazır söz açılmışken... sen de eski Winters değilsin. Yaşlanmış ve çok şişmanlamışsın." Holly kolunu Stella'nın omzuna dolayarak kendi bürosuna götürdü.

Bölge Savcılığı binasının giriş katındaki lobiye indiklerinde Randall karısını taksi bulması için çocuklarla birlikte dışarı yolladı ve Minor'un uzattığı mendili yüzündeki yaraya bastırdı. "Kahretsin," dedi, "kahrolası savcılık binasında saldırıya uğrayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Bir şikâyetle bulunamaz mıyım? Madem bir erkek bir kadına vurunca tazminat ödemesi için kıyameti koparıyorlar, öyleyse birileri de onun yakasına yapışsın o zaman!"

Frank Minor'un aklı karışmıştı. Winters'ın yangını çıkartanın Stella olduğu konusunda ısrar ettiği için, daha başından beri Randall'm hikâyesine inanma eğilimi duymuştu ve şimdi kadının davranışını da gördükten sonra, araştırmaya değecek bir şeyler olabileceğine daha da ikna olmuştu.

Saldırgan bir bölge savcısını, özellikle de Stella Cataloni gibi tanınmış ve saygın birini dava etmek yine de güç ve riskli bir hamle olacaktı. Minör risk

almayı pek sevmezdi. Risk alan insanlar sonuçlarına katlanmaya hazır olmak zorundaydılar, ama o mesleğine herhangi bir hataya meydan bırakmayacak kadar çok değer veriyordu. Stella'nın konumu ve nüfuzu bir yana bırakılacak olsa bile, bu eski, neredeyse antika denebilecek bir davaydı. Aradan on altı yıl geçtikten sonra muhtemelen birçok tanık ve kanıt ortadan kaybolmuştu. "Bize orada anlattıklarını mahkemede de tekrarlamaya hazır mısın?" diye sordu. "Bunun takipçisi olacağımızı söylemiyorum, ancak senin hangi noktada bulunduğunu bilmek bizim doğru karara varmamıza yardım edecektir." Randall uzun bir süre gözlerini lobide gezdirerek sessiz kaldı. Sonunda, "Evet," dedi, "ifademi teyit edeceğim. Stella Cataloni yıllardır yaşamımın içine ediyordu. Ailemi arayıp yangından benim sorumlu olduğumu anlatmış. Kahrolası, bütün arkadaşlarıma anlatmış. Şimdi artık yeni bir işim var ve sonunda iki yakamı bir araya getiriyorum. Eğer bu orospuyu yakamdan ilk ve son olarak silkelememin tek yolu buysa, o zaman sanırım başına bir iş aldın." Gülümseyerek Minor'ın elini sıktı.

Stella sakinleşmiş olmasına rağmen duygusal açıdan bitkin düşmüştü. Kendini çok sarsılmış hissediyordu. Sanki birisi içine uzanmış da iç organlarını yerinden sökmüş gibi bir duygu içinde Holly'nin bürosunda bir koltuğa büzülmüştü. "Böyle şeyleri anlatma cesaretini nereden bulabildi?" dedi. "Gerçekten yangın sırasında kardeşimi güvenli bir yere taşıdığını, yıllar boyunca sırf beni korumak için saklandığını mı anlattı?" Stella

iğrenerek başını iki yana salladı. "Böyle iğrenç bir sürüngene nasıl kapılabilmişim? Onunla yatmış olduğumu düşündükçe midem bulanıyor."

Holly boş bir yüz ifadesiyle sessizce oturuyordu, dirseğini koltuğun kolçağına, başını da eline yaslamıştı. Neredeyse bir saat boyunca Stella'nın atıp tutmasını dinledi. Holly Stella'ya Randall'ın anlattıklarını aktarınca, bu da onun bir başka şiddetli öfke krizine tutulmasına neden olmuştu ve şimdi Stella daha yeni yeni sakinleşmeye başlıyordu.

Stella duvarda Holly'nin başının hemen üzerindeki bir noktaya gözlerini dikerek, "Biliyor musun," dedi, "bir zamanlar, insanların cinayet işleyecek noktaya nasıl geldiklerini merak ederdim. Onları bu sınıra ne getiriyordu? İnsan hep bu itkinin çok önemli, çok büyük bir şey olduğunu düşünüyor, ancak belki de öyle değildir. Bu, resmin bütünü içinde önemsiz bir ayrıntı gibi görünmekle birlikte, nefret uyandıracak ve onları cinayet işlemeye sevk edecek kadar önemli bir şeydir." Holly, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, Randall'ın ifadesi kafasının içinde dönüp dolaşıyordu.

Stella, "Bir zamanlar bir davaya bakıyordum," dedi. "Yalnızca çalıntı mal satın alan bir adamla ilgili bir davaydı, ancak adamın uzunca bir sicili vardı ve tümü hırsızlıktan ibaretti. Onun bir süre hapiste yatması gerektiğini savundum. Avukatı, eğer hapse girerse, karısı ve üç çocuğunun aç kalacağını iddia ederek jürinin sempatisini kazanmaya çalıştı." Sinirli bir şekilde güldü. "Karısının kızıncıyı kaldırıp bir iş bulmasını söyleyerek karşı çıktım. Demek istediğim, bugün artık çocuklu kadınların birçoğu çalışıyor. Tüm yapması gereken çocukları bir kreşe vermek olacaktı. Onları bir

yetimhaneye bırakmasını önermiyordum. Bu adamın karısının diğer kadınlardan ne farkı vardı?"

Holly kendini hastası divana uzanmış yatan bir psikiyatrist gibi hissederek, "Bunun Randall ile ne ilgisi var? Asıl konudan biraz uzaklaşmıyor muyuz, Stella?" diye sordu.

Stella, "Bu adam," dedi, "yalnızca otuz gün yattıktan sonra hapisten çıkınca, beni izleyip üzerime ateş etti. Elbette ıskaladı, ama bana ne dedi biliyor musun?" "Ne?"

"Bana kendisini hapse yolladığım için kızmadığını söyledi. Yargıcın önünde kendisine hırsızlığa bulaştığını söylememe bile kızmamıştı. Karısını bir iş bulmak için zorlamama öfkelenmişti." Stella güldü. "Sanırım karısı çalışmayı sevmemiş olmalı ama muhtemelen şimdiye kadar buna alışmıştır. Bana ateş etmesi, Huntsville'de on yıl yatmasına mal oldu. Tek problem, on yıl yatmayacak olması. Sanırım serseri bugünlerde her an dışarı atılmak üzeredir."

"Yeniden peşine düşebileceğinden endişe etmiyor musun?" dedi Holly, sarı bir not defterine çiziktirerek.

"Pek değil," dedi Stella. "Şu anda belki de ona adresimi yollamam gerektiğini düşünüyorum." Holly, "Ne demek istediğini hâlâ anlamış değilim," dedi, sabrı gittikçe azalıyordu. Telefonundaki her hattın lambası yanıyordu. Sekreterine mesajları alması için talimat vermişti, ancak zaten son

duruşmasına çıkmakta on dakika gecikmişti ve görünüşe bakılırsa, ertesi sabahın büyük bir bölümünü kendisini arayanları arayıp söyleyeceklerini dinleyerek geçirmek zorunda kalacaktı.

Stella koltukta otururken öne doğru kaykılarak, "Pekâlâ," dedi. "Her zaman şüphe etmiş olmama karşın yangını gerçekten Ran-dall'ın çıkarıp çıkarmadığından emin değilim. Ancak yangını o çıkartmış olsa bile, beni neyin kızdırdığını, boncuk gözleri yuvalarından dışarı fırlayana kadar boğazını sıkmak istememe neyin yol açtığını biliyor musun?"

Holly "Ne?" diye sordu. Sonunda Stella'nın ses tonu onun tüm dikkatini çekecek kadar vahşileşmişti.

"Kardeşimi kurtaranın kendisi olduğunu söylemesi," dedi Stella. "Bu herif günün yirmi dört saati yalnız kendini düşünür. Eğer kalın ensesini riske atması gerekecekse kendi çocuğunu bile kurtarmaz."

Holly başını iki yana salladı ve birkaç sarı bukle alnına düştü. "O zaman kardeşini yangından kim kurtardı, Stella?"

Stella sevgiyle, "Ben kurtardım," dedi. "Eğer Mario'yu almak için koşarak koridora çıkmamış olsaydım, yanmayacak ve tüm o korkunç derecede acı verici ameliyatları geçirmeyecektim."

Holly, "Mario'yu gördüm, biliyorsun," dedi. Dallas Bölge Savcılığı bürosunda Stella ile birlikte çalıştığı sıralarda kadının kardeşiyle birkaç kez karşılaşmışlardı. "Birkaç hafta önce çalıştığım spor salonunda ona rastladım. Öğlen yemeği yedik ve bana işlerini anlattı. O sıralarda West Alabama, Graham Gallery'de devam eden bir fotoğraf sergisi vardı. Benden

uğramamı istedi, ben de gittim. Oldukça iyiydi, Stella. Etkilendim." Bu Stella için yeni bir haberdı. Mario'nun esas olarak moda çekimleri ve ticari posterler yaptığını sanıyordu. Kardeşi kendisine daha ciddi bir fotoğrafçı olmak için uğraştığını hiç anlatmamıştı ama zaten kendisi de onunla oldukça uzun bir süredir görüşmemişti. "Şimdi onu bulmaya ve yemeğe götürmeye çalışacağım," deyip, gitmek için ayaklandı. "Daha önce onu aramayı denedim, ancak yanıt vermedi. Bazen karanlık odaya kapanır ve telefonu duymaz." Stella dış büroya çıkınca, Holly'nin sekreteri olan koyu renk saçlı, zeki bakışlı ve sıcak, temiz yüzlü kadın masasının arkasından kalktı ve elini Stella'ya uzattı. Utangaç bir gülümsemeye, "Ben Janet Hernandez," dedi. "Pelham davasını TVde izledim. Muhteşemdiniz." Stella, Tom Randall'a saldırdığı sırada kadının kendisini görüp görmediğini merak ederek, "Teşekkürler," dedi. Bugün sergilemiş olduğu davranış muhteşem olmaktan çok uzaktı. Gitmek için koridora doğru dönerken, sekreterin o sırada yemeğe çıkmış olabileceğini düşündü. Janet bir kâğıt parçası ve bir kalem uzatarak, "Umarım bunu bir emrivaki olarak kabul etmezsiniz," diye devam etti. "Gitmeden bana bir imzanızı vermenizde bir sakınca var mı?" Holly kapı aralığından seyrediyordu. "Onu rahat bırak," dedi, ses tonu kaba ve tehditkârdı. Stella omzunun üzerinden geriye baktı. Hemen imzasını atıp kâğıdı Janet'e iade ederek, "Zararı yok," dedi. Janet kâğıdı göğsüne bastırarak, "Bunun benim için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu bilemezsiniz," dedi. "Eğer kocam yeni işinde başarılı olursa, bu sonbahar hukuk fakültesine kaydolacağım. Sizinle tanışmak bana ilham verecek."

Holly, Janet'a dik dik baktı. Stella duruma el koyup ortalığı yatıştırmak için elinden geleni yaparak, "Sen zaten yeteri kadar ilham almışa benziyorsun, Janet," dedi. "Eyaletin en iyi savcılarından biri için çalışıyorsun." Janet kızardı ama sessiz kalıp yavaşça yerine oturdu. Bir yıldan uzun bir süreden beri Holly'nin yanında çalışıyordu. Bürodaki diğer sekreterler istifa etmesine kaç gün kaldığına dair bahis oynuyorlardı. Bölge savcısı, sekreterleri kâğıt havlu gibi tüketiyordu. Her gelen sekreter sonunda gözyaşlarına boğularak istifa ediyordu. Holly birkaç dakika daha kapı aralığında durdu, sonra kapıyı öylesine sert bir şekilde çarptı ki, her iki kadın da irkildi. Janet'in alnında ter damlacıkları belirdi. Holly ne kadar zor biri olursa olsun, Janet'in hukuk fakültesine kabul edilinceye kadar işine devam etmeye ihtiyacı vardı yoksa okul harçlarını ödemek için gereken fonu alamazdı. Janet, "Bir hata yaptım, değil mi?" dedi. Stella uzandı ve eline dokundu. "Senin yerinde olsam bunu dert etmezdim," dedi. "Hepimiz ara sıra hata yaparız."

Stella gittikten sonra Holly'yi Frank Minör aradı. Holly elinde dosyası ve evrak çantasıyla kadının masasının yanından hızla geçerken, "Ona duruşmaya gittiğimi söyle," dedi. "Zaten geç kaldım ve yargıç Rolling dakiklik konusunda çok titizdir."

Janet, "Minör zaten bana telefon edip kâtibe sizin davanızı öğleden önce en geç saate almasını söylememi istemişti," diye açıkladı. "Seni şimdi görmek istiyor, Holly. Beklemek istediğini sanmıyorum."

Holly birden sinirlenip elindeki dosyayı Janet'in suratına fırlattı ve, "Harika," dedi. "Şimdi bir de sen

çıktın başıma. Sakın bir daha bana ne yapmam gerektiğini söyleme!"

Janet eğildi ve dosya arkasındaki duvara çarptı. Holly bürodan çıkarken dağılan kâğıtları toplamak için eğildi. Stella ile ilgili olay kendisine pahalıya mal olacaktı. Stella, herkesin Holly'nin kaybettiği dava olarak hatırladığı Pelham davasını kazandığından beri Holly öfke içindeydi. Janet, Holly'nin önünde Stella'yi takdir etmemesi gerektiğini bilmeliydi. Onun kıskanç, rekabetçi bir kadın olduğunu biliyordu. Holly yalnızca Janet gibi küçük insanların değil, karşılaştığı herkesin, özellikle de kadınların gözünde kendisinin zirveye layık görüldüğünü hissetmeliydi. Holly erkeklere karşı çekiciliğini kullanabilirdi; ancak kadınlara gelince, onlara pek vefalı olduğu söylenemezdi. Holly birkaç dakika sonra Minor'un bürosuna girdiğinde, zarifçe döşenmiş mobilyalara, masanın arkasında tavandan döşemeye kadar inen camlara, duvarları neredeyse tamamen örten maun kitaplıklara baktı. Aslında burasının kendi bürosu olması gerekiyordu. Sonra gözleri çerçevelenip duvara asılmış Harvard diplomasına takıldı ve sırtı aniden kaskatı kesildi. Birkaç ay önce o ve Minör cinayet bölümü uzmanlık pozisyonu için rekabete girdiklerinde, Holly kendisinin bu işten galip çıkacağından emindi. Kendisinin Minör'a göre çok daha fazla duruşma deneyimi vardı ve bir zamanlar polis olduğu için, cinayet davasının tutuklama işlemleri, adli kanıt takibi gibi anlaşılması zor yanlarını daha iyi kavrayabiliyordu. Minör bu pozisyonu onun elinden kaptıktan sonra

yıkılmıştı. Holly, Minör gibi zengin ve etkili bir aileden gelme üstünlüğüne sahip değildi. Babası daha kendisi on iki yaşındayken aileyi sefalet içinde bırakarak ölmüştü. Holly, bir yandan Dallas'ın ucuz üniversitelerinden birinin hukuk fakültesine devam ederken diğer yandan polislik yapmış, mesaiden sonra gecelerini ders çalışarak geçirip avukat olmak için çabalamıştı. Gerçi artık pek de kötü sayılmayan bir diplomayı cebine koymuştu ama yine de daha fazla yükselme şansı bulamadan, şimdi çalışmakta olduğundan daha berbat bir büronun duvarları arasında meslek yaşamına son vermekten korkuyordu. O, geçmişte onun izlediği yoldan geçip, eğer baroya kabul edilir ve avukat olarak bir yere atanırlarsa geleceklerini kurtaracaklarını ve ceplerinde iyi ya da kötü bir hukuk diploması olmasının önemini yitireceğini düşünen birçok insan gibi kendini aldatmıyordu. Holly'nin babası da kendini benzer bir durumda bulmuştu. Mobil Oil'de yirmi beş yıl çalıştıktan sonra, bir yöneticilik pozisyonu için rekabete girişmiş ve kaybetmişti. İşten eve gelip olanları

annesine anlattığı gün yüzünü kaplayan hayal kırıklığı ifadesini anımsıyordu. "Kâğıt üzerinde yeterince iyi görünmüyorum, tatlım," demişti, "iş yapabilecek yetenekleri taşımama, tüm diğer adayların toplamından daha fazla deneyim sahibi olmama aldırmıyorlar. Kafayı birinci sınıf bir üniversite yerine sıradan bir üniversiteden mezun olmama takmışlar. Beni pis bir kâğıt parçası yüzünden es geçtiler."

Ertesi sabah Holly'nin yaşamının en kötü günü başlamıştı. On iki yaşında, gözü pek bir kızdı ve babasının en değerli varlığıydı. Zengin değillerdi ama belli bir refah seviyesine ulaşmış, mutlu bir aileydiler. O sabah okula gitmek

üzere bisikletini almak için garaja girdiğinde Holly'nin çocukluğu sona erdi. Babasının cansız gövdesi kirişe tutturulmuş bir ipin ucunda sallanıyor, ayakları Holly'nin boyası pırıl pırıl parlayan kırmızı bisikletinin selesine sürtünüyordu. Holy, Minor'un odasına girdiğinde adam kendisini fark etti ve kadm onun masasının karşısındaki yüksek arkalıklı deri koltuğa oturdu. "Janet beni görmek istediğini söyledi," dedi. "Neler oluyor?" Minör heyecanla, "Sanırım bir şey var," dedi. "Randall'ın ifadesiyle belki davayı yeniden açabilir ve başarıyla sonuçlandırabiliriz." "Sen ne diyorsun?" dedi. "Randall'ı mahkûm etmek için yeterli malzememiz olduğunu mu düşünüyorsun? Sana katılmıyorum, Frank. Demek istediğim, Stella uzun süredir bu davayı yeniden açmam için peşimde, ancak ben..." Minör, "Neden Randall'ı mahkûm edelim?" dedi. "O gerçek suçluyu ele vermekten başka bir şey yapmadı. Onunla dışarıda konuştum, bana tanıklık yapacağına dair güvence verdi." Holly hayretle, "Stella'ya karşı mı?" diye bağırdı. "Ciddi olamazsın, Frank." "Neden olmasın?" dedi. "Bana sorarsan, Dallas'lı arkadaşın bir katil olabilir." Holly bacak bacak üstüne attı, sonra tekrar indirdi, birkaç dakika sonra yeniden bacak bacak üstüne attı. Sonunda, "Sanırım haklısın," dedi. "Vicdani açıdan Randall'ın ifadesini öyle kolayca göz ardı edemeyiz, ancak eğer Stella Cataloni gibi üst düzey birini suçlamaya kalkarsak medya girişimimizi didik didik eder. Bu davanın aleyhimize sonuçlanması halinde ikimiz de bok yoluna gideriz. Eğer bir hamle yapacaksak, en iyisi, elimizde dava açmak için yeterli malzeme bulunup bulunmadığından emin olalım." Holly durdu ve Minor'ın yüzünü inceledi, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. "Hem Pelham davasını da

unutma. İnsanlar Stella'nın yüzündeki yara izlerini görecek ve anında kendisini kurban olarak niteleyecek."

Frank Minör, Holly'nin sıraladığı nedenlere ve çekincelere tepki vermek yerine, düşüncelerini son derece iştah açıcı buldu. Bunun gibi yankı uyandırıcı bir davanın, özellikle de medyanın Pelham davasındaki başarısından ötürü Stella'yı kutladığı şu günlerde ne denli büyük fırsatlar içerebileceğini görmeye başlıyordu. Minör, "Diğer taraftan, ikimiz de meslek yaşamımızda bu dava ile yükselebiliriz," dedi. "Bunu denemek istemez misin? Dallas' ta Stella ile birlikte çalışmış olman bu davayı çok ilginç bir hale getirecek. Bu hikâyeyi kim yazmak istemez? Bir zamanlar iş arkadaşı olan iki kadın savcı mahkemede karşı karşıya... birisi cinayet ve kundakçılıktan yargılanıyor, diğeri onu içeri tıkmaya çalışıyor." Düşündükçe daha da heyecanlanıyordu. "Burada kariyerden daha büyük şeylerden söz ediyoruz, Oppenheimer. Bok gibi para kazanabiliriz. Kitaplar, filmler... adını sen koy."

Holly bir tutam saçını parmağına dolayarak, "Hımm," dedi. "Bilmiyorum, Frank. Stella arkadaşım. Demek istediğim, taşındığımdan beri öyle fazla yakın olmadık, ancak onu tanıdığım kadarıyla, zaten korkunç bir işkenceden geçmiş aklı başında bir kadındır." Omuzlarını silktili. "Yapmayı düşündüğün şeyi öyle bir sunuyorsun ki, insan senin zalimin ve çıkarıcının biri olduğunu düşünüyor. Bunun gibi bir şeyin parçası olmayı istediğimden emin değilim." Minör onu ikna etmek amacıyla, "Eğer Stella Cataloni annesini ve babasını öldürmüşse ne olacak peki?" dedi. "Ona Randail'in söylediklerini anlattın

mı? Nasıl bir tepki gösterdi?" Holly suratını buruşturarak, "Randall'la karşılaşınca onun ne yaptığını gördün," dedi. "Nasıl tepki verdiğini sanıyorsun? Fişek gibiydi. Nerdeyse kendisini yatıştırmak için yardım çağırmak zorunda kalacaktım." Minör bir parmağını ona uzatarak, "Anlıyorum," dedi, "kadın çılgın. Onun yaptığını düşünüyorum ve eğer o yaptıysa, karşılığını esaslı bir şekilde ödemesi gerekecek."

Holly, "Bak," dedi, "Stella her zaman gergin ve saldırgan biri olmuştur. Herkes eğer doğru düğmelere basılırsa onun patlayacağını bilir. Onun kendini kaybedişine ilk kez tanık olmuyorum. Bir keresinde tam duruşma salonunda patladığını hatırlıyorum." Gözleri parladı. "Onu Growman kontrol ediyor, biliyorsun. Sinirini avantaj olarak kullanmayı ona o öğretti." Eteğindeki iplikleri toplamaya başladı. "Stella Cataloni gibi bir tanığı kimse yıkamaz."

Holly başını kaldırıncaya, Minör sadede geldi. "Birinin yalnızca öylesine bir ilişki nedeniyle cinayetten kurtulmasına izin mi vereceksin?"

Sonra sesi daha da yükseldi ve bağırdı. "Burada iki insan öldü, anımsa, yalnızca bir değil. Çifte cinayetten bahsediyoruz, Oppenheimer." Arkasında duran sehpayı uzandı, üzerinden bir dosya aldı ve içinden bir fotoğraf destesi çıkarttı. Fotoğrafları masasının üzerinde itip Holly'ye doğru kaydırarak, "Bunlara bir göz at," dedi. "Bu olayın rafa kaldırıp unutmamız gereken bir dosya olduğunu o zaman söyle." Holly cinayet sahnesinin ürkütücü fotoğraflarına bakarken titredi. Stella'nın anne ve babasının bedenleri öylesine feci yanmışlardı ki şömineden kül olmak üzereyken

çıkarılmış odun parçalarına benziyorlardı. Holly gördüklerini insan cesedine benzetebilmek için fotoğrafları biraz evirip çevirmek zorunda kaldı.

"Babasının cesedi nerede bulunmuştu?"

"Koridorda bir yerde," dedi Minör. "İşin önemli yanı bu değil. Winters'i duymadın mı? Yangın tam Cataloni'nin yatağında başlamış. Yalnızca babasının cesedinin aynı yerde bulunmamış olması hiçbir şey ifade etmez. Adam Stella onu tutuşturduktan sonra dışarı sürünmüş, orada ölüp kalmış olabilir."

Holly resimleri masasının üzerine geri fırlattı ve içini çekti. "Evet, bunun pis bir cinayet olduğunu söylemekte haklısın. Komik, biliyor musun," dedi.

"İnsanlar bir cinayetin diğeriyle aynı olduğunu

sanırlar." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Ama bu zavallı insanlar canlı canlı yakıldılar, Frank. Acı içinde ölmüş olmalılar." "Demek, küçük arkadaşın gözüne artık pek öyle tatlı ve masum görünmüyor, ha?" dedi sırtarak. Holly'nin yüzünde anlaşılması güç bir ifade belirdi. "O hâlâ bizden biri," dedi. "Belki de Randall kendini kurtarmak için bizi avuç dolusu yalanla besleyen kıcı kırık herifin teki olabilir." Minör, "Bu davaya ihtiyacın var," dedi, dudakları sadistçe bir gülümsemeye kıvrılmıştı. "Eğer ilerlemek istiyorsan, Oppenheimer, katil içgüdüsünü geliştirmek zorundasın. Şimdiye kadar peş peşe üç dava kaybettin. Gündeme büyük bir dava sokmanın zamanı değil mi sence?" Holly'nin gözleri kısıldı, ancak kızgınlığını hemen kontrol altına aldı. Kalktı ve gitmek üzere kapıya doğru dönerken, "Patron sensin," dedi. "Neye karar verirsen, sanırım bununla yaşamamanın bir yolunu bulmalıyım."

Minor'un bürosundan dışarı çıkar çıkmaz Holly'nin davranışı değişti ve koridorda ilerlerken kendi kendine mırıldandı. Kendi bürosuna ulaştığında, Janet Hernandez'in bilgisayarında yazı yazdığını gördü. "Demek Stella'yı takdir ediyorsun, ha?" dedi. Janet yanıt vermedi. Bazen Holly'ye karşı sessiz kalarak üste çıkmayı denerdi. Holly, "İlginç..." dedi, içinden hızla geçen saf bir mutluluk duydu.

Üç

Stella taksi parasını ödedi ve kardeşinin Houston Astrodome yakınında nüfus yoğunluğu son derece yüksek bir semtte bulunan dairesinin merdivenlerini tırmandı. Zili çaldı ve kardeşi gelip kapıyı açıncaya kadar bekledi, onu evde bulduğuna sevinmişti. Mario Cataloni, "Stella," dedi, yakışıklı yüzünde büyük bir gülümseme belirmişti, "Houston'da ne işin var? Umarım zili uzun süredir çalmıyorsundur? Karanlık odada bazı filmleri banyo ediyordum da." Stella kendini kardeşinin kollarına bıraktı ve başını göğsüne gömerek onu kucakladı. Uzun boylu, Stella'nın gibi koyu kahverengi saçlı bir erkekti ve dudağının üzerinde itinayla düzeltilmiş bir bıyığı vardı. Bol bir Levi's kot pantolon giymişti, gömleksizdi, ayaklarında alışık olduğu gibi kovboy çizimleri vardı, gövdesinin üst tarafı terden parlıyordu. Boynunda Stella'nın kendisine on altıncı yaş gününde verdiği altın haç asılıydı. Stella onun kollarından kurtulup geri çekilince neşeyle adaleli karnına bir yumruk attı. "Seni görmek çok güzel, yakışıklı şey

lan," dedi. "Küçük kardeşimi görmek için ille de bir uçağa atlayıp buraya mı gelmem gerekiyor? Bu sabah seni aradım ama herhalde telefonun çaldığını duymadın."

Mario güldü, midesini ovuşturuyordu. "Hey, Stel, canımı yaktın. Artık beni dövmekten vazgeçmelisin. Artık çocuk değilim; eğer fark etmediysen söyleyeyim." Stella kardeşini şöyle bir süzüp sırtarak, "Ee," dedi, "nasıl gidiyor, söyle bakalım?" "Bildiğin gibi, işte. Eski tas, eski hamam." Mario gülerken, Stella, her zaman ona karşı takındığı sert tavrı takınarak, dudak büktü. Çizmesinin topuğunu tekmelerken, "Seni küçük yaramaz," dedi. "Bütün gün kapının önünde mi duracağız, yoksa beni içeri davet edecek misin? Aslında yemeğe çıkarız diye düşünmüştüm." İçeri girer girmez, Stella hoşnutsuzlukla başını iki yana salladı. Mario kendisi ve kocasıyla birlikte kalırken, onun dağınıklığına bizzat yakından tanık olmuştu, ancak artık yetişkin bir erkek olduğu için onun kendisine daha iyi bakacağını ummuştu. Evi epey büyüktü; oldukça geniş iki yatak odası ve Mario'nun karanlık oda haline getirdiği üçüncü bir oda vardı. Zarif döşenmişti, onun için problem bu değildi. Kardeşi çağdaş dekorasyondan hoşlandığı için dairesini döşerken siyah mermer sehpa,

beyaz koltuklar, sanki bir evden çok bir büro için tasarlanmış gibi duran garip, paslanmaz çelik abajurlar seçmişti. Duvarlar Mario'nun fotoğraf çekmeye başladığından bu yana çekmiş olduğu poster boyutlarında fotoğraflarla kaplıydı. Bunların çoğu değişik bir ürünün reklamını yapan güzel kadınların portre fotoğraflarıydı, ancak bazıları da manzara ve doğa çekimleriydi. Stella görüntülerden birini incelemek için yanına giderek, "Senin bazı ciddi işler yaptığını duyuyorum," dedi. "Yakınlarda bir sergi açmadın mı? Bu gerçekten esaslı bir iş, oğlum. Seninle gurur duyuyorum." Mario yüzünü ekşiterek, "Bir köpek maması firması için yaptığım çekimleri yeni bitirdim," dedi. "Daha ciddi şeylere konsantre olmak hoşuma giderdi ama ciddi şeyler kirayı ödemiyor." Profesyonel bir fotoğrafçı olarak, Mario epey seyahat ediyordu, ancak bu Stella'ya göre hâlâ bir çöplükte yaşaması için geçerli bir mazeret değildi. Gazeteler yerlere saçılmış, hazır yemek ambalajları ve buruşmuş boş kâğıt bardaklar masa ya da sehpaye benzer her ne varsa neredeyse hepsinin üzerini kaplamış, kül tablaları tepeleme izmarit dolmuş, beyaz koltuklar lekelenmiş ve kir pas içinde kalmıştı. "Etraf iğrenç görünüyor," dedi. "Yeni bir buluş var. Adına çöp kovası deniyor. Şu sıralar bunu denemelisin."

Mario bir sigara yakıp dumanını onun yüzüne savurarak, "Anaç bir kadın gibi davranmayı bırak, Stel," dedi. "Ben böyle yaşamaktan hoşlanıyorum. Ne olmuş yani?"

"Üzerine bir gömlek geçir de gidelim," dedi. "Daha yemek yemedin, değil mi?" "Doğrusunu söylemem gerekirse," diye yanıtladı, "daha yarım saat

nce kahvalt yaptm." "Harika," dedi Stella. "Burada yiyecek bir Şey bulunur mu?"

"Buzdolabnda biraz et var. Çekinme. Basklarm kontrol etmek zorundaym." Stella her zaman yaptğı gibi kendini salonu toplamaya adadı, sonra mutfakka girdi ve ağzına kadar bulaŖklarla dolu eviyeye yöneldi. Buzdolabnn kapağını açıp içine bir göz att ve sonra yemek yapma fikrinden vazgeçerek kapatt. Stella tezgahn zerindeki çanağın içinde duran tek bir elma görüp aldı ve bir yandan onu diŖleyip bir yandan alıŖmaya devam etti. Mario karanlık odadan ıkt ve Stella bir parmağını bir hava tazeleyici spre ypnn fŖkrtma düğmesinin zerine bastrmŖ koridorda ilerlerken neredeyse kafa kafaya arpŖıyorlard. Sonunda, biraz iyileŖme görünce, salondaki beyaz koltuklardan birine yerleŖti ve Mario'ya savclıkta neler olup bittiğini anlatmaya baŖladı.

Mario ayağa fırlayıp, "Ŗu kahrolas serseri," diye hrladı. "Bize yaptklarndan sonra, nasıl olur da böyle bir suçlama yapabilir?" Stella, Mario 'nun odada daireler çizerek yryŖn, adalelerini gerŖini ve sağ yumruğunu diğer elinin ayasına vuruŖunu izliyordu. "Sakin ol," dedi, ona bunları anlattğına piŖman olmuŖtu. "Yapabileceğimiz bir Şey yok. Ayrıca, Randall'ın suçlamalarını kimse ciddiye almaz. Onu grmen gerekirdi. Tam bir soytarıyd; palyaçonun tekiydi." "Kendini kandrma, Stella," dedi kardeŖi. "Bu Ŗehirde seni yüzükoyun yere kapaklanmŖ görmek için iyi para verecek insanlar var." Stella baŖını eğdi ve merakla ona bakt. "Ne demek istiyorsun?... "

"Clem Amcanın her zaman babamın ölümünün arkasında senin olduğuna inandığını biliyorsun," dedi. "Ve şu yaşlı keçi... adı neydi? Biliyorsun, Stella, seni ilk defa tutuklayan polis." Stella, "Carl Winters," dedi. Mario "O her zaman senin peşindeydi," dedi. "Senin azılı bir suçlu olduğunu düşünüyor. Aynı şu Kaçak filmindeki polis gibi ölünceye kadar senin peşini bırakmayacak."

Stella kardeşinin Winters hakkındaki analizini oldukça yerinde bularak güldü. Mario, yine de, bunun komik olduğunu düşünmüyordu. "Bak, ben burada yaşıyorum,

Stella," dedi. "Bu şehirde ortalıkta uçuşan bütün söylentilerden haberim var. Tekrar buraya taşındıktan sonra ilk altı ay boyunca, gün aşırı Houston polisi tarafından durduruluyordum. Bana bunun arkasında Clem Amcanın bulunmadığını söyleme sakın, çünkü bunu onun yaptırdığını çok iyi biliyorum."

Stella gözlerini aşağıya indirip ellerine baktı. Yakın akrabaları yangından sonra kendisine ve Mario'ya yardım etmek yerine, onlara cephe almışlardı. "Hâlâ polis teşkilatında mı? Rütbesi neydi, yüzbaşı mı?"

Mario, "Yaklaşık altı ay önce emekli oldu," dedi, "ama inan bana, hâlâ teşkilatı etkileyebilir. Bu yeni gelişmeyi duyduğu zaman ne yapar bilemiyorum." Mutfağa dalarak, açılmış bir şişe kırmızı şarapla geri döndü. Şişeyi Stella'ya doğru sallayarak "Biraz alır mısınız?" dedi.

Stella eliyle reddetti. "Clem Amca neden seninle uğraşsın?"

Mario bıyığıyla oynayarak, "Nereden bileyim?" dedi. "Eğer bana sorarsan, o manyak herifin teki. Belki ikimizin de işin içinde olduğunu düşünüyor. Bir arkadaşım bir barda Pelham davasından sonra senin TV söyleşini seyrediyormuş. Yanında oturan bir adam yangından dolayı adımızı tanımış ve bizim birlikte yattığımızı duyduğunu anlatmış.

Bunun için ailemizden kurtulmak zorunda kalmışız."

"Tanrım," dedi Stella, bir yastığı alıp göğsüne bastırarak, "gerçekten Clem Amcanın böylesine hastalıklı bir şey söyleyeceğine inanıyor musun?"

"İddiaya girerim Randall'ın salak ailesi başlattı bu dedikoduyu. Herhalde herkese bizim sevgili olduğumuzu anlatırlarsa, o zaman insanların seni hamile bırakanın ben olduğumu düşüneceğini sandılar."

Stella, "Harika," dedi, kaşları öfkeyle çatıldı. "Randall olasılıkla bu hikâyeyi kendisi hazırladı, Mario. Bu iş onun başının altından çıkmışa benziyor."

Mario şaraptan bir yudum daha alıp sonra elinin tersiyle ağzını silerek, "Oraya gidip o orospu çocuğunun iki bacağını da kırmalıydım," dedi.

"Kahretsin, yıllardır bu herifi elime geçirmeyi istiyordum. Nerede kaldığını biliyor musun? Yanıma birkaç arkadaşımı alayım da ona hiç unutamayacağı bir ders vereyim." "Hayır," diye bağırdı Stella. "Bir daha böyle konuşma. Şu anda ihtiyacımız olmayan tek şey bu." Sanki boşalıverecekmiş gibi burnunu çekmeye başladı. "Böyle parlamaya ve onu tokatlamaya niyetim yoktu.

Yalnızca onunla yüz yüze gelmek istedim. Ama onu görünce birden kendimi kaybettim. Kendime engel olamadım."

Kardeşi şarap şişesini sehpayaya bıraktı ve divana, Stella'nın yanına oturdy. Bir sũre öylece konuşmadan odayı seyrettiler. "Seni seviyorum, Stel," dedi Mario. "Kimsenin sana zarar vermesine izin veremem. Yeterince acı çektin. Eğer sen olmasaydın, ben bugün hayatta olmazdım." Bakışlarını çevirdi, sesi alçak ve gergindi. "Benim neler hissettiğimi sanıyorsun? Bende tek bir iz bile yok. Ne zaman senin yara izlerin gzũmũn nũne gelse, bu neden benim değil de senin başına geldi diye kendime sorup sorup duruyorum." Stella bir kâğit mendille gözlerini kurulayarak, "Yine başlama, Mario," dedi. "Lũtfen, böyle konuştuğun zaman nasıl zũldũęũmũ biliyorsun." Mario ısrar etti. "Bir erkeğin yũzũnde birkaç yara izi olması onun için dũnyanın sonu demek değildir," dedi. "Annemin her zaman senin bir gũn Teksas Gũzeli olacağını, hatta Amerika Gũzellik Yarışması finaline kadar çıkacağını söylediğini anımsıyorum."

Stella onun elini okşadı. "Her annenin böyle aptalca hayalleri vardır," dedi. "Bu onların gerçekçi olduklarını göstermez. Ayrıca, hiçbir zaman bir gũzellik kraliçesi olmak istemedim. Bu annemin hayaliydi, benim değil."

"O kadar gũzeldin ki, Stella," diye devam etti Mario. "Neden bu illa senin başına gelmek zorundaydı?"

Stella ağlamak üzere olduğunu fark ediyordu, ancak gözyaşlarını engelledi. Gũlũ olması gereken kendisiydi. İkisini her zaman sırtlayan onun gũcũ olmuştu. Sık sık eğer kardeşi de o yangında annesi ve babasıyla birlikte lmũř olsaydı, intihar edeceğini dũřũnũrdũ. Bunun yerine, halkın arasına karışacak kadar normal grũnmesi ve on dört yaşındaki kardeşine destek olmanın bir yolunu bulacaksa bir işe girmesi gerektiğinin bilincinde olarak,

peş peşe yapılan o deri nakli ve estetik ameliyatlarının korkunç acısına katlanmıştı.

Brad Emerson tam da zamanında yetişmişti. Kendisi Stella'nın babasıyla birlikte inşaat sektöründe çalışıyordu, ayrıca çeşitli nedenlerle evlerine gelip gittiği için birkaç kez onunla karşılaşmıştı. Trajediden sonra Brad onlarla ilgilenmiş, destek olmuş, kardeşinin yetkililer tarafından evlatlık isteyen herhangi bir ailenin yanma yerleştirilmesine engel olmak için onlara kol kanat germişti. Brad neredeyse Stella'dan yirmi yaş daha büyüktü, ama Stella o sıralarda yalnızca on sekizinde olmasına karşın, böylesine iyi niyetli ve cömert birine kolayca âşık olmuştu.

Stella başlangıçta yalnızca Brad'in yaralı ve yüzü gözü perişan olmuş küçük kızıydı. Onun kendisine nasıl giyinmesi, nereye gitmesi, ne söylemesi gerektiğine isteyerek izin veriyordu. Onların sosyal yaşamlarını ve arkadaş seçimlerini düzenleyen hep o olmuştu. Aksi halde o zamanlar nasıl bir yere varmış olabilirdi? Yaşamına tıpkı bir koruyucu melek gibi süzölmüştü. Şimdi bunlar aklına gelince, Brad'in neden kendisinden önce soğuyup sonra da boşanmış olduğunu anlıyordu. Mario'ya olan bağlılığı aralarında her zaman bir sorun olmuştu, hatta savcılık kariyerine başlamadan önce bile bu böyleydi. Stella ve kardeşi arasındaki bağ koparılamazdı. Paylaştıkları şey öylesine yoğun, öylesine trajikti ki, başından bu tür bir olay geçmemiş biri onların birbirleri için ne anlama geldiğini asla anlayamazdı. Brad'e hep Mario'yu üniversiteye yollar yollamaz kendisine daha çok zaman ayırıp ilgi göstereceğine söz vermişti. Brad ilgi görmeyi, her gece eve geldiğinde güzel yemeklerle donatılmış bir sofraya oturmayı ve karısının kendisini

memnun etmek için uğraşmasını isteyen türden bir erkekti. Ancak Stella'nın meslek yaşamı Grovman'ın dikkatli eğitimi altında ilerlemiş ve yıllar içinde kendinden emin ve başarılı bir kadın olarak parlamıştı.

Stella, Mario'nun elini tuttu. "Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Bu gece Dallas'a dönüp bu işi Growman ile enine boyuna görüşeceğim, ne yapmamız gerektiği konusunda düşündüklerini öğreneceğim. Artık Randall şehre temelli döndüğüne göre hiçbir konuda acele etmek zorunda değiliz. Davayı istediğimiz kadar uzatabiliriz. Holly'nin yardımıyla, belki de yangından onun sorumlu olduğunu kanıtlayan bir şeyler bulabiliriz."

Mario, "Holly bugün orada mıydı?" diye sordu, yüzünde temkinli bir bakış vardı. Stella, "Evet," dedi. "Neden sordun?" "Davaya o mu bakacak?" "Bilmiyorum. Şu anda bunu söylemek için çok erken. Hatta bir dava olduğundan bile emin değilim, Mario. Kanıtlar zayıf ve Randall tüm suçu benim üstüme yıkmaya çalışıyor. Onu dava edebilmemizin tek yolu ek kanıtlar bulmak; ama aradan bunca zaman geçtikten sonra bunu yapıp yapamayacağımız şüpheli. Ev neredeyse temeline kadar yandı, onun için elde fazla bir şey yok. Başından beri bu davadaki problem bu." Mario yüzünde öfkeli bir ifadeyle, "Yani Randall'ın bu işten paçasını kurtarmasına izin vereceklerini mi söylemek istiyorsun?" dedi. "Muhtemelen. Randall kaç yıldır paçasını kaptırmamayı becerdi."

Mario, "Ama bu haksızlık," dedi.

"Evet, öyle." Stella omuz silkti. "Yaşam her zaman adil değildir." Ayağa kalktı ve Mario'dan kendisini

havaalanına götürmesini istedi.

Mario, "Bu gece burada kal, Stel," diye ısrar etti.

"Güzel bir restorana gider, tüm bu teraneyi unutmaya çalışırız."

Stella, "Yapamam," dedi. "Bu gece Brad ve avukatımla mal bölüşümü meselesini halletmek için bir toplantı yapacağız." Brad'in bahsi geçince Mario'nun yüzündeki sert ifade yumuşadı. Stella'nın kocası fazlasıyla disiplinli bir adam olmasına karşın, Mario ona her zaman saygı göstermiş ve kendisi için yapmış olduğu şeylere minnet duymuştu. "Ona benden selam söyle," dedi. "Eğer iş için Houston'a gelirse, mutlaka beni arasın." "Elbette," dedi Stella.

"İlişkiniz tamamen sona erdi mi?"

Stella, "Korkarım evet," dedi. "Hayatında bir başkası var, Mario. Beni terk etmeden aylar önce onunla birlikte olmaya başlamıştı." Ağır ağır omuz silkti. "Yirmi dört yaşında ve çok güzel, vücudunda tek bir iz yok. Artık o olduğuna göre, beni ne yapsın?"

Stella kardeşinin telefonundan Sam'i aradı ve kendisini Dallas'ta karşılayıp karşılayamayacağını sordu. Sam onu alabileceğini söyledikten sonra evden ayrıldılar ve Hobby Havalimanına kadar yolda Mario'nun aşk hayatını ve son fotoğraf işlerini tartıştılar. Uçağa binmeden önce Stella uzandı ve kardeşinin saçlarını okşadı. "Demek bir hostesle çıkıyorsun," dedi, gülümseyerek. "Artık durulmanın zamanı gelmedi mi sence?" Mario

utanmazca gülümseyerek, "Ah, boş ver, Stel," dedi. "Öyle huysuzum ki, belki de hiç durulmayacağım. Bu şehirde çok fazla sayıda güzel kadın var. Saygınlığımı kaybetmeden önce bunların her biriyle yaşamaya ve fahişenin birinin beni kendisiyle evlenmek için ağına düşürmesini beklemeye niyetliyim."

Stella kaşlarını çattı. Bu çocuk nasıl da böyle zampananın biri olup çıkmıştı? Uçağa yanaştırılmış merdivene yöneldi. Mario binanın giriş kapısına doğru giderken dönüp ona el salladı ve sonra yoluna devam etti.

Samuel Weinstein'ın bürosu Merkez Otoyolu ve Mockingbird Lane yakınlarında, SMU kampusu ve Dallas'ın Park Cities semtinden fazla uzak olmayan bir kompleksteydi. Odalar iyi döşenmiş ve ferahtı, duvarlara değerli sanat eserleri asılmıştı, dört bakımlı kadın bilgisayar başında çalışıyor ve telefonları yönlendiriyorlardı. Sam, Stella ve Brad Emerson toplantı odasındaydılar. Sam çiftin mal varlıkları ve sorumluluklarını içeren dosyaları hazırlamış ve her birinin oturacağı koltuğun karşısına gelecek şekilde masanın üzerine koymuştu.

Brad'in giyim tarzı onu elli dört yaşından daha genç göstermişti. Claude Montana marka mor renkli bir ceket, siyah ipek bir tişört, dar paçalı bir pantolon ve boynunda altın bir zincirle kırklı yaşların başındaymış gibi görünüyordu. Stella en son eklentiye; sağ kulak memesindeki ufak elmas küpeyi fark ettiği zaman neredeyse gülmekten çatlayacaktı. Ancak yeni moda giyinmesinden öte, Brad Emerson sanki o hiç yaşlanmayan erkeklerden biriydi. Artık saçlarının rengi sarıdan beyaza dönmüş olsa bile,

yüzü güneş yanığı ve kırıksız, bedeni zarif ve yapılıydı. Yüzü bir gülümsemeyele parladığında, kaç yaşında olursa olsun bütün kadınlar kendisine gülümseyerek karşılık verirdi. İri bir adam değildi, ancak son derece güçlüydü, bedeni inşaat sektöründe çalıştığı yıllar boyunca gelişmişti. Sam önemli bir telefona bakmak için odadan çıkınca, Stella, "Mario seni sordu," dedi. "Bugün onu gördüm. Eğer Houston'a gidecek olursan kendisini mutlaka aramanı söyledi." "Ah, gerçekten mi?" dedi Brad. "Houston'da ne işin vardı?"

Stella ona Randall'ın ortaya çıkışını anlatınca Brad homurdandı ve sonra bakışlarını çevirdi. "Şimdi şehre döndüğüne göre, Brad," dedi, "davayı yeniden açmak için bir fırsat var. Belki de o gece neler olduğunu ve yangını çıkaranın Randall olup olmadığını sonunda öğrenebilirim." Brad, "Kapanmış bir yarayı neden deşiyorsun?" dedi. "Bu Randall denen herifin tekrar peşine düşmek aileni yaşama döndürmeyecek. Stella, senin en büyük problemin, geçmişle gereğinden fazla uğraşıyor olman. Seni ilgilendiren gelecek olmalı. Ne yaparsan yap, geçmişini değiştiremezsin."

Stella gerildi. Bu söylevi defalarca dinlemişti. Brad onun ailesinin ölümünden sorumlu kişiyi bulma dürtüsünü, öç alma gereksinimini asla anlamamıştı. Çekmek zorunda bırakıldığı tüm o acıyı eziyeti ve ailesinin korkunç bir şekilde öldüğünü unutmasını mı bekliyordu? "Eğer senin yüzünde de bir yara izi kalmış olsaydı," diye hırladı, "iddiaya girerim ki sen de unutmak ve affetmek konusunda bu kadar istekli olmazdın." Brad, "Randall Houston'a neden dönmüş?" diye sordu.

Tam o sırada Sam kapıdan içeri girdi. "Kesinti için üzgünüm."

Sam toplantı masasına doğru gelirken Stella, "St. Elizabeth'te futbol koçu olarak işe girmiş," diye devam etti. "Ama bak sana bir şey söyleyeyim," diye ekledi, "bu kez sonuna kadar gideceğim ve

ne sen ne de bir başkası beni durduramayacak. Artık bağlantılarım var, yalnızca Dallas'ta değil, aynı şekilde Houston'da da. Artık kimsenin ciddiye almadığı on sekiz yaşında bir kız değilim." Brad'i olduğu kadar kendini de ikna etmek isteyerek masaya yumruğunu indirdi. "Adli tıp teknolojisi eskiye nazaran çok ilerledi ve büromuzda mucizeler yaratan bir araştırmacı var. Kanıtı deşeceğiz ve bu davanın parçalarını bir araya getireceğiz."

Brad alay ederek, "İyi avlar," dedi. "Evliliğimizi öldürdüğüne göre, inanıyorum ki artık kendi çapında bir Sherlock Holmes olabilirsin."

"Evliliğimizi öldüren sensin," diye bağırdı Stella. "Sen ve o adi küçük kız arkadaşın. Ne iş yapıyordu? Sahi, şu striptiz barlarının birinde dans filan mı ediyordu? Bundan daha iyisini bulamaz mıydın, Brad?"

Sam, Stella ve Brad arasında kıvılcımların uçuşmaya başladığını görerek, "Belki işe koyulsak iyi olacak," dedi. Çılgılık çılgılığa kavgaya tutuşmalarını istemiyordu. Burada Stella'nın haklarını belirlemek için bulunuyorlardı. Brad saatine bakarak, "Ben hazırım," dedi. "Umarım bütün gece burada oturup bu meseleyle uğraşmayız, Weinstein. Akşam yemeği için bir randevum var."

Avukat hakça bir anlaşma olduğuna inandığı bir rakam belirtti ve sonra koltuğunda arkasına yaslanıp Brad'in tepki vermesini bekledi. Brad öfkeyle Stella'ya baktı. Tükürür gibi, "Benim bu kadar param yok," diye konuştu.

"Onun için avukatım bugün burada değil. Herifin birine burada oturup

kahrolası elimi tutması için bin papel ödeyecek gücüm yok. Size on kez şu anda maddi sıkıntıda olduğumu söyledim." Sakinleşmeye çalışarak, yerinde kıpırdandı. "Bakın, işler kesildi," dedi daha anlayışlı bir tonda, "işletme masrafları için müşterek birikimlerimizi kullanmak zorunda kaldım. Yeni projelerimin bazılarını tamamlar tamamlamaz parayı yerine koyacaktım." Sam alayla, "Aslında," dedi, "servetini hatırdın ve bu yetmiyormuş gibi bir de müşterek banka hesaplarımızdaki parayı işin için değil lüks yaşamını sürdürmek için kullandın, değil mi?" Brad öfkeyle, "Sen lanet olası bir yalancısın," dedi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Nasıl bir lüks yaşamım var? Ben bir inşaat kal-fasıyım. Onun için, yaşamımı terli iş giysileri içinde sürdürdükten sonra arada sırada doğru dürüst giyinmek istiyorum." Başını hızla Stella'ya çevirdi. "Yaşlı bir adama birkaç yeni kumaş parçasını çok mu görüyorsun? Kahretsin, başka neyimi almaya

çalışacaksın, şu lanet olası işimi de mi elimden alacaksın?"

Sam, "Burada sadece birkaç kumaş parçasından söz etmiyoruz herhalde, değil mi?" dedi, Brad'in birikimlerini genç kız arkadaşına pahalı armağanlar alıp tatillere götürerek tükettiğini tahmin ediyordu. "Bütün para işe gitmedi, değil mi? Eğer gittiyse, böyle bir iddiayı destekleyecek herhangi bir kayıt görünmüyor ortada." Brad, "Senin derdin nedir?" dedi, zehrini şimdi Weinstein'a kusmaya hazırlanıyordu. "Karımı beceriyorsun, değil mi? Seni iğrenç ufak bok parçası. Kahrolası karımı beceriyorsun. Bunu yüzünden okuyabiliyorum." Hava iyiden iyiye gerilmişti. Weinstein kalemiyle masada tempo tutarken, Stella masanın üzerine koyduğu ellerine bakıyordu. "Lanet olası avukatlar hep aynısınız," dedi Brad. "Tüm istediğiniz paramıza el

koymak, hiçbir şey kalmayınca kadar kanımızı emmek." Durdu, derin bir nefes aldı ve sonra tekrar konuşmaya başladı. "Weinstein ne biçim bir ad? Yahudi'sin sen, değil mi? Herkes sizlerin para dışında başka hiçbir boka kıymet vermediğinizi bilir." Sonra Stella'ya döndü. "Bu kan emiciye para ödemeyi keser kesmez, bebek, seni bir patates çuvalı gibi bir kenara atacaktır."

Stella sesini yükseltti. "Haddini aşma, Brad."

Ayağa fırlayarak, "Haddimi aşmayayım, öyle mi?" dedi. "Bu göt herif bugün arkadaşımınla öğlen yemeği yerken tıpkı adi bir suçlu gibi kısıtlama emrini burnuma uzattı. Ne kendi evimin ne de karımın yüz metre bile yanma yanaşamayacağımı söyledi. Beni yerin dibine batırdı ve yanımdaki kızın, benim karısını döven biri olduğumu sanmasına neden oldu."

Kız mı? Diye düşündü Stella, Brad'in hata yapmış olduğunu anlayarak. Demek, onu genç kız arkadaşının önünde utandırmışlar, onun ne biçim bir adamla ilişkiye girmiş olduğunu iki kez düşünmeye sevk etmişlerdi. Stella bir tür tatmin duygusuna kapılarak kocasının gözlerindeki vahşi bakışı gördü. Brad'in öfkesini kendi üzerine çekip Sam'i biraz rahatlatmak isteğiyle, "Kısıtlama emrini imzalayan bendim," dedi. "Boşanma davalarında bunu yapmak âdettendir. Herkes yapar, Brad. Hem o gün beni itip düşürdün ve dirseğimi yaralamama neden oldun. Yanıma gelip bana vurmayacağından nasıl emin olabilirdim?" Brad, "Âdettendir, ha, öyle mi?" diye gürledi, pahalı ceketinin koltuk altlarında ter lekeleri belirmişti. "Pekâlâ, o halde ben de senin için bir kısıtlama emri çıkartıyorum, Bayan Delifişek." "Güzel," dedi

Stella. "Eğer bunu gerekli buluyorsan, hiç durma o zaman. Bu yalnızca bir kâğıt parçası."

Sam durumu yeniden denetim altına almaya çalıştı. Para konusunda bir anlaşmaya varılmasını sağlamak ve böylece boşanma davasında ilerleme kaydetmek istiyordu. "Neden ikiniz de sakinleşip sizin için hazırladığım evraka bir göz atmıyorsunuz? Mahkemeyi bunu sizin adınıza yapmaya zorlamak yerine malları kendi aranızda bölüşmeniz çok daha yerinde olur." Brad oturduğu yerden Sam'e doğru eğilerek, "Hadi ordan!" diye hırladı. "Kimseye bir bok vermiyorum. Eğer bir adamın son kuruşunu almak istiyorsan, o zaman gelip kendi ellerinle almayı denemek zorundasın." Sam kendini topladı ve ayağa kalktı, yüzündeki kaslar seğiriyordu. "Bu bir meydan okuma mı, Emerson?"

"Evet," dedi Brad, yumruklarını kaldırıp bacaklarını esneterek. "Hadi gel de al, seni pis ambulans kovalayıcısı."

Sam, "Sanırım artık gitsen iyi olacak," dedi. "Eğer gitmezsen, polisi çağırıp seni zorla çıkarttırırım." Stella, "Kes şunu, Brad," diye araya girdi. "Aptal gibi davranıyorsun. Sam yalnızca bir avukat. Bu kişisel bir şey değil. Eğer birini dövmek istiyorsan, beni döv. Esas kızgın olduğun kişi benim, Sam değil."

Kocasının yumrukları düştü ve göğsü inip çıkarak, önce Stella'ya sonra da Weinstein'a baktı. Sonra bir parmağını suçlayıcı bir biçimde Sam'e uzattı. Arkasını dönüp öfkeyle toplantı odasından çıkarken ikinci kez, "Karımı beceriyorsun," diye iddia etti.

Sam yerine oturdu ve önündeki dosyaya baktı. "Sanırım bunu güzellikle halledemeyeceğiz," dedi, sesinde hayal kırıklığı vardı. Stella sinirden gülmeye başladı ve, "Öyle görünüyor," dedi. Nedendir bilinmez, bu toplantıyı neredeyse komik buluyordu. Sam'in yüzündeki ciddiyeti görebiliyor ve onun nasıl olup da kendisi ve kocası gibi iki sinirli insanın problemlerini aynı masa oturarak sakinçe çözebileceğini düşünebildiğini merak ediyordu. Sam'in yanına gitti, arkasına geçip ona sarıldı. Sam iyi bir avukat olabilirdi, ancak insan tabiatı konusunda öğreneceği daha bir yığın şey vardı. "Bizim sevgili olduğumuzu düşünüyor," dedi Stella, eğilip dudaklarını başının üzerine değdirerek. Bir gece önce avukatını ona Tanrı göndermiş gibiydi. Sam onu arabasıyla eve götürmüş ve teselli etmeye çalışmıştı. Bunun olayları belli bir perspektife sokacağını umarak, Houston'a gitmesini ve Randall ile yüzleşmesini teklif etmişti. İyiliğini istiyordu ve öylesine ilgiliydi ki... Eğer o zaman ne yapacağını şaşırılmış ve vücudunun ne halde olduğunu hatırlıyor olmasaydı, onu yatağına davet etmek isteyebilirdi. Ama Sam sanki soğuk

davranmıştı. Stella içinden gelerek onu öpmüş, ancak o ileri gitmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Eve girmek yerine, dışarıda onun arabasında oturmuş ve konuşmuşlardı. Sam arkasına uzandı ve Stella'nın eline dokundu. "Brad, Growman'ı kastetmiyor mu, Stella?" Stella, "Ne demek istiyorsun?" dedi, şaşırılmıştı. Yanındaki koltuğa oturdu.

"Biliyorsun," dedi Sam, sesi gergindi. "Sen ve Ben Grow-man... aranızda bir şey yok mu?" "Kesinlikle yok," dedi Stella, geçen gece neden öylesine çekimser davrandığını şimdi anlıyordu. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Herkes Growman'ın kadınlara ne denli düşkün olduğunu bilir. Oldukça uzun bir süredir onu bir kadınla birlikte görmedim ama yıllar önce sık sık genç bir sarışınla birlikte görürdüm. Karısını tanıyordum, Stel, onun için bunun meşru bir ilişki olmadığını biliyordum."

Stella, "Onu muhtemelen Holly Oppenheimer ile birlikte gördün," diye karşılık verdi. "Aralarında bir şey geçmiş; ancak bu yıllar önceydi. Growman ve ben yakınız Sam, ama onunla yatmadığıma dair sana yemin edebilirim. O benim için daha çok bir baba gibi."

"O zaman Brad neden bu kadar sinirlendi?" diye sordu Sam, başını eğerek. "Senin biriyle ilişkin olduğunu bildiğini ama yalnızca bu kişinin kim olduğunu bilmediğini sandım. O nedenle, bu kişinin ben olduğumu düşündü yalnızca." Stella bacağını ileri geri sallayarak, "Sadece hıyar gibi davranıyor," dedi. "İnsanlar bizi birlikte görmüşlerdir. Yine de, bana bağırma cesaretini nereden buluyor bilmiyorum. Benimle boşanmak istemeden çok önce aylardır bu kızla şehirde gezip tozuyordu. Evliliğimin bitmiş olduğunu düşünmek ve benim dışımda herkesin bunu zaten biliyor olması aşağılayıcı." "Hey," dedi Sam, uzanıp bir parmağını çenesinin altına dayayarak. "Karnım aç. Sen ne durumdasın? Mademki ateşli bir ilişki içinde olduğumuz var sayılıyor, ara sıra sana doğru dürüst bir yemek ısmarlamam gerekir en azından." Stella gergin bir gün geçirdikten sonra fazlasıyla rahatladığını hissederek güldü. Ölesiye yorgundu, ancak Sam gibi keyifli ve ilgili biriyle güzel bir yemeğin tadını çıkartmak düşüncesi onu yeniden canlandırdı. Sam'in oğlunu kastederek, "Adam ne olacak?" dedi. "Eve

gitmek zorunda değil misin?" Sam gülümseyerek, "Tanrı dadıları bunun için yaratmış, Stella," dedi. "Lois yedi yıldır bizimle beraber."

"Bir gün oğlunla tanışmak isterim," dedi. "İddiaya girerim harika bir çocuktur." Sam yeniden gülümseyerek, "Ah, tabii tanışırsın," dedi. "Ama şimdi yemeğe gidelim. Oğlen yemeği

bile yemeden gün boyu çalıştım, açlıktan lyorum."

Stella ayağa kalkarken, "Sanki kararlaştırmışız gibi, ha?" dedi. "Ben de oğlen yemeği yemedim. Sana bir çuval para ödedikten sonra beni McDonald's'a götürerek paçayı kurtarabileceğini sanma sakın."

Sam iğrenmiş gibi yaparak, "McDonald's mı?" dedi. "Ben Adam'ı bile McDonald's'a gtrmyorum. O tuhaf şeyler adamı öldürür." Stella kapıdan çıkarken onu şakacıktan iterek, "Yalnızca kontrol ediyordum," dedi.

Turtle Creek Bulvarı'ndaki saygın Mansion Hotel'in restoranından karınları zengin yemek çeşitleriyle tıka basa doymuş ve kafaları şarapla çakırkeyif olmuş bir halde çıktıktan sonra Sam'in siyah Mercedes'iyile Stella'nın evine gittiler. Başını koltuğun kafa-lığına yasladı ve yeni deri kokusunu içine çekti. Kilometre sayacı yüz bini devirip ikinci kez yirmi bin kilometreyi göstermekte olan on yaşındaki BMWsini düşünerek içini çekti ve, "Gelecek yıl yeni bir araba alacaktım," dedi. "şimdi sanırım buna yetecek param olmayacak." Stella Sam'in canlandığını görerek tam o sihirli düğmeye bastığını anladı. Sam bir avukat olabilirdi, ancak paranın bir insanın sahip olabileceği en önemli güvence olduğunu da biliyordu.

Sam gözlerini Stella'nın gözlerine dikti. "Eğer benim senin yasal hakkın olan şey için dövüşmeme izin verirsen, kocanın adil olmayan bir anlaşma imzalaması sana için baskı yapmasını engelleriz ve böylece sen de canın ne isterse alabilirsin."

Stella başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi, "bu para kavgası beni yoruyor. Buna hiç değmez, Sam. Ayrıca, oldukça iyi bir gelirim var. Brad'den hiçbir şey almadan kendi başımın çaresine bakabilirim. Evin fazla bir değeri yok, ama borcu neredeyse bitti ve eğer arabam bozulacak olursa da, tamir ettiririm."

Sam arabayı Stella'nın evinin taş döşeli garaj yoluna çekip motoru kapatırken, "Ben nafakadan bahsetmiyorum," dedi. "Gelirin olduğu için nafaka alman söz konusu değil, ancak o ortadan kaybolan tasarrufların bir kısmı senin kazanıp biriktirdiğin paralar. Seni böylesine kandırmasına izin mi vereceksin?"

Stella gülümseyerek, "Evet," dedi, ve sonra birden ciddileşti. "Bırak alsın. Kim bilir? Belki de o kazanmıştır. Söyleyiş şekline bakılırsa, geçen altı veya yedi yıl boyunca hayatını canlı bir cehenneme çevirmişim, onun için..." "Bu saçma," dedi Sam. "Yalnız saçma değil, aptalca. Eğer bunun için savaşırsan, mahkeme belki evi bile sana vermez, Stella. Peki eğer hastalanırsan ne olacak? Ya çalışamazsan? Emekliliğinde ne olacak? Devletin verdiği maaşla rahatça yaşayabilecek misin?" "Hey," dedi Stella, uzanıp elini yakalayarak. "Yapmak istediğini takdir etmediğim için değil, sadece para benim gözümde pek önemi bir şey olmadığı için böyle söylüyorum. Eğer bahçe içinde iki katlı bir evim varsa, bu bana yeter. Eğer

bir apartman dairesinde yaşıyorsam, o da yeter. Ayrıca, muhtemelen emekli olacak kadar bile yaşamayacağım, onun için şimdiden niye dert edeyim."

İkisi de sustu. Dışarıda gece havası nemden ağırlaşmıştı. White Rock Lake çevresinde, Stella'mın oturduğu yerden yalnızca biraz uzakta cırcır böcekleri ötüyordu. Evi gizleyen yoğun meşe koruluğu onu tamamen özel bir yapı haline getiriyor ve çevreden yalıtıyordu. O ve kocasının onarmak için hiç vakit ayırmadıkları harap bina 1900'lerin başında inşa edilmiş ve yaklaşık otuz yıl önce yenilenmişti. Bina bir zamanlar yukarıdaki tepeden oraya bakan büyük malikânenin on iki atına ev sahipliği yapan bir ahırdı. Şimdi bir salon, iki küçük yatak odası, bir çalışma odası ve Stella'nın asla kullanma fırsatı bulamadığı oldukça güzel bir mutfak barındırıyordu.

Ön camda bir ışık parladığını görerek öne doğru eğildi. "Bak, şimşek çakıyor. Sanırım yağmur

yağacak. Demek ki havanın bu kadar yapış yapış nemli olmasının nedeni buymuş. Hava böyle olunca bana Houston'u anımsatıyor." "Sanırım biraz yavaşlaman gerek," dedi Sam, ona bakmak için dönerek.

"Kendini çok zorluyorsun. Gerginlik insanın vücudunda zarar verebilir. İnan bana, neden bahsettiğimi biliyorum. Genç bir kadınsın; ama genç olman senin kalp krizi geçirmeyeceğin ya da kanser olmayacağın anlamına gelmez." Stella'nın aklında onun evliliği ve karısının zamansız ölümüyle ilgili yığınla soru vardı, ancak sormaya çekiniyordu. Geçmişleri dinî açıdan da çok farklıydı, Sam Yahudi'ydi, Stella ise Katolik olarak yetiştirilmişti.

Stella bir başka şimşeğin çakışını izleyerek, o anda Sam'in kendisinin ne kadar savunmasız olduğunun farkında olup olmadığını merak etti. Meslek

yaşamı, şimdiye değin geleceği ona hiç bu kadar cömertçe vaat etmemiştir, ancak boşanma davası kadını duygusal bakımdan çok yaralamıştır.

Kocasının onu bir başka kadın uğruna terk ediyor olmasından hiç kimsenin anlayamayacağı kadar fazla etkilenmiştir. Pelham davası heyecan verici bir şekilde gelişirken bu problemi düşünme olanağı pek olmamıştır, ancak şimdi dava bittiğine göre bununla yüzleşmek zorundaydı.

Kendi kendine, bunun için mi birçok kadın boşanma avukatları ile yatıyor? kendilerini bunu yapabileceklerine ikna etmek, yeniden dünyaya açılıp başka bir erkek bulmak, yeni bir yaşam kurmak için mi? diye sordu.

"Hadi içeri girelim," dedi Stella. "Yağmur her an boşanabilir."

Sam, "Şey," dedi, "geç oldu ve eminim sen de bitkinsindir. Belki başka bir gece daha iyi olur." Stella keyfinin kaçtığını hissetti. Sam yakışıklı, başarılı bir adamdı ve olasılıkla güzel kadınlardan oluşan bir çevresi vardı. Kendi kendine Dallas böyleleriyle dolu, diye düşündü. Dallaslı kadınlar nasıl giyineceklerini, saçlarını ve makyajlarını nasıl yapmaları gerektiğini, en doğru zamanda nasıl kıkırdayacaklarını ve birlikte oldukları erkeğin kendini sanki dünyanın en önemli insa-nıymış gibi hissetmesini sağlayarak önünde nasıl eğileceklerini bilirlerdi. Ancak Stella ne Dallas'ta doğmuştu ne de ruhen Dal-laslı olabilmıştı. Kadınca kurnazlıklar yapmak ona göre bir iş değildi.

Sam neden onun gibi birini isteyecekti ki? Televizyonda onun yüzündeki yarayı görmüş ve bundan etkilenmişti, hepsi o kadar. Stella üzerine gitmekle onu zor durumda bıraktığını biliyordu. Kapıyı açmak için eliyle kapı kolunu ararken, "Tamam," dedi, "o zaman sanırım seninle gelecek hafta bir ara görüşürüz. Yemek için teşekkürler. Bu gece beni dışarı çıkarmış olman gerçekten çok hoşuma gitti."

Sam, "Bekle, Stella," dedi ve hızla uzanıp ona sarıldı. Geri çekildi, yüzünü elleri arasına aldı, dudaklarını onunkilerin üzerine bastırmadan gözlerinin içine baktı.

Stella onu öperek ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek hemen karşılık verdi. Ne olup bittiğini anlayamadan Sam'in ellerinin göğüslerinde, kalçalarında, bacaklarının arasında dolaşmaya başladığını fark etti. Stella kendini kapıya yaslanmış buldu, kısmen rahatsız bir pozis-yonda uzanmıştı. "Hadi içeri girelim," diye fısıldadı. Sam boynunu öpmek için eğilirken, "O kadar bekleyemem," diye karşılık verdi. "Seni istiyorum, Stella. Tanrım, hem de ne kadar çok bilemezsin. Senin Growman'la birlikte olduğunu sanıyordum..."

II

Yağmur damlacıkları ön cama çarpıyordu. Bir şimşek çaktı, hemen ardından gök gürültüsüyle birlikte apansız bir fırtına koptu. Sam Stella'nın bluzunu eteğinin belinden çekip çıkardıktan sonra sütyeninin kopçasına ulaşırken, Stella'nın gözleri arabanın içinde dolaşıyordu. Sam çok istekli ve

saldırgandı. Stella ise utangaç, duygusal bir âşık bekliyordu. Yangından beri, seks yapmak şöyle dursun, Brad'den başka hiçbir erkeğin vücudunu görmesine bile izin vermemişti. Anlaşılan Sam için yatağa girmek sıradan bir şey, diye düşündü, ancak bu kendisi için çok tehlikeliydi. Sam'in elinin külotundan içeri kaydığını hissetti, parmakları kendisini şehvetle okşuyordu. Bu temas son derece uyarıcıydı, Stella yerinden sıçradı, böyle bir his duymayı hiç beklemiyordu. Sam'in parmakları yumuşak ve etliydi, endişeli olmasına rağmen Stella bedeninin karşılık verdiğini gördü. Koltuğa yaslandı ve zevkten iç geçirdi, bacaklarının arasında hissettiği ıslaklıktan utanmıştı. "Bekle," dedi, Sam'i iterek. "Bu işi burada yapamayız. Boynumu kıracağım." Stella anlık bir beyin fırtınasından sonra, gölün çevresindeki birçok evin garajı olmasından esinlenip garaj adını verdiği ufak barakayı görerek, "Gel," dedi, "gidebileceğimiz harika bir yer biliyorum. Evden çok daha iyi. Bu bir serüven olacak." Sam karşı çıkmaya fırsat bulamadan, Stella kapıyı açıp dışarı fırladı, Sam'e kendisini izlemesini işaret etti. Yağmur altında yaklaşık elli metre ötedeki garaja doğru koşarken gülüyordu. Barakanın içine girdiklerinde ikisi de sıırıslıklamdı, Stella bir köşeye çekildi ve üzerindikileri çıkarmaya başladı. Garajı özel bir nedenle seçmişti; orada elektrik yoktu ve böylece Sam'in, sırtından bacaklarına deri nakli yapıldığı halde kalan ameliyat izlerini görmesi mümkün olmayacaktı. Sam karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye çalışarak, "Nerde-sin?" dedi.

"Buradayım," dedi Stella, bunu bir oyun haline getirmeye çalışıyordu. "Beni bulmak zorundasın, ancak daha önce şu ıslak giysilerinden kurtulman gerekiyor. Avukatımın soğuk almasını göze alamam."

Sam gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Oda bir şimşek çakmasıyla aydınlandı ve Stella onun düğmelerin kalanını açmaktan vazgeçip gömleğini başının üzerinden çekerek çıkarttığını gördü. Fermuarını açtığını, pantolonunu çıkarıp bir kenara attığını duydu. Gölgesi kendisine doğru hareket ediyordu ve pencerelerden birinden sızan bir ışık huzmesi üzerine vurduğunda, Stella hâlâ onun külotunu çıkarmadığını gördü. Kıkırdayarak, "Her şeyi," dedi. "Her şeyi çıkar, Sam. Oyunun kuralları bu."

Sam külotunu ayak bileklerine kadar indirip bir kenara tekmelerken, "Ah, evet!" dedi. Sonunda işte buradaydı, çıplak gövdesi Stella 'ninkine yaslanmıştı. Stella arabada duyduğu coşkuyu tekrar hissetti. Tıraş losyonunun kokusunu içine çekti, sonra burnunu göğsünün kolları arasına gömdü. "Bunun ne olduğunu

bilmiyorum," dedi, "ama bana dokunduğun zaman, bedenim çıldırıyor. Kimya dedikleri bu mu?" Sam, "Çıldırıyorsun," dedi, Stella'nın sertliği hissedebilmesi için belden aşağısını ileri doğru çıkartırken. "Beni deli ediyorsun. Eğer seninle sevişmezsem, Stella, eve gidip güneş doğana kadar soğuk duşun altında durmak zorunda kalacağım." Aniden, ellerini iki yana bırakarak, hareketsiz kaldı. "Yine de, seni zorlamak istemem," dedi. "Eğer bu konuda kararsızsın, yalnızca söyle, hemen keselim." Stella onun göğsüne yaslanmış, "Evet," diye fısıldadı, nefesi daha da sıklaşmıştı. "Evet, evet, evet." Bedeninden yükselen sıcaklığı, kalçalarındaki sertliği

hissedebiliyordu. Elleriyle sırtını okşarken, omuzları arasındaki sert kas kümesini hissetti. Elleri kalçalarına doğru indi. Stella elleriyle sert kasları avuçlarken, "Güzel bir popo," dedi. Bir erkeğin bedeninin bu bölgesinin kendisini böylesine heyecanlandırabileceğini hiç fark etmemişti. Sam'in kalçalarının şekli harikaydı, Brad'inkiler gibi yassı değil aksine dolgun ve biçimliydi.

Stella kollarını adamın boynuna, bacaklarını da beline dolamıştı. Sam iki eliyle kalçalarını avuçlayıp Stella'yı kaldırdı. Sevişmek için uygun bir yer aradı. Çevrede bir karton kutu yığını dışında başka bir şey bulamayınca, Stella'yı

duvara dayadı ve onu kendi bedenine uygun bir pozisyona soktu.

Sam onu şehvetle öpüyor, göğüslerini okşuyordu. Stella zevkle inliyordu. Öylesine garip duygular içinde ve gerçeklerden öylesine uzaktı ki... Karanlık garajda, rüzgâr çatı kirişleri arasında eser, yağmur camlara vururken kendini sanki erotik bir fantezi yaşıyormuş gibi hissetti. "Şimdi," dedi soluk soluğa. "Lütfen, Sam, seni istiyorum."

Sam onun içine girdi, Stella başını arkaya doğru attı ve vücudu sarsılmaya başladı. Bu duygu öylesine şiddetliydi ki, bir an yere yığılıp kalacağı hissine kapıldı. Sanki vücudundaki kemiklerin tümü eriyip kaybolmuş, tüm ağırlığı uçup gitmişti. Sevişmelerinin ne kadar sürdüğünden emin değildi, ancak bu öylesine hızlı, öylesine yoğun, öylesine tabii olmuştu ki... Stella içindeki adalelerin kasıldığını hissetti ve zevkle bağırdı. Yalnızca birkaç saniye sonra Sam de zevkle inleyerek patladı.

Bittikten sonra onu sevgiyle dudaklarından öptü ve hemen kollarına aldı. Yağmurun altında onu eve taşıırken, "Bu yalnızca bir deneme seansıydı," dedi. "Seni yatağa atana kadar bekle." Stella anahtarları bulmak için çantasını karıştırdı. Sam'in arabasının yanında duruyorlardı, ikisi de çıplaktı, giysileri garajda kalmıştı. Sam, "Boş ver," dedi. "Bu gece benimle kalabilirsin. Bir konuk odamız var. Sabah, zaten büroya gitmek için arabaya ihtiyacın olacak. Araban geçen günden beri orada. Bu yağmurun altında böyle dışarıda duramayız, Stella." Stella çantasında anahtarları ararken ışıktan yararlanmak için arabanın kapısını açtı. "Bugün havaalanına gitmeden önce onları buraya koyduğumdan eminim," dedi, öfkelenmişti, kendini aptal gibi hissediyordu. Çantasının içindekileri koltuğun üzerine boşalttı, sonunda anahtarları bulup kapıyı açmak için hızla girişe yöneldi. Sam göğe bakarken, "Bugün radyoyu dinledin mi?" dedi. "Umarım bir kasırga gelmiyordur. Yukarıdaki kara bulutlar biraz tehlikeli görünüyor." Stella kapıyı açıp içeri girdi. Sam de onun ardından girip ışık düğmesine basınca Stella donup kaldı. "Kapat şunu, Sam," dedi. "Lütfen. Işığı sevmiyorum. Karanlık daha romantik." "Bir yere takılıp düşmekten korkmuyor musun?" Stella baldırının iç tarafındaki yara izini saklamak için bacaklarını bitiştiirdi, kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu. Sonra duvara yaslandı, sırtındaki beyaz lekeleri görmesini istemiyordu. O meşgulken yukarı koşup sabahlığını almayı düşünerek, "Sigortayı kontrol eder misin?" diye sordu. "Sen gittikten sonra ışıkların fırtına nedeniyle sönmesinden korkuyorum."

"Elbette," dedi Sam. Sonra ona merakla baktı. "Stella, eğer ışıklar şimdi yanıyorsa sigortayı kontrol etmek hiçbir şeyi halletmez." Stella köşeyi dönerek salona fırladığında ona doğru yürümeye başlamıştı. Sam onun yine kendisiyle oyun oynadığını düşündü ve duvar boyunca tüm ışık düğmelerine basarak hemen arkasından gitti. Sonunda Stella'yı bir köşede koltukta otururken buldu, üzerinde bir battaniye vardı. "Seni ışıktaki görmek istiyorum," dedi. "Çok güzelsin, Stella. Benden bu zevki esirgeme." Stella hiç konuşmadan yalnızca ona bakıyordu. Sam koltuğun önünde dizleri üzerine çöktü ve battaniyenin bir ucunu çekiştirdi. "Eğer bunu kaldırmazsan," dedi gülümseyerek, "başımı altına sokacağım." Stella battaniyeye yapışarak, "Yapma," diye bağırdı. Birkaç saniye sonra yüzü yumuşadı. "Bu gece harikaydı, Sam. Gerçekten, ancak..." "Ancak ne?" dedi. "Bu tip şeyleri hafife almam, Stella, eğer düşündüğün buysa. Benim nereden geldiğimi, karımın ölmüş olduğunu anımsaman gerekir. En azından bir yıldır bir kadınla birlikte olmamıştım. Sana önem veriyorum. Bu öyle samanlıkta yaşanan hızlı bir serüven değil." Stella, "Bunu biliyorum," dedi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Yalnızca şu anda kendimi iyi hissetmiyorum."

Sam, "Ağlama," dedi, gözyaşlarını silmek için uzanarak. "Neden ağlıyorsun? Kötü bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Zor bir gündü. Herhalde çok yorulduğum. Bazen yeterince dinlenemezsem duygusallaşıyorum."

Sam ayağa kalktı ve alnını öpmek için eğildi. "Anlıyorum, Stella," dedi.

"Kendini bana anlatmak zorunda değilsin."

Stella kendini böyle kötü hissetmek yerine onu yatak odasına götürebilmiş olmayı ve tekrar sevişmeyi arzu ederek Sam'in çıplak bedenine arzuyla baktı. Oysa, yalanlar uydurmak ve utanç içinde saklanmak zorunda kalmıştı. Ona vücudunu göstermeye cesareti yoktu. Eğer Sam sırtındaki ve baldırlarındaki yara izlerini görürse belki bir daha asla kendisiyle sevişmezdi ve o da böyle bir şey yüzünden istenmemeyi gururuna yediremezdi. "Yarın beni götürmek zorunda değilsin," dedi. "Larry Kominsky beni alacak. Bunu çoktan ayarladım. İşe giderken tam buradan geçiyor." "O zaman beni yarın arayacak mısın?" diye sordu. "Elbette," dedi Stella, gülümseyerek. "Eğer istersen, seni her on dakikada bir ararım. Muhteşem bir sevgilisin, Sam, umduğumdan da çok daha iyisin."

Stella'nın bu sözü Sam'i gülümsetti. Döndü ve odadan çıktı. Birkaç dakika sonra Stella kapının arkasından kapandığını duydu.

DÖRT

Ertesi sabah erkenden Holly, Janet Hernandez'in masasının önünde durdu. "Dallas'tan Ben Growman'ı bağla," dedi. "Eğer toplantıdaysa, toplantıdan çıkarmalarını söyle."

Janet, Holly'nin yüzündeki heyecanlı ifadeye bakarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

Holly ona aldırmadan bürosuna girdi. Masasının

başına geçer geçmez, birkaç derin nefes aldı ve telefonundaki ışık yanmıcaya kadar bekledi.

Janet kapı aralığından, "Bay Growman ikinci hatta," diye seslendi.

"Kapıyı kapat," diye hırladı Holly. Uzunca bir süre Grow-man'ın sabırsızlığını gözünün önüne getirerek, yanıp sönen ışığa baktı. Onu bekletmek, kendisinin meşgul, önemli bir kişi olduğunu anlatmak istiyordu. Sonunda telefonu kaldırdı. "Uzun zaman oldu, Ben. Bugünlerde nasılsın?" Growman onun ses tonundan irkilerek, "Daha iyiyim," dedi. "Senin için ne yapabilirim, Holly?"

"Bir problemimiz var," dedi, Growman'ın onun söylediklerini işitmekte zorlanıp gerilmesini sağlamak için kısık sesle konuşuyordu. "Bu ufak bir problem değil, Ben. Oldukça büyük bir problem, senin ve büronun epey utanmasına neden olabilecek bir şey. Çalışanlarından birinin başı ciddi belada. Seni aramak zorunda değildim, biliyorsun. Bunu mesleğimize saygı duyduğum için yapıyorum. Umarım takdir edersin." Growman içini çekerek, "Haydi söyle şunu, Holly," dedi. "Oyun oynayacak zamanım yok. Kimi kastediyorsun? Kim ne yapmış? Adamlarımdan biri Houston'a gelip sarhoş araba kullanmaktan mı tutuklandı?"

"Stella Cataloni, hani şu daha yeni ulusal televizyon kanallarına çıkarıp reklamını yaptığıın kadın. Cinayetten suçlanmak üzere."

Stella bürosunda Melinda Richardson ile görüşüyordu. Savcılık yeni bir soygun ve adam öldürme davasıyla görevlendirilmişti ve otopsi fotoğrafları Stella'nın masasının üzerine yayılmıştı. Bunlardan birini daha iyi görebilmek için masa lambasının altına doğru tuttu. Adamın alnının ortasında, yanık et parçalarıyla çevrelenmiş bir deliği işaret ederek, "Tek yara bu mu?" diye sordu. Richardson, "Evet," dedi. Otuz yaşında, yeşil gözlü ve yuvarlak hatlı yüzünde sevimli bir ifade

taşıyan bir kadındı. "Adli Tıp raporuna göre, tek kurşun yarası bu. Kurban anında ölmüş." Stella fotoğrafı tekrar masaya bırakarak, "Sanırım burada soygundan daha başka şeyler var," dedi. "Kurban Asyalı, değil mi? Bu kasıtlı bir cinayet, muhtemelen uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili. Marketi uyuşturucu işi için bir paravan olarak kullanıyor olabilirler."

"İmkânsız," dedi kadın. "Kasadaki tüm parayı, hatta bazı malları almışlar. Dükkân sahibi yaşlı bir adam, Stella. Bu bir soygun olmalı." "Bu yalnızca bir dümen olabilir," dedi Stella. "Birincisi, bu yakın mesafeden ateş edilmesi sonucunda oluşmuş bir yara. Bunu yaranın çevresindeki yanıklardan anlayabilirsin. İkincisi, bir soyguncuyu hiç iş üzerinde gördün mü? Önümüzdeki günlerde biraz zaman ayırmalı ve FBI'in çeşitli banka soygunları ile ilgili dosyalarındaki filmleri izlemelisin. Bu insanlar bir soyguna kalkıştıkları sırada müthiş derecede heyecanlanıyorlar. Bunların birçoğu uyuşturucunun etkisi altında olduğu için, geri kalanları da yakalanma olasılığından ötürü heyecanlanıyor."

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," dedi Richardson, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Stella, "Bir soygun kötü gittiği zaman," diye devam etti, "tam bir kargaşa yaşanır. Masum insanlar

vurulur. Saldırganlar panikler ve silahları tümüyle boşalıncaya kadar ateş etmeye devam eder ve sonra da kaçarlar. Bunun gibi, ancak oldukça dikkatli bir şekilde ateş edilmesi sonucunda açılmış bir yaraya hiç rastlamayız. Bu olayda, ateş eden kişi tabancayı kurbanın alnına dayamış ve tek bir el ateş etmiş." Durakladı, aklında olayı bir bütün olarak toparlamaya çalıştı. "Suç yeri raporu yanında mı?" diye sordu. "Bak bakalım yerde hiç başka mermi kovanı ya da yere veya duvarlara saplanmış başka mermi bulunmuş mu?" Kadın dosyayı kucağına aldı ve sayfaları çevirmeye başladı. Dosyayı kapatıp tekrar Stella'ya bakarak, "Başka hiçbir mermi ya da mermi kovanı bulunmamış," dedi. Stella, "Pekâlâ," dedi, "yalnızca bir el ateş etmiş çünkü tek bir atışın, öldürücü bir atışın yeterli olacağını biliyormuş." Kadının gözlerinin içine baktı, "Soygun tiyatrosu. Bu işi yapanlar profesyonel, Melinda. Olasılıkla Çin beyazıyla, şu Asya'dan giren yeni eroin ile ilgili." Ben Growman kapıda belirdi. Sertçe, "Seni özel olarak görmem gerek," diye bağırdı, sesi odada yankılandı.

Stella eliyle Richardson'a işaret ederek, "Şimdi bitiriyoruz," dedi. Kadın evraklarını toplayıp çıkınca, Growman geldi ve masasının önünde durdu.

Stella, "Neler oluyor?" diye sordu, biraz

kuşkuluydu. "Richardson'un önünde bana lanet bir köpek gibi hırladın."

"Şu Randall denen adama saldırdığını bana neden anlatmadın?" diye bağırdı, yüzü öfkeden kızarmıştı. "Onu öldürmekle tehdit emişsin. Hem de 'kendi ellerimle' demişsin." Ellerini iki yana açtı ve sonra indirerek bacaklarına vurdu. "Sanki ben sana Houston'a gitmeni ve Randall denen Houston'lu yetkililerin adamla ilgilenmesine izin vermeni söylemedim de bir çatlak gibi oraya koşup bir yığın tanık önünde adamı ölümle tehdit etmeni söyledim."

Stella onun kızgın bakışları karşısında kızardı. "Tüm yaptığım yüzünü tırmalamak oldu. Ben bunu vahşi bir saldırı olarak nitelemiyorum, Benjamin, hem bunu mahkeme salonunun basamaklarında filan da yapmadım. Üstelik orada sadece birkaç kişi vardı, bir yığın tanık değil." Avuçlarını masaya dayayarak öne eğildi ve, "Eski davayı yeniden açıyorlar," diye püskürdü. Stella heyecanla, "Harika," dedi, hiç böylesine güzel bir haber duyacağını ummuyordu. "Randall'in suçla bağlantısını gösteren yeni bir kanıt bulmuş olmalılar. Bu harika. Nereden duydun?"

Growman, "Dava Randall'a karşı değil," dedi, gözlerini onun gözlerine dikerek. "Senin aleyhine

açıyorlar. Ailenin ölümüyle sonuçlanan yangını senin çıkarttığına inanıyorlar." Stella şaşkınlıktan dilini yutmuştu sanki. Nefesi öylesine hızlanmıştı ki, Growman koridora çıkıp ona su getirmek zorunda kalmıştı. Stella bunu içtiği ve söylediklerini sindirmeye çalıştığı sırada, Growman arkasına geçti ve omuzlarına masaj yaptı. "Yapacağımız şu," dedi. "Bugün öğleden sonra Houston'a uçacağız. Şimdiden Jack Fitzgerald ile bir randevu ayarladım ve uygun uçuş saatlerini kontrol ettim." Fitzgerald Houston Bölge

Savcılığının bir numaralı adamıydı. "Eğer üç uçağını yakalarsak, onu beş gibi görebiliriz. Kardeşinle temas kur ve saat beşte Fitzgerald'ın bürosunda olmasını sağla. İfadesi çok işe yarayabilir."

Stella'nın aklında düşünceler birbirini kovalıyordu. Kendi-ninkine karşılık Randall'ın ifadesine nasıl inanabilirlerdi? Bu hiç de mantıklı değildi.

Koltuğunu masadan geriye itip Growman'a bakarak, "Bak," dedi, "belki de bu Holly'nin kurnazca bir manev-rasıdır. Onun üstlerinden biri benim Randall'a saldırmam yüzünden Holly'yi benim aleyhimde dava açmaya zorlamıştır. Holly dava resmen açılıp dedektifler bu iş üzerinde tam mesai yapmaya başlayınca, Randall'ı mıhlamak için gerekli kanıtları bulabileceğimize karar vermiştir."

"Ben öyle düşünmüyorum, Stella." Stella, "Ama neden?" diye bağırdı. "Bunu bana neden yapsınlar? Bir hata olmalı. Beni suçluyor olmaları akıl dışı."

Growman masasının önüne dolandı ve volta atmaya başladı. "Hikâyeyi senin ve kardeşinin ağzından dinleyip olaya sizin açınızdan bakınca Fitzgerald'm bu aptallığa bir son vereceğinden eminim." Birden döndü ve onunla yüz yüze geldi. "Ancak bunu ciddiyetle ele almalısın, Stella. Holly Oppenheimer küçümsenecek biri değil." Stella, Growman ile cinsel taciz davaları konusunda hiç yüz-leşmemiştir. Dedikodudan uzak durmaya çalışmış ve genelde bunu burnunu diğer insanların kişisel işlerine sokmamak konusunda bir kural haline getirmişti. Ama şu anda ayrıntıları bilmesi gerektiğine karar verdi. "Benjamin," dedi, "Holly'yle aranızda ne geçti?" Growman kendini bir koltuğa bırakarak, "Duyduğun gibi bir şey

değil," dedi. "Ona âşıktım. Onun iddia ettiği gibi kendisini cinsel olarak taciz etmedim. Tamamen ikimizin rızasıyla yürüyen, düzenli bir ilişkimiz vardı." Bir gece önce Sam'in söylediği gibi kendisi de hep Grow-man'ın Holly'yle kaçamak yaptığını düşünmüştü. Buna karşın, öğle yemeği sırasında Holly'yle yaptığı görüşmede, Holly Grow-man'ın kendisinden cinsel açıdan yararlanmak için

makamını kullandığı konusundaki iddiasında ısrar etmişti. Stella taraf tutmakla hiçbir şey kazanılamayacağını ve Holly'nin tarafını tutmasının Growman ile olan ilişkisini tehlikeye atacağını bilerek bu olayın dışında kalmaya çalışmıştı. "Bunu neden yaptı, o halde? Benim burnuma pis bir koku geliyor." "Acı çektiği için," dedi Growman, yüzünü buruşturarak. "Genç ve saftı. Sanırım ilişkimizin bir yere varacağını, sonuç olarak karımı boşayıp kendisiyle evleneceğimi düşündü." "Ona evlenme sözü verdin mi?" Growman başını iki yana sallayarak, "Kesinlikle hayır," dedi. "Baştan beri hangi noktada olduğumu, çocuklarımla benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Bu işi bitirdiğimiz zaman, bana mektuplar yazıp durdu ve evime postaladı. Karım ve çocuklarımla birlikte yemek yediğim restoranlarda boy gösterdi." Stella'ya baktı, yüzünde çöktüğünü gösteren, endişe dolu bir ifade vardı. "Onu bırakmak zorundaydım, Stella. Yalnızca evliliğimi tehdit etmekle kalmıyor, ayrıca mesleğimi de mahvetmek istiyordu." "Onun istifa ettiğini sanıyordum," dedi Stella, ona meraklı bir bakış fırlatarak. "Ah, evet," dedi, "resmî olarak, istifa etti. Pelham davasının başarısızlıkla sonuçlanmasını, onu cinayet bölümünden tekrar sahtekârlık bölümüne

yollamak için bahane olarak kullandım. Bu görev değişikliğinden sonra istifa edeceğini biliyordum. Holly hırslı bir kadındır." Stella bakışlarını kaçırdı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ona kendi gözünde bazı sorular bıraktığını, açıklamalarının Holly Oppenheimer'in kesin suçlamalarıyla tehlikeli bir yakınlık taşıdığını söyleyemezdi. Cinsel taciz konusunda kadınlar bazen daha farklı bir eğilim gösterirlerdi ve Stella bu olay söz konusu olduğunda Holly'ye daha yakın duruyordu. Belli durumlarda güç bir insan olsa da, Holly iyi bir savcıydı ve Stella'nın anımsadığı kadarıyla görevlerini her zaman iyi bir şekilde yapmıştı. Kişisel ilişkilerindeki sorunlar yüzünden Growman'ın onu daha alt bir makama indirerek istifaya zorlamaya hiç hakkı yoktu. Gitmek için kalkarken, "Holly Oppenheimer konusunda sana yalnızca tek bir şey söyleyebilirim," dedi. "Bu kadın hinoğlu hinin tekidir, Stella. İstediği şeyi elde etmek için her şeyi ve herkesi kullanır. Ona âşık olmuş olabilirim, ancak o bana âşık değildi. Beni mesleğinde ilerlemek için kullandı. Ona en iyi davaları, en prestijli makamı verdim, tanınması ve saygı görmesi için yardım ettim." Durakladı ve sonra ekledi, "Ona güvenmemelisin." Stella karşılığı yapıştırdı, "Sana katılmıyorum, Ben. Aranızdaki ilişkinin kötü sonuçlanması onun

mutlaka bir hain olduğu anlamına gelmez.

Houston'a gidince göreceksin. Bu bence bir tür yanlış anlama. Ya da, dediğim gibi, üstlerinden biri onu bu yapmaya zorladı."

Grovman yumruğunu ona doğru sallayarak, patladı. "Bir an için bile bu kadının dostun

olduğunu düşünme. Bilebildiğimiz kadarıyla, yeniden bana ulaşmak için senin peşine düşmüş olabilir. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum," dedi. "Ama bu konuda anlaşıyoruz."

"Bu davayı yeniden açtıkları konusunda beni kim arayıp da bilgilendirdi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Gözde savcımın tutuklanmak ve cinayetle suçlanmak üzere olduğunu söylerken bundan şeytani bir zevk alan kimdi sanıyorsun?" "Kim?" dedi Stella, gözleri açılmıştı. Kapıya yürümeden önce, "Dostun," dedi. Sözleri havada asılı kaldı.

Jackson Boyd Fitzgerald'ın Houston Bölge Savcılığını da içeren Fannin Street kompleksinin onuncu katında geniş bir ofisi vardı. Kapıdan girince puro dumanı olduğunu sandığı ağır kokuyu alır almaz Stella'nın sinüsleri tıkanıp ve gözleri yaşardı. Mario ile baktı ve Growman'ın kendisini ve Mario'yu onunla tanıştırmasını bekledi.

Formaliteler tamamlanınca, Fitzgerald onlara masasının önündeki koltuk grubuna oturmalarını işaret etti.

Büro ağır meşe mobilyalar ve batı tarzı bronz heykeller ile dekore edilmişti ve Stella epeydir hiçbirinin tozunun alınmamış olduğuna dikkat etti.

Fitzgerald da en az bronz heykelleri kadar yaşlı ve tozlu. Altmış dokuz yaşındaydı ve parlak yıllarını geride bırakmıştı ama yine de Houston'ın politik yaşamında öylesine sağlam bir yeri vardı ki onun görevi için mücadele eden herhangi birinin hiç şansı yoktu. Saçları sarımtırak beyazdı,

gözleri derin çizgili yüzünde ufak, ıslak kürecikler gibiydi, gür bıyıkları dudağının oldukça altına inmişti. Beyaz yazlık ceket ve pap-yonuyla Stella'ya eski güneylileri anımsattı. Bir tek beyaz hasır şapkası eksikti. Grovman başladı, sonra hemen, Stella'yı yangını çıkaranın Tom Randall olduğu konusundaki kuşkularını Houston Bölge Savcısına anlatması için cesaretlendirerek, sözü ona bıraktı. Stella, "Oradaydı," dedi, "ve bunu yapmak için geçerli bir nedeni olan tek kişi oydu." "Bu neden nedir?" dedi Fitzgerald. "Hamileydim, babam kürtaj yaptırmama izin vermezdi. Tom daha yeni Notre Dame'dan futbol bursu kazanmıştı. Eğer babam kendisini benimle

evlenmesi için zorlayacak olursa, bu bursu alamazdı."

Stella yangın gecesinden anımsadıklarını aktarmaya devam etti. Bitirdiği zaman, Mario hikâyeyi kendi açısından anlattı. Stella'dan farklı olarak, açıkça kızgındı. "Bu adam kahrolası bir yalancı," dedi. "Hatta polise, bunu yapan kız kardeşim olduğu halde, beni sırtına alıp taşıyarak kurtardığını söyledi. İtfaiyeye telefon edip yangını haber bile vermedi. Bizi orada öylece ölüme terk etti."

Fitzgerald arkasına yaslandı ve purosunu ısırdı. "Pekâlâ," dedi koyu bir Teksas şivesiyle ağır ağır konuşurken purosunu ağzında çeviriyordu. "Bilmiyorum, dostlarım, ancak kadromda fazla işgüzar bir savcı varmış gibi görünüyor." Grovman önce Stella'ya sonra da bölge savcısına bakarak, "Harika," dedi. "Yani, köpekleri geri çekip bu zavallı kadının doğru dürüst bir uyku çekmesine izin mi vereceksin?"

Fitzgerald koltuğunda kıpırdanarak, "Dur bakalım, Growman," dedi. "Ben bunu demek istemedim. Yalnızca Bayan Cataloni'nin hikâyesinin gerçeğe daha çok benzediğini söyledim, ancak adamlarımla görüşmeden herhangi bir şey için söz veremem."

Growman'nın sesi yükseldi. "Olayın bu kadına nasıl bir acı verdiğini biliyor musun? Kendini onun yerine koy, Jack. Geleceğin ipin ucundayken oturup beklemek ister misin? Kahretsin, bize bir açık kapı bırak. Stella benim büromda çok büyük sorumluluklar taşıyor, onun neyle karşı karşıya bulunduğunu bilmek zorundayım." Yaşlı bölge savcısı parmağıyla burnunun kenarını kaşıdı, büyük altın yüzüğü pencereden gelen ışığı yansıtıyordu. Purosunun dumanını üfleyerek, "Yapmayı düşündüğüm şey de bu, bunu sana biraz önce söyledim ya," dedi. "Bana bir telefon numarası bırakın, adamlarımla görüşeyim, düşüneyim ve sabah ilk iş olarak size bir yanıt vereyim."

Growman bu seyahatin daha fazla getirişi olacağını ummuştı. "Eğer bunun peşinden gidersen, ciddi bir hata yaparsın," dedi. "Eğer bunu yaparsan, masum bir kadını suçlamış olacaksın." Onu biraz daha fazla etkilemek için de, "Bilgin olsun diye söylüyorum, bürom yüzde yüz Stella'nın arkasında olacak," diye ekledi. "Dedektiflerimizi ve onları gereksinim duyabilecekleri herhangi bir şeyi hiç çekinmeden kullanacağız."

Fitzgerald, Growman'ın bu sözlerini nezleli gözleriyle onayladı. Eğer Growman Stella'ya inanıyor ve onu bürosunun ve makamının tüm

gücüyle destekliyorsa, ona şu anda söz konusu olan suçu isnat etmek bir yana, karşısına sıradan bir suçlamayla çıkmak bile korku verici bir iş olurdu. Fitzgerald, "Sen çok iyi bir patronsun," dedi, gözünün korktuğunun anlaşılmasını istemeyerek. "Birinin çalışanlarına arka çıktığını görmek çok güzel." Stella'ya baktı. "Oldukça yüksek makamlarda dostlar edinmişsiniz, küçük bayan."

"Onlara gereksinim duyacakmışım gibi görünüyor," dedi Stella, içini çekerek. Hepsi gitmek için ayağa kalktı. Stella kardeşinin numarasını yazdı ve Fitzgerald'ın karışık masasına bıraktı. Geceyi orada geçirmeye ve sabah neler olacağını görmeye karar vermişti. Eğer suçlamaları geri almazlarsa, hemen Houston'daki savunma avukatlarıyla görüşmelere başlamak zorunda kalacaktı. Dallas'ta özel çalışan birçok tanıdığı olmasına karşın, Dallas'h bir avukatın kendisini başka bir yargı bölgesinde temsil etmesi oldukça masraflı olacaktı. "Bakın ne diyeceğim," dedi Mario lobiye çıkar çıkmaz, "sizi Lone Star Steaks'te akşam yemeğine götürüyüm. NASA Yolu üzerinde, buraya biraz uzak, ama şehrin en iyi biftekleri orada. Ne dersiniz?"

Growman, "Bu gece kızımın yaş günü," dedi, "ama teklifini başka bir zaman kabul etmekten mutlu olacağım."

Stella şehirde kalma kararını Growman'a bildirdi ve o da bunun akıllıca olduğunu kabul etti. "Bir araba kiraladım," dedi Stella. "Taksi çağırarak zorunda değildin, Ben. Seni havalimanına ben götürürdüm."

Mario tuvalete gitmek için izin istedi, tam Grovman'm taksisi binanın önüne geldiğinde tekrar göründü. Ayrılmadan önce, bölge savcısı Stella'yı bir kenara çekti. "İşe yarayacak," dedi. "Bana güven, Stella. Gelecek hafta bu

sıralar, bütün problemlerini arkada bırakmış olacaksın." Mario ağzının içinde bir kürdanı oradan oraya oynatarak, binanın önündeki bir sütuna dayanmış duruyordu. "Neden boş ümitler veriyorsun?" dedi, kürdanı yere tükürerek. "O yaşlı keçi bana hiç de ikna olmuş gibi gelmedi. Yok, ahbap, hem de hiç," diye başını sallayarak devam etti. "Eğer bana sorarsan, tıpkı saldırmak için arkanı dönmeni bekleyen çingiraklı yılan gibi biri." Growman kaşlarını çatı, Stella'nın böyle olumsuz sözler duymuş olmasından ötürü mutsuzdu. "İyimser olmak en iyisi, evlat, sen de öyle düşünmüyor musun?" "İyimserlik, ha?" dedi Mario, siyah gözleri çakmak çakmaktı. "Belki sen iyimser olabilirsin, Benjamin, ancak cinayetle suçlanmak üzere olan sen değilsin şu anda, değil mi?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bak, Stella ve ben böyle çalışmayız," diye devam etti, huzursuz ve sinirliydi. "Bizim gibi bir yaşam sürdürdüğünde, en kötüsünü beklemek daha iyidir. Bu şekilde hazırlıklı olursun."

Birkaç saniye birbirlerine bakarak orada öylece durdular. Sonra Mario ablasını kolundan tuttu ve Growman'ı taksinin yanında kaldırımında bırakarak, birlikte uzaklaştılar.

Adamlar Immaculate Conception Kilisesi'nin geniş bir odasında açılır kapanır sandalyelere oturarak, Masonlar veya Shrineler'a benzer bir kardeşlik cemiyeti olan Columbus Şövalyeleri'nin aylık Houston toplantısı için bir araya gelmişlerdi. elementine Cataloni kürsüde konuşmasını tamamlamak üzereydi. Uzun boylu biri değildi, daha çok zarif ve yapılıydı, ancak elli yedi yaşında olmasına karşın bu emekli polis memuru hâlâ

yabana atılmayacak biriydi. Gücü insanın içine işleyen koyu renkli gözlerindeydi. Ağız yapısı ve köşeli çenesi inatçılığını yansıtıyordu. Birkaç tutam beyazlık görünmesine karşın, geriye doğru taranmış gür saçları henüz tam olarak beyazlamamıştı ve yukarıdan vuran ışıkların altında parlayan bir çeşit saç bakım ürünüyle kontrol altına alınmıştı. Cataloni sesi mikrofonda gürleyerek, "Şimdilik Westchester Çocuk Evi için on bin doların üzerinde para toplamış bulunuyoruz," dedi. "Bu yıl hedefimizi gerçekleştirdik. Gelecek yıl, daha da iyisini yapacağız."

Bir alkış koptu ve Cataloni kürsüden indi. Salonun arkasına doğruldu ve anında kendini adamların ortasında buldu. Kocaman kırmızı yüzlü bir adam, "Hey, Yüzbaşı," dedi, "bana verecek bir haberin var mı?"

Cataloni biraz önce birinin anlattığı fıkraya gülmekle meşguldü. Aniden ciddileşti, adamı kolundan tutarak bir kenara çekti. "Mir şey öğrendiğim zaman, Elders, temas kurarım. Tamam mı?" dedi, kelimeler dişlerinin arasından tıslar gibi çıkıyordu.

"Tamam, elbette," dedi adam, gözlerini yere indirerek. "Yalnızca düşünmüştüm ki. "Düşünme," diye hırladı Cataloni, yüzündeki kaslar titriyordu. Birkaç dakika sonra, adamın sırtına vurarak, gülümsedi. "Bu benim işim, Charlie. Hadi, rahatla ve bırak da işleri ben halledeyim. Karın ve çocukların nasıl, bu arada? Şu evlendiğin kızıl kafayı hizada tutuyor musun?" "Şu sıralar evde işler pek iyi gitmiyor," diye karşılık verdi Charlie Elders, sesi duyguyla gerilmişti.

Ancak Cataloni başka biriyle konuşmak için döndü ve Elders suratında kederli bir bakışla orada öylece kalakaldı.

Carl Winters dirsekleriyle yol açarak erkek grubunun arasına daldı, dikkatini çekmek için Cataloni'nin kolunu çekiştirdi. "Bugün öğleden sonra seni aramaya çalıştım, Yüzbaşı," dedi. "Sanırım dışarıdaydın. Karın notumu iletmi mi?" "Şimdi olmaz, Winters." Cataloni çevresinde toplanmış diğer adamlara bir göz attı. "Neden gidip bir kahve içmiyorsunuz. Birkaç dakika sonra size katılırım."

Winters, konuşmasına devam etmek için adamların gitmesini beklerken, şapkasını geriye itti. "Stella Cataloni," dedi. "Duyduğun söylentiler doğru. Sanki favori yeğenin inişe geçiyor gibi görünüyor."

Cataloni'nin siyah gözleri parladı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Buna gördüğüm zaman inanırım. On altı yıldır sözler verip duruyorsun, Cari. Ben söz verdiğim zaman tutarım. Şimdiye kadar daha sıfırdasın."

Winters gülerek, "Pekâlâ, dürbünlerini çıkart," dedi, "zira bu kez baştan alıyoruz. Randall döndü. Tanıklık yapmayı kabul etti." Yüzbaşı, "Ona güvenebilir miyiz?" dedi. Winters omuz silkerek, "Şimdiye kadar gördüğüm en iyi tanık değil," dedi, "ama en kötüsü olduğunu

da sanmıyorum. Bu davada yakaladığımız ilk şans bu. Sevineceğini düşünmüştüm." Cataloni yaklaştı, nefesi Winters'in suratını ısıtıyordu. "Ne zaman sevineceğimi söyleyeyim sana," diye hırladı. "O katil orospu demir parmaklıkların arkasında olunca; daha önce değil." "Hey," dedi Winters, "yalnızca elimizden ne gelirse onu yapabiliriz. Eğer jüri Randall'm hikâyesini yerse, mahkûm eder. Eğer etmezlerse, sanırım daha fazla kanıt arayıp yeniden başlamamız gerekecek."

"Eğer beraat ettirirlerse, bu iş biter," dedi Cataloni. "Randall yeterli değil. Daha fazlası gerekli. İfadeleri desteklenmek zorunda, yoksa mahkemede hiçbir işe yaramaz. O serseri nerede? Ho-uston'da olduğunu söyledin, doğru değil mi?" Winters omzunun üzerinden bir göz attı ve ceketinin cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı, yüzbaşıya verdi. "İste ve al," dedi. Birkaç saniye sonra, Clementine Cataloni sessizce arka kapıdan dışarı süzülüyordu.

Mario'nun gözde et lokantasında hızlı bir akşam yemeği yedikten sonra Stella evde kardeşiyle birlikte oturup biraz televizyon izledi ve saat on sularında konuk odasındaki yatağına yollandı. Fitzgerald'ın kararının ne olabileceğini düşünüyor, bir türlü uyu-yamıyor, bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Tam kendinden geçmek üzereyken, telefonun canhıraş öten ziliyle tekrar kendine geldi. Öbür odaya gidip Mario'ya kimin aradığını sormaya hazırlanıyordu ki bunun aptalca olacağını fark etti. Bekârdı ve yığınla dostu vardı, hem ayrıca, hâlâ erkendi, daha gece yarısı bile olmamıştı. Mario'nun yan odadan gelen kısık sesini dinleyerek, yeniden gözlerini kapadı ve uyumaya çalıştı.

Stella bir türlü uyuyamıyordu, sonunda saat üç civarında yataktan çıktı ve kendine yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa gitti. Yemek her zaman sinirlerini yatıştırır ve uyumasına yardımcı olurdu. Bayat bir dilim ekmekle yaptığı jambon ve peynirli sandviçi yedikten sonra, yeniden koridordan geçip konuk odasına yollandı, Mario'nun kapısında durarak içeri bir göz attı. Eskiden Stella geceleri birkaç kez kalkıp onu kontrol ederdi. O trajediden

sonra, kronik uykusuzluk çekmeye başlamıştı ve gece boyunca nadiren kesintisiz olarak uyuyabiliyordu. Yatakta doğruluyor, vücudunu ter basıyor, evin yanıp yanmadığından ve kardeşinin güvende olup olmadığından emin olmak için hemen Mari-o'nun odasına koşuyordu.

Oda karanlıktı ve yatak bozulmuştu, Stella ayaklarının ucuna basarak yatağa yaklaştı, boş olduğunu gördü. Onun divanda uyuya kaldığını düşünerek, salonu kontrol etti, ancak Mario orada da yoktu. Kalbi çarpmaya başladı ama hemen kendi kendini teskin etti. Mario bir hostesle çıktığını söylemişti. Stella kadının geç saalarda bir uçuştan döndüğünü ve kardeşini arayarak kendisine gelmesini istediğini tahmin ediyordu. Yeniden konuk odasına dönerek, kendini yatağa attı ve sonunda uykuya daldı. Stella gözlerini açtığı anda, saatin kaç olduğu hakkında hiç bir fikri yoktu. Perdeler kapalı ve oda zifiri karanlıktı. Yataktan kalkıp evi kontrol etti ve kardeşinin dönmemiş olduğunu gördü. Salondaki telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu, duvar saatine baktı ve saatin dokuzu geçtiğini gördü. Titreyen parmaklarla dinleme tuşuna bastı ve bant geri sarılıp bir erkek sesi konuşmaya başlayıncaya kadar nefesini tuttu. Boğuk, cızırtılı bir ses, "Ben Jack Fitzgerald," dedi. "Şimdilik bu meseleyi askıya almaya karar verdim. Eğer sizi endişelendirecek başka şeyler olursa, lütfen beni aramaktan çekinmeyin." Stella üstünde sabahlığı, eli göğsünde orada öylece kalakalmıştı. Nefesini koyuverdi ve bir koltuğa çöktü. "Teşekkür ederim, Tanrım," dedi, gözlerinde huzur gözyaşları birikiyordu. Artık gitmek istiyordu. İşi bitene kadar Mario'nun dönmesini umarak, yolculuk için getirmiş olduğu

birkaç parça giysiyi ve makyaj malzemelerini toparlamaya başladı.

Frank Minor'un talimatıyla, Holly o sabah saat dokuzda ailesinin ölümüyle ilgili olarak Stella aleyhine dava açtıklarını ilan etmek için bir basın toplantısı düzenlemişti. Bir gün önce satın aldığı giysinin ince kumaşı bedenini tıpkı ikinci bir deri gibi sımsıkı sarıyordu. Etek boyu son moda göre dizinin birkaç santim üzerinde bitiyordu, Holly parlak siyah naylon çorap ve ince topuklu ayakkabılar giymekteydi. Ancak, o sabah bölge savcılığına geldiğinde, ön tarafta TV kanallarının naklen yayın araçlarını göremeyince şaşırdı. Medyaya kendi berbat bürosu yerine binanın ana giriş kapısına çıkan merdivenlerde demeç vermeyi tercih etmişti. Orada birkaç saniye durdu, her an gelebileceklerini düşünerek caddeyi bir uçtan diğerine gözden geçirdi. Ancak Ağustos güneşi hava sıcaklığını her saniye daha da artırarak kendisini çoktan yakmaya başlamıştı. Makyajının akmasından ve üç yüz dolarlık giysisinin terden leke olmasından korkarak "Kahretsin," dedi. Doğrudan Minor'un bürosuna gidip kafasını kapıdan içeri uzattı. "Herkes nerede? Neredeyse dokuz oldu ve dışarıda kimse yok. Ayrıca, daha şimdiden hava cehennem gibi

sıcak oldu. Belki de basın toplantısını senin büronda yapmalıydım."

"İptal edildi," diye geveledi, masasının üzerindeki bazı kâğıtları karıştırırken başı aşağıdaydı. "Ne dedin?" dedi Holly, gözleri açılarak. "Basın toplantısının iptal edilmiş olduğunu söyledim."

"Kim iptal etti? Her şey ayarlanmıştı." Minör başını kaldırarak, "Jack Fitzgerald," dedi. "Elimizde dişe dokunur bir şey olmadığını düşünüyor. Ayrıca, Growman bizzat buraya uçmuş ve dava boyunca bizimle dişe diş

mücadele etmekle tehdit etmiş. Şu anda istatistiklerde Dallas başı çekiyor ve Grow-man da çok etkili. Sanırım bu sıralar Fitzgerald herhangi bir kavgayı göze alamadı."

Holly sanki kafasını boşaltmak ister gibi, başını iki yana salladı ve san bukleleri yüzünü kısmen örttü. Saçlarını alnından geriye atarken, "Güzel," dedi. "Sana bunun asla sonuç vermeyeceğini söylemiştim. Dürüst olmak gerekirse, şimdi rahatladım. Stella'ya bunu yapacağım için kendimi çok kötü hissediyordum. Aslında ben zaten Randall'ın suçlu olduğunu tahmin ediyorum. Stella'nın peşinden gideceğimize onu mahkemeye çıkartmalıydık."

Minör meşguldü ve dinlemiyordu. Bir dosyayı masanın kenarına itti.

Tom Randall gibi

tanınmayan birini on altı yıl önce işlenen bir suçtan yargılamak ufak işti, hem Minor'ı ilgilendirdiği kadarıyla, Cataloni davasının artık kapatılması ve unutulması gerekiyordu. "Sana Wesley olayını veriyorum," dedi, gözlerini ovuşturarak. "McCarthy başa çıkamıyor. Bramford cinayeti ile ilgili çok fazla uğraşması gerek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Holly hayretle. "Bramford işiyle benim ilgilenmem gerekiyordu. Bunun üzerindeki tüm ön çalışmayı ben yaptım. Aylardır parçaları bir araya getiriyordum." "Bak," dedi Minör, kâğıtları bir yana koyarak, "senin bu Ca-taloni işine gömülüp kalacağını düşünerek o işle başkasını yeniden görevlendirdim. Aynı anda iki davayı götürebilmenin olanağı yok. Cataloni davası bir çifte cinayet olayı."

"Ama Şimdi boşum," diye itiraz etti Holly, sesi kırıktı. "Bu davayı bana söz verdin, Frank. Wesley'i istemiyorum. Hatta bu yargılanma aşamasına bile gelmeyecek. Avukatı Şimdiden bir af anlaşması yolu arıyor." "Yani?" dedi Minör. "Yine de bir mahkûmiyet olarak kayda geçecek. Bu senin için iyi puan olur." "Bu aynı Şey değil, biliyorsun," diye kestirip attı Holly. "Geçen gün bana büyük bir davaya bakmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Wesley davası büyük değil. Muhtemelen gelecek

haftaya kadar çözülmüş olacak. Craig Bramford bir polis, Tanrı aşkına, karısını ve çocuğunu öldürmüş bir polis. Şu anda böyle bir davaya ihtiyacım var."

Minör, Holly'e kararının kesin olduğunu anlatan bir hareketle dosyayı masanın daha da kıyısına iterek, kızgın gözlerle baktı. Kadın, istediği kadar Şikâyet edebilirdi. Minör bir kez kararını verirse, asla geri dönmezdi. Holly dosyaya baktı ve sonra karşı çıkar gibi çenesini ileri çıkarttı. "Bana bunu yapamazsın," diye ısrar etti. "McCarthy'den daha kıdemliyim. Bunu Jack Fitzgerald'a götüreceğim. Resmî bir Şikâyet dilekçesi vereceğim." Minor'ün özel hattı çalıyordu. "İstediğine götür," dedi sonunda telefonu kaldırarak. Eğer izin verirse Oppenheimer'in kendisini ezip geçeceğini öğreneli çok olmuştu. Kimse Frank Minör'dan daha iyi olamazdı. Ahizeyi kulağına tutarak, "Şimdi," dedi, "eğer izin verirsen..."

Holly fırtına gibi bürodan çıktı, koridorda başka bir savcının omzuna çarptı ve söylediğine yanıt vermedi. Hızlı adımlarla yürüyerek, koridorun yarısına gelmişti ki tökezledi ve yana doğru yuvarlandı. Genelde bu kadar yüksek

topuklu ayakkabı giymez-di. Polis memuru olup rahat ayakkabılara alıştıktan sonra, yalnızca çevreyi etkilemek istediği zamanlar yüksek topuklu ayakkabı giyerdi. Sağ ayağındaki ayakkabının topuğunun kırılmış olduğunu görünce, "Kahretsin," dedi. Ayakkabısını çıkarıp eline aldı, topallayarak odasının kapısının önünden geçti ve doğrudan binadan dışarı çıktı, yüzü üzüntüyle buruşmuştu.

Stella Mario 'nun geceyi kız arkadaşıyla birlikte geçirmiş olduğuna karar verdi. Havalimanına gitmeden önce ona iyi haberleri vermek için sabırsızlanıyordu, bunun sonucu olarak da beklemekten başka bir seçeneği olmadığını hissetti.

Evde boş boş otururken, Growman'ı aradı, ancak sekreteri o sabah kızı koleje gitmeden önce onunla biraz daha birlikte olmak için izin almış olduğunu söyledi. Sonunda Sam'e ulaştı ve o da kendisini havalimanında karşılamayı teklif etti. Stella ona öğleden sonra uçağıyla geleceğini söyledi. Telefon görüşmesini tamamlar tamamlamaz, kardeşinin dairesinde dolaşmaya başladı, yatakları yapıyor, ortalığı toparlıyordu. Karanlık odanın kapısını açarak, içeri bir göz attı, kimyasalların keskin kokusunu duydu. Loş ışıkta çalışma tezgâhı üzerinde bir şey gördüğünde çıkmak üzereydi. Sanki Mario tezgâhın üzerine şeker dökmüşse benziyordu, Stella eğer temizlenmezse bunun karıncaları çekeceğini

biliyordu. Sünger almak için mutfığa gitti ve geri geldi. Düşünmeden, parmağını beyaz maddenin üzerine bastırdı ve yavaşça ağzına götürdü. Bir

anda her yanı kaskatı kesildi. Beyaz tozun şeker olmadığına farkına vararak, "Seni ufak pislik," dedi. Kokaindi. Tattığı önemsiz miktardan ötürü dilinin tat alma duyusunu kaybettiğini hissederek, hem de iyi cins kokain, diye düşündü. Mario daha önce de uyuşturucu kullanmıştı, ancak bunu yıllar önce, daha çok gençken yapmıştı. Tekrar kullanıyor olduğunu öğrenmek Stella'yı öfkeliendirdi.

Mario'nun gece dışarı çıkması da bununla ilgili olmalı, diye düşündü. Kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Eğer kokaini çok kullanıyorsa, muhtemelen uyuyamıyordu. Pahalı uyuşturucuyu süngerle temizlerken ciddi bir tatmin olma hissi duydu. Sonra dolapları açmaya başladı, kardeşinin stoğunu bulmaya ve tuvalete boşaltmaya kararlıydı. Karanlık odada bulamayınca daireyi sistematik olarak aradı. Hiçbir şey bulamadı. Saat bire geliyordu, daha fazla bekleyecek olursa uçağını kaçıracağını biliyordu. Mario'ya döner dönmez kendisini Dallas'tan araması için bir not karalayarak, mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Çantasını ve makyaj malzemelerini kaptı, telaşla aşağı indi ve kiralık arabasına binip gazladı.

Stella saat ikideki uçağına zamanında bindi, ancak uçak zamanında kalkmadı. Yolcular koltuklarına yerleşip kalkışa hazırlanmak için kemerlerini bağladıktan sonra, hoparlörden uçağın rötarlı kalkacağını anons eden hostesin sesi duyuldu. Kalkış pistinde otuz dakikadan fazla bekledikten sonra, uçak sonunda kalktı. Stella yol boyunca Sam'in beklemekten sıkılarak gidip gitmediğini merak etti ve gecikmeli de olsa Dallas'a vardı. Uçaktan inerken lanet olası havayolları, diye düşündü, hâlâ Mario'nun karanlık odasında bulunduğu şeye canı sıkılıyordu. Aradığı zaman ona adamakıllı haddini bildirecekti. Kendi yaşamının çok büyük bir bölümünü ona, kendini böylesine mahvettiğini görmek için hasretmemişti. Ayrıca, kokainin en tehlikeli ve en güvenilmez uyuşturuculardan biri olduğunu biliyordu. Hatta kullanırken bazen gençler kalp krizinden düşüp ölüyorlardı ve o ailesinin hayatta kalan tek üyesini gömmeye hazır değildi. Uçak küçük olduğu için körüğe yanaşmadı. Stella Love Field Havalimanında uçaktan parlak güneş ışığına çıkarken elini gözlerine siper edince, güvenlik şeridinin arkasında Sam'in elinde bir buket beyaz zambak tutan bir erkek çocuğu ile birlikte beklediğini gördü. Sam, on iki yaşındaki oğlu, Adam'ı getirmişti. Rüzgâr biraz sert esiyordu,

Stella oğlanın yara izini görüp korkmaması için birkaç tutam saçla yüzünün sağ tarafını örtmüştü. Ancak huzursuzluğu hemen geçti. Çocuğu orada, böylesine genç ve temiz yüzlü dururken görmek, kendisine Mario'nun o yaşlardaki halini anımsattı. Gülümseyip el sallayarak, uçağa yanaştırılan merdivenin dar basamaklarından dikkatle indi, dengeli ve kendinden emin görünmek istiyordu. Ancak merdivenin sonuna gelince, takım elbiseli iki adam önünü kesti. "Stella Cataloni," dedi biri. "Stella Cataloni siz misiniz?" "Evet," dedi. Mario'ya bir şey mi olmuştu? Bir kaza mı geçirmiş veya fazla miktarda uyuşturucu mu almıştı?

Adam bir rozet çıkarttı ve yüzüne doğru tuttu. "Polis," dedi. Sizi tutuklamak zorundayız." Stella şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Sonra belki de Fitzgerald'ın davayı iptal ettiğini bazı kişilere bildirmemiş olduğunu düşündü. "Bu işte bir yanlışlık var," dedi, gözü Sam ve oğluna kayarak. "Benim aleyhimde bir suç duyurusu yapacaklardı ama daha bu sabah aksine karar verdiler. Sanırım bunu size kimse söylememiş. Burada Dallas'ta mı görevlisiniz, yoksa sizi ta Houston'dan mı buraya gönderdiler?"

"Biz Dallas Emniyet Müdürlüğünde görevliyiz," dedi. "Üzgünüm fakat olay çıkartmadan gelerseniz çok iyi olur. Problem istemiyoruz, bayan. Biz yalnızca görevimizi yapmaya çalışıyoruz." Cebinden plastik bir kart çıkarttı ve haklarını okuması için Stel-la'ya uzattı. "Konuşmama hakkınız var. Sorgulama sırasında bir avukat bulundurma hakkınız var. Eğer bir avukat tutmaya gücünüz yoksa... "

Stella kelimeleri söyledi. Diğer memur arkasına geçmişti, elindeki çelik kelepçeleri şangırdatarak, kolundan çekiştiriyordu. Paniğe kapılmak

üzereydi, kolunu çekip kendini kurtardı. Sam ve oğlunun önünde onu kelepçeleyip çekip götürmelerine izin veremezdi. "Beni duymadınız mı?" diye bağırdı, yakındaki jetlerin sesleri kulaklarında yankılanıyordu. "İptal ettiler. Houston Bölge Savcılığı Bürosundan Jack Fitzgerald'ı arayın, size teyit edecektir." Sam'in yüzü asılıyordu. Oğluna bir şeyler söyleyip uçağa açılan tel örgüdeki açıklıktan geçerken Stella onu jzledi. Ancak, bir havayolları güvenlik görevlisi kendisini durdurdu ve Stella bölgenin yolculardan başkasına yasak olduğunu gösteren işareti gördü. Sam, Adam'ın yanına gitti, şimdi ikisinin parmakları da tel örgüye geçmişti. İki polis memuru ciddi ciddi birbirlerine baktılar, sonra Stella'nın her iki yanında yerlerini aldılar. Birkaç saniye içinde ellerini arkadan kelepçelemişlerdi ve kendisine eşlik ederek pistten uzaklaştırıyorlardı. "Lütfen bana bunu yapmayın,"

diye bağırdı Stella. "Yalnızca kelepçeleri çıkartın. Sizinle geleceğim. Olay yaratmam. Dostlarım burada. Ben cani değilim. Bölge savcısıyım. Bu tümüyle korkunç bir hata."

"Üzgünüm," dedi iki adamdan daha uzun olanı.

"Biliyorsunuz, kurallar böyle. Her tutuklu kelepçelenmek zorunda."

Stella utançla başını eğdi. Güvenlik kapısından geçerken, Sam'in sesini duydu ama kendinde ona bakacak dermanı bulamadı. İki memur kendisini kalabalık terminalden geçirdiler ve

Stella insanların kelepçeleri görünce yaptıkları yorumları duydu. "Ne yapmış?" dedi uzaktan, yabancı bir ses. "Şu Addison'da çocuklarını öldüren kadın mı bu sence?"

"Biliyor musun, Mabel?" dedi başka bir ses. "Sanırım bu kadın, şu sıkça TV'de görünen bölge savcısı."

"Haklısın," dedi kadın heyecanla. "Ulu Tanrım, tıpkı ona benziyor. Allah Allah ne yapmış ki?" Her kelime Stella'nın böğrüne saplanan bir bıçak gibiydi. Kalbi devasa bir yumruk gibi göğsünün içinde çarpıyordu, giysileri terden sırılsıklam olmuştu. Ağzı o kadar kurumuşt ki, yutkunamı-yordu bile. Stella ayak direyip adamlara karşı koyarak çatlak bir sesle konuştu, "Tutuklama emrini görmek istiyorum. Neyle suçlandığımı bilmek hakkım."

Caddeye bakan otomatik kapının açılması için paspasın üzerinde durdukları sırada adamlardan biri bir kâğıt parçası çıkarttı. "Birinci derece cinayetle suçlanıyorsunuz, Bayan," dedi, maddeleri okurken durakladı. "Bu belgeye göre, Thomas Randall adında bir adamı, bir kundakçılık davasında eyaletin birinci derecede tanıklarından birini ateş ederek öldürmüşsünüz. Cinayet daha bu sabah işlenmiş." Durakladı ve diğer polisle bakıştı. "Bu kadar hızlı çalıştıklarına bakılırsa, Harry, bu hanımın başına büyük bir bela sarılmış olmalı."

Stella "Randall" ve "cinayetle suçlanıyorsunuz" sözleri dışında hiçbir şey duymamıştı. Beyninde birden kardeşinin yüzü, çalışma masasında bulunduğu beyaz tozun görüntüsü belirdi. Kokaini cinayet işlemek için kendisine cesaret versin diye mi kullanmıştı? Stella tüm dünyanın başına yıkıldığını

hissediordu. Gözlerinin önünde siyah benekler uçuşuyordu. Mario bunu neden yapmıştı? Fitzgerald suçlamaları düşürmek için hazırdı. Kardeşi nasıl olur da böyle düşüncesizce davranmış olabilirdi? Otomatik kapılar tekrar tekrar açılıp kapanırken, Stella kendisini sanki karanlık, dipsiz bir deliğe düşüyormuş gibi hissetti. Her şey aniden karardı ve gövdesi adamların kolları arasına yığıldı.

Harry, "Lanet olası kadınlar," dedi. "Hep bayılırlar. Onu iyi tut da hemen buradan gidelim. Karıma akşam yemeğinde evde olacağıma söz verdim." İki polis Stella'nın hareketsiz bedenini koltuk altlarından tutarak kapıdan dışarı sürüklediler. Stella kendine gelince polis arabasının kapısını gördü, sonra içeri itilirken başının üzerinde bir el hissetti. Geriye, terminale doğru baktı ve otomatik cam kapının ardında durup onu izleyen Sam ve Adam'ı fark etti. Polis memurlarının arabaya binmesini, motorun çalışmasını ve arabanın gazlayıp hızla oradan ayrılmasını seyrettiler.

BEŞ

O gün akşam saat altıya doğru, Stella Dallas şehir merkezindeki, eyaletin en kasvetli nezarethanelerinden biri olan Lew Sterrett Islah Merkezine götürülmüştü. Adet olduğu üzere kayıt memuru isterse telefon edebileceğini söyleyince Stella, ne yapması gerektiğini ve Randall'ın ölümü hakkında ne duyduğunu sormak için Growman'la temas kurdu. Growman, "Hiçbir şey duymadım," dedi, tutuklandığını öğrenince şaşırılmıştı. Birkaç saniye sonra,

"Bak, Houston'da tuttuğunu koparan bir avukat tanıyorum," dedi. "Ücreti yüksektir, ancak

şehrin en iyi savunma avukatlarından biridir. Adı Paul Brannigan ve hemen kendisiyle temasa geçiyorum. Sakın paniğe kapılma, Stella. Birisi son derece büyük bir hata yapmış olmalı; Fitzgerald'ın bu sabah seni arayıp davanın peşini bırakacaklarını ima ettiğini düşünecek olursak " "Beni duymadın mı?" diye bağırdı Stella, kayıt odasındaki jetonlu telefonla konuşurken. "Tom Randall vurulmuş, öldürülmüş.

Cinayet bu sabah işlenmiş olmalı. Fitzgerald beni aradığında henüz olaydan haberdar değildi." Growman, "Randall öldürüldüğünde sen neredeydin?" diye sordu. "Eğer bu bir yanlışlık değilse, senin öncelikle suç işlendiği sıralarda başka bir yerde bulunduğunu ispat etmen gerek." "Nereden bileyim?" diye Stella hırsıyla yanıtladı. "Adli tıp ölüm saatini belirleyene kadar, o anda nerede bulunduğumu nasıl söyleyebilirim? O sırada belki de uçaktaydım, Benjamin." Growman, "Öyle olmasa da Mario ile beraberdin, değil mi?" dedi. "Doğru mu? Bana otelde kalmayacağını söyledin. Eğer Mario hep yanında idiyse, problem yok demektir." Stella omzunun üzerinden kayıt memuruna göz attı, nefesinin tıklandığını hissetti. Growman'a doğruyu, yani Mario'nun gecenin bir vakti dışarı çıkmış olduğunu ve hiç dönmediğini söylemeli

miydi? Kendi kardeşinin Randall'a ateş eden ve öldüren kişi olmuş olabileceğinden korktuğunu söylemeli miydi? Bir gece önce, Mario, kardeşi cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalabileceği için kızgın ve şaşkıncı.

Eyaletin tek tanığını ortadan kaldırarak kendisine yardım etmeye karar vermiş olabilir miydi?

Stella hukuk siteminin bir davada hayati derecede önemli rol oynayan bir tanığın öldürülmesini diğer suçlardan çok daha fazla ciddiye alacağını bilincindeydi. Bir tanığın öldürülmesi sistemdeki gerilimin had safhaya çıkmasına yol açardı. Adaletin çarkları genelde sümüklüböcek hızıyla işlemesine karşın, böyle bir şey olduğunda, bu işleyiş ses hızıyla ilerlerdi. Emirler saatler içinde çıkarılırdı. Eyaletteki her polis merkezi alarma geçirilirdi.

"Beni Houston'lu yetkililere teslim etmek üzere tuttuklarını söylüyorlar," dedi Stella. "Tanrım, beni Houston'a geri postalayacaklar. Tebligat için onların mahkemesinde duruşmaya katılın-caya kadar kefalet talebinde bile bulunamam. Beni hücreye tıkacaklar."

"Sakin ol," dedi Growman, kendi sesi heyecandan titremesine rağmen.

"Hemen bu işin esasına ineceğiz. Derhal Brenda Anderson'u bu işle görevlendiriyorum. Eğer mecbur kalırsam," diye

ekledi, "kendisini Houston'a gönderir ve dükkânı orada açmasına izin veririm." Stella başını kaldırdı ve kayıt memurunun saatinin kadranına vurarak telefonu bırakma zamanının geldiğini işaret ettiğini gördü. "Kesmem gerekiyor," dedi. Telefonu kapattıktan sonra kayıt memuruna, "Bir telefon daha etmem gerek. Kardeşimle konuşmalıyım. Lütfen, bu çok acil," diye yalvardı. "Onunla konuşmadan beni içeri atamazsınız." Memur, "Üzgünüm," dedi, "parmak izinizi almamız ve işlemlerinizi yapmamız gerekiyor." Parmak izleri alınmak üzere kayıt odasından başka bir odaya götürüldüğü zaman

Stella birden yüzünde şaşkın bir ifadeyle kalakaldı. Carl Winters odanın uzak bir köşesinde duvara dayanmış duruyordu.

"Demek yine karşılaştık," dedi, gözleri kısılmıştı. Yanlarına geldi ve bir parmağını göğsüne uzattı. "Bu kez kaçamayacaksın, Bayan. Bu kez feci şekilde şapa oturdun." Stella'nın bakışları onu adeta delip geçti. Winters'ın şişman suratının ortasına bir tane patlatmak istiyordu. Ama her ne olursa olsun, açıkçası dedektifi kızdırmak kendisi için pek hayırlı bir hareket olmazdı. Onun yerine, kendini sesine ılımlı bir ton vermeye zorlayarak, "Beni Houston'a ne zaman götüreceksiniz?" dedi.

Winters, Stella'yı kıvrandırmak isteyerek, "Bilmiyorum," dedi. "Yarın da olabilir. Gelecek hafta da. Dallas oldukça güzel bir şehir, belki biraz gezmek isteyebilirim." Stella'nın çenesi öfkeden öylesine sıkıca kilitlenmişti ki, tekrar konuşmak için açtığı zaman kemiklerinin çatırdadığını duydu. "Tebliğati alıncaya kadar kefalet talebinde bulunamayacağımı biliyorsun, Winters. Bu da demektir ki, sen beni Houston'a götürün-ceye kadar ben bu pis kokulu delikte kapalı kalmak zorunda kalacağım."

Winters odadan çıkmaya hazırlanırken, "Yok canım!" dedi. Çıkarken tekrar geriye baktı, sırtarak el salladı.

Stella, "Hey, bekle!" diye seslendi. "Hiç değilse bana Randall'a ne olduğunu söyle bari. Saat kaçta öldürülmüş? Hiç tanık var mı? Jack Fitzgerald madem bu salakları beni tutuklamak için gönderecekti, o zaman neden bana telefon edip her şeyin yolunda olduğunu söyledi?" Winters geriye bakarak sırtmaya devam etti, sonra kapıya doğru yürüdü. "Şu mavi çizginin

arkasında dur," dedi kayıt memuru. "Birkaç poz vesikalık resmini çekmemiz gerekiyor."

Giysilerinin üzerinden taş duvarın soğukluğunu duyuncaya kadar geriye gitti. Bedenindeki kasların hepsi gerilmişti. Sırada ne olduğunu biliyordu. Memur, "Şu saçlarını yüzünden çek," dedi. Stella yavaş hareketlerle saçlarını kulaklarının arkasına aldı. Gözlerini yere indirdi, kendinde yukarı bakma gücünü bulamadı. Adam fotoğraf makinesinin arkasına geçti ve yeniden öne geldi. "Bu eski bir yara izi mi, yoksa yeni mi yaralandın? Doktora görünmek ister misin?"

Stella, "E-eski bir yara," diye kekeledi. "Yukarı bak," dedi adam. "Eğer gözlerini göremezsek kimlik fotoğrafları bir işe yaramaz." Kamera durmadan çalışırken duvarın yukarısında bir noktaya odaklanmaya çalıştı, ancak deklanşörden çıkan klik sesi kolundaki tüylerin ürperip dikilmesine neden oluyordu. Birden, nedendir bilinmez, başka bir klik sesini anımsadı. Bu bir fotoğraf makinesinin deklanşöründen çıkan klik sesi değildi, ancak Stella'nın asla tarif edemediği belirgin bir sestti. Yangın çıkmadan az önce, yatağının altından geldiğini sandığı metalik bir klik sesi duymuştu. O sesin ne olduğunu bir teşhis edebilsem, demişti hep kendi kendine, belki de o gece neler olduğunu, ailemi canından eden yangını Randall'ın nasıl çıkardığını anlayabilirdim. Fakat kendini ne kadar zorlasa da belleğinden silinip giden o sesi geri getirememişti. Kulaklarında başka sesleri canlandırabiliyordu ama hiçbiri onun aynısı değildi. Tam olarak ne olduğunu

hatırlayamasa da beyninde yer eden bu metalik klik sesi Stella'ya yangın gecesinden kalan en belirgin anılardan biriydi. Klik, tink, klik.

Geçmişin sesleri fotoğraf makinesinin deklanşör sesiyle harmanlanıyordu. Sesi kovamadığı için çaresiz, elleriyle kulaklarını kapattı. Memur hemen onları indirmesini emretti, böylece kimlik resimlerini çekmeyi tamamlayabilecekti. Memur onu uzun bir masanın kenarına götürdü. Buz kesmiş parmaklarını tutup önce bir ıstampada mürekkebe buladı sonra teker teker parmak izi kartonuna bastırdı. Parmaklan terden nemli olduğu için bazı izleri yeniden almak zorunda kaldı.

Sonunda, kayıt işlemi tamamlandı ve memur Stella'yı odadan çıkardı. Onu hapishanenin güvenlik altına alınmış bölümüne götürdü, gardiyanlardan biri onları görüp de açma düğmesine basıncaya kadar ağır metal bir kapının önünde durdular. Memur Stella'yı kısa boylu, yaklaşık yirmi beş yaşında, sarı saçları arkasında uzun bir at kuyruğu halinde toplanmış bir kadın gardiyana teslim etti.

Bir bölümden diğerine geçerken Stella'nın topukları seramik yer karolarıyla kaplı zeminde takırdıyordu. "Ben bir bölge savcı -ıyım," diye geveledi. "Ah, sahi mi?" dedi kadın, gülerek. "Tamam, ben de aslında valiyim, ancak sen yine de kimseye söyleme."

Stella onu birkaç başka kadının beklemekte olduğu geniş bir hücreye kadar izledi. Stella, "Beni tek başıma kalabileceğim bir hücreye koy, ne olur?" diye yalvardı. "Ben bir bölge savcısıyım, yemin ederim. Kayıt formunu kontrol et. Bu kadınlardan bazılarını mahkûm ettirmiş olabilirim. Biri beni tanıyıp beni öldürmeye kalkabilir." "Hah," dedi gardiyan, Stella'yı şüpheyle süzerek.

"Bunu uyduruyor musun?" "Yemin ederim," dedi Stella. Kadın onu kolundan yakaladı ve yeniden karışık koridorlardan geçirdi. Sonra ufak bir pencerenin önünde durdu ve kafasını içeri uzattı. "Hey, Lucy, bu tutuklunun kayıt formunu kontrol et. Bölge savcısı olduğunu iddia ediyor. Eğer öyleyse, korumaya alınarak gözaltında tutulması gerekir, diğer tutuklular arasında değil." Kadın Stella'nın ona söylediğini onaylayınca, gardiyan suçlamaların neler olduğunu sordu. Sonra geriye döndü ve ahmakça Stella'ya baktı. "Kimi öldürdün? Kocan mıydı?"

"Hayır," diye mırıldandı Stella, "Benim Tom Randall adında bir adamı öldürdüğümü iddia ediyorlar."

"Hay Allah, olur şey değil," dedi kadın. "Gel hadi, seni revire koyacağız. Korumalı hücrelerin hepsi dolu. Şu anda bir yığın suçlu polis var."

"Ben masumum," dedi Stella yürürken.

Kadın gardiyan, "O zaman burada hiç yabancılık çekmeyeceksin," dedi. "Buradaki herkes masumdur."

Stella kadını kendisini hücrelerine koymadan yeniden bir telefon görüşmesi yapması için izin vermeye ikna etmişti. Brenda Anderson hatta gelir gelmez Stella ona Growman'la konuşup konuşmadığını sordu. Kadın Growman'la konuştuğunu, şimdi Ho-uston'a uçmak ve araştırmaya başlamak üzere olduğunu söyleyince, Stella ona yapması gereken şeylerin bir listesini sıralamaya başladı. "Randall'ın tüm bu yıllar boyunca nerede olduğunu ve

neden birdenbire Houston'a dönmeye karar verdiğini bulmamız gerek. Onu Ulusal Suç Bilgi Merkezinden ve aynı zamanda da Teksas sisteminden araştır ve bak bakalım kaçak durumdayken başka herhangi bir suç işlemiş mi?" Fazla zamanı olmadığını bildiği için hızlı konuşuyor, kelimeleri birbirine karışıyordu. "Eğer kurnaz olursan, belki Randall'ın

karısına ulaşabilir, arkadaşlarının ve birlikte çalıştığı kişilerin adlarını öğrenebilirsin." içini çekti ve parmaklarını alnına bastırdı. "Onu ben öldürmedim, Brenda, ancak kendimi temize çıkarmam için sanırım bunu kimin yaptığını bulmamız gerekecek." Brenda Anderson, Stella'ya çok üzülüyordu. Birlikte çalıştığı bütün savcılar içinde en çok Stella'yı severdi. Çok şey isterdi ama her zaman Brenda'nın gayretlerini takdir ederdi. Pelham davası sırasında iki kadın neredeyse her gece geç vakitlere kadar çalışmışlardı. Larry Kominsky yorulur ve saat sekiz sularında, Stella ve Brenda'yı toplantı odasında yalnız bırakarak evine giderdi. Tartışabileceği tek kişi Stella olduğundan Brenda elinde olmadan açılır ve Pelham davasına ilişkin tartışmaları kendi özel hayatlarının ayrıntılarıyla renklenirdi. Brenda Dallas Emniyet Müdürlüğünde çavuş rütbesine erişip, dedektif olarak Bölge Savcılığı bürosuna atanmadan önce yüksek lisans derecesi almıştı. Bu, güneybatıda bir kadın polis için, hele bir de zenciye oldukça dikkate değer bir başarı sayılırdı. Uzun boyluydu. İri kahverengi gözleri ve dolgun dudakları vardı. Tutucu giyim tarzı oldukça belirgin hatlarını saklıyor, kendisine profesyonel bir görünüm veriyordu. Ağırbaşlı, etkileyici bir kadındı. Brenda biçimli vücuduyla değil, bazı

sofistike teknolojilere hâkim oluşuyla övünürdü. İçinde bir faks-modem kartı bulunan portatif bilgisayar olmadan hiçbir yere gitmezdi. Brenda şimdi sahip olduğu yetenekleri mükemmelleştirmek için çocukluğundan beri çalışmıştı. Tatlı dilli bir entelektüel olan babası, daha o zamanlar Afrika kökenli Amerikalıların çoğunluğu kullanmayı becermek şöyle dursun hiç bilgisayar görmemişken yirmi yıl boyunca bilgisayar programcısı olarak çalışmıştı. Annesi yorulmak bilmez bir öğretmendi. Kiliselerinin korosunda şarkı söylerdi. Her cumartesi varoşlarda evsizlere yiyecek dağıtırdı. İnsanlar teknik yeteneklerini övdüklerinde, Brenda her zaman babasını ön plana çıkarırdı. Ancak her şeye karşın, onu başarıya esas yönlendiren annesi olmuştu. "Hiç durmadan çalış," derdi ona her zaman. "Eğer çalışmazsan, asla eşitsizliklerin üstesinden gelip hayatta ilerleyemezsin." "Houston'da bir arkadaşım var," dedi Stella'ya, "kısa bir süre çıktığım bir dedektif. Birkaç yıl önce ikimiz de Watterman davasında görevliydik. Biliyorsun, bürolarımız bu davada işbirliği yapmıştı." Bilgisayar ekranına bakmak için durakladı. "Onunla biraz önce telefonda konuştum. Polisin bir tanığı var, Stella. Adı Victor Pilgrim." Stella şok olmuştu. "Ne görmüş?"

"Seni tutuklatmaya yetecek kadarını," dedi Anderson. "Bunun dışında, başka bir şey bilmiyorum. Arkadaşım söylemiyor." "Onun hakkında araştırma yaptın mı?" diye sordu Stella, bunun iki yöne de çekilebileceğini bilerek. Masum olduğunu bildiği için, birinin çıkıp aleyhine tanıklık ederek kendisine zarar verebileceğine inanması güçtü, ancak kendisini neyin beklediğini bilmiyordu.

"Şimdi o işi yapıyorum," dedi Brenda, geri planda bilgisayar tuşları fıkırdıyordu. "Ehliyet kayıtlarından fazla bir şey öğrenemedim, yalnızca yaşını, tarifini, adresini. Kırk yedi yaşında... Gal-veston'da oturuyor. Devlet memuru olduğu anlaşılıyor. Bekle," dedi, "İnternete girmek için bekliyordum, şimdi girdim. Houston'-daki devlet memurlarının dosyalarına nasıl girileceğini biliyorum." "Nasıl?" diye sordu Stella. Bilgisayar ve İnternet konulan hep ilgisini çekmişti, ancak kendini bu alanlarda geliştirecek zamanı hiç olmamıştı. "Herhangi birinin dosyasına ulaşabilirsin," dedi Anderson. "Eğer ne yaptığını biliyorsan, Savunma Bakanlığı dosyalarına bile girebilirsin." Sorularının yanıtlarının ekranda görünmesini bekleyerek birkaç saniye sessiz kaldı. "Tamam," dedi, "işte burada. Kahretsin, eski bir polis! Houston Emniyet Müdürlüğünde çalışıyormuş."

"Aman Tanrım," dedi Stella soluk soluğa, "Winters beni sıkıştırmak istiyor." "Böyle düşünmenin nedeni ne?" "Yıllardır peşimdeydi," dedi Stella. "Belki de oyunu kuralına göre oynamaktan sıkıldı." Kadın gardiyan başka bir gardiyanla sohbet ediyordu, ancak Stella'ya bir göz attı ve telefon görüşmesini bitirme zamanının geldiğini işaret etti. "Kayıtları incele ve bak bakalım bu Pilgrim denen adam hiç Winters'in emrinde çalışmış mı." Anderson, "Bu biraz zaman alacak, Stella," dedi. "Devlet memurlarının dosyalarının bulunduğu sisteme nasıl girileceğini biliyorum ama emniyet müdürlüğü kayıtları, özellikle de görevlendirme listeleri ve performans raporları bilgisayar ortamına kaydedilmemiş olabilir. İçişleri Bakanlığı genelde bu tür kayıtları sıkı bir gizlilik altında tutar."

"Adamın ne gördüğünü öğrenmek zorundasın," dedi Stella. "Eğer bu Pilgrim denen adam beni Randall'a ateş ederken gördüğünü iddia ediyorsa, bunun kesinlikle bir komplo olduğunu anlayacağız."

"Bundan sonraki ilk uçakla gidiyorum," dedi Brenda. "Elimden geleni yapacağım, Stella. Paniklememeye çalış. Seni oradan çıkaracağız. Growman başından beri arkanda, bürodaki herkes gibi."

Stella başka bir şey söyleyemeden, gardiyan yanına geldi, telefonu çekerek elinden aldı ve yerine astı.

Daha sonra o akşam aynı sarışın gardiyan Stella 'nın revirdeki odasının kapısını açtı ve bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. Stella o sırada ileri geri volta atıyor, minicik hücreden çıkmak için sabırsızlanarak duvarlara vuruyordu. Gardiyanın arkasında yürürken, içerdeki tutuklular ısıklık çalıp küfürler ediyordu. "Hey, Bölge Savcısı," diye bağırdı bir kadın sesi, "parmaklıklar arkasında olmayı nasıl buluyorsun? Çok eğlenceli değil, değil mi? Kahrolası orospu." Gardiyan, Stella'ya bakıp omuzlarını silktili. "Hapishane içinde haberler hızlı yayılır. Arkanı kollasan iyi olur, Cataloni. Burada pek fazla hayranın yok."

Kadın Stella'ya camlı bölmelerden birine oturmasını işaret etti. Camın arkasından Sam'in kendisine baktığını görünce gövdesi kasıldı. Sam telefonu kaldırdı. "Bu korkunç bir şey, Stella," dedi. "Neler olup bittiğini öğrenmeye çalıştım ama hapishane bana bir şey söylemiyor." "Bunun nedeni beni temsil etmiyor olman," dedi Stella. "Gelecek defa, benim

savunma avukatım olduğunu söyle, o zaman beni bir görüşme odasında görmene izin verirler."

Sam, "Tanrı aşkına ne oldu?" diye sordu. "Bu Randall işinin halledildiğini söylediğini sanıyordum. Seni havalimanında karşılamamı istediğin zaman söylediğin bu değil miydi?" konuşmayı kesti ve başını elleri arasına aldı. "Bugün orada kendimi öylesine çaresiz hissettim ki. Bir şeyler yapmak istedim, ancak gücüm yoktu. Orada öylece kalakaldım.

Stella onun söylediklerini dinlemeyi bıraktı. Sam'in oğlunun kendisini kelepçeleyip götürürlerken nasıl izlediğini anımsayınca yüzü utançtan kızarmıştı. Bu işin sonuydu, diye düşündü üzüntüyle; Sam belki şimdi burada olabilirdi ama bundan böyle olmayacaktı. Hiçbir baba bir katilin çocuğunun çevresinde dolanmasını istemezdi. Her ikisi de biraz kendilerini topladıklarında, Stella neler olup bittiğini ve şimdiye kadar neler öğrendiğini anlattı. "Cinayet mi?" diye hayretle bağırdı Sam, yüzü kül gibi olmuştu. "Avukat tutmak için paraya gereksinimin olacak. Çıkar çıkmaz Brad'i arayacağım, bakalım ne kadar nakit çıkarabilecek."

"Teşekkürler," dedi Stella, gözleri buğulanırken. "Oğlun bugün orada bulunduğu için çok üzgünüm, Sam. Benden hoşlanacağını ümit ediyordum, bilirsin işte. Artık bana nasıl saygı duyabilir?" "Unut bunu," dedi Sam yumuşakça, gülümser gibi yaparak. "Yalnızca kendin için endişelen, Stella. Yapabileceğim herhangi bir şey var mı? Senin için alabileceğim herhangi bir şey?" "Evet," dedi Stella. Arkasından hoparlörden banda alınmış bir ses duyuldu, ziyaret saatinin beş dakika sonra biteceğini bildiriyordu. "Mario'ya

ulaşmaya çalıştım ama onu bulamadım. Tutuklanmamı televizyondan duymasını istemiyorum. Ona ulaşmayı deneyip olup biteni anlatır ve buraya hapishaneye gelip gelemeyeceğini öğrenebilir misin?"

"Elbette, Stella," dedi Sam. Stella kardeşinin numarasını yazdığı kâğıt parçasını çıkarıp metal kutuya koyuncaya kadar bekledi.

"Ye giysiler," dedi. "Houston'a gidince, mahkeme soruşturması için temiz giysilere gereksinimim olacak. Onun için, acaba..."

Tam o sırada Stella'nın arkasında kapıda erkek bir gardiyan belirdi ve yüksek, çatlak bir sesle hırladı.

"Kıpırdan, Cataloni. Uyarıyı duymadın mı? Ziyaret saati bitti."

Sam ayağa fırladı, avuçlarını cama dayadı. "Bize kahrolası bir dakika veremez misin?" diye bağırdı. "En azından hanımın lafını bitirmesine izin ver." "Seni bundan önce hiç kfrederken duymamıştım," dedi Stella, gözlerinde gördüğü vahşiliğe şaşırmıştı. Gardiyan yanına geldi ve bir elini Stella'nın omzuna koydu.

"Ah, sahi mi?" dedi Sam, gardiyana sertçe bakarak. "Daha beni yaparken görmediğin bir yığın şey var. Ne diyordun, Stella? Bu sersemlerin seni itip kakmasına izin verme. Hakların var, biliyorsun, tutuklu olsan bile."

Gardiyanın ısrarı zerine, Stella yavaşça kalktı, telefonu metal askıya taktı. Sam bir avukat olabilir, ama hapiste olmanın ne demek olduğu konusunda bir yığın şey öğrenmeli, diye düşündü.

Ertesi sabah Carl Winters tutuklusunu götürmek için görüldüğünde, kolunun altında bir gazete yığını ve yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Stella, Winters'ın kelepçelemesini bekleyerek dışarı çıktı ve ellerini uzattı. Bunun yerine, o Dallas Morning News'm kapak sayfasını suratına dayadı. "Uçakta okumak için kendimize birkaç gazete aldım. İsimler sana tanıdık geliyor mu?" Stella başlığı görünce ağzı açık kaldı. "PELHAM DAVASINA BAKAN SAVCI CİNAYETTEN TUTUKLANDI." Başlığın altında Stella'nın Pelham davasının son günü, saçlarını at kuyruğu yapıp geriye toplayarak yara izini iyice ortaya çıkardığı sırada çekilmiş bir resmi yer alıyordu. Yazının geri kalan bölümünü okumaya çalışırken, Winters gazeteyi hızla geri çekti ve kelepçeleri taktı. Stella, Franklin Caddesi üzerindeki Merkez Hapishanesine kapatılmıştı. Burası Houston'da bulunan dört tutukevinden biriydi ve kadın tutuklulara ayrılmıştı. Öğle vakti işlemleri tamamlanmasına karşın, ertesi gün öğleden sonraya değin kendisine tebligat yapılmayacağı söylenmişti. Bir telefon görüşmesi yapmak istediğini söyledi ve sonunda dairesinde Mario'ya ulaştı. "Tutuklandım," dedi. "Birisi Tom Randall'ı öldürmüş."

"Haberleri radyodan duydum," diye yanıtladı Mario, hat sessizliğe bürünürken. "Duyar duymaz Dallas'ta sana ulaşmaya çalıştım," dedi birkaç saniye sonra, "ancak artık orada olmadığını söylediler. Çıldırımdım, Stella."

"Telefonda konuşmak istemiyorum," dedi. "Bu gece ziyaret saati saat sekizde. Burada olsan çok iyi edersin kahrolası."

"Bu ne demek oluyor?" dedi Mario. "Neden benimle bu şekilde konuşuyorsun? Ne yaptım ben?"

Stella kimse duyamasın diye sesini alçaltarak, "Biliyorsun, işte," dedi. "Hayır," dedi Mario, "bilmiyorum. Eğer bilmem gereken bir şeyler dönüyorsa, Stella, neden hemen bana anlatmıyorsun? Neden beni bu geceye kadar bekletiyorsun?"

"Sen bu gece saat sekizde burada ol," dedi. "Winters bana ifade için baskı yapıyor ve ben de önce seninle konuşmak zorundayım." Durakladı ve sonra ekledi, "Eve gelmedin, Mario. Randall vurulduğu zaman nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmem gerek. Ayrıca yalan söyleyebileceğini de zannetme. Her ne yaptınsa, gerçeği bilmek zorundayım. Karanlık odada kokaini buldum." Stella kardeşinin tepkisini beklemedi. Telefonu kapadı ve gardiyana kendisini hücrelerine götürmesini işaret etti.

"Davayı alamam."

Growman'ın önerdiği avukat Paul Brannigan ertesi sabah Merkez Hapishanesine gelmişti. Müstakbel müvekkili ile camın arkasından konuşmayı tercih etmemiş, bunun yerine yüz yüze görüşme izni almıştı. Elli yaşlarında, kendine özgü bir tipti. Stella onun biraz gösterişçi ve tuhaf görünümlü biri olduğunu düşündü. Ancak Growman onun için çok parlak bir referans vermiş ve o da ister istemez ona güvenmişti.

Avukat Batı kesimi bir takım, kovboy çizimleri, kurdele kravat ve en az yirmi yıllık olması gereken parçalanmış bir deri evrak çantasıyla geldi. Saçları

siyahtı, Stella'nın boya sonucu olduğunu tahmin ettiği suni bir tondaydı, ancak sanki siyah ayakkabı boyası ile boyanmışa benziyordu.

Dudağının üzerinde, Stella'nın yalnızca eski filmlerde gördüğü türden gür bir pala bıyığı vardı. "Neden 'davanızı alamam' diyorsunuz?" dedi Stella.

"Growman size bu davanın ne kadar önemli olduğunu, benim kim olduğumu söylemedi mi?" "Şu anda başka bir işin tam ortasındayım," dedi, bıyıklarının ucunu burarak. "Açıkça sizi temsil etmeyeceğim demedim, onun için o güzel küçük suratını böyle buruşturma. Yalnızca bu kadar kısa bir süre içinde devreye giremem." Durakladı, düşünüyordu.

"Şimdi eğer ben senin yerinde olsaydım, kendi kendimi temsil ederdim. Gelişmelerin bu aşamasında, bu oldukça rutin bir olay ve sen de baroya kayıtlı bir avukatsın. Zaten tüm yapacağın, suçlu olmadığına dair bir itirazda bulunmak." Güldü. "Hayret, benim gibi fiyatı yüksek bir silahşora ne ihtiyacın var? Son zamanlarda herkesin TVsinde görünmüş olan sensin." Stella onun mantık yürütme şekline hak verdi. Şayet davanın ileri safhalarında Stella ondan yardım istemeye karar verirse Brannigan'ın ücretinin ne olacağını tartışmaya başladılar. Ancak, Brannigan şartlarını bildirince Stella şaşırdı. "Elli bin mi?" dedi. "Davama bakmak için elli bin papel mi istiyorsunuz? Bu neredeyse benim yıllık kazancım kadar."

"Evet, doğru," dedi, "bu bir cinayet davası. Dedektifler tutmak, diğer müvekkillerimin gereksinimlerini bir kenara bırakmak, araştırma yapmak, bir yığın zaman harcayarak hazırlanmak ve medyaya demeçler vermek zorunda kalacağım. Sevgilim, sana söylemek zorundayım," diye devam etti,

"eğer bu iş uzar da seni benim savunmamı istersen elli bin yalnızca başlangıç olacaktır."

Bu iç sıkıcı hatırlatma üzerine, Stella Brannigan ile olan görüşmesine son verdi. Gardiyan hücrelerine dönerken eşlik etmek üzere gelince, hücresinin yanındaki koridorda bulunan jetonlu telefonda ödemeli olarak Sam'i aramasına izin verdi. Houston'da, Stella gibi tanınmış tutuklu şahsiyetler tecrit hücreleri olarak anılan yerlerde tutulurdu. Stella hücrelerini gördüğü zaman, tecrit hücresinin ne anlama geldiğini öğrendi: Penceresi ve diğer tutukluların arasından içeri bakabileceği demir parmaklıkları olmayan, ancak bir tavuk kümesi büyüklüğünde bir boşluk. Bir avukat tutmak için yeterli parayı nasıl denkleştirecekti? Yıllar boyunca biriktirdiği para, Brad'in sayesinde banka hesaplarından yok olup gitmişti ve Stella'nın maaşından başka bir geliri yoktu. Maaşından evin taksitleri, sigorta primleri ve Sam'in ödemeleri çıkınca ayın sonunu zor getiriyordu. Celbi alıp mahkemeye ilk kez

çıktığında belki kendini temsil edebilirdi, ancak eğer bu duruşma hakkında bir cinayet davasının açılmasıyla sonuçlanırsa, doğru dürüst bir avukat tutmama hatasını yapmak için aptalın teki olması gerekirdi.

"Ne yapacağım?" diye sordu Sam'e, sinirleri bozulmuştu. "Brad'le konuşup, neler olup bittiğini söyledin mi? Parayı denkleştirmeye çalışıyor mu? Paraya yalnızca Brannigan'ın vekalet ücreti için değil, eğer kefalet ücreti belirlerlerse onun için de gereksinimim var."

Sam bir an Stella'ya onu yasal olarak kendisine ait olan şeyleri almak için mücadele etmesi gerektiği, bir gün kocasının ondan çalmayı başardığı

paraya ihtiyaç duyabileceği konusunda uyardığını anımsatmayı düşündü. Ama bu şekilde davranmak onun tarzı değildi. Sonunda konuştu, sesi gergin ve zayıftı. "Pek yardımcı olmadı," dedi. Stella daha açık olması için zorlayınca, tek tek anlattı. "zgnm, Stella," dedi. "Brad hiç parası olmadığını ve senin hapiste kalmada da bir sakınca görmediğini söylüyor." "Serseri," diye geveledi Stella ağzının içinde. Sam ile bağlantı kesilince alnını kirli duvara yasladı. Burun deliklerinden içeri bir koku karışımı giriyordu: Dezenfektan, beden kokusu ve dışkı kokusu. Kokular duvarlardan süzülüyor gibiydi. Arkasında, hücreleri ayıran ağır elik kapılardan biri yere düştü ve Stella kulak tırmalayan sesle yerinden zıpladı. Yine de, kendisine saldıran ve midesini kaldıran tüm bu pis kokular içinde bir tanesi çok belirgindi. Stella bunun yerdeki eski sidik lekelerinden veya yemek adı altında verdikleri bulaşık suyunu hazırladıkları hapishane mutfağından gelmediğini biliyordu. Bu koku kendi vücudu tarafından üretiliyor, kendi cildinin gözeneklerinden çıkıyordu; kolaylıkla ayırt edilebilen ve her yanı kaplayan bu koku, korkunun kokusuydu.

ALTI

Yargıç Lucille Maddox o gün öğleden sonra saat tam birde, "Teksas Eyaleti Stella Cataloni Emerson'a karşı," diyerek davayı başlattı. Sesi siyah renkli ufak bir mikrofondan yükseliyordu. Stella kadın bir yargıca düşmüş olmaktan dolayı hafif bir rahatlama duydu. Maddox davalara bakarken adil

oluşuyla ün salmıştı. Stella esas davada Maddox'un yargıçlık etmeyeceğini anlamış olsa bile, yine de ön sorgulamayı iyi yönetebileceğini düşünüyordu. Yargıç Maddox bugünkü sorgulamayı basına kapatmakla Stella'ya çoktan bir iyilik yapmıştı.

Lucille Maddox ellisine merdiven dayamış, grimsi sarı saçlı ve duru tenli bir kadındı. Onun ılımlı bir yargıç olduğunu duymuş olması Stella'nın içini rahatlatan bir başka etkendi. İnsanların "idamcı yargıçlar" olarak adlandırdığı, yasalar elverdikçe önlerine gelen her insanı hapse mahkûm eden çıkarıcı jüri üyeleri en çok Teksas'tan çıkıyordu. Stella bir süredir, eğer biri bir suç işlemek isterse, bunu Teksas Eyaleti dışında herhangi bir yerde yapmasının daha akıllıca olacağını biliyordu. Teksas hapishanelerinin aşırı

kalabalık oluşu 1960'lardan beri insanların burada zor şartlar altında tutulmasına neden oluyordu. Mahkûmlar arasında California gibi eyaletlerde cezası sadece adamın eline sopayla bir şaplak indirmekten ibaret olan marihuana bulundurmak türünden suçlar yüzünden hâlâ ömür boyu hapis yatan yüzlerce hippie ve çiçek çocuk da vardı. Birden aklına diğer bir ürkütücü gerçek geldi. Eğer Fitzgerald'ın bürosu taammüden cinayet suçlamasıyla dava açmaya karar vermişse, ki bu suç Teksas'ta ölüm cezası getirirdi, Stella cezanın infaz edilebileceğini biliyordu. Eskiden idam mahkûmu tutuklular genelde süresiz olarak çürümeye bırakılırdı, ancak artık böyle değildi. Şimdi Huntsville'de infazlar düzenli olarak devam ediyordu. Dallas Morning News daha birkaç hafta

önce, eyaletin ölüm cezasına kısıtlama getirmesinden beri seksenin üzerinde tutuklunun infaz edildiğini belirten bir makale yayınlamıştı. Bunların herhangi birinin kadın olup olmadığını anımsamıyordu.

Stella mübaşirden iddianamenin bir kopyasını alarak hızla okudu. Bölge Savcılığı taammüden cinayetten dava açma yolunu seç-memişti. Ancak, okumaya devam ederken rahatlığı kısa ömürlü oldu. Randall'ı öldürmekten suçlanacağını biliyordu, ancak aynı zamanda ailesinin ölümünden de sorumlu tutulacağı akimin ucundan bile geçmemişti. Ama işte ak ve kara oradaydı, kundakçılık ve ek olarak iki kişinin öldürülmesi suçlaması. İddia makamı masasında oturan Holly'ye bakarken kanı buz gibi oldu. Demek, diye düşündü, Houston'lu yetkililer sonuna kadar gideceklerdi. Mario belki de Holly'nin ondan yana çıkacağını düşünecek kadar aptallık etmiş olabilirdi, ancak Stella artık arkadaşlıklarının tamamen sona ermiş olduğunu anlıyordu. Randall'ın tanıklık etme şansı ortadan kalkınca, eyaletin elinde dava açmaya yetecek denli somut bir malzeme kalıyor muydu? Biraz daha düşündükten sonra, Bölge Savcılık bürosunun kundakçılık davasını açmaktan başka seçeneği olmadığını anladı.

Eğer Randall'ın tanıklığının can alıcı derecede önemli ve suçlayıcı olduğu tespit edilmezse, Stella'nın onu öldürmek için bir nedeni olduğunu kanıtlanamazdı. Bu çeşitli durumlarda kendisinin de başvurduğu bir suçlama manevrasıydı. Savcılık makamı tüm suçlamaları, hatta eyaletin düşmesine engel olamayacağı suçlamaları bile iddianameye koyarak, kendisine, davayı açmak ve jürili bir duruşmanın doğuracağı belirsizlikten kaçınmak için yeterli olacak hareket alanını bırakıyordu. Fitzgerald büyük bir

olasılıkla dava ilerledikçe, Randall cinayetinde suçlu olduğunu kabul etmesi karşılığında eski suçlamaları reddedeceğini söyleyerek Stel-la'ya bir anlaşma teklif edecekti.

Eyalet davaları birleştirmeye çalışacak mıydı? Stella gözlerinin önünde dolar işaretlerinin uçuştüğünü görerek düşünceye daldı. Eğer böyle olmazsa, bu iki ayrı duruşma demektir ve Branni-gan büyük olasılıkla avukatlık ücreti olarak elli yerine yüz bin isteyecekti. Yanıtını beklediğinden çabuk aldı. Yargıcın sesi yeniden mikrofondan duyulurken, Stella iki ayrı dava numarası okunduğunu duydu ve davaların birleştirilmeyeceğini anladı. Eyalet olasılıkla önce eski suçlamalarla başlayacak, bunları halledecek, sonra Randall olayına geçecekti. Bu şekilde, daha fazla kanıt toplamak ve Randall cinayeti

konusunda stratejisini belirlemek için zaman kazanacaktı, aynı zamanda Stella'nın tüm suçlamalardan hüküm giyebileceğini düşünmesini sağlayarak cesaretini kırmak ve böylece onu davanın sonucunu görüşmek üzere pazarlık masasına oturmaya zorlamak için bol zamanı olacaktı.

Holly hazırды ve tetikteydi, mahkeme salonuna girip Frank Minor'un yanında yerini aldığından beri Stella'ya bir göz atmaktan başka bir şey yapmamıştı. Sarı buklelerine jöle sürüp sıkıca topuz yaptığı için yüzü bir atmacayı andırıyordu. Basın toplantısı için aldığı yeni moda giysisi yerine, eteği baldırlarının ortasına kadar inen, siyah trikodan ciddi, dar bir giysi giymişti. Ayağında alçak topuklu ve bağcıklı sade siyah ayakkabılar vardı, genel görünümü itibarıyla rüküş bir öğretmeni andırıyordu. Stella iddia edilen maddelerden ayrı ayrı veya toplu olarak suçlu bulunması halinde belki de

ömür boyu hapse mahkûm edilebilirdi. Her zamankinden farklı bir tarzda giyindiğine göre Holly durumun ciddiyetinin farkında olmalıydı. Onu yıllardır tanımasına rağmen Holly Oppenheimer'in hiç böyle ağırbaşlı giyindiğini görmemişti. "Şimdi tebligat ile başlayacağız," dedi Yargıç Maddox. Stella'ya gözlerini dikti ve sıradan bir sanığa bakar gibi baktı. "Bayan Cataloni, görüyorum ki bugün burada yasal bir temsilciniz bulunmuyor. Bu doğru mu?"

Stella'nın boğazı kurumuştı. Masanın üzerinde bulunması âdet olan sürahiyi arandı, ancak göremedi. Konuşmadan önce yutkundu. "Evet, doğru."

"O halde kendi savunmanızı kendiniz mi yapacaksınız?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Güzel," dedi yargıç. "Başlıyoruz." Gözlüklerini taktı ve iddianameyi okumaya başladı. "Stella Cataloni Emerson, Teksas eyaleti halkı tarafından Thomas Randall'ı öldürmekle suçlanıyorsunuz. Ceza kanununun 19.03 (a)(2) numaralı maddesinde belirtilen yasayı ihlal ettiniz. Dosya numarası H345672. Birinci derecede bir suç. Ne söyleyeceksiniz?"

"Suçsuzum, Sayın Yargıç."

"Ayrıca H378941 sayılı davada da kundakçılıkla

suçlanmışsınız. Ceza kanununun 28.02(a) numaralı maddesinde belirtilen yasayı ihlal etmişsiniz. Birinci derece bir suç. Ne söyleyeceksiniz?"

"Suçsuzum, Sayın Yargıç."

"Bayan Cataloni, ek olarak az önce bahsettiğim davada çifte cinayetle de suçlanmışsınız. Ceza kanununun 19.03(a)(2) numaralı maddesini ihlal etmişsiniz. İki suç da birinci derece. Ne diyorsunuz?"

"Suçsuzum, Sayın Yargıç." "Son olarak, iki kişinin taammüden öldürülmesiyle suçlanıyorsunuz. Ceza kanununun 19.02(a)(I) numaralı maddesini ihlal etliniz. Dosya numarası H378941. Ağır bir suç. Ne diyorsunuz?" Stella, iddia makamının jüriye kefaletle serbest bırakma hükmü ilettiğini fark ederek "Suçsuzum," dedi. Eğer mahkeme Stella'nın evini kasıtlı olarak ateşe verdiğini ve ailesinin ölümüne neden olduğunu kanıtlayamazsa, jüri yine de bilerek ve isteyerek adam öldürme suçundan mahkûmiyet kararı verebilecekti.

"Yakın gelecekte avukat tutacak mısınız, Bayan Cataloni?"

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Stella. "Yani, tutmak istiyorum."

Yargıç Maddox bir an için protokolü bir yana bırakarak, "Tutmanızı hararetle tavsiye ederim," dedi. Sorumluluk duygusu taşıyan hiçbir jüri üyesi bir davalının kendi savunmasını kendisinin yapmasına göz yummazdı.

"Anladığım kadarıyla bir hukukçu, hem de iyi de bir hukukçusunuz," diye

devam etti yargıç, "ancak, böylesine büyük boyutlu bir davada, bağımsız ve yeterli bir avukat tarafından temsil edilmeniz gerekir. Bunun farkındasınız herhalde, değil mi?"

Stella biraz alınarak, "Evet, Sayın Yargıç," dedi.

Yargıç, "Eğer maddi olanaklarınız elvermiyorsa," diye devam etti, "sizi temsil etmek için bir kamu avukatı görevlendirebilirim."

Stella doğru bir ifade kullandığını umarak, "Şimdilik buna gerek yok," dedi. Evi ipotek etmeye karar vermişti. Gereksinim duyduğu nakit parayı elde edebilmesi için bu tek umuduydu.

Ön sorgulama için Holly bir tarih önerdi ve Yargıç Maddox Stella'ya 20 Ağustos'un uygun olup olmadığını sordu.

Stella bu tarihe kadar arada sadece sekiz günlük bir süre olduğunu fark ederek, "Evet, Sayın Yargıç, bu uygun," dedi. Ne kadar erken olursa, o kadar iyiydi. Sonra ekledi, "Bu aşamada kefalet başvurusunda bulunmak istiyorum. Emniyet tarafından hazırlanmış bir kefalet raporunun size gelmiş olması gerek. Dün gece hapis hanede gözaltı memuru ile konuştum." Yargıç katibine döndü ve kadın kendisine raporu uzattı. "Bu evrakı görmüş müydünüz, Savcı Hanım?" diye sordu Stella'ya. "Hayır," diye yanıtladı Stella. "Bir kopyası bana verilmedi. Sanırım kimse kendi kendimi savunacağımı fark etmedi." Mübaşir kefalet raporunu sanık masasına

getirdi. Stella önerilen tutarı görünce, soluğu kesildi. Bir milyon dolar! Asla bu kadar parayı

toparlayamazdı. Derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı. En azından gözaltı memuru kefalet önermişti. Böylesine ciddi suçlamalarda, kefalet önermiş olması bile bir mucizeydi. "Bayan Oppenheimer," dedi yargıç, "lütfen büronuzun kefalet ile ilgili görüşünü bildiriniz." Holly ayağa kalktı, önce Stella'ya sonra da yargıca baktı. "Sayın Yargıç, gözaltı memuru ile aynı görüşte değiliz. Sanığın kefaletsiz olarak tutuklu kalmasını talep ediyoruz. Bayan Cataloni yalnızca bir eyalet tanığının ölümünü ilgilendiren bir suçlamayla değil, aynı zamanda iki eski cinayetle de suçlanmaktadır." Holly durakladı, bütün gece hazırlamak için uykusuz kaldığı notlarına baktı. "Bayan Cataloni on altı yıl boyunca bu haince suçlardan -ailesini vahşice ve duygusuzca öldürmekten- yargılanmaktan kurtulmayı başardı. Neden kendisine bu yeni cinayetin sonuçlarından kaçması için bir şans verelim?" Yargıca baktı. "Bu kadının kefaletsiz tutuklu kalmaması için hiç bir neden yoktur," diye adeta bağırdı, sesi o kadar iyi duyuluyordu ki mikrofonu yana itti. "Onun bir gün için bile olsa halk arasına dönmesine izin vermek sorumsuzluk olacaktır; tabii, eyaletin çıkarabileceği herhangi bir tanık için yaratabileceği tehlikeden bahsetmek bile istemiyorum." Holly yerine oturur oturmaz, Stella ayağa kalktı, hâlâ eski arkadaşının yaptığı suçlamalardan başı

dönüyordu. Growman haklıymış, diye düşündü. Holly göz ardı edilemeyecek bir düşmandı. Titrek bir sesle konuşarak, "Sayın Yargıç," dedi, "bunun bir kefalet meselesi olduğunu ve bugün burada benim

suçluluğuma veya masumiyetime karar vermek için bulunmadığımı biliyorum, ancak bu suçlamalar karşısında masumum ve bu fırsatla mahkemenize bu gerçeği belirtmek isterim." Duraladı, yaltaklanmak istemiyordu, durumunu korumaya kararlıydı.

"Kamunun durumunu takdir ediyorum," diye devam etti. "Eğer bu davaya bakan savcı ben olsaydım, tıpkı Bayan Oppenheimer'in yaptığı gibi ben de kefaletin reddini talep ederdim. Ancak mahkemeden, şartları dikkate almasını ve her davanın kendi esasları içinde değerlendirilmesi gerektiği gerçeğine saygı göstermesini rica ederim." Stella durdu ve Yargıç Maddox ile göz göze geldi. Sonra derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, kendinden emin ve güçlü olmak istiyordu. "Hapishanede bir tecrit hücresinde tutulmam gerekir," dedi. "Ne yazık ki, boşanma işlemim tamamlanıncaya ve bir avukat tutmak için gerekli mad- - di olanaklara kavuşuncaya kadar kendi kendimi savunmak zorunda kalabilirim. Bu da savunmamı hazırlayabilmem için hukuk kütüphanesinden ve diğer materyallerden yararlanmam gerektiği anlamına gelir." Stella

durakladı ve gırtlığını temizledi. "Bana kundakçılık -bu doğası itibariyle oldukça teknik bir suçtur- ve buna ek olarak diğer suçlar yöneltildiğine göre, daha da yoğun bir tempoyla çalışmam ve hazırlık yapmam gerekir. Eğer ana hapishane binasından ayrı tutulacak olursam, hukuk kütüphanesinden yararlanamam ve bu yüzden savunmamı hazırlayamam." Sesini yükseltti. "Bu şartlar altında hapis tutulmamı, zalimce ve olağandışı bir şekilde cezalandırmayı yasaklayan, anayasanın Sekizinci Maddesinde belirtilen anayasal haklarımın ihlal edilmesi olarak görüyorum. Henüz herhangi bir

suçtan mahkûm olmamama rağmen, göz altında tutulmak şöyle dursun, yaşamlarını hapiste geçirmekte olan tutukluların çoğunun içinde bulunduğundan daha ağır şartlar altında hapsediliyorum."

Stella arkasında birinin varlığını hissederek durakladı. Sam ön sıraya otururken hafifçe gülümsedi. Gözleriyle, bir uçağa atlayıp yanına gelme nezaketi gösterdiği için kendisine teşekkür etti. Growman sorumluluklarından kendini kurtarmayı başaramamış ve Mario hapishaneye hiç gelmemişti. Stella kardeşinin şehri terk ettiğini düşünüyordu, onun Randall'ı vurmuş olabileceğinden şüphelenmekte belki de haklıydı. Kendisini beş altı kez aramış fakat telefonu kimse açmamıştı.

"Bitirdiniz mi, Savcı Hanım?" dedi Yargıç Maddox. "Hayır, Sayın Yargıç," diye yanıtladı Stella, derhal dikkatini yeniden toplayarak. "Başkasının işlediği büyük bir hatadan dolayı fiilen hücre hapsinde tutulmaktayım. Ayrıca mahkemeyi, daha önce yöneltilmeyen ve mahkûmiyetime neden olmayan bir suçlamanın bana şu anda isnat edilmesinin kefaletin reddedilmesine gerekçe olamayacağını da dikkate almaya davet ediyorum. Bugüne kadar, topluma katkısı olan bir birey, şu anda beni suçlayan sistemin bir savunucusuydum." "Sayın Yargıç," dedi Holly, kolunu Stella'ya doğru sallayarak, "Bayan Cataloni kendi güvenliği için ayrı bir hücrede tutulmaktadır. Eğer bunu beğenmiyorsa, o zaman ana hapishaneye, diğer tutukluların arasına dönebilir." Bundan sonra ne söyleyeceğini düşünürken Yargıç Maddox kalemiyle oynuyordu. "Bayan Cataloni geçerli olduğunu gözlemlediğim bir itirazı dile getirdi," dedi sonunda. "Bu özel tutukluyu diğer tutukluların arasına sokmak kendisini ciddi bir tehlike içinde bırakabilir.

Mahkeme yargıladığı kişilerin tutuklu bulundukları süre içinde zarar görmesini engellemekle yükümlüdür ve bu yüzden Bayan Cataloni'nin bu tip bir tehlikeye maruz bırakılmasına izin vermeyecektir." Holly suratını asıp Frank Minör ile görüşmek için eğildiğinde, Yargıç Maddox devam etti.

"Söylemek

istediklerinizin hepsi bu kadar mı, Bayan Cataloni?"

"Hayır, Sayın Yargıç," dedi Stella, bacakları o kadar güçsüzdü ki ayakta durabilmek için sandalyesine dayandı. "Mahkemenin beni tutuksuz olarak yargılanmak üzere serbest bırakmasını rica ediyorum ve mahkemenin ricamı kabul etmekten başka bir alternatifinin olmadığını hissediyorum."

Yargıç kararını düşünürken mahkeme salonu sessizliğe burundü.

Tutuklama raporundan birkaç sayfayı okudu, suçun ayrıntılarını ve eyaletin elinde bulunan kanıtları tekrar gözden geçirdi. Sonra başını kaldırdı.

"Sanığın tutuksuz olarak yargılanma talebi reddedilmiştir," dedi. "Kefalet H378941 numaralı davada elli bin dolar ve H345672 numaralı davada yine elli bin dolar olarak tespit edilmiştir." Sonra Stella'ya baktı. "Yüzde onluk ayrıcalık olmaz, Bayan Cataloni, birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Geçmişte hiç suç işlemediğinizi ve toplum içindeki konumunuzu dikkate alarak mantıklı bir kefalet tutarı tespit ediyorum, ancak kapıdan çıkmadan tam tutarın ödenmesini istiyorum." Holly ayağa fırladı. "Kamu itiraz ediyor, Sayın Yargıç. Eğer kendinizi kefalet hakkı vermeye mecbur hissediyorsanız, en azından daha uygun bir kefalet tutarı, bu suçların ciddiyetini yansıtan

bir tutar tespit edin. Sadece yüz bin dolarlık bir kefalet tutarı tespit etmek vicdansızlıktır." Frank Minör onu kolundan çekti ve Holly, Yargıç Maddox'un yüzünde karanlık bir ifade belirlediğini gördü. Açık bir mahkeme salonunda bir yargıcın kararına vicdansızlık demek ciddi bir protokol ihlali demektir. Holly sinirlerine hâkim olmayı başarıp saygılı bir ses tonuyla, konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Sayın Yargıç, bunların cinayet suçlamaları olduğuna işaret etmeme izin verin. Yalnızca bir değil, üç masum insan hayatını kaybetti. Bay Randall'a gelince, daha birkaç gün önce büromdaydı. Sanık kendisini öldürmekle tehdit ettiği zaman oradaydım. Eğer daha önce haddimi aştıysam mahkemeden af dilerim, ancak bu kadının tahliye edilmesi ve böylece diğer tanıkların hayatının riske girmesi beni ciddi olarak endişelendiriyor."

"Bunların birer cinayet olduğunu gayet iyi anladım, Bayan Oppenheimer," dedi yargıç, ona öfkeyle bakarak. "Tespit edilen kefalet tutarı değişmeyecek."

Stella parayı nasıl denkleştireceğini bilmemesine karşın, Holl-y'yle Minor'ın fısıldaşmalarını izlerken keyfi yerine geldi. Önemli bir zafer kazanmıştı. Bunun yakında kazanacağı birçok zaferin ilki olması için dua etti.

Yargıç kağıtlarını dosyaya koydu ve kâtime uzattı. "Kundaklama ve cinayet iddialarının ön sorgusu 20 Ağustos'ta sabah saat dokuzda bu mahkeme salonunda yapılacaktır. O saatte toplandığımızda, Randall cinayeti ön sorgusu için bir tarih seçeceğiz. Bu her iki taraf için de uygun mu?" Holly ve Stella onaylar onaylamaz, Yargıç Maddox salona baktı ve tokmağını indirdi. "Belirtilen tarihe kadar mahkemeye ara verilmiştir." Yüz bin doları

toparlayıncaya kadar Stella yeniden hapse dönecekti. Duruşma salonundan dışarı çıkarılırken umutsuz gözlerle Sam'e baktı. Sam, "Merak etme, Stella," diye seslendi. "Brad'i tekrar arayacağım. Bir çaresini bulacağız." Stella hücrelerine dönünce, her gün gelen arabadan satın aldığı sarı not defterini çıkardı ve Brenda Anderson'a aktarmak istediği bütün ayrıntıları sıralamaya başladı. Artık dikkatini eski yangına çevirmekten başka hiçbir seçeneği yoktu, zira bu, karşısında kendini savunmak zorunda kalacağı ilk suç olacaktı. Kilitte bir anahtarın dönerken çıkardığı sesi duyduğunda ranzasının üzerine tünemiş, başı sıvası çatlak duvara dayalı vaziyette yazı yazıyordu. Gözlerini yukarı çevirince kapıdaki ufak pencereden içeri bakan bir kadın yüzü gördü. Sert sesli ve caddede yürürken trafiği durduracak kadar çirkin suratlı bir kadın gardiyan kapıyı açtı ve başını içeri uzattı. "Benimle gel," dedi.

"Nereye?" dedi Stella bakmadan, KAL harflerini listesine ekleyerek. Birinci önceliği Mario'nun herhangi bir şekilde işe bulaşmış olma olasılığını listesinden silmekti. Brenda'nın, Mario' nun çıktığı hostesi kontrol etmesini ve Randall'in öldürüldüğü saatlerde hâlâ şehirde olup olmadığını öğrenmesini istiyordu. Olay meydana geldiği sıralarda kadının Mario'yla birlikte olup olmadığını, eğer onunlaysa bunu kanıtlayıp kanıtlamayacağını öğrenmeleri gerekiyordu. Mario'nun kadının Kore Havayolları'nda çalıştığını söylediğinden oldukça emindi. Ancak bunun yanı sıra savcılığın elinde ne tür bir kanıt olduğunu öğrenmek için bir keşif önergesi vermesi gerektiğinin de farkındaydı. Hemen bunu da listesine

ekledi, sonra not defterini yatağın üzerine attı. "Ne istiyorsun? Ziyaretçim mi var?" "Evet," dedi gardiyan. "Çabuk ol. Bütün günümü burada ge-çiremem." Stella camlı bölmelerden birine kadar onu izledi. Brad'i görünce ağzı açık kaldı. "Neden geldin?" diye sordu, telefon kulağına yapışmıştı. "Mahkeme salonunda miydin?"

"Sana geçmişî kurcalamamanı söyledim," dedi, küfrederek. "Ne yaptığını görüyor musun, Stella? Arı kovanını çomakladın. Rahat duramazsın, değil mi?"

Stella'nın içinden telefonu cama fırlatmak geçti. Bunun yerine, "Bunu söylemek için mi buraya kadar geldin? Yalnızca böbürlenebilmek için mi?" dedi.

"Hayır, hayır," dedi, ses tonu yumuşak ve yatıştırıcıydı şimdi. "Bunu anlamıyorsun belki, Stella, ama ben seni önemsiyorum. Aramızda her ne geçmiş olursa olsun, her zaman yanında olacağım."

"Oh, sahi mi?" diye yanıtı yapıştırdı Stella. "Sam kendisine hapiste çürümemin daha iyi olacağını söylediğini anlattı."

"Tamam," dedi Brad, yüzü kızararak, "beni aradığında biraz kabalık ettiğimi kabul etmek zorundayım. Bu herif bana yalnızca ters taraftan yaklaşıyor, biliyorsun, sanki bir dolandıncıymışım gibi, beni çılgınca şeylerle suçluyor." Stella sesini çıkarmadı.

"Her neyse," diye devam etti Brad, gülümseyerek, "bu sabah avukatımla güzel güzel sohbet ettik. Sanırım gerek duyduğun parayı ödeyebileceğim, ancak mali işlerimizi halletmeden bunu yapamayacağımı söylüyor." "Ne demek istiyorsun?" dedi Stella, birden başını kaldırarak. Aniden burnuna

özgürlük kokusu gelmişti ve bunu gerçeğe dönüştürmek için her ne olursa olsun yapmak arzusundaydı.

Brad ceketinden zımbalanmış bir kâğıt tomarı çıkarttı ve metal kutuya koydu. "Bak, bu benim işim değil, onun için hemen üzerime saldırma. Eğer başka herhangi bir yolla paraya el koyabilecek olsaydım, bunu yapar ve seni buradan çıkarırdım. Avukatım bu işin böyle yapılması gerektiğini söylüyor. Weinstein tüm olanaklarımızı dondurmuş ve bu formlar imzalanıncaya kadar elimi tek bir kuruşa bile süremiyorum." Durdu ve suratını ekşitti. "Bak sana söyleyeyim, yüz papel çok büyük para." Stella kâğıtları okudu, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Brad sahip oldukları her şeyi istiyordu: Evi, tasarruf hesaplarındaki paraları ve bütün eşyaları. Ayrıca Brad'in işi üzerinde Stella'nın sahip olduğu hakları. Stella sadece BMWsini ve kişisel eşyalarını elinde tutabiliyordu, o kadar. "Bu şantaj," dedi, kâğıtları tekrar kutuya tıktırarak. "Anlamıyorsun," dedi Brad. "Bana bunları senin kefaletin için ödeyeceğim yüz bine karşılık veriyorsun. Avukatım bundan daha adil bir anlaşma olamayacağını söylüyor. Hatta bana fazlasıyla cömert olduğumu bile söyledi." Durakladı ve sonra ekledi, "Hatırlasana, ben kendi işimi daha seninle tanışmadan önce yapmaya başlamıştım, bu yüzden bu benim yaptığım oldukça adil bir teklif sayılır."

Stella, "Ev sana ait değildi," diye itiraz etti. "Yalnızca o değil, yasal olarak evliliğimiz süresince işten kazanılan tüm paraların belli bir yüzdesini alma hakkım var. Sakın bana yıllarca çalıştıktan sonra ancak yüz bin papel kazanabildiğini söyleme. Senden daha iyi biliyorum, Brad. Aptal değilim."

"Hey," dedi, "buraya temiz kalpli biri olduğum, bir zamanlar seni sevdiğim için geldim. Eğer gitmemi istiyorsan, hemen şimdi giderim. Yalnızca senin burada hapiste olmana dayanamıyorum, ama eğer sen öyle istiyorsan..." Telefonu yerine koydu ve tam gitmek üzere yerinden kalkıyordu ki Stella yerine oturması için işaret etti. "Özür dilerim," dedi, geri adım atarak. Şu anda, kefaletini ödemek için Brad tek şanslıydı. Eğer hapisten çıkması için kışını yalaması gerekiyorsa o zaman bunu yapmak, hem de iyi yapmak zorundaydı. "Belki biraz dik kafalılık ettim, Brad. Kahretsin, belki de acı çektiğim için. Demek istediğim, beni başka bir kadın için bir kenara attın." Omuz silkti. "Yine de geldiğin için teşekkür ederim. Anlarsın, beni hâlâ önemsiyor olmanı görmek güzel."

"Elbette önemsiyorum," dedi. "Seninle evlendiğimde daha sadece bir çocuktun. Bana devamlı neden çocuk istemediğimi sorduğunda, her zaman sana ne derdim?"

"Benim senin küçük kızın olduğumu," dedi, göz göze gelip hemen gözlerini kaçırarak. "Sana iyi bir yaşam sağlamaya çalıştım," diye devam etti. "Hatta Mario'nun yetişmesi için bile yardım ettim. Seni kandırmak istemiyorum. Sana yardım etmek için buradayım. Yollarımız ayrılrsa bile, her zaman dost kalmamızı istiyorum." "Benim için çok şey yaptın, Brad," dedi Stella. "İşimin aramıza girmesini istememiştim. Yalnızca kendime bir isim yapmak, gurur duyacağım bir şeye sahip olmak istedim. Senin kendi işin vardı, biliyorsun. Gerçekten o kadar kötü müydüm?" "Yoo," dedi, başını iki yana sallayarak. "Sanırım birkaç yıl önce elli yaşını bulmak beni biraz baştan çıkardı. Üç metre toprağın altına girmeden biraz azmak, eğlenmek istedim. Tüm bu

kariyer zimbirtısı, dünyayı ateşe vermek, tamam, bu senin hoşuna gidebilir, Stella ama benim için bu geçmişte kalmış bir olay."

Stella'nın öfkesi kabardı. Neden her zaman yanlış şeyi söylerdi? Azmakmış, hah? Gerçekten on beş yıllık evliliklerini böylesine çocukça ve bencilce bir nedenle mi yıkmıştı? Neydi yani? Böylece kızları kovalayabilecek ve hâlâ istek uyandıran bir erkek olduğunu mu kanıtlayacaktı? Ve planını sürdürebilmek için sahip oldukları her şeyi ona bırakmasını isteyecek kadar da cesurdu. Sarışın sürtüğünü kendi evine taşıyacak ve kendisini de sokağa mı atacaktı? "Bana bir kalem ver," dedi, geri adım atmadan her şeyi bitirmek isteyerek. "Ancak bana kefalet parasını hemen göndereceğine söz ver. Yarın sabaha kadar burada olmasını sağlayabilir misin?" "İmzalar imzalamaz," dedi Brad, kalem almak için cebine uzanarak. "Bankaya parayı serbest bırakması ve doğrudan hapishaneye havale etmesi için talimat vereceğim. Sonra kendine gerçekten iyi bir avukat, seni bu pislikten kurtaracak kadar beyni olan birini tutabilmen için biraz daha fazla para bulabilir miyim, ona bakacağım."

Stella kalemi aldı ve tam formları imzalamak üzereydi ki arkasında gardiyan belirdi. "Beş dakikaya kadar işim bitiyor," dedi, kâğıtlara bir göz atıp birkaç farklı yeri imzalaması gerektiğini -gördü.

"Tamam," dedi kadın, "eğer benimle gelersen, sohbetini dışarıda tamamlayabilirsin. Kefaletin postalanmış."

Stella, Brad'a ve tekrar gardiyana baktı. "Yanılıyor olabilir misin? Daha şu anda kefaletimin gönderilmesi için hazırlık yapıyoruz." "Tahliye formları işte

burada," dedi kadın, bir kağıdı Stella'nın suratına doğru sallayarak. "Ama burada kalmak istiyorsan, bilemem."

"Emin misin?" dedi Stella, aptallaşmıştı.

"Kefaletimi kim göndermiş?"

"Formun üzerinde yazmıyor," dedi kadın, suratında sıkılmış bir ifade vardı.

Stella imzalanmamış kâğıtları kutuya bıraktı ve

Brad'a iade etti. "Bekle," dedi Brad, "ne

yapıyorsun? Bunlar imzalanmamış.

İmzalayacağını söyledin. Kefaletini kim ödedi?

Unutma, Stella, avukatın için paraya gereksinimin olacak."

"Sanırım, artık yaşamıma son vermek için imza atmam gerekmeyecek," dedi Stella, dudaklarının ucunda bir gülümseme oynuyordu. Brad ayağa fırladı, telefonu düşürüp camın arkasından bağıırken, sıcak nefesi daireler halinde buğulanıyordu. "Bir hata işliyorsun," diye bağırdı, "buraya geri dönmeyeceğim. Benimle artık köprüleri attın, seni nankör karı." Stella, "Hadi oradan be," diye küfür savurdu. Brad camın arkasından onu duymuyor olabilirdi ama o an birdenbire büyük bir hoşnutluk duydu. Ayağa kalktı ve gardiyanın onu götürmesine izin verdi. Stella'nın tahliye işlemlerinin tamamlanması yaklaşık elli dakika sürdü. Hapisten parlak bir öğlen güneşine çıktı, sıcaklığın tenine verdiği rahatlığı duydu. Havalimanına ulaşmak için bir taksi tutmak zorunda olduğunu düşünerek tam merdivenleri inmeye başlayacaktı ki, kenarda park

etmiş bir arabanın içinden Sam'in kendisine el salladığını gördü. Merdivenlerden aşağı koşarak indi, yanındaki koltuğa atladı ve onu kucakladı. Stella kollarını boynuna o kadar sıkı dolamıştı ki, Sam boğulmamak için kendini Stel-la'nın kollarından kurtarmak zorunda kaldı. "Kefaletimi sen gönderdin," diye bağırdı Stella. "Sana nasıl teşekkür edebilirim? Bu birinin benim için şimdiye kadar yaptığı en güzel şey." Sam gülümsedi. "Bir yolunu bulacağından eminim, Stella. Seni bu berbat yerde bırakamazdım." Bir an için bakışlarını kaçırdı. Avukat fakir olmaktan çok uzaktı, ancak parasından ayrılmaya eğilimli bir insan da değildi, özellikle de yalnızca kısa süredir tanıdığı birine yardım etmek için. Geleceğini garanti altına almakla yükümlü olduğu bir oğlu vardı ve karısını kaybettikten sonra, bir kenarda, kendisine bir şey olması halinde oğluna kalacak birikmiş parası olmasına hep dikkat ediyordu. Gece sabaha kadar gözüne uyku girmemişti. Kendini Stella ve onun problemlerinden kurtarmak istemiş, acı çekmişti. Ama güneş doğunca, Houston'a giden ilk uçağa atlamadan edememişti. Sonra yargıç kefalet tutarını belirlediği zaman da hemen hapishaneye koşmuş ve kefaleti ödemişti. Sam düşüncelerini toparlamaya çalışırken, Stella arkasına yaslandı ve camdan içeri süzülen temiz havayı içine çekti. Sıcak ve rutubetliydi ama

umurunda bile değildi. Hayatında bundan daha güzel bir koku almamıştı. Ciğerlerini oksijenle doldurup boşaltırken, bir adrenalin salgısı hissetti. Neşeyle dolmuş, rahatlıktan başı dönmüştü. Özgürlüğünün belki de kısa ömürlü olacağına, ön sorgulamanın nasıl sonuçlanacağına, kefaletinin kaldırılabilmesine ve gelişmelerin sonuna kadar yeniden hapse

gönderilebileceğine aldırmıyordu. Şu an özgürdü ve özgürlüğün tadı baştan çıkartıcıydı. Stella kendini kaliteli bir şarap içerek sarhoş olmuş gibi hissetti. Midesi gurulduyor, teni ürperiyor ve Sam'in limonumsu ve nefis tıraş losyonunun kokusunu duyuyordu. "Hadi bir otele gidelim," dedi. "Soyunalım ve tahliyemi kut-layalım."

"Lütfen, Stella," dedi Sam, kızarak, "kefaletini ödedim diye benimle yatmak zorunda olduğunu düşünmeni istemem."

"Bunu biliyorum," dedi Stella, ona bir fiske vurup gülümseyerek. "Zaten bunu senin için yapmıyorum, kendim için yapıyorum." "Ah, sahi mi?" dedi, o da gülümseyerek. "Bu nasıl oluyor?"

Dilini üst dudağında gezdirerek, "Geçen gece," dedi, "bedenimi bir keman gibi çalışıyordun. Senin bu kadar yetenekli olduğunu hiç hayal bile etmezdim."

"Hımm," dedi, hoşlandığını belli ederek. Stella'yı kendine doğru çekti ve hızla bir öpücük kondurdu. "Her zaman iyilik yapmaktan hoşlanırım," dedi şakayla, bir tutam saçıyla oynarken. "Demek istediğim, insan bu tür bir yeteneği geliştirmek için çok çalışır. Bana öylesine aniden bırakmamı söylediğinde, belki de biraz paslanmış olduğumu düşünmeye başladım."

"Hiç de değil," dedi. "Harikaydın. Yaşadığım tüm bu süre boyunca, o gecenin her anını anımsadım.

O felaket delikte olduğum sürece bana güç verdi."

"Tamam," dedi, motoru çalıştırıp ona gülümseyerek. "Eğer ısrar ediyorsan, sanırım hemen bir blok aşağıda bir motel var. Pek şık bir

yer sayılmaz. Şehir merkezine gidip Omni veya Ritz Carlton gibi birinci sınıf bir otelde kalmak istemediğinden emin misin?"

"Ben hapisteydim, Sam," dedi. "Şu anda, Motel 6 gözüme bir saray gibi görünüyor."

Sam ellerini direksiyondan kaldırdı ve yeniden ona baktı. "Belki de bunun yerine bir yere gidip güzel bir yemek yemeliyiz. Daha sonra... "

Stella eğildi, elini Sam'in pantolonunun ağına götürdü. Göğüslerini ona sürterek, nefes nefese, seksi bir sesle kulağına, "Tekrar çal, Sam," diye fısıldadı.

Kendilerini en yakın yatağa atmak üzere hızla yola koyuldular.

YEDİ

Gösterişli ama zevksizce döşenmiş küçük oda böcek ilacı kokuyordu. Yatak örtüsü yırtık, çarşaflar da eski ve buruştu. Stella hiç aldırmadı, hapisneden böyle bir yere terfi ettiği için sevinçliydi.

Bedenine sarılı bir havluyla duştan çıkar çıkmaz Sam'in yatakta beklediği diğer odaya geçti, Sam uzandı ve havluyu çekip aldı. "Yapma Sam," dedi Stella, havluyu kapıp yeniden vücudunu örterken yüzü asılarak. "Yanlış hatırlamıyorsam, bu odanın pencerelerinde kalın perdeler olduğunu söylemiştin. Burası neden bu kadar aydınlık?"

"Kalın perdeler var," dedi Sam. "Yalnızca kapanmıyorlar. Perde rayında bir şey var, sanırım. Hem ben," diye devam etti, "sana bakmak istiyorum." Stella sırtını dikleştirip başını yukarı kaldırdı. "Unut bunu, Sam," dedi. "Bakıp ne yapacaksın?" Perdelerdeki yarıktan içeri bir ışık huzmesi sızıyordu ve Stella, sanki bir spotla aydınlatılıyormuş gibi tam bunun ortasında

durmakta olduğunu fark etti. Birkaç adım geriye, gölgeye çekildi.

"Kendini bu kadar sıkma," dedi Sam. "Yüzündeki yara izini gördüm zaten, anımsa. O kadar kötü değil, Stella. Saçını öyle bir tarıyorsun ki, fark edilmiyor bile."

"Bunun tek yara izi olduğunu sanıyorsun," dedi.

"Öyle değil, Sam."

Gözünü kırpmadan ona bakarak, "Ne olursa olsun," dedi, "bunu kaldırabilirim. Benim gözüme iyi görünüyorsun. Çok güzelsin, Stella. Neden bunu fark etmediğini bilmiyorum. Başka herkes fark ediyor."

Konuşmaya başladığında, sesi alçak ve monotondur. "Engelli insanlar çok yaratıcı olurlar, Sam. Elleri sakat kızlar bunu gizlemek için uzun, kabarık kollu giysiler giymeyi öğrenirler. Kulağı olmayan erkekler kulaklıkları kepler giyerler. Bacağı kesik insanlar bedenlerinin aşağısını battaniye ile örtmeyi öğrenirler." Durdu ve gırtlığını temizledi, gözleri dolmuş, parlıyordu.

"Hastanelerin yanık vakalarına bakılan bölümlerinde aylar geçirdim, öylesine korkunç, şekilsiz yaralı insanlar gördüm ki doktorların neden bunları yaşattıklarını anlayamadım." İçini çekti. "Sanırım yaşama isteği çok

güçlü, ölüm korkusu o kadar üstün ki bu zavallı insanların binlercesi her gün düşüncesiz bakışları ve sözleri üzerlerine çekmeyi göze alarak

dışarı çıkıyor. Ama ben bu insanlar gibi değilim," dedi. "Birlikte olduğum kişinin benim bu biçimsiz halimi görmesine dayanamam." "Gel buraya," dedi Sam, duygusal bir bakış yüzünü yumuşatıyordu. "Seni huzursuz etmek istemedim. Bir daha vücudunu görmeyi hiç istemeyeceğim. Söz veriyorum." Kollarını uzatarak onu yanına davet etti.

Stella yatağa girdi, çarşafı üzerine çekip başını Sam'ın göğsüne yasladı. "Özür dilerim," dedi. "Sanırım kutlamamızı berbat ettim." "Beni dinle," diye fısıldadı. "Konuşma, sadece dinle. Yaralar hakkında bazı şeyler biliyorum. İnsan kanser olunca öyle hemen ölmez, ameliyat ola ola, yavaş yavaş ölür. Kanserlin ölümcül olduğunu anlayana kadar Liz iki göğsünü de aldırdı. Sanıyor musun ki ameliyatlardan sonra artık onu çekici bulmadım? Sanıyor musun ki yara izleri bir an için bile olsa beni iğrendirdi veya korkuttu?" Kalbi kırılmış çocuğunu sakinleştiren bir ebeveyn gibi hafifçe Stella'nın saçlarını okşadı, sesi duygularının ağırlığıyla gerilmişti. Öldüğü zaman benim için evlendiğim günkü kadar güzeldi. Ben onun tenine, göğüslerine, saçlarına, uzuvlarına âşık değildim. Güzellik yüzeysel değildir, Stella. Güzellik kalpten gelir. Birine baktığın zaman, yalnızca içindeki kişinin bir yansımasını görürsün."

Stella Sam'ın göğsünün inip kalktığını hissetti. Sözcükleri rahatlatıcı olmasına karşın, başka bir şey hissediyordu, hiçbir sözcüğün asla anlatamayacağı, tarif edemeyeceği bir şey. Sam anlıyordu.

O anda, Stella gerçekten onun kendisini kabul edebileceğine, hatta her zaman arzuladığı ve asla Brad'de bulamadığı türden bir aşkı kendisine verebileceğine inandı. Ancak, kalbinde taşıdığı ezikliğin herhangi bir yara izinden daha çirkin ve itici olduğunu gerçekten anlayabiliyor muydu acaba? "Bir psikiyatriste gittim," dedi. "Yıllarca önce, daha yangının üzerinden pek uzun bir süre geçmeden. Anımsamak istiyordum, anlıyor musun, ancak yapa-mıyordum. Bir kadın psikiyatristti ve yangın gecesini ne olduğunu anımsayabilmeyi umarak, beni hipnotize etmesine izin verdim."

"Sahi mi?" dedi. "Anımsayabildin mi?"

"Bazı şeyler geri geldi," dedi, "ama bunlar daha çok anlık görüntüler gibiydi, o gecenin kaosu arasından ancak çekip ıkarabildiğim donmuş görüntülerdi sanki. Eğer bu anılar gerçek değilse o zaman onları aklıma terapistim sokmuştu." "Neden böyle söylüyorsun?" "Babamın yüzünü gördüm," dedi Stella, sesi titreyerek. "Yüzünde o korku ifadesi vardı, dehşete kapılmıştı. Sonra elinde parlayan bir şey gördüm."

"Devam et," dedi.

"Ne gördüğümü bilmiyorum," dedi Stella, başını Sam'in göğsüne yaslamış mırıldanıyordu. "Önce bunun bir bıçak olduğunu sandım ama bıçak olamayacak denli büyüktü. Hem bir bıçak gibi parlak çelikten değildi. Koyu renkli ve paslı görünüyordu, daha çok bir alete benziyordu. Sanki başıma indirecekmiş gibi babamın onu havaya kaldırdığını gördüm."

"Yangını babanın mı çıkardığını düşünüyorsun, Stella?" diye sordu Sam, anlattıklarından şok olmuştu.

"Hayır," dedi Stella, başını kaldırarak, "babam asla böyle bir şey yapmış olamaz. Beni severdi. Çok yakındık. Bütün Cataloni'-ler gibi sinirli biriydi ve zaman zaman parlardı, ama yangın gecesine kadar hayatım boyunca bana bir fiske bile vurmamıştı. Basit bir adamdı, bir işçiydi; bilirsin işte, aileye, hayatın değerine inanan biriydi." "Bebeği aldırmana izin vermez miydi demek istiyorsun?"

"Evet," dedi Stella, yüz hatları sertleşerek. "Bunu yapanın Randall olması gerektiğini biliyorum. Benden, bebekten kurtulmak istiyordu. İlkel ve bencil bir herifti, büyük futbol yıldızı. Babam benimle evlenmesi için ısrar edince, hayatı yıkılacak diye korkuya kapıldı. Hepsinden

kurtulmak isteyerek, hemen harekete geçmiş ve yangını çıkartmış olması gerek." "Başka ne anımsıyorsun?" "Hiçbir şey." Stella içini çekti, başını yastığa bıraktı. "Psiki-yatristin yorumuna göre, yangını çıkaran kişi babam olabilirmiş. Ben de, babam beni cinsel olarak taciz ettiği, hatta doğmamış çocuğumun babası olabileceği için o gece olup bitenleri anımsaya-mıyor olabilirmişim. Bunun farkına varmamın beynimin kaldırabileceğinden çok daha ağır bir yük olduğunu söyledi. Bundan ötürü, ne zaman yangın gecesini hatırlamaya çalışıp babamın yüzünü görsem, aklım duruveriyor."

"Sence psikiyatristin yorumu doğru mu?" "Elbette hayır," dedi Stella, tavandaki çatlaklara bakarak. "Bak, yangından önce olan bitenin neredeyse hepsini anımsıyorum. Bu anıların hiçbirisi silinmişe benzemiyor. Babamın beni taciz etmesi gibi hastalıklı bir davranışı nasıl unutabilirim? Eğer çocuğumun babası babam olsa, onun tek bir girişiminin hamilelikle sonuçlanması şüpheli olacağı için, bu girişimlerinin bir süredir devam ediyor

olması gerekirdi. Ama bu hiç olmadı, Sam," dedi. "Babama karşı bir kez bile olsun sevgi ve hayranlık dışında bir duygu beslemedim. Hatta biraz önce, elinde ne olduğunu tam anlayamadığımı söylediğim bir şey tutarak bana yaklaşıırken bile beni incitmeye çalışmadığından eminim."

Konuşmasını kesti ve sessizliğe büründü. Bir süre sonra, "Kimse beni yangını babamın çıkarmış olduğuna ikna edemez," dedi.

"Artık bundan bahsetme," dedi Sam, çarşafın altından hafifçe Stella'nın göğüslerini okşayarak. "Bazen geçmişini unutmak daha iyidir." "Bunu yapamam, anlamıyor musun?" dedi, ağlamamak için burnunu çekerek.

"Ailemi öldürdüğüm için beni mahkemeye çıkaracaklar. O geceyi yeniden canlandırabilmek, onlara gerçekten ne olduğunu ve kimin sorumlu olduğunu söyleyebilmek zorundayım. Kendimi temize çıkarabilmemin tek yolu bu."

"Ama yangını Randall çıkarmıştı," dedi Sam. Akli biraz karışık. "Başından beri söylediğin bu değil miydi?"

"Evet," dedi Stella, "ancak yüzde yüz emin değilim. Ve Randall öldü, Sam. Onu günah keçisi yapmakla jüriyi fazlasıyla rahatlatmış olurum, özellikle de o serseriye öldürmekle suçlandığımı bildiklerine göre."

Bir avukat olarak, Sam, Stella'nın durumunu anlamaya başlıyordu.

"Randall'a ne kadar çok çamur atarsan," dedi, "jüri senin onu öldürdüğünden o kadar çok emin olur."

"Ben de işte tam olarak bunu demek istiyordum," dedi. "O mahkeme salonunda yangını Randall'ın çıkardığına ya da çıkarmadığına dair bir kanıt sunabilirsem, oyunu dürüst bir şekilde oynamış olurum. Gazeteciler ne

isterlerse, ne duyarlarsa, o gece olduğından şüphelendikleri veya gördükleri herhangi bir şeyi basabilirler. Beni hayattaki en zalim insan olarak resmedecekler çünkü halk böyle bir hikâye duymak istiyor, bu tip hikâyeler gazeteleri sattırıyor. Randall cinayeti davasına girecek jüri üyeleri bu pisliğı okuyacak ve daha jüri davetiyeleri postaya bile verilmeden yargılarını vermiş olacaklar."

"Bu her türlü cinayet davasında olur," dedi Sam. "Kötü bir ün yapmışsan, tarafsız bir jüri heyeti bulmakta zorlanırsın ama bu elbette senin tarafsız bir jüri heyetinin karşısına çıkma şansına asla sahip olmadığın anlamına da gelmiyor." Stella, "Ama bir dava ne kadar karmaşık olursa," diye ileri sürdü, "kamuoyunun rolü de o ölçüde önemli hale geliyor." Yan odanın kapısına birinin anahtar soktuğunu duydu ve kulaklarını bu metalik sese dikti. "En güçlü anım gördüğüm bir şeyle değil, duyduğum bir şeyle ilgili, Sam," diye devam etti daha da kararlılıkla. "Bu bir klik sesiydi, bir cins metalik ve garip, farklı bir sesle kesilmiş bir sest, sonra bunu ilkinin aynı başka bir klik sesi izledi. Bu sesi duymamın üzerinden uzun süre geçmeden

yatağımanın yanmakta olduğunu fark ettim ve yanmakta olan derimden gelen o korkunç, keskin kokuyu duydum." Stella birden yatakta dikildi, yüzünü elleri arasına aldı, yangın gecesi yapmış olduğu hareketlerin aynısını yaptığının farkında değildi. "Keşke şu sesin ne sesi olduğunu bulabilsem, Sam. Anahtarın bu olduğunu biliyorum."

"Kundakçılar yangını bir şekilde çıkartmak zorundalar," dedi, düşünüyordu. "Duyduğun klik sesi belki de bir çakmaktan geliyordu." "Çakmak sesi benim

de aklıma geldi," dedi Stella. "Yüzlerce çakmağın sesini dinledim, ama o gece duyduğum ses farklıydı; daha belirgin, daha metalik bir sestti."

Sam çarşafın altından onu okşamaya devam ediyordu, elleri göğüsleri üzerinde, karnında geziniyor ve hafifçe aşağıya, uyluklarına kayıyordu.

Stella onun ellerini itti ve çarşafı bir kenara attı. Sonra yataktan kalktı ve yanında durdu. Konuşmadan, bacaklarını ayırdı ve Sam'in bakişlarının uyluklarının iç tarafındaki yara izlerine takılışını izledi.

Stella'nın tüm yara izleri içinde, uyluklarındakiler en korkunç olanlardı.

Alevler etini öylesine kötü yakmıştı ki çok büyük bir deri nakli operasyonu yapılması gerekmişti. Uyluklarında derin oyuklar ve yarıklar göze çarpıyordu. Vücudunun karşı

duvara düşen gölgesine bakınca bacaklarının dış hatlarının birbirini hiç tutmadığını gördü ve ürperdi, Aynı şeyi Sam'in de görebileceğini biliyordu. Sam ne gözünü kırptı ne de irkildi. Yalnızca, ısıık gibi bir ses çıkararak içini çekti. Stella arkasını döndü ve banyoya yürüdü, uyluklarına nakletmek üzere cerrahların deri aldıkları sırtının üst tarafındaki beyaz lekeleri görmesine izin verdi. Sam artık onları gördüğüne göre, kendisiyle yeniden sevişebilir miydi? Stella banyodaki aynaya bakarak burnunu sümkürdü ve sonra tekrar yatağı döndü. Sam konuşmuyordu, ancak Stella'ya sıkıca sarılmıştı. Neden sonra, yavaşça sevişmeye başladılar. Bu deneyim öylesine duygu yüklüydü, birbirlerine olan duyguları öylesine başkaydı ki, Stella sonunda zevkle bağırınca, Sam boşaldı ve ağlamaya başladı. "Ah, Sam," dedi Stella, "bak sana neler yapıyorum."

"Liz öldüğünden beri öylesine boştum ki," dedi, gözlerini silmek için çarşafı kullanarak. "Başka kadınlarla birlikte oldum ama asla hiçbir şey hissetmedim. Sanki bütün duygularım ölmüş gibiydi. Hareketli yaşadım ama yalnızca o kadar, hareket, davranış, kısa süreli bir zevk. Hiçbir zaman kendimi bu kadınlarla sevişiyormuş gibi hissetmedim. Bu yalnızca seksti, çok basitti. Sen

beni hâlâ canlı olduğuma, bazı şeyleri yeniden hissedebileceğime ikna ettin." Sam yanına dönüp yatağın kenarına yaklaştı. Stella ona doğru sürünerek arkasından sarıldı ve onu kollarında öne arkaya sallamaya başladı. Yavaş yavaş karanlığa teslim olan odada saatlerce hiç ses çıkarmadan yattılar ve sonunda gözlerini kapatıp uykuya daldılar. Stella ertesi sabah saat dokuzda, Dallas'a dönmesi için Sam'i havalimanına götürdü. Kendisi Houston'da kalmaya karar vermişti. Brenda Anderson çoktan Holiday Inn'e yerleşmiş, soruşturma yapıyordu ve Stella onun edindiği bilgileri bir an önce öğrenmek istiyordu. Sam onun kendine başka bir araba kiralamaktansa kendisinin kiraladığı arabayı kullanması konusunda ısrar etmişti. Yolun kenarında durup dışarı çıktılar ve kucaklaştılar. Sam onu "Her şey yolunda gidecek," diyerek temin etti. "Kurtulacaksın, Stella. Bundan eminim."

"Ona canım sıkılmıyor, Sam," dedi. "Dün gece çok çabuk geçti, ona üzülüyorum." "Başka gecelerimiz de olacak, Stella." "Olsa iyi olur," dedi, onu hızla öpüp arabanın sol tarafına dolaştı. Gazlarken aynadan ona baktı. Elinde evrak çantası ve bavu-luyla, ince çizgili elbisesi içinde orada beklerken o kadar yakışıklı görünüyordu ki. Arabayı geri vitese takıp ona

dönmek, kendisiyle kalması için yalvarmak istedi. Ama gaza bastı ve hızla uzaklaştı. Yapacak işleri vardı. Eğer kendini temize çıkaramazsa, onu kaybederdi. Buna izin veremezdi. Tutuklandığında, Stella insanların neler söyleyeceğinden, hapsedilmesinin mesleğini nasıl etkileyeceğinden, toplum içindeki yerinden, bir daha kamu görevi alma şansı olup olamayacağından endişe duymuştu. Brad kendisine her zaman hayattan anlamadığını, gerçekten değerli olan şeyleri fark edemediğini söylerdi. Stella şimdi eski kocasının haklı olduğunu anlıyordu. Sevgi dolu bir ilişki bir davayı kazanmak veya büroda birkaç basamak daha yükselmekten çok daha önemliydi. Yeryüzündeki tüm davaları kazanabilirdi ama başarısı asla Sam'in ona tattırdığı duygularla kıyaslanamazdı. Birçok bakımdan, Stella, Brad'i Tanrının bir lutfu olarak görmüş olduğunu, o başka bir kadına gidinceye kadar evliliğini ihmal etmiş olduğunu biliyordu. Geri dönüp geçmişe değıştiremezdi, ancak geleceğı için savaşabilirdi. Parlak sabah güneşı karşısında gözlerini kısarak, sahip olduğı her yeteneğı kullanmaya yemin etti. Yasanın izin verdiğı her dava olanağını kullanarak Holly Oppenheimer'ı bir kâğıt yığını altına gömecekti. Tekrar dikiz aynasına bir göz atarak, saçını geri itti ve yüzündeki yara izini inceledi. Yeterince ceza çekmişti. İşlemediğı bir suçtan dolayı hapse girmeye hiç niyeti yoktu. Mario'nun durumu içini korkuyla doldurdu. Brenda Anderson ile görüşmek için Holiday Inn'e gitmek yerine, arabayı doğruca - Mario'nun dairesine sürdü. Arabasını kendisine ayrılmış park yerinde görünce koşarak merdivenleri çıktı ve kapısını yumrukladı. İçerden yaklaşan ayak seslerini duyunca, Mario'nun göz deliğinden kendisini görememesi için kenara

çekildi. Kardeşi, "Kim o?" diye bağırdı kapının ardından. Stella sesini çıkartmadı, kolunu uzatarak yeniden kapıyı çaldı, sonra yeniden eski pozisyonuna çekildi.

"Seni göremiyorum," dedi Mario. Sonunda merakı galip geldi ve kapıyı ardına kadar açtı. Stella karanlıktan çıktı. Mario içeri girdi ve kapıyı yüzüne kapamaya çalıştı. "Sakın buna kalkışma," diye bağırdı Stella, onun önünü kesme çabalarına karşın içeri girerken.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu Stella. "Neden benden kaçyorsun? Hapiste bile beni görmeye gelmedin."

"Her şeyden beni sorumlu tutacağını biliyordum," dedi, ona bakmadan. "Her zaman suçu bana atarsın."

"Atmam," diye bağırdı Stella, sesi odada gürlüyordu.

"Evet, atarsın," diye bağırdı Mario da. "Yanmış olman her zaman benim suçum oldu. Beni kurtarmak için koridordan geri dönmemiş olsaydın yanmamış olacağını yüzlerce kez söylediğini duydum. Bazen beni öylece orada bırakmış olmanı diliyorum."

"Bu doğru değil," dedi Stella. "Esas konudan kaçmak için atıyorsun bu boku bana yalnızca. Randall vurulduğunda neredeydin? Söyle bana Mario, bilmem gerekiyor, bunu hemen şimdi öğrenmem gerekiyor."

"Geceyi kız arkadaşım ile geçirdim, Stella. Bunun ölümcül bir suç teşkil ettiğinin farkında değildim." "Hangi kız arkadaşın?" dedi. "Hostes mi?"

"Gerçekten Randall'ın ölümünden benim sorumlu olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi, başını iki yana sallayarak.

Stella ona yaklaşarak, "Pekâlâ," dedi, "söyle bakalım, sorumlu musun? Eğer öyleyse neden kabul etmiyorsun? O zaman ne yapmam gerektiğini bilirim." Mario gitmeyi denedi. Stella önüne geçti ve omuzlarından tuttu. "Randall'ın ölümünü didiklemeye başlayacağım," dedi, çocukken yaptığı gibi onu omuzlarından sarsarak. "Didikleyeceğim ve gerçeğe ulaşana kadar da devam edeceğim. İstedğin bu mu, Mario? Zor yoldan mı öğrenmemi istiyorsun? Belki de seni

hapse sokabilecek şeyleri ortaya çıkartmamı mı? Kendi kahrolası kardeşim aleyhine soruşturma başlatmamı mı istiyorsun?" Mario kendini kurtardı. "Ben yapmadım," diye ısrar etti, yüzünde şirin, çocuksu bir ifade vardı. "Peki ya kokain?" dedi, işin peşini bırakmayarak. "Ne zamandan beri kullanıyorsun? Birden onun göz bebeklerinin ne kadar ufak olduğunu fark etti ve aynı zamanda, daha önce gözüne takılmayan şeyi gördü; burnunun çevresi aşın derecede kırmızılaşmıştı. Gözleriyle odayı araştırdı ve onun günlerdir dairesinden çıkmadığından şüphelendi. Kül tablaları sigara izmaritleriyle dolup taşıyordu, bira kutuları halının üzerine saçılmıştı ve sehpanın üzerinde rulo yapılmış birkaç dolar ve bir jilet fark etti. "Şu anda çekiyorsun, değil mi?" diye hırladı. Birden onun yüzüne bir tokat attı. "Bunu nasıl yapabildin!?" diye haykırdı. "Ben senin için ne badireler atlattım, ama sen bedenini uyuşturucularla zehirliyorsun!" Mario artık savunmada değildi. Kokain ve yılların birikimi olan suçluluk duygusu, öfkesini tetikledi ve Stella'ya bir yumruk atıp ayaklarını yerden kesti, sırtını duvara çarpıp yere yığılmasını izledi. Sehpadan anahtarlarını kaparak daireden fırladı.

SEKİZ

Stella duşa girmiş, buz gibi suyu yüzüne çarpıyordu. Brenda ile   leyin Holiday Inn'de buluşmak üzere anlaşmıştı, ancak bunun yerine telefon ederek Mario'nun evine gelmesini istedi. Ho-uston'da rutubet o kadar yüksekti ki daireyi toparlayıp işini bitirdi inde giysileri üzerine yapışmış ve bitkin düşmüştü. Mario dönecekti, öyle umuyordu ve bu kez onun problemiyle daha yapıcı bir şekilde ilgilenmeye çalışacaktı. Alnını serin fayansa dayayarak, onun aslında tıbbi yardıma ihtiya ı olduğunu düşündü.    yıl önce onu tekrar Houston'a yerleşmesi için cesaretlendirmesinin nedenlerinden biri buradaki hayat tarzının biraz daha yavaş olmasıydı. Dallas pırıltılı gece kulüpleri ve hızlı sosyal yaşamıyla kötü bir  n kazanmıştı. Mario gibi yakışıklı, bek r bir erkek kolaylıkla yanlış bir topluluğun içine düşebilirdi. Acaba daha Dallas'ı terk etmeden önce de uyuşturucu kullanıyor muydu? Acaba işine bunu görmeyecek kadar mı dalmıştı? Acaba kardeşi gerçekten uyuşturucunun etkisi altındayken Tom Randall'ı vurup öldürmüş müydü?

Stella titredi ini hissetti. Suyu kapattı ve duştan çıktı, çabucak giyinerek evraklarını mutfak masasına yerleştirdi. Birkaç dakika sonra, kapının zili çaldı ve Stella, Brenda Anderson'u içeri kabul etti.

Bol bir kot pantolon ve kendisine epey büyük gelen uzun kollu bir tişört giymiş, saçlarını serbest bırakmıştı, yüzü makyajsızdı. Bu, gözlerinin sanki biraz daha büyük ve parlak görünmesine neden olmuştu, Stella'nın mahkemede görmeye alıştı ı tutucu, ciddi suratlı bir araştırmacıdan çok,

genç ve güzel bir kolejli kız görünümündeydi. "Seni hiç saçların açıkken görmemiştim," dedi. "Her zaman böyle bırakmalısın. Gözlerin böyle muhteşem görünüyor."

"Gerçekten mi?" dedi Brenda, yüzünün çevresindeki saçları kabartırken gülümseyerek. "Beni genç gösteriyor ama, değil mi?" "Genç görünmenin ne sakıncası var?" Karşılıklı iltifatlar tamamlandıktan sonra, iki kadın işe koyuldu. Brenda bilgisayarını mutfak masası üzerine yerleştirdi, Stella sarı bloknotunu çıkardı, araştırmacının incelemesi istediği her şeyin üzerinden geçti. Stella keşif önergesini elle yazdı ve Brenda'-nın bunu sözcük-işlemcisinde temize çektikten sonra taşınabilir yazıcısını bilgisayarına bağlayıp çıktı almasını bekledi. "Tamam," dedi Stella kâğıtları sarı bir zarfa koyarken, "eğer acele edersen, bugün bunların dosyaya geçmesini sağlayabilirsin. Umarım Yargıç Maddox yarın sabah bunları karara bağlar. En

kısa zamanda yangın kanıtlarına eğilmek zorundayım. Ön soruşturmadan önce fazla zamanımız yok."

"Stella," dedi Anderson, "konuşmamız gerek. Dün gece daha fazla bilgi ele geçirmeyi başardım." "Ne?" dedi Stella. "İşimize yarayacak bir şey mi?"

"Bahsettiğim dedektifle birlikte akşam yemeğine çıktım," dedi. "Birkaç kadeh içki ve birkaç sahte vaatten sonra onu gevşetip konuşturdum. Görünüşe bakılırsa ellerindeki tanık, arka tarafında Hertz logosu olan, yani Hertz firmasından kiralanmış beyaz bir arabanın, Randall cinayeti meydana geldikten birkaç saniye sonra olay yerinden hızla uzaklaştığını ve arabayı bir kadının

"Bildiğim kadarıyla," dedi Stella, titreyerek. Dedektif kahve fincanını doldurmak için kalkarak, "Fazlasıyla büyük bir rastlantı," dedi. "O zaman birisi senin beyaz kiralık bir araba kullandığını biliyordu. Ya da Pilgrim yalan söylüyor."

"Beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlar," diye bağırdı Stella heyecanla. "Geçen gün sana, bana komplo kuruyorlar demedim mi?" "Kim?" dedi Brenda. "Randall öldü. Sana zarar vermek isteyen biri var idiyse, bu da Randall değil miydi?"

"Polis," diye yanıtladı Stella, dudakları o kadar kasılmıştı ki zor hareket ediyorlardı. "Olanaksız," dedi Brenda. "Anlamıyorum. Neden polis seni köşeye sıkıştırmak istesin?" Elini havada salladı. "Aklımı karıştırdın, Stella. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Belki Winters'm sana bir kini olabilir ama sırf seni mıhlamak için emekliliğini riske atacağından şüpheliyim. Ayrıca, bugünlerde insanların sürekli polis teşkilatındaki yolsuzluklardan bahsederek zaten bizim de bir avuç üçkâğıtçıdan başka bir şey olmadığımızı söyleyip durduklarını düşündükçe yüzüm kızarıyor. Ben uzun süredir bu meslekteyim ve hiç üçkâğıtçı bir polisle karşılaşmadım."

"Yalnızca Winters değil," diye açıkladı Stella. "Altı ay önce emekli oluncaya kadar amcam Houston Emniyet Müdürlüğünde yüzbaşydı. Adı Clementine Cataloni'dir, ama ona Clem derler. Hep yangını benim çıkarttığıma inanmıştır. Benden nefret eder, Brenda. Belki de beni içeri atmak için Winters ile işbirliği yapıyordur. Pilgrim onların tetikçisi olabilir, anlamıyor musun?"

Brenda ayağa kalktı, Stella'nın kendisine verdiği zarfı çantasına koydu. Stella'nın ne kadar çaresiz olduğunu biliyordu, ancak onun bu komplo teorisini mantıksız buluyordu. Onu teselli etmeye çalışarak, "Şu anda olanların korkutucu olduğunu düşünebilirsin, Stel, ancak annem bana her şeyin bir nedeni olduğunu öğretti. Seni yalnız bu işten kurtarmakla kalmayacağız, aynı zamanda ilk ve son olarak bu işin köküne kadar ineceğiz," dedi. "Umarım," dedi Stella, zayıfça gülümseyerek. Brenda "Ah, şimdi hatırladım," dedi, "Pilgrim'in kişisel dosyalarını istemiştin. Bulabildiklerimin çıktısını aldım. Belki ilginç bir şeyler bulursun." Kâğıtları Stella'ya verdi. Saatine bakarak, "Acele etsem iyi olacak," dedi. "Hemen mahkemeye gitmezsem, kayıt bürosu bugünlük kapanmış olacak." Brenda gider gitmez, Stella kâğıtları okudu, dikkate değer bir şey bulamadı. Tam bir kenara bırakacaktı ki Pilgrim'in maaş bordrosunu gösteren bir sayfa dikkatini çekti. Stella bir kolonda "E" harfini görerek, Victor Pilgrim'in bedensel bir sakatlık nedeniyle emekli olmuş olması gerektiğini fark etti. Ancak dosyada onun amcası veya Carl Winters'in emri altında çalıştığını gösteren hiçbir şey yoktu. Daha önce Brenda'nın söylediği gibi, bu tür bir bilgi edinmek için polis dosyalarına girmek zorundaydılar ve şu ana kadar Brenda bunu yapamamıştı. Stella elindekileri bir kez daha gözden geçirmeye karar vererek Pilgrim'in ilk iş başvurusuna geri döndü. İlk başta şüphelendikleri gibi mesleğe Houston Emniyetinde başlamamıştı, buraya yaralanmasından yalnızca birkaç ay önce San Antonio yerel polis teşkilatından geçmişti. Gözüne çarpan hiçbir şey göremeyip, referans olarak verdiği değişik kişileri inceledi. En sonunda,

üye olduğu dernekleri ve aldığı özel ödöl veya dereceleri gösteren bölümde bir şey gördü. Victor Pilgrim bir zamanlar Columbus Şövalyeleri arasında bulunmuştu. "Tamam," dedi Stella, sesi boş odada yankılanmıştı. Clementine Cataloni çoktandır Columbus Şövalyeleri arasında aktif görevdeydi. Eğer kendisi bir tür komploya kurban gitmekteyse, bunun ne tür bir komplo olabileceğini anlatan bir model hazırlayıp komplocuların aralarındaki ilişkiyi su yüzüne çıkaracaktı. Pilgrim, Winters ve amcasının ortak paydaları, Houston Emniyet Müdürlüğüydü. Şimdi buna Columbus Şövalyelerini de eklemişti, en azından Victor Pilgrim ve amcası söz konusu olduğunda. Eğer doğru anımsıyorsa, amcası bir zamanlar güneybatı bölgesinin lideriydi.

Elinde çok fazla bir şey yoktu, ama en azından bir başlangıç yapmıştı. Stella çantasını kaptı, dişlerini sıkarak kapıya yöneldi. Büyük Büyücüye veya ona her ne diyorlarsa, beklenmedik bir ziyaret yapmanın zamanıydı. Stella Sam'ın kiraladığı kırmızı Ford Fairlane'le Clem'in Rice Üniversitesi yakınlarındaki büyük malikânesine giden özel asfalt yola saptı. Kolonyal tarzda inşa edilmiş iki katlı beyaz binayı ve göz alıcı terasını görmek ona ailesinin hurda steysin arabasının arka koltuğunda giderken seyrettiği eski manzaraları hatırlattı. Amca ve yengesini her ziyarete gidişlerinde, babası Stella'ya Amerikan rüyası ve kendi babasının daha o ve kardeşi çocukken nasıl Sicilya'dan Amerika'ya göçmen olarak gelmiş olduğu konusunda bir ders verirdi. Babasının amca ve yengesinin zenginliğinden bahsediş, kardeşinin mütevazı polis maaşını küçük bir servete dönüştürmesiyle

övünmesi aklına geldi. Stella'nın amcasının bir zamanlar bir pizzacı, bir de kuru temizlemeci dükkânı ve sayısız arsası vardı.

Ancak babası ne kadar çalışır çalışsın, nasıl dışından tırnağından arttırıp para biriktirirse biriktirsin kardeşi kadar başarılı ulaşamamıştı. Kendisine düzenli gelir getirecek bulabileceği tek işi kabul etmişti. İlçe belediyesi için inşaat müfettişliği yapıyordu.

Yangının çıkmasından kısa süre önce kardeşler arasına bir soğukluk girmişti. Stella hep babasının kardeşi gibi başarılı olmak için yaptığı girişimlerin sonuçsuz kalmasından ötürü incinip kıskanç biri haline geldiğini tahmin etmişti. Stella ve kardeşine babalarının yanında amcalarının adından yüksek sesle bahsetmeleri artık yasaklanmıştı. Stella iki adamın arasında gerçekte neler geçtiğini asla bilemeyecekti, ancak babasının kardeşinin eski yaşam tarzını ve değerlerini terk etmiş olduğu yolundaki ifadeleri anımsıyordu. Yangından yalnızca birkaç gün önce onun kardeşine "işe yaramaz, beş para etmez üçkâğıtçı," diye hitap ettiğini ve ardından onun Cata-loni'lerin yüz karası olduğunu söylediğini duymuştu. Stella aralan bozuk olmasına karşın, amcasının babasının ölümüne böylesine üzülmesine şaşırmıştı. Yine de yangını izleyen ilk günleri asla unutamıyordu. Amcası onu görmeye hastaneye gelmişti, üzüntüden bitkindi. Yanında Cari Winters da vardı. İkisi özel olarak konuşmak için odadan dışarı çıktıktan sonra, amcası kontrol edilemez bir öfkeye kapılmış ve dedektif onu yatıştırmak zorunda kalmıştı.

Ailesini ve doğmamış bebeğini kaybeden Stella ilaçların etkisi altında yarı baygın, sargılar içinde yatarken, Carl Winters ona haklarını okumuş,

sonra da ailesinin ölümünden dolayı cinayetle suçlandığını söylemişti. "Tanrım," dedi, o berbat anların korkusunu aklından çıkartmaya çalışarak. Amcası onu savunması gerekirken, cephe almıştı. Eğer birinin kan davası gütmesi gerekirse, dedi kendi kendine, bu da kendisi olmalıydı, amcası veya Carl Winters değil. Gözleri yaşlarla nemlendi, ancak kendi kendini suçlamaya kalkışmayacaktı. Tıpkı Brad'in devamlı söylediği gibi, geçmiş geçmişti. Eğer hayatta kalmak istiyorsa bugünün meseleleriyle uğraşmak zorundaydı.

Stella arabadan çıkmadan önce dikiz aynasına bakarak saçının yara izini kapatıp kapatmadığını inceledi, sonra çıktı ve iki yanı çiçek tarhlarıyla çevrelenmiş ön kapıya giden beton yolu geçti. Gül ve gardenyaların kokusunu içine çekerek, zili çaldı ve birinin kapıya gelmesini bekledi. Clementine Cataloni kapıyı hızla açtı ve Stella'yı gördü. "Ne istiyorsun?" dedi terslenerek. "Senin hapiste olduğunu sanıyordum." Stella onun babasına ne kadar benzediğini unutmuştu. Bir an için dili tutuldu. "Kefalet ödedim," dedi. "Şehirde olduğuma göre beni görmek isteyeceğini düşündüm. Demek istediğim, amcamsın ve bunca yıldan sonra Sarah Yengeyi görmek de fena olmaz."

"Ah, sahi mi?" dedi, dudak bükerek. "Ama yanlıştın var. Senin suratını buralarda görmek istemiyoruz." Geriye çekilip kapıyı kapamaya hazırlanıyordu ki Stella kapının koluna yapıştı. "İster inan ister inanma," dedi, "yangını ben çıkarmadım ve kesinlikle Tom Randall'ı da öldürmedim. Sen benim lanet olası akrabamsın," diye devam etti, sesi yükseliyordu. "Benim arkamda olman gerekiyordu. Hiç değilse, babama duyduğun

saygıdan dolayı." "Bunu yargıca anlat," dedi. "Senin yalanlarını dinleyecek vaktim yok. Senin bir savcı olmana nasıl izin verdiler, ha? Bu adamlar insanın geçmiş araştırmıyorlar mı? Bir katili işe aldıklarını bilmiyorlar mı?" "Bir kez olsun dinlemedin," diye bağırdı Stella. "Belki eğer hikâyeyi bir de benim ağzımdan dinlemek için vakit ayırmış olsaydın, benim yapmadığımı anlayacaktın. Hiç değilse Mario'ya yardım etmen, ona bir yuva vermek gerekirdi." Durakladı ve nefes aldı. "Ama hayır, bunu bile yapmadın. Onu birkaç gün içeri aldın ve sonra kapı dışarı ettin. O salak şişko Winters'a, onun tüm hastalıklı yalanlarına inandın. Ben Mario'yla ya da babamla yatmıyordum." "Sen ve kardeşin," dedi, başını iki yana sallayarak. "Bu ailenin yüzünü sapıklıklarınızla nasıl kızartabildiniz? Sizler Cataloni değilsiniz."

"Eğer Brad Emerson ile evlenmemiş olsaydım," diye devam etti Stella, sesi yırtıcıydı, "kardeşim yabancıların ocağına düşecekti." "Arazimden defol!" diye bağırdı Clem Cataloni, alnından ter fışkırıyordu. "Eğer çıkmazsan, polisi arar izinsiz girmekten tutuklatırım seni." "Babamla aranda ne geçti?" dedi Stella, sesini alçaltarak. "Bir zamanlar gerçekten çok yakın olduğunuzu anımsıyorum. Sana hayran olur, takdir ederdi. Ne oldu da aranız bozuldu?" Stella konuyu değiştirince amcası birden duruldu. "Baban iyi bir adamdı," dedi, geçici olarak öfkesini bir yana bırakarak. "Ancak basit bir adamdı. Bu ülkede bir yerlere varmanın nelere mal olduğunu hiç anlamadı. Tek bir şey biliyorum," dedi, gözleri tekrar kısılmıştı. "Tony hayatının bu şekilde sona ermesini, ona yaptığın şeyi hak etmedi. Lanet olası bir köpek bile diri diri yanmayı hak etmez." "Victor Pilgrim senin için mi çalışıyordu?" dedi Stella,

salonu ve yemek odasıyla mutfığa açılan koridoru görebilecek kadar kapıya yaklaşarak. Silah koleksiyonunu barındıran camlı dolabın yanındaki duvarda asılı Columbus Şövalyeleri plaketini fark etti. İçinde birkaç yüksek kalibreli tüfeğin yanı sıra bir düzine değişik tabanca da vardı. "Columbus Şövalyelerinde birlikte miydiniz?" dedi. "Yani sen ve Victor Pigrim?"

"Seni kahrolası kaltak," diye bağırdı. "Tabancamı çekmeden o kahrolası, katil kışını kapımdan çek. Buraya böyle gelip, bana soru sormak cesaretini..."

II

Stella başka bir şey söyleyemeden amcası onu eliyle itti ve kapıyı suratına çarptı. Stella kendisine böyle davrandığı için ona öfkeleneneceği yerde, vücudunun sadece bir miktar adrenalin salgılamakla yetindiğini hissetti. Amcasının ağzından Victor Pilg-rim'le aralarında bir ilişki olduğu hakkında laf alamamış ve bu ilişkinin yasadışı bir nitelik taşıdığını kanıtlayamamış da olsa en azından birbirlerini tanıdıklarına inanmış olarak oradan ayrıldı. Sadece bu ilişkinin ne kadar iyi bir ilişki olduğunu bulması gerekiyordu. Ve olayların ne kadar hızlı bir şekilde geliştiğine bakılırsa, bunu çok çabuk bulmak zorundaydı. Yaya yolundan arabaya doğru inerken, bir gardenya koparttı ve burnuna götürdü. Eğer eyaletin birinci derecede tanığının, amcası gibi güçlü biriyle bağlantısı varsa, ne tür bir rozet taşırlarsa taşısınlar veya nasıl söz verirlerse versinler, Houston bölgesinde güvenilebileceği hiç kimse olmadığına bilincindeydi. Polis olmak gizli bir topluluğa ait olmak gibiydi ve bir yüzbaşı olarak, emri altındaki bir çok adam

arasında amcası esaslı bir güç elde etmişti. Emekli olmuş olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Polisin emeklisi olmazdı. Sadakat tıpkı geniş ailelerdeki kan bağları gibi sağlam ve güçlü olurdu. Arabasına ulaşınca tekrar eve baktı. Perdeler arasındaki açıklıktan yengesinin dışarıyı gözleyen yüzünü gördü. Kadın onun kozu olacaktı, karar verdi. Eğer diğer kaynaklardan amcasının neyin peşinde olduğunu öğrenemezse, belki karısından bilgi sızdırmayı başarabilirdi. Bir dakika sonra, amcasının pencerede be-üren yüzünü gördü ve yengesini omzundan yakalayıp kabaca geri çekerken suratını astı. Bunu bağırış çağırışlar izledi. Stella'nın, amcasının kendi konumunu son derece açık bir şekilde ortaya koyduğundan hiç şüphesi yoktu. Artık Stella'nın elinde büyük bir koz vardı. Gardenyayı yumruğu içinde ezerek yere fırlattı, kiralık arabasına atladı ve yola koyuldu.

Holly ayaklarını masasının üzerine uzatarak pizzasından bir lokma ısırdı ve kalanını tekrar kutuya attı. "Bu iğrenç," dedi Carl Winters'e. "Beni bunu yemeğe ikna etmiş olduğuna inanamıyorum."

Yaşlı dedektif Holly'nin masasının yanında bir koltuğa yayılmıştı.

Frank Minor'un bürosundan farklı olarak, buradaki çalışma ortamı lüks olmaktan çok uzaktı. Hukuk kitaplarını ve dergilerini koymak için kendi parasıyla meşe bir kitaplık satın almış ve eyalet de

kendisine üç adet deri kaplı koltuk vermişti. Prestijli olmaktan uzak hukuk diplomasını sergilemek yerine, duvarları çerçeveli Salvador Dali baskılarıyla

doldurmuştu. Masasının üzerindeki resimler on yaşındaki kızının değişik süslü giysiler içinde stüdyoda çekilmiş portreleriydi. Winters birine baktı ve çocuğun babasına benzediğine karar verdi. Yüzü yuvarlak ve saçları koyu, dudakları dolgun ve etliydi, annesininki gibi ince değildi. "Güzel çocuk," dedi, resimlerden birini alıp tekrar masaya koyarak. "Son derece şımartılmış," dedi Holly, resme ve sonra da dedektife bakarak. "Onun giysilerine kendiminkilere ayırdığımdan çok daha fazla para harcadım." "Deme?" dedi. Her zamanki mini eteği içinde, bölge savcısının bacakları parlak, neon ışıklı bir tabela gibiydi ve Winters dikizlemekten kendini alamıyordu. "Geçen gün mahkemede neden o uzun giysiyi giydin?" dedi. "Lanet olsun, kadın, bu bacakları gizlemek günah." "Gerçekten mi?" dedi Holly, elini uylukları üzerinde bir ilen bir geri sürtüyor ve eteğinin bir kaç santim daha yukarı sıyrılmasına neden oluyordu, sonra Winters'ın gönlünce ziyafet çekmesine olanak vererek orada bıraktı. Sonunda ayaklarını yere indirdi ve ona baktı. "Frank Minör bana ne giyeceğimi söyleyebileceğini sanıyor," dedi,

suratını asarak. "Saçlarımı arkaya toplamamı ve haminne giysileri giymemi istiyor. Hatta eski moda giysiler satan bir dükkâna gidip lanet rahibelerin giydiği şu bağcıklı ayakkabılardan almam için bile ısrar etti."

"Neden?" dedi Winters, Holly'nin kızmasına gülerek. Bacaklarına bakmak hoşuna gitse bile belki Minor'a hak veriyordu. "Minör salağın biri," diye hırladı Holly. "Winters daha da yüksek sesle güldü. "Bunun dışında..." "Jüri üyeleri üzerinde daha iyi etki bırakacağımı düşünüyor," diye devam etti, gözlerini yukarıda bir noktaya dikerek. "Daha tutucu görünmemi istiyor.

Stella kadın olduğu ve Dallas'ta birlikte çalıştığımız için, jürinin onu suçlamamın kadınsı bir kıskançlık veya mesleki rekabetten kaynaklandığını düşünmesini istemiyor. Biliyorsun, Stella, Pelham davası ile kendine büyük bir isim yapmış olduğu için, eyaletteki her savcı kıskançlıktan sözde mosmor oldu."

"Anlıyorum," dedi Winters yavaşça. Holly lacivert ceketini altına bir cins askısız bluz giymişti ve şimdi öne eğilince, ceketinin düğmelerini iliklemediğinden Winters göğüslerinin üst tarafını görebiliyordu. Süt gibi bir cilt ve insanın ağzını sulandıran kıvrımlar. Şehevi duygularını kontrol altına alamadan, Holly ayağa kalktı, arkasına

dolandı ve boynuna ve omuzlarına masaj yapmaya başladı.

Holly göğüslerini sırtına bastırarak, "İyi geliyor mu?" diye sordu.

"Durman için sana bir buçuk saat veriyorum," dedi Winters, kalbi göğsü içinde dans ederken doğal davranmaya çalışarak. Bir kadınla yatmayalı on yılı geçmişti. Bugüne kadar bu duygularının ölüp gitmiş olduğunu düşünüyordu. Hiç de öyle değilmiş, diye düşündü Holly ereksiyonunu fark etmesin diye bacaklarını kapatırken. Elleri birden durdu ve Holly tekrar masasına döndü. Winters hayal kırıklığına uğradı, sonra kendi kendine ne beklemiş olduğunu sordu. Kendisi yaşlı bir keçiydi, o ise genç ve güzel bir kadın. Kendisiyle oynandığını anlamayacak kadar aptal değildi, ancak şimdi Holly'nin bakışlarında yalnızca iş vardı. Aralarında geçmiş olan her ne ise artık mevcut değildi. Gömleğinin yakasını çekiştirerek, "Tabanca raporu henüz gelmedi mi?" diye sordu.

Holly, "Henüz değil," dedi. "Son zamanlarda laboratuvarlar yoğun iş yükü altında çalışıyor, onun için sanırım beklemek zorundayız." "Hiçbir şey bulunmayacak," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, tabancayı olay yerinde bırakmış olması bile şaşırtıcı. Stella Cataloni cinayet silahı üzerinde parmak izlerini bırakacak

kadar aptal bir kadın değil, bu yüzden o tabancaya pek fazla bel bağlamamak gerek." "Belki," dedi Holly, pizza kutusunu çöpe atarken, "belki de değil. Bu adamı güpegündüz vurdu. Bu öyle pek de akıllıca bir davranış sayılmaz, Carl. Özellikle de onu tanıklar önünde tehdit ettiğine göre. Çaresiz, mantıksız bir kadınla karşı karşıyayız."

"Bu meseleden böyle kurtulabileceğini mi sandı?" diye sordu Winters.

"Elbette öyle düşündü," diye yanıtladı Holly. "Kimse yakalanacağını düşünerek birini öldürmez. Stella farklı biridir. Biliyorsun, kavgacı ve saldırgandır, ancak aynı zamanda biraz ketumdur, muhtemelen yara izleri nedeniyle. Ama Pelham davasından beri egosu çok büyüdü. Growman gibi etkili biri ulusal televizyon kanallarına çıkarıp pohpohlasa benim başım da göğşe ererdi." Gülümsedi, gözleri kötülük doluydu. "Sanırım Stella bu yaklaşıma veda edebilir, ha? Bu eyalette asla bir seçim daha kazanamayacağını garanti ederim."

"Beraat ettirilebilir."

"Asla," dedi Holly, kararlı bakışlarını ona dikerek. "Ayrıca, fark da etmez. Bir kez bu kadar çamura bulaşmışsan, asla aklanamazsın." "İşleri bu denli iyi giderken," dedi Winters, "neden böyle bir şey yapsın? Yani, birini öldürsün?"

Holly de aynı şeyi merak ediyordu, ancak endişelerin kendisini yavaşlatmasına izin vermeye niyeti yoktu. "Nereden bileyim? Sanırım Growman ve adamlarının kendisini kurtaracağını, kendisini yargılamak için bize engel olacağını düşündü." Growman'm bahsi geçince ağzı sıkılaştı. "Hadi sana bugün neler öğrendiğimi anlatayım." "Kulağım sende."

"Tamam," dedi Holly, ayağa fırlayarak, "Hertz'i aradım ve Stella'nın Victor Pilgrim'in bize verdiği tarife uygun bir araba kiraladığını öğrendim. Cinayetten bir gün önce kiralamış ve Randall'ın mihlanmasından birkaç saat sonra iade etmiş. Senin oraya gidip orijinal kiralama makbuzu ve imzasını taşıyan faturanın bir kopyasını alman gerekiyor. Ayrıca, arabayı laboratuara çektir ve incelet. Hatta Hertz onu bir başkasına kiralamış olsa bile, içinde belki kan izi veya değerli başka bir şey olabilir. Laboratuvarın kızılötesi tarayıcı kullanmasını da sağla. Belki de gözle görülemeyen kan izleri bulabilirler. Randall ön sorgusu için elimize geçirebileceğimiz her şeye gereksinimimiz var."

"Dert değil," dedi Winters. "Pilgrim'in onu teşhis edip edemeyeceğini görmek için onları yüzleştirecek miyiz?"

"Şimdi değil," dedi Holly. "Kadının yüzünü iyi göremediğini iddia ediyor, onun için neden gösterelim? Eğer Stella'yı teşhis edemezse, bunu suçsuzluğunu kanıtlamak için kullanabilir. Herhangi bir hatayı göze alamayız." "Eğer Pilgrim onun bir kadın olduğunu biliyorsa," dedi Winters, "o zaman onu teşhis edecek kadar yakından görmüş olması gerekir. Eğer istersen bir fotoğraf albümü

hazırlayabilirim. Bu şekilde, eğer Pilgrim olumlu bir teşhis yapamazsa, kimsenin bundan haberi olmaz."

"Bunu denedim zaten," dedi Holly, bir atacı odanın ortasına fırlatarak.

"Pilgrim reddetti. Kadını teşhis edemeyeceği konusunda ısrar ediyor. Ne yapmamı istiyorsun, Carl? Adamın yüzüne karşı yalancı olduğunu mu söyleyeyim? Şu anda elimizdeki tek tanık. Ayrıca, eski bir polis. Eğer siyah diyorsa, siyahtır." Bazı kâğıtları aldı ve okudu. "Bunun bir kadın olduğunu uzun saçları nedeniyle söyleyebildiğini anlatıyor. Bunun dışında başka hiçbir şey bilmiyor. Bu arada, bu adamı tanıyor musun?"

"Evet," dedi, "ama onu yıllardır görmedim. Onunla konuşmamı ister misin? Belki tarifi geliştirebilir." "Bunu fikri şimdilik rafa kaldır," diye önerdi Holly.

"Eğer baskı yaparsan, vazgeçer ve bizi dımdızlak ortada bırakır."

"Anlamadığım şey," dedi dedektif, "neden eski davayı açtığın. Randall öldükten sonra, bunu asla kanıtlayamazsın."

"Kim bilir," dedi Holly, "belki başka bir tanık çıkar. Belki ön sorguda değil ama davaya başlamadan önce."

"Kim?" dedi Winters. "Kahretsin, o evde bulunan herkes şimdi ölü."

"Herkes değil," dedi Holly, yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle.

Winters başını iki yana salladı. "Aklımı karıştırdın." "Stella'nın kardeşi ölmedi," dedi. Uzandı ve kalçasına vurdu. "Kahretsin, Cari, bu davayı avcunun içi gibi biliyorsun sanıyordum. Mario Cataloni tam çantada keklik."

"Hayır," dedi, "hayal kuruyorsun. Asla kendi kardeşini suçlamaz. Bu ikisi birbirine bağlıdır. Yüzbaşı Cataloni bana onlar hakkında her şeyi anlattı."

"Pekâlâ," dedi Holly, "o zaman bekleyip görmemiz gerekecek. Şimdilik bana şu kiralık araba makbuzunu getir ve adamlarına eski davayla ilgili bütün kanıtları toparlamaları için talimat ver. Stella bugün bir keşif önergesi verdi. Yargıç Maddox onu çoktan imzalamış. Onu ara ve eğer kanıtı fiziksel olarak incelemek istiyorsa yarın saat birde Emniyet Müdürlüğünde bizimle buluşmasını söyle."

Hayati kanıtları bir şüphelinin eşeliyor olması dedektifin aklını bulandırdı. "Şimdiye

kadar kanıtları yeniden inceledin mi?" diye sordu. "Demek istediğim, davayı sen nasıl görüyorsun?" "Elbette kanıtları gözden geçirdim," dedi. "Bu şimdiye kadar üstlendiğim davaların ne en kötüsü ne de en iyisi. Randall'ın banda alınmış ifadesini kanıt olarak kayda geçirteceğiz, böylece bu birçok açığımızı kapatacaktır." "Bunu yapabilir misin?"

"Maddox'un bunu kabul edeceğinden eminim," dedi Holly. "Eğer adam hâlâ yaşıyor olsaydı ve onu bulamamış olsaydık, kanıt diye sunacağımız herhangi bir şey gibi bu da dedikodu olarak dikkate alınırdı. Artık Stella adamı vurduğuna göre, ancak, ifadesi doğrudan suçla bağlantılı hale gelecek ve konuyla ilgilen-dirilecektir." Winters gitmek için kalkarken, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Stella'yı aramayı unutma," diye anımsattı Holly. "Kendisi nerede?" diye sordu. "Nerede kaldığını bilmezsem onu arayamam. Tüm bildiğim, Dallas'a geri dönmüş olduğu. Mahkemenin tahliyesine herhangi bir kısıtlama getirdiğini sanmıyorum." "Nerede olduğunu zannediyorsun? Mario'nun evinde kalıyor. Burada," dedi, bir numara yazıp ona uzatarak.

Winters savcının aklından neler geçtiğini merak etti. Ancak yüzüne bakınca sormanın hiçbir yararı olmayacağını anladı. Holly ona anlatmaya hazır olunca, anlatacaktı. "Komik," dedi, çenesini sıvazlayarak. "Sen ve Stella'nın dost olduğunuzu sanıyordum. Onu suçlamak isteyebileceğin hiç aklıma gelmezdi. Sana ilk kez gelip de davayı yeniden açmanı istediğim zaman bana söylediğin bu değil miydi? Senin arkadaşın olduğunu, onun suçlu olmadığını bildiğini söylememiş miydin?" Holly'nin ayakları yeniden masanın üzerindeydi. Ona bakmak için boynunu çevirdi. "Arkadaşlık etmeye gerek duyduğum insanlarla arkadaş olurum," dedi. "Bunu bildiğini sanıyordum, Carl." Holly Oppenheimer'in soğuk mavi gözlerine kısa bir süre baktıktan sonra, Cari Winters 'in artık soğuk bir duş almaya ihtiyacı kalmamıştı. Kapıdan çıkmadan Stetson'una eliyle dokunarak, kadınlar eskisi gibi değil artık, diye karar verdi.

DOKUZ

Stella ertesi sabah kalktığında Mario'nun dönmüş olacağını umuyordu. Bir gün önce orada bulunmadığını bildiği birkaç sigara izmaritini sigara tablasında görünce, gecenin bir vakti geldiğine ve kendisi kalkmadan tekrar gittiğine karar verdi. Stella çok endişeliydi. Bütün kardeşler gibi, yıllar içinde tartışmalardan paylarını almışlardı, ancak hiç birbirlerine kırgın kalmamışlardı. Bu acaba

kendi suçu muydu? Onu suçlamakla hata mı etmişti? Amcasını daha da kötü bir ışık altında görmeye başladığından beri, Mario'nun durumunu ele alış biçiminden dolayı kendini daha da suçlu hissediyordu. Ancak uyuşturucu kullanımı göz ardı edemeyeceği bir şeydi ve bu yüzden onun dairesinde kalmaya karar vermişti. Geri gelince, kendisini bir çeşit bir tedavi programına katılmaya ikna etmeye çalışacaktı. Mutfakta kahve hazırlarken, Brenda Anderson aradı. "Emniyet Müdürlüğüne seninle birlikte gitmek istiyorum," dedi. "Güzel," dedi Stella, kahve makinesine su doldururken telefonu kulağı ile omzu arasında tutarak. "Ama neden? Zamanını başka

bir yerde daha iyi değerlendirebilirsin, diye düşünüyorum. Randall'ın karısına ulaşmak için bir yol düşündün mü?"

"Henüz değil," dedi Brenda. "Dinle, Stella, dün gece fazla uyumadım. Tekrar tekrar düşündüm ve sanırım belki de lehimize olacak bir şey buldum." "Ne?" diye sordu Stella kahve makinesiyle uğraşmayı bırakarak.

"Geçen gün bana gerçekten ne olduğunu anlamak için yangın gecesini yeniden canlandırmak zorunda olduğunu söylemiştin, doğru mu?"

"Doğru," dedi Stella.

"Pekâlâ, belki yararlanabileceğimiz yeni bir teknoloji var. Adı CAD, yani bilgisayar destekli tasarım. Neden bahsettiğimi anlıyor musun? Duruşma salonlarında suçu yeniden canlandırmak için bunu kullanıyorlarmış. Bazıları bunu adli tıp animasyonu olarak adlandırıyor." "Öyle zannediyorum," dedi Stella. "Geçenlerde San Francis-co'da görülen bir davada bu yöntem kullanılmıştı."

"Doğru," dedi Brenda. "Ama bunu aynı zamanda başka davalarda da kullanmışlardı. Bu kolay değil, Stella. Bu çok zaman alan bir şey. Dışarıdan bir bilgisayar laboratuvarı ile temas kurmam gerekiyor, ancak bu iş için harcanacak parayı senin onlara iade etmen koşulu ile sanırım Growman'ın bunu eyalete fatura etmesini sağlayabilirim." "Açıkla şunu," dedi Stella, telefonun yanına bir sandalye çekip oturarak. "Önce," dedi Brenda, "eski evini, gerçek ölçüleri kullanarak canlandırmakla başlayacağız. Bu da bir takım proje bulmam gerektiği anlamına geliyor. Umarım evi inşa ederken mimari tasarımı veya en azından ayrıntılı bir kat planını teslim etmiş olsunlar. Belediyeden inşaat izni alırken bunu yapmak zorunda değiller mi?" "Babam inşaat müfettişiydi," dedi Stella. "Evi kendi inşa etti. Dosyada bir takım proje bulacağından eminim. Bu tip işlerde çok titizdi."

"Tamam," dedi Brenda. "Evin ölçülerini bilgisayara yükler yüklemeyiz, bütün kanıtları alacağız ve bağımsız bir laboratuvarın bunu incelemesini, elimizdeki bulguların neler olduğunu bize anlatmalarını sağlayacağız. Senin anlayacağın, teşhis etmelerini isteyeceğiz. Sonra bu bilgiyi de yükleyeceğiz. Yapacağımız şey, mahkemeye evi ve yangın çıktığı zaman içeride bulunan insanları göstermek ve daha doğrusu suçu yeniden canlandırmak olacak. O zaman Randall'm ifadelerinin doğru olup olmadığını anlayacağız. Eğer suçun Randall'ın anlattığı gibi işlenmiş olması fiziksel bakımdan olanaklı değilse, aklanabilirsin." Durakladı ve nefes aldı. "Yalnızca bu davada değil, Stella, aynı zamanda Randall'm ölümünde de. Eğer yalan söylediğini, Randall'm gerçekte suçlu taraf olduğunu kanıtlayabilirsek, o zaman eyalet de artık bundan böyle senin onu öldürmek zorunda kalmış olduğunu

varsaymak için anlamlı bir neden bulamayacaktır." "Yavaşla biraz," dedi Stella, başı dönüyordu. "Yangını nasıl canlandıracaksınız? Bu bir bilgisayarda olacak, değil mi?" "Evet," dedi. "Ancak, Stella, bunu görmek gerek. Gerçek gibi. Tıpkı o gece evde bulunan kişileri canlandıracağımız gibi, aynı zamanda eşyaların çoğunu da canlandıracağız. Eğer bulabilirsek eski

resimlerden ve elbette senden ve Mario'dan aldığımız bilgilerden yararlanacağız." "Tüm fotoğraflarımız yangında yok oldu," dedi Stella. "Aileme ve evin içine ait resimlerin bulunabileceği tek kişi amcam olabilir. Ve asla bizimle işbirliği yapmaz." "O zaman mahkeme kararı çıkartırız." "Bu işe yarayabilir," dedi Stella. "Herkesin tam kilo ve boyunu kullanacağız," diye devam etti Brenda. "Sahne ve aktörler hazır olunca, yangını da canlandırarak eserimizi devreye sokacağız. Bilgisayarda yangını, örneğin, kundakçılık uzmanlarının başladığını düşündüğü yerde başlatacağız. Sonra yangının tabiatı ile ilgili her olası istatistiğin yanı sıra evin içinde bulunan materyalleri de bilgisayara gireceğiz. Bu şekilde yangının nasıl ilerlediği ve evin daha sonra hangi bölümünün yanmış olabileceğini tahmin edebileceğiz. Cesetlerin nerede olabileceğini, aileden ilk önce kimin öldüğünü, bu olay olduğunda senin ve Mario'nun evin neresinde olduğunu söyleyebilecek ve senin nasıl yanmış olduğunu açıklayabileceğiz. Anlıyor musun?" dedi. "O gece yaşadıklarına olabildiğince yakın bir canlandırma yapacağız. Bitirdiğimizde artık gerçeği biliyor olacaksın." Stella bir kurulama bezini elinde kıvrıp sıkarken, "Bunun işe yarayacağından emin misin?" dedi.

Gerçeği öğrenmek için öylesine uzun bir süre beklemişti ki. Olayın nasıl cereyan ettiğini tam olarak canlandırabilmeleri gerçekten mümkün müydü? "Buna ikna oldum," diye yanıtladı Brenda. "Kanıtları görmek ve resimler çekmek için oraya seninle birlikte gitmek istememin nedeni bu. Eğer bunu yapacaksak, Stella, hemen işe başlamalıyız yoksa bunu asla zamanında yetiştiremeyiz." "Seninle saat tam onda Emniyet Müdürlüğünde buluşalım," dedi Stella, saatine bir göz atıp şimdiden dokuzu geçtiğini görerek. "Hemen şimdi duş'a giriyorum."

Brenda Anderson, Houston Emniyet Müdürlüğünde görüldüğünde, saçları arkaya toplanmış ve ısmarlama bej bir takım giymişti. Stella kısa bir süre sonra geldi ve kanıt odasının önünde Holly ve dedektif Winters'in Anderson ile birlikte beklediklerini gördü. "Şansın var," dedi memur Stella'ya camın önüne gelip mahkeme kararını gösterdiğinde. "Winters o evde kalan hurdaların neredeyse hepsini buraya taşıdı. Yıllardır bunlardan kurtulmaya çalışıyordum. Tek bir kutuyu bile yerinden oynatsam, inek gibi bö-ğürür. Bunların ne kadar çok yer kapladığını biliyor musun?"

"Bunu bizim için ayrı bir odaya koyabilir misin?" diye sordu

Brenda, kanıtları Holly ve Winters tepelerine dikilmeden önce incelemek istiyordu. Memur, "Bu imkânsız, bayan," diye karşı çıktı. "Bu şeyleri taşımak haftalar alır. İşinizi burada yapmak zorundasınız. Belimi kıracak halim yok. Eğer taşınmasını istiyorsanız, birini tutmanız gerek." Brenda ona gülümsedi. "Ah, hadi," dedi, "centilmen ol. Taşınmayacak kadar çok şey yok herhalde, ha?"

"Anlamıyorsunuz, bayan," dedi yüzünü asarak. "Bu binada eyaletteki herhangi bir emniyet birimindekinden daha çok sayıda engelli insan var. Kahretsin, müdür geçen gün emekli fonunun neredeyse iflas ettiğini anlattı. Burada sırtını incit ve sudan çıkmış balık gibi kal ortada. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musunuz?" "Sanırım öyle yapmak zorunda kalacağız o zaman," diye tepki verdi Brenda. Oraya baktığında, Stella'nın yüzünde heyecanlı bir bakış vardı. "Ne oluyor?" diye fısıldadı Brenda. "Bir şey mi kaçırdım?"

Stella başını iki yana salladı. Aklında bir şeyler dolanıyordu, ancak şimdilik, bundan bir şey çıkıp çıkmayacağını bilmesinin hiç bir yolu yoktu. Memur onları, tümü kayda geçirilmiş ve numaralanmış, tavana kadar yığılmış kutular ve

kâğıt kanıt torbalarının bulunduğu geniş odanın arka tarafına götürdü. VVinters ve Holly onları izledi ve Brenda ve Stella paketleri açmaya başlayıp içindekileri çıkarırken seyretti. Başlangıçta, bir yığın kömürleşmiş döküntüden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu, ancak Stella hemen ailesinin yaşamının yanıp kül olmuş parçalarını tutmakta olduğunu farkına vardı. Plastik bir torbayı aldı, içinde Mario'nun kamyonu vardı. Küçük oyuncağı evirip çevirdi ve ona bakarken ağlamamak için kendini zor tuttu. Sonra bir kamp ateşinde kızartılmış karamelaya benzer bir şey dikkatini çekti ve bunun kendi asalarının birinin lastik ucu olduğunu fark etti. Futbol sahasında, kısa üniforması içinde yüksek adımlarla bandoya uyararak, asayı havaya atıp sonra da tutabilmek için dua ederek nasıl geçit yaptığını anımsadı. Yumrukları sımsıkı kapanmıştı, tırnakları avuçlarına

gömölüyordu. Bacaklarını gösterebileceği kısa etekleri giydiği günler geçmişti. Holly'nin kısa eteğine bir göz attı ve onun vVinters'ın söylediği bir şeye güldüğünü duydu.

Stella patladı. "Bana bunu nasıl yapabildin?" diye bağırdı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Eğer arkadaşlarına böyle dav-ranıyorsan, düşmanın olmadığım için kendimi şanslı saymalıyım, herhalde."

"Pek acı çekiyormuş gibi görünmüyorsun," dedi Holly, kollarını göğsü üzerinde kavuşturarak. "Kefaletini ödedin. Hapiste değilsin. Nasıl oldu? Senin için Growman mı parayı ödedi?" Yanına yaklaştı. "Şimdi onun küçük oyuncağı sen misin, Stella? Seni TV'de izledim, birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Onu becer-mediğini söyleme bana, çünkü bunu iyi bilirim. Seni göklere çıkarmasını böyle sağladın, değil mi?" Stella esasının kömürleşmiş lastik parçasını içeren plastik torbayı elinden düşürdü. "Bana bunu yapmanın nedeni bu mu, Grow-man ile bir ilişkim olduğunu sandığın için mi?" Sam de benzer bir ifade kullanmıştı ve Stella bunu şaşırtıcı bulmuştu. "Onunla yatmıyorum," dedi. "Growman senin kıdemini indirdiği, istifaya zorladığı için hâlâ kırgınsın. Artık bunu unutmanın zamanı değil mi sence?" "Lanet olsun, haklısın, kırgınım," diye patladı Holly. "Adalet olsaydı, şu anda senin yerinde ben olacaktım."

Stella güldü. "Memnuniyetle seninle yer değiştiririm."

"Şimdi demek istemedim," dedi Holly, ne kadar aptalca konuştuğunu fark ederek. "Unut bunu, tamam mı. Unut gitsin. Şu salak kanıtlarını seç. İşe dönmek zorundayım."

Holly yanından hızla geçip gittikten sonra, Stella odadaki kalemleri envanter listesiyle karşılaştırmaya başladı, her şeyin kayda geçtiğinden emin olmaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra, Brenda yanında belirdi. "Şuna bak," dedi. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kanıt torbasında bunun nereden çıktığı konusunda bilgi yok."

Stella Brenda'nın tutmakta olduğu şeye baktı ve plastik bir torbanın içinde, erimiş metal parçasına benzeyen bir şey gördü. Brenda Winters'a döndü. "Bunun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?" "Nerede bulunduğunu biliyorum," dedi, "ama laboratuvar bundan bir şey çıkaramadı. Bak, bu yongalar her şey olabilir. Metal böyle eridikten sonra, aslında ne olduğunu anlamak olanaksızdır." "Nerede bulunmuş?" diye sordu Brenda.

"Bodrumda," dedi Winters. "En azından, biz bodrum olduğunu düşünüyoruz. Birinci kat çöktüğü için anlamak güçleşiyor." Listeyi dikkatle araştırmayı sonraya bırakmaya karar vererek, Brenda Tüm kanıtları yere yaydı ve resim çekmeye başladı. İşini bitirince, kanıt odası görevlisinin bunları tekrar doğru torbalara ve kutulara geri koymasına yardım etti. Stella'ya işaret etti ve konuşmadan dedektifin yanından geçerek çıktılar. "Neden bu metal parçalarını bu kadar merak ettin?" diye sordu

Stella. Şimdi binanın ön basamaklarında duruyorlardı ve yaz güneşi son derece yakıcıydı. "O kadar ufaklar ki, ne önemleri olabilir?" Brenda makinedeki filmi çıkardı, daha sonra banyo ettirmek için cebine yerleştirdi. "Bazen önemli olan ufak şeylerdir," dedi gülümseyerek. "O gece metalik bir ses duymuştun, doğru mu?" "Doğru," dedi Stella. "Ye orada gördüğümüz şey metaldi."

"Evet, öyle," dedi. "Şimdi bütün yapacağımız kırık yumurtayı yeniden birleştirmek." Mario'nun dairesinden uzakta olamayan TGIF restoranında akşam yemeğinde buluşmak için anlaşarak ayrıldılar. Burası kardeşinin gözde mekânlarından biriydi ve Stella onunla orada karşılaşabileceklerini umuyordu.

O akşam saat yedide, Stella'nın Mario'yla ilgili endişeleri artık dayanılmaz bir hal almıştı. Oteli aradı ve Brenda'dan bilgisayardan kontrol edip kardeşinin tutuklanıp tutuklanmadığına bakmasını istedi. "Dert değil," dedi, hatta bağlanırken Stella'ya onun doğum tarihini sordu ve Houston sistemine girdi. Bir dakika sonra, 'Yay canına...' dedi.

"Lanet olsun," dedi Stella, yüzünü asarak, "Biliyordum. Hapiste, değil mi?"

"Hayır," dedi Brenda, "ayrılma, başka bir dosyaya girmem gerekiyor. Şu anda hapiste değil ama altı hafta önce yasadışı uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmış. Buradaki kayda göre üzerinden kokain çıkmış. Tutuklanma suç raporunda görünüyor, ancak hapse girdiğinden söz edilmiyor."

"Demek ki, dava hâlâ sürüyor," dedi Stella, bir eli göğsünün üzerindeydi.

"Eğer mahkûm olursa hapse gidecek." Derdinin gözleri önünde katlandığını görebiliyordu. Değil Mario için kendisi için bile avukat tutacak parası yoktu.

"Ya öyle," dedi Brenda, "veya Bölge Savcılığı olayı takip edip dava dosyası oluşturmamış. Bir nedenle boş vermiş olabilirler. Bilirsin, belki de üzerindeki madde test edildi ve kokainden başka bir şey olduğu belirlendi. Böyle şeyler ara sıra olur." "Bunu Bölge Savcılık bürosunda kimin takip ettiğini

öğrenmemiz gerek," dedi Stella, Mario'nun karanlık odasında ne bulunduğunu ona söylemek istememişti. "Arkadaşınla temas kurabilir misin? Yani, oradaki adamınla?"

"Eğer acele edersem," dedi, "belki onu bürosunda yakalayabilirim."

"Ne olur git," dedi Stella. "Kardeşim neler karıştırıyor bilmek zorundayım. Bunun Randall'ın ölümüyle ne ilgisi var, diye düşünebilirsin, Brenda, ancak ilgili olma ihtimali var."

"Restoranda buluşalım, gerisi kolay," dedi Brenda. "Hemen şimdi telefon ediyorum."

Clem Cataloni, Houston Emniyet Müdürlüğü'nün koridorlarında ağır ağır yürüyordu. Çizgili bir gömlek ve bej rengi pantolon giymişti. Güneş tenini bronzlaştırmış ama o hastalıklı sarı rengini pek de giderememişti. Elleri kaldırıp şöyle bir baktı ve parmaklarının titrediğini görünce hemen indirdi. Üniformalı bir memur arkasından ona doğru gelerek, "Hey, Yüzbaşı," dedi, "Smitt-y'nin doğum günü partisi davetiyesini aldın mı?" "Ah, evet," dedi Cataloni, halbuki anımsayamıyordu. Birkaç dakika adamın hangi Smitty'den söz ettiğini hatırlamaya çalıştı. Belki Smitty Barnes olabilir, dedi kendi kendine. Her hafta mutlaka ya Columbus Şövalyeleri'nden bir tanıdığının ya da Emniyet Müdürlüğü'nden bir arkadaşının partisine davet edilirdi. Ancak, şu anda partiye gitmeyi düşünecek hali yoktu. "Önce programımı kontrol etmem gerek." "İyi bir parti olacak, Yüzbaşı," dedi adam gülümseyerek. "Rogers bir striptizci tuttu. Eğer gelebilirsen bunun onun için çok anlamlı olacağını biliyorum."

Carl Winters'in bürosuna doğru devam ederken, "Sana haber veririm," diye karşılık verdi. Cataloni kapıya yaklaştığı sırada birisi dışarı çıktı.

Koyu renk bir takım elbisenin içine buruşuk bir beyaz gömlek giymiş ve boynuna kırmızı-siyah çizgili bir kravat takmış olan Şef Earl Gladstone durdu ve Cataloni'nin elini sıktı. "Ben de şimdi seni aramak için büroma gidiyordum." Clem Cataloni içinden küfretti. Yeğeni aleyhine açılan davada bir şey mi olmuştu? Winters'ın kendisini arayıp oraya çağırmasının nedeni bu muydu? Stella'nın evinin kapısında görünmesi sinirlerini bozmuştu. Karşısında, hapiste yattıktan sonra çökmüş ve korkmuş bir kadın görmeyi beklemişti. Şimdi Stella'nın asla çökmeyeceğini anlıyordu. O gerçek bir Cataloni'ydi. Yeğenin pek çok acı anıları geri getirmiş olduğunu görüyordu: Sicilya'daki kendi çocukluğu, büyük kardeşinin kendisine bakması, her gün parke taşlı yoldan bisikletle şehre gitmeleri. Clem Cataloni kardeşinin ölümünden sonra yıllarca karabasanlar görmüştü. Rüyalar hep aynıydı. Kardeşinin ön terasında kendisini affetmesi için yalvararak dikiliyordu. Tam kardeşi gülümseyip kendisine uzandığı zaman, bedenini alevler sarıyordu. Bu rüyayı son kez gördüğünden bu yana yıllar geçmişti ama dün gece yine görmüştü. Soğuk terler içinde uyanmıştı, kardeşinin yatağın yanında durduğundan emindi.

"İyi misin, Clem?" diye sordu şef, kötü bir şeyler olduğunu hissederek.

"Yeğenin başına gelenler seni üzdü herhalde, değil mi?"

Cataloni bir mendil çıkararak yüzünü ve boynunu sildi. "Kavurucu sıcaktan," dedi. Zorla gülerek ekledi, "Klimaları kısarak tasarruf etmeye mi çalışıyorsun, Earl? Burası otuz derece olmalı." Şef parmaklarını kırışmış saçları arasından geçirdi, yüzünde şeytanca bir ifade vardı. "Belki bana yeni bütçe teklifi konusunda yardım edersin," dedi. "Bu işlerde bir zamanlar tam bir büyücüydün. Düşündüm ki... "

"Gelecek hafta beni ara," dedi Cataloni, mendili tekrar cebine tıktırarak. "Şu anda yapmam gereken bazı işler var." "Dert değil," dedi şef. "Salı nasıl?"

"İyi," dedi Cataloni.

Cataloni, VVinters'ın bürosunun kapısını açıp içeri girdi. Dedektif, Stetson'unu çıkarmış, ayaklarını masasının üzerine uzatmıştı. Cataloni birkaç saniye şaşaladı. Dedektifi şapkasızken pek nadir görmüştü. Kafatasının alt yarısını çevreleyen çirkin püsküllere benzeyen seyrek saçlar dışında Winters tamamen keldi. Şapkasız, dedektif yorgun ve bitkin görünüyordu. Bu eski tüfeğin sonu yaklaşıyor, diye düşündü Clem. Yanlışları kim düzeltecekti? Bugün işe aldıkları çocuklar polis olmanın ne demek olduğunu bilmiyorlardı. Onlar için, bu yalnızca bir işti. Bunu üzücü buluyordu.

"Beni aradın?" dedi.

"Evet," dedi Winters. "İlginç bir şeye takıldım." Bir çekmeceyi açıp ufak bir kâğıt torba çıkartarak, içindekileri masanın üzerine boşalttı. "Dallas'tan gelen dedektif kanıtları incelerken bu metal parçalarını fark etti. Bunları

yıllar önce kontrol ettiğimizi düşünüyordum, ancak sanırım yanılmışım. Bunlardan raporların hiçbirinde bahsedilmiyor."

"Bana şu dedektiften bahset," dedi Cataloni, gözlerinin ardında öfke belirerek. Stella işleri oldukça karışık bir hale sokan, sıradan bir cinayet zanlısı değildi. Yalnızca tuttuğunu koparan bir savcı olmasının yanı sıra, bürosu tarafından da saygı görüyordu, öyle ki kendisine bir dedektif bile vermişlerdi.

Winters gövdesini koltuğuna iyice yerleştirerek, "Adı Brenda Anderson," dedi. "Eğer üstünden gözünü ayırmaman gereken biri varsa, o da işte bu hatun. Çok dikkatli ve zeki, Yüzbaşı. Bu davanın tozunu attırabilir." Cataloni parçalardan birini almak için elini açtı. Parmaklarının yeniden titrediğini görünce, elini yumruk haline getirdi. "Bunları kanıt odasından mı aldın?"

"Şey," diye kıkırdadı Winters, "hadi, yalnızca ödünç aldım diyelim."

"Kahrolası geri zekâlı," diye bağırdı. "Artık sonunda duruma hâkim olduğumuz bir sırada, tüm davayı tehlikeye atacaksın. Bu şeyleri kanıt odasına geri götür. Aldığını kimse biliyor mu?" "Bir kez olsun bakmak bile istemiyor musun?" dedi Winters. Metal parçaları belli bir düzen içinde dizmeye başladı. "Bak," dedi, "bir hece çıkıyor ama henüz ne olduğunu çıkartmayı başaramadım. Eğer Anderson bunlara kafayı takmışsa, önemli olmaları gerekir ama." Parçalarla oynamayı kesti ve başını kaldırdı. "Belki de anahtar budur, biliyor musun."

"Neyin anahtarı?" dedi Cataloni, Winters'ın masasının önünde hareketsiz dikiliyordu.

"Katili teşhis edecek anahtar."

Cataloni öne eğildi ve koluyla Winters'in masasını süpürerek parçaları yere attı.

"Allah kahretsin!" dedi Winters. "Şimdi hepsini toplamak zorunda kalacağım. Bunu neden yaptın, Yüzbaşı? Eğer bana yeterince zaman verirsen, yazıyı çözmeyi başarabilirim."

"Katilin kim olduğunu zaten biliyoruz," dedi Cataloni, yumruğunu masaya indirerek. "Birkaç metal parçası Stella'yı aklamaz ama eğer bizi kanıtlarla oynarken yakalarlarsa... "

Winters incinmişti. Yanaklarını şişirdi, sonra yavaşça nefesini bıraktı. Karısı öldükten sonra, dedektif acısını dindirmek için kendini alkole vermişti. Yağmurlu bir gece, epey içtikten sonra bir cinayet olayına çağırılmıştı. Kırmızı ışıktaki geçiş ve bir arabaya çarparak birkaç kişinin yaralanmasına neden olmuştu. Departmanda herkes ona sırt çevirmişken Clem Cataloni yanında yer almıştı. Yüzbaşı polis soruşturma komisyonun karşısına çıkmış ve onları Winters'ı meslekten atmak yerine ona bir hafta görevden uzaklaştırma cezası vermenin ve zorunlu alkol tedavisine yollamanın yeterli olacağına ikna etmişti. Haftalar boyu onu alkol tedavisi toplantılarına götürmek için kapısına kadar gelmişti. Uzun bir süre geçmişti ve anlaşılan, Cataloni o günleri unutmuştu. Ama Carl Winters unutacak biri değildi. Eğer dostuna kardeşinin katilini

verebilirse, borcunu ödemiş olacaktı. "Ben düşünmüştüm ki... "

"Sende düşünecek beyin yok ki," dedi Cataloni, siniri hâlâ yatışmamıştı. Kapıda durakladı, sakinleşmeye çalıştı. Alçak sesle, "Sen görevini yap yeter, Carl," dedi. "Gayretlerini takdir ediyorum, ancak burada çizgiyi aşamayız."

Bu gözde restoran yalnızca tıklım tıklım dolu olmakla kalmıyordu, gürültüsü de sağır ediciydi. Herkes aynı anda konuşuyor gibiydi: Tabaklar birbirine vuruyor, bardaklar şingirdiyor, müzik kulakları patlatıyordu. Stella gözlerini yukarı doğru kaldırdı ve yemek bölümüne tepeden bakan yüksek bir platform üzerinde yer alan barın kalabalıklığını görünce yüzünü buruşturdu. Böyle yerlerden nefret ederdi, ancak kardeşi sürekli olarak buralara gelirdi. Kendisine birçok kez bu restoranın kız tavlama için harika bir yer olduğunu anlatmıştı.

Stella insanları ite kaka bara yaklaştı ve uzun boylu, kumral, geniş yüzlü ve kollan kaslı barmenden bir cin tonik istedi. Restoranda bir karnaval havası esiyordu, çalışanlar futbol hakemlerinin giydiğine benzer gömlekler, şortlar ve diz boyu çoraplar giyiyor, üzerine düzinelerce rozet iliştirilmiş askılar takıyorlardı. "Hey, sen şu bölge savcısıydın," dedi barmen yüksek sesle. "Resmini daha bu sabah gazetede gördüm. Başın büyük belada galiba, ha?"

Stella, "Evet," dedi. Yer yarılrsa da içine girsem keşke, diye düşündü. Omzunun üzerinden baktı ve kendisini tanımış gibi bakan bir adam gördü.

Stella içkisini alınca, cüzdanından biraz para çıkarttı, bara bıraktı ve çabucak kalabalıkta kayboldu. Dersini aldığına karar verdi. Bu gecedен sonra, restorana falan gitmeyecekti. Mario burada değildi ve Brenda gelir gelmez, Stella bir şeyler almalarını ve evde yemelerini teklif edecekti. Ya da Brenda'mn otelinde odaya yemek ısmarlayabilirlerdi.

Boş bir masa bulmak için çevresine bakındı. Bar bölümünde oturacak yer yoktu, yalnızca müşterilerin bardaklarını koyması için yüksek masalar vardı. Stella hostesten kendisini yemek bölümünde bir yere oturtmasını istemiş ancak kız kabul etmemişti. Anlaşılan idarenin, bir topluluğun tüm üyeleri gelmeden kimsenin oturtulmaması gibi bir kuralı vardı. Stella boş bir masa gibi bir şey olmadığına karar verince, korkuluğun yanında, giriş kapısını görebileceği bir yer seçerek barın en dip tarafına doğru ite kaka kendine yol açtı. Otuz dakika geçmesine rağmen Brenda hâlâ görünmemişti. Stella'nın içkisi bitmişti ve başka bir tane daha ısmarlamaya niyetli değildi. Takım elbiseli iki adamın arasında sıkışmıştı, üzerinde uzun çiçekli bir etek ve ince bir triko bluz vardı. Kendi başına asla bara gitmezdi. Kendini aptal gibi hissetti. Birisi neden böyle bir yere gelmek isterdi? Yalnızca ortalıkta dirsek dirseğe, balık istifi gibi durmak ayrıcalığını elde etmek için mi acaba? "Nasılsınız çocuklar?" dedi Holly, Stella ve iki adamın arasına geçip elindeki bira şişesini masaya vurarak. "Şuradaki arkadaşım ile tanıştınız mı?" dedi, başını Stella'dan tarafa eğerek. Stella şaşırılmıştı. "Burada ne işin var?" "Burası benim şehrim," dedi Holly küstahça. "Sanırım aynı soruyu ben de sana sormalıyım." Stella insanların arasından geçip oradan uzaklaşmaya çalıştı, ancak Holly kendisini tekrar masaya çekti. "Hadi, Stella," dedi,

"kaçma. Biraz daha takıl. Yani, konuşalım. Eğer bu meseleyi halletmek istiyorsan, belki Minor'a yanaşabilir ve bir şeyler çıkartırım. Neden bizimle anlaşmayı düşünmüyorsun?"

"Bırak beni," dedi Stella kararlı bir tavırla. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Holly, birasından bir yudum alarak. "Kardeşinin yasadışı eylemleriyle ilgili yanıtsız kalan bazı soruların yok mu? Mario'nun davasıyla ilgilendiğini sanıyordum." Stella anında dikkat kesilmişti. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Holly, "Ne bilmek istiyorsun?" dedi.

Stella onun başının üzerinden baktı ve Brenda Anderson'un insan kalabalığı arasından geldiğini

gördü. Gözlerini adamlardan ayırmadan, Holly daha yakına eğildi ve Stella'nın kulağına fısıldadı, "Kısa olanı fena değil. Ne dersin? Sence ona yanaşayım mı?"

Tam Brenda masaya geldiğinde Stella toparlandı. Dedektif, Holly'ye bakarak, "Ne yapmaya çalıştıklarını anlamıyor musun, Stella? Kardeşini uyuşturucu davasından mahkûm etmekle tehdit edip anne babanın ölümü konusunda senin aleyhine tanıklık yaptırmaya çalışıyorlar. Polisler üzerinde kokain bulunca onu tutuk-lamışlar, ancak üzerindeki kokainin miktarı kullanmak için bulundurma değil satmak için taşıma kategorisine girecek kadar fazlay-mış. Kardeşin basit bir cezayla değil, hapis cezasıyla karşı karşıya." "Eğer işbirliği yaparsa değil," dedi Holly, dilini alt dudağı üzerinde gezdirerek. "Hangisini seçecek dersin, Stella? Kendi boynunu mu, yoksa

seninkini mi?" Soruyu havada asılı bırakarak, kalabalığın arasında kayboldu.

Stella şok geçirmişti, duyduklarını anlamaya çalışıyordu. "Böyle olduğu için üzgünüm," dedi Brenda. "Sanırım bu benim suçum. Temas kurduğum adam tam bir serseri. Belki de bunun için asla kanıp onunla yatmadım." "Ona benimle burada buluşacağını söyledin mi?" "Evet," dedi Brenda, başını yana yatırarak. "Hemen Oppenheimer'e koşacağını düşünmedim.

Anlaşılan, o kadar iyi bir karakter tahlilcisi değilim." Stella'ya baktı. "Kendimi çok berbat hissediyorum. Buraya gelirken yanlış bir yola saptım, yoksa daha erken burada olacaktım."

"Şimdi ne yapacağım?" dedi Stella, gözlerinde boş bir ifade vardı. "Holly başından beri bunların hepsini biliyordu, değil mi? Mario onun kozuydu."

"Öyle görünüyor," dedi Brenda. "Adın oldukça tanınmış, Stella. Savcı senin aleyhinde dava açmaya karar verince, o büroda çalışanlardan biri Holly'nin dikkatini Mario'nun davasına çekmiş olmalı. Sonra bir olanak sağlayacağını düşünerek bu davayı kendisi takip etmeye karar vermiştir. Kurnazca bir tezgâh."

Stella canlanmıştı. "Birkaç hafta önce bana Mario ile spor salonunda karşılaştıklarını söylemişti. Sanırım bu bir yalandı. Muhtemelen onu savcılığa çağırttı, böylece onu benim aleyhimde tanıklık etmeye zorlayabilecekti." Durakladı, Mario'yu suçlamak istemiyordu. "Mario onunla tanıştığı sıralarda Holly şimdi olduğu gibi değildi. Ta eskiden Holly ve Grovman'ın arası iyiyken, bir keresinde büroda Growman için bir yaş günü partisi düzenlemiştik, onunla orada tanışmıştı." "Holly kardeşini Dallas'tan

mı tanıyor?" diye sordu Brenda, midesinde bir endişe sancısı pır pır ediyordu. "Neden bana onların birbirlerini tanıdığını söylemedin?"

"Kardeşimin geleceğinin beni cinayetle suçlayan birinin elinde olduğunu nereden bilebilirdim?" dedi Stella. Restoranın birinci katında dikkatini çeken bir şey gördü. Bir an için, bunun Mario olduğundan emindi, ancak adam dönüp ona bakınca, yanılmış olduğunu anladı. Başını önüne eğdi ve sessiz kalıp kendini toparlamaya çalıştı. "Kardeşinle konuşman gerekiyor, kızım." Brenda ağzına bir buz küpü attı, sonra seslice dişleriyle kırdı. "Demek istediğim, oturup ciddi ciddi konuşman gerekiyor. İşlerin aldığı şekli beğenmiyorum. Eğer kardeşin bir anlaşma yaparsa..." Konuşmayı kesti ve çevrede garsonu aradı. "Burası hayvanat bahçesi gibi. Bekle burada, gidip bardan içkilerimizi alayım." "Burada kalmak istemiyorum," dedi Stella. "Başka bir yere gideriz," diye yanıtladı Brenda, "ama önce bir içki içelim. Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı var."

Stella bir adım geri atıp korkuluğa daha da yaklaştı. Sanki Brenda sonsuza dek kaybolup gitmiş gibiydi. İçinden onu bulmak ve içkileri unutmasını söylemek geçiyordu ki aniden kalçalarına bir şeyin battığını hissetti. Hemen ardından, dumanın o belirgin kokusu burnuna geldi. "Yardım edin!" diye haykırdı, elleriyle deliler gibi kalçalarına vuruyordu. "Eteğim alev aldı."

Stella'nın korkudan gözleri büyümüştü. Masayla korkuluğun arasında sıkışmıştı, masayı tüm gücüyle itti, masa arkası dönük duran iki adamın üzerine devrildi. "Yanıyorum," diye haykırdı Stella. "Tanrım, bana yardım et. Yanıyorum!" Brenda, "Kahretsın," diye bağırdı, kargaşayı ve masanın

üzerinden atlamaya çalışan Stella'yı görünce. Her yanından duman yükseliyordu ve eteğinin ucu alevler içindeydi. Brenda hiçbir şey düşünmeden onun yanına koştu ve içkisini Stella'nın eteğine boşalttı. "Ne..." Sonra eteğin hâlâ yanmakta olduğunu fark etti. Stella masayı devirdiği için dökecek başka içki de kalmamıştı. Bren-da yangını söndürmek için başka bir şey bulmak zorundaydı.

Gözleri dehşetle büyümüş Stella kalabalığın arasından fırladı ve sonra birinin ayağına takılarak barın önünde yüzüstü yere yuvarlandı. "Söndürün şunu," diye bağırdı deliler gibi. "Ah, Tanrım, lütfen, söndürün şunu." Kontrolsüz hıçkırıklar içinde, yerde yuvarlanıyor, çaresiz bir çabayla alevleri söndürmek için avuçlarıyla yanan kumaşa vuruyordu. İnsanlar şaşırmış, bakmıyorlardı ama hiç kimse herhangi bir şey yapmak için çaba göstermiyordu.

Brenda bir koruma görevlisi gibi insanları omuzlayarak kalabalığı kenara itti. Sonra barın üzerine çıktı ve barmenin içki hazırlamak için kullandığı sifonu yakalayarak, alevler sönene kadar Stella'nın üzerine soda püskürttü.

"Ne oldu?" dedi Brenda, dizlerinin üzerine yanına çökerek.

"Bilmiyorum," diye ağlıyordu Stella, elleriyle yüzünü kapamıştı. "Tam şurada duruyordum ve birden eteğim alev aldı."

"Dur ne kadar kötü olduğuna bakayım," dedi Brenda, Stella'-nın eteğinin yanmış kısmına

uzandı.

Stella onun elini yakaladı. "Dokunma," dedi. "Lütfen Brenda, kumaşla birlikte deriyi de soyarsın."

İnsanlar çevrelerine toplanmaya başlamışlardı ve Brenda kendini bir bacak denizi içinde kalmış gibi hissetti. Cebinden rozetini çıkartarak, hızla gösterdi. "Geri çekilin," diye bağırdı. "Bu durum polisin kontrolünde." Seyirciler birkaç adım geri çekilir çekilmez, yere eğildi ve tekrar Stella ile konuştu. "Ambulansa gerek var mı, onu anlamam gerek. Lütfen, Stella, bacaklarına bakmama izin ver."

"Hayır," dedi Stella, gözleri büyümüştü, "Tamamen yandı. Biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Bacaklarımı kesmeleri gerekirse ne olacak? Tanrım, öyle korktum ki." Brenda'nın elini sıkıyordu.

"Eteğin korkuluktan aşağı sarkmış olmalı," dedi Brenda, sesi yumuşak ve teselli ediciydi. "Altındaki masada oturan kişi sigara içerken yanlışlıkla eteğini tutuşturmuş olmalı. Bu cins kumaşlar hakkında son zamanlarda açılmış birkaç dava var. Bunun alev alma riski son derece yüksek."

Stella'nın nefesi yavaşlayıncaya kadar bekledi ve sonra sormadan, dikkatlice etek ucunu kaldırdı ve altına baktı. "Bak, Stella," dedi, "kötü bir güneş yanığından daha beter değil. Yarın biraz su toplayabilir ama ciddi değil." "Emin misin?" dedi Stella, sesi titriyordu. "Bana yalan söyleme. Lütfen, Brenda, eğer kötüyse. "Ciddi söylüyorum," dedi Brenda, Stella'nın elinden çekerek. "Gel hadi, buradan çıkalım." Stella ayağa kalkınca, dedektif bir kolunu onun beline doladı ve onu restorana giden merdivenlerden indirdi, gözleri biraz önce Stella'nın durduğu yerin altındaki

boş masaya dikiliydi. Yanından geçen bir garson kıza işaret etti. "Birkaç dakika önce bu masada kimlerin oturduğunu anımsıyor musun?" "Kimse," dedi kız. "Bakın, kurulmamış bile. Bu bizim oturtma şemalarını hazırlamak için kullandığımız masadır."

"Burada sarışın bir kadın gördün mü?" diye sordu Brenda, farklı masalarda oturan insanların yüzlerini araştırıyordu. "Bar bölü-mündeydi, sanırım sonra gitti. Ama gitmeyip buradaki masalardan birine oturmuş da olabilir." "Eğer bunu yaptıysa bile," dedi kız, "onu görmedim. Yaşlıca bir adam vardı, ama aslında masada oturmuyordu. Yalnızca şurada korkuluğun yanında dikiliyordu."

"Nasıl biriydi?"

Kız ellerini önlüğüne sildi. "Anımsamıyorum. Sanırım üzerinde lacivert bir gömlek vardı ama yanılıyor olabilirim."

Brenda'nın aklına Clem Cataloni geldi. "Saçları siyah mıydı? Kısa mı, uzun muydu?"

"Bak," dedi garson kız, "bekleyen müşterilerim var.

Başka bir şey anımsamıyorum. Size anlattığım şeylerden bile emin değilim. Burada bir yığın insan görürüz."

Restorandan çıkıncaya kadar Brenda Stella ile konuşmaya devam etti.

"Houston," dedi, omuzlarını indirerek, "kesinlikle benim için en gözde şehir değil."

"Bunu Holly'nin yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Brenda, omuz silkerek. "Orospunun teki olduğu kesin. Ancak eteğini ateşe vermek? Onun bile bu kadar alçalabileceğini sanmıyorum. Dediğim gibi, muhtemelen bir kazaydı."

Stella, Holly'nin kendisiyle neden uğraştığını merak ediyordu. Sebep Growman mıydı? Kendini hâlâ güçsüz hissediyordu, dehşet içindeydi. O gün öğleden sonra Emniyette Holly kendisini Growman'ın yeni sevgilisi olmakla suçlamıştı. Yoksa Holly'yi çılgına çeviren şey, Bölge Savcısının koltuğunu Stella'ya bırakacağını ilan etmesi miydi? Kendisini ateşe vermeye kalkışmak için yeterli miydi bu? "Polise zabıt tutturmamız gerekir mi?" diye sordu Stella, sakinleşmeye çalışırken birkaç kez derin nefes aldı.

"Yapabiliriz," dedi Brenda. "Ancak, bunun zaman kaybı olacağını düşünüyorum. Yapabilecekleri hiçbir şey yok, Stella. Masadan parmak izi almayı deneyebilirler, ancak bu gün o masaya olasılıkla yüzlerce insan oturdu. Parmak izlerini birbirinden nasıl ayırt edebiliriz?"

"Belki de bunu Mario yaptı," diye tahmin yürüttü Stella, bilineni bilinmeyene tercih ederek. "İçeri girip beni görmüş, sonra kendisini izlemeye çalıştığım için onun en gözde restoranında bulunmama kızmış olmalı."

Brenda boynunu büktü. "Onun bunu yapacağına gerçekten inanıyor musun? Yalnızca onu aradığın için? Ne söylediğini iyi düşün, Stella."

"Uyuşturucu alan insanlar mantıksız şeyler yaparlar," diye yanıtladı.

"Ama bu kadarı da fazla," dedi Brenda.

Stella eteğinin yanık ucuna parmağını değdirdi, sonra düşünmemek için kendini zorlayarak, ellerini yanına indirdi. "Şu hostes hakkında bir şeyler bulabildin mi?"

"Sanırım bana yanlış isim verdin. Kore Havayollarının maaş bordrosunda Kelly Murietta diye biri yok."

"Hadi Mario'nun evine gidip telefon fihristinde adı ve numarası var mı bakalım," dedi Stella. "Sanırım onu bu sabah yatak odasında gördüm."

"Randall konusunda endişelisin, değil mi? Kardeşinin seni korumak için onu vurduğunu düşünüyorsun."

"Her şey olabilir," dedi Stella, yeniden titremeye başlıyordu. "Bak bu gece neler oldu. Gerçekten bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?" Brenda başını iki yana salladı. "Bu bir kaza değildi. Bu apaçık ortada." Göz göze geldiler. "Seni en çok korkutan şey nedir?"

Stella bir an bile düşünmeden, "Yangın," dedi. "O zaman birinin beni korkutup bu işin peşini bırakmamı sağlamak istediğini mi düşünüyorsun? Ama neden? Eski yangının kanıtlarını kurcaladığımız için mi?" "Kesinlikle," dedi Brenda. "Sana daha önce söylediğim gibi, her şeyin bir nedeni vardır. Şimdi bu olmadan önce bildiklerimizden daha çok şey biliyoruz artık."

"Ne?" diye sordu Stella, kollarını bağlayarak. "Mario hakkında öğrendiklerimizi mi kastediyorsun?"

"Hayır," dedi Anderson, arkaya doğru bakıp otoparktaki arabaları taradı.

"Yaklaşıyor olmamız gerek, Stella. Biri alelacele bir şeyler yapmaya

kalkarsa, doğru yönde hareket ettiğini anlarsın." "Doğru yönde, ha?" dedi Stella. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Brenda, "Daha hızlı hareket edeceğiz," dedi.

ON

Mario'nun dairesine gelir gelmez, Stella, Brenda'yı salonda bıraktı ve kardeşinin yatak odasında komodinin üzerinde duran telefon fihristini aldı.

"Sana hangi adı vermiştim?"

"Kelly Murietta," dedi Brenda, Kızılderililer gibi yerde bağdaş kurmuş oturuyordu.

"Tamam," dedi Stella, divana oturdu ve telefonu aldı, "bir Kelly Muriel buldum, bu olmalı. Hemen şimdi arıyorum onu."

Telefon ikinci çalışta açıldı. "Evet," dedi bir kadın sesi.

Stella kendini tanıttı ve ona Mario'yu en son ne zaman görmüş olduğunu sordu. "Aylardır

görmedim," dedi kadın. "Biraz tartıştık. Bundan sonra onu görmeyeceğim."

"Emin misin?" dedi Stella, elleri telefonda titriyordu. "Benim kastettiğim, geçen hafta çarşamba. Bana seninle birlikte olduğunu, geceyi

seninle geçirdiğini söyledi."

"Yalan söylüyor," dedi kadın. "İnan bana, Mario için yalan söylemek doğru söylemekten daha kolaydır. Gerçekten kardeşin mi?"

"Evet," dedi Stella.

"Ona biraz yardım etsen iyi olur o zaman," dedi.

"Kafayı yemiş. Adam toza alışmış. Bundan böyle onu görmek istemiyor olmamın nedeni bu. O bokla bir ilişkim olsun istemiyorum."

Stella başka bir şey söyleyemeden, kadın kapatmıştı.

"Bu ciddi," diye anlattı Brenda'ya. "Eğer Mario bu kadınla birlikte değil idiyse, neredeydi?" "Sanırım bize anlatması için beklememiz gerekecek," dedi Brenda, ayağa kalkarak. Stella'nın omuzlarının titrediğini görerek, yanına gitti ve ona sarıldı. "Hallolacak. Bunu kardeşinin yapmadığından eminim. Yalnızca uyuşturucuya bulaşmış, tatlım. En iyi ailelerde bile oluyor."

"Kardeşin var mı?" diye sordu Stella, bir kâğıt mendille gözlerini kurulayarak.

Brenda, "Hayır," dedi, divana Stella'nın yanına oturdu. "Annem ve babam ikinci bir çocuğu üniversiteye gönderemeyeceklerini düşünmüşler ve böylece ben tek çocuk olarak kalmışım. Ama uyuşturucu problemi olan epey kuzenim var, Stella. Dünya böyle. Herkes sorununu hızlı yoldan çözmek istiyor. Kimse gerçeklerle uğraşmak istemiyor artık."

Stella o kadar ümitsizdi ki uzun bir süre hareketsiz kaldı. Bren-da geceyi onunla birlikte geçirmek için ısrar etti ve sonunda Stella battaniye getirmek için harekete geçti. Mario'nun yatağındaki çarşafı değiştirmeyi ve müfettişin orada yatmasını teklif etti ama Brenda oradaki divana kıvrılıp uyuyacağını söyledi. Bu şekilde bir gözünün giriş kapısında olacağını söyledi. "Eğer Randall'ı Mario vurduysa," dedi Stella, yatak takımlarını uzatarak, "bunu beni korumak için yapmıştır." Brenda omuz kılıfını çıkardı, tabancasını çekti ve ikisini de sehpanın üzerine bıraktı. "Neden yaptığı önemli değil," dedi, rozetini çıkartıp diğerlerinin yanına atarak. "Kimse ona madalya verecek değil. Senin kendini zaten olduğundan daha kötü hissetmeni istemiyorum, ancak cinayet cinayettir." "Evet," dedi Stella, sallana sallana konuk odasına giderken. Bir saniye sonra döndü. "Kardeşıme ateş etme," diye uyardı Brenda'-yı. "Gece gizlice içeri girebilir. Dün gece burada olduğundan neredeyse eminim. Kül tablasında sigara izmaritleri buldum." Brenda uzandı ve tabancasını aldı, kurşunları kontrol etti ve sonra tekrar yerine bıraktı. "İzmaritleri sakladın mı?" "Hayır," dedi. "Bunu neden yapayım ki?" Dedektifin gözleri açıldı. "Belki de dün gece burada dolaşan kişi kardeşin değildi." Stella sırtından aşağı buz gibi ter aktığını hissetti. Brenda'nın tabancasına baktı, sonra odadan fırladı, müfettişin uykusunun hafif olduğunu

umuyordu.

Banyoda, giysilerini çıkardı ve antiseptik bir kremle baldırlarındaki yanıkları tedavi etti. İşi bitince, yüzüne düşen saçlarını geri çekti ve kulağının hemen yanındaki yara izine baktı. "Bana bundan daha fazla ne yapabilirler?" dedi, plastik bardağı alıp aynaya fırlatarak. Baldırlarındaki yanıkların acısı Stella'ya birilerinin onu yine yakabileceğini anlatıyordu. Bu düşünce içini korkuyla doldurdu. Bu gece birisi onun canını yakmıştı. Eteğini ateşe veren kişi acaba yarın, gelecek hafta, gelecek ay yeniden gelecek miydi? "Beni hemen öldür," dedi aynadaki görüntüsüne. "Ölmeyi yeğlerim."

Stella ertesi sabah kalkıp gazeteyi almaya gittiğinde, istediği bilgiyi bir ulağın Mario'nun kapısının eşiğine bırakmış olduğunu gördü.

Amcasının evine yaptığı ziyaretten sonra, Stella telefon etmiş ve Columbus Şövalyeleri Houston örgütünün isim listesini istemişti. Telefondaki kişiye belediye başkanlığı aracılığıyla bir yardım faaliyeti organize ettiğini ve konuk listesi için üyelerinin ad ve adres listesinin gerektiğini söylemişti.

Brenda Anderson saat altıda kalkıp duş yapmış, donut almak için dışarı çıkmış ve mutfaka bilgisayarını kurup Mario'nun telefon hattını modemine takmıştı. Bir gün önce olduğu gibi, Mario'nun mutfak tezgâhını çalışma merkezi gibi kullanıyorlardı. "Tamam," dedi Stella, üstünde hâlâ bornozu vardı, "ben giyinirken, bu listeyi tara ve bak bakalım Carl Winrters'ın adı listede var mı?" "Neden?" diye sordu Brenda, başını eğerek. Resimler ve kâğıtlar masanın her yanına dağılmıştı ve polis kanıt odasında gördükleri şeyin kanıt listesinde bulunup bulunmadığını anlamaya çalışıyordu.

Yangından beri geçen on altı yıl içinde hiçbir şeyin, özellikle de Stella'nın masum olduğunu ispatlayabilecek kanıtların kaybolmadığından emin olmak istiyordu. Stella, Brenda'nın kendisine meraklı gözlerle baktığını görerek, "Komplocular arasında bağlantı kurmaya çalışıyorum," dedi. "Lütfen, bu konuda beni neşelendir. Winters ve amcamın Emniyetten birbirlerini tanıdıklarını biliyorum. Aralarında

bundan daha sıkı bir bağ olmalı, Brenda. İçimde bir his var ve bu hissin izinden gitmek istiyorum. Düşündüğümüzden daha önemli olabilir." Stella duş alıp giyininceye kadar, Brenda bilgisayarda adamların bir listesini çıkarmış ve Stella'nın incelemesi için yazıcıdan bir çıktı almıştı. "Tamam," dedi. "Winters'ın adı listede geçmiyor, ama başka kıyaslamalar da yaptım. Columbus Şövalyelerinden Houston örgütüne kayıtlı kişilerin elli beşi eski polis. Üyelerin toplam sayısı ancak iki yüz olduğuna göre, bu oldukça yüksek bir oran. Listede bunların yarısının da etkinliklere aktif olarak katılmadığı belirtilmiş." Listeyi Stella'ya verdi. "Oldukça çok içtiklerini duymuştum ama Columbus Şövalyelerinin kötü amaçlı bir örgüt olduğunu asla düşünmedim. Sen bundan ne çıkarıyorsun, Stella?"

"Eski polisler mi dedin?" dedi hayretle, sesinde bir heyecan dalgası vardı. "Victor Pilgrim de eski bir polis. Bu bizim ortak paydamız. Başka ne bulabilirsin? Adamların hepsi Houston Emniyetinden mi emekli olmuş, yoksa bazıları yerel polis teşkilatlarından mı gelmişler?" "Bilgisayar hemen şimdi arıyor," dedi Brenda, ekrana bakarak. "Kahretsın," dedi yanıt gelince, "bu düşündüğümde daha güç olacak. Bu adamlar

ülkenin her yanından gelmişler, ancak haklısın, hepsi Houston Emniyetinin eski memurları." "Güzel," dedi Stella, başını elleri arasına alarak, "sanırım bu gerçekten bir anlam ifade etmiyor." "Belki ediyordur," dedi Brenda, bilgiyi doğrudan ekrandan okuyarak. "Bu adamların neredeyse hepsi, emekli olmadan önce meslek yaşamlarının son altı ayı ila bir yıldan daha uzun bir süresini aktif görevde bulunmadan geçirmişler. Meslek yaşamlarının son aylarını ya da son birkaç yılını böyle aktif görev almadan geçirmiş emekli polis memurlarına sağda solda tek tük rastlamak doğal belki ama insan bunların hepsini bir arada, bir grup halinde görünce biraz garipsiyor doğrusu." Stella'ya baktı ve gülüm- - sedi. "O zaman gerçekten bir şey bulduğumuzu mu düşünüyorsun?"

dedi Stella.

"Dur biraz," dedi Brenda, parmakları klavye üzerinde uçarken. "Hâlâ kontrol ediyorum." Enter tuşuna bastı ve bilgisayarın yanıtını bekledi. Bir saniye sonra, başını kaldırıp Stella'ya baktı. "Şuna bak," dedi, ekranı işaret ederek, "elli beş adamdan otuz biri Emniyetin personel dosyalarında engelli olarak kaydedilmiş. Bu da emeklilik haklarından tam olarak yararlandıkları anlamına gelir. Hepsinin görevdeyken yaralanmış olması gerekiyor. Bana kalırsa bu biraz garip, sen de öyle düşünmüyor

musun? Yani bir grup eski polisin aynı organizasyona üye olması biraz ilginç olmakla birlikte, öyle pek garip bir şey de sayılmaz. Ama bu polislerin hepsinin engelli oluşu bence işi biraz garipleştiriyor. Pilgrim'in de malulen emekli olduğunu dikkate alırsan, iş daha da garipleşiyor." "Bu adamların engelli olarak listelendiğinden emin misin?" dedi Stella, sonuç çıkarmakta

aceleci davranmamaya çalışarak. "Demek istediğim, kalp krizi veya spazm geçirenler de engellilerle aynı kategoride değerlendiriliyor olabilirler, değil mi? Yalnızca rahatsızlandıkları sırada Emniyette çalışıyor olmaları yeter." "Doğru," dedi Brenda, çenesini ovuşturarak. "Eğer bana biraz daha zaman verirsen, belki nasıl bir sakatlıkları olduğunu, bunun bir görev sırasında yaralanma sonucu oluşan bir sakatlık mı yoksa bir hastalık mı olduğunu öğrenebilirim. Bir konuda haklısın. Bu adamların çoğu genç olmaktan çok uzak, onun için bir hastalıktan dolayı çürüğe çıkmış olabilirler."

Sandalyesinde geriye yaslandı. "Bununla nereye ulaşmak istediğini neden bana söylemiyorsun, Stella? O zaman ne arayacağımı bilirdim."

Stella yazıcıdan çıkan kâğıdı incelerken onu dinlemiyor gibiydi. "Sanırım aklımda bir model oluşturmaya başlayabileceğim," dedi bir kaç saniye sonra. "Bunların hepsi bir zamanlar başka

polis teşkilatlarında çalışıyorlarmış, ama yine de hepsi Columbus Şövalyeleri örgütünün üyesiymiş. Örneğin, şu adam," dedi, listedeki bir adı göstererek, "Columbus Şövalyelerinin Dallas örgütü üyesiymiş ve Dallas'ta bir yerel polis teşkilatında görevliymiş. Sonra Houston Emniyetine girmiş ve altı ay içinde malulen emekli olmuş. Bu vakayı bir incele istersen," dedi Stella Brenda'ya, kâğıdı ona doğru iterek. "Dallas Yerel Polis Teşkilatının kayıtlarını incele ve bak bakalım bu adam hiç görev başında yaralanmış mı ve hatta daha sonra ret yanıtı almış olsa bile, malulen emekli olma talebinde bulunmuş mu. Eğer sonuç olumlu çıkarsa, bütün isimleri geriye doğru izle ve aynı sonuç doğrultusunda Houston Emniyetine nereden tayin edildiklerini kontrol et." Brenda, bir kaşını yukarı kaldırarak, "Bunun bir teşkilat işi

olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi. "Şimdi resim zihnimde canlanıyor. Seni bunu düşünmeye iten nedir?"

"Geçen gün kanıt memuru ile konuşurken," dedi Stella, "bizim burada çok kişi malulen emekli oluyor gibisinden bir şeyler söylemişti. Emeklilik fonunun neredeyse iflas ettiğinden bahsetmişti. Anımsıyor musun?" "Şöyle böyle," dedi Brenda. "Bak sana bu işin nasıl olabileceğini anlatayım," diye devam etti Stella. "Adamlar bağlı oldukları

teşkilatlara maluliyet dilekçesi veriyor, geri çevriliyorlar, belki de bazı bölgesel faaliyet veya toplantılarda Columbus Şövalyeleri aracılığı ile Clem amcayla tanışıyorlar. Problemlerinden bahsediyorlar, maluliyet taleplerinin geri çevrildiğinden şikâyet ediyorlar ve Clem amca onları Hous-ton'da işe aldırabileceğini söylüyor. Bordroya geçtikten sonra, bunların malulen emekli olma başvurularını takip etmeye başlıyor. Muhtemelen bu işin içinde ona tıbbi evrakların hazırlanmasında yardım eden bir doktor da var." "Bu hileli emeklilik işlemleri konusunda haklı olsan bile," dedi Brenda, "neden amcanın bu işe bulaşmış olduğunu düşünüyorsun?" Stella gülümsedi, parmak uçlarıyla masada tempo tutuyordu. "Bir polisin kazanamayacağı kadar çok parası var. Evini görmelisin, Brenda. Babam onun tüm parasını pizza ve kuru temizleyici dükkânından kazandığını düşünüyordu. Bu işler muhtemelen yalnızca birer paravandı, bu adamların emekliliklerini onaylatmak için kendisine ödedikleri nakit parayı aklamak için bulduğu bir yol yani."

Brenda heyecanlanıyordu. "Böyle bir şeyin değerinin ne olabileceğini biliyor musun? Bu adamların büyük çoğunluğu tam maaşlarına yakın para

alıyorlar. Görev başında yaralanır ve malulen emekli olursan, eline çalışırken aldığına çok yakın

miktarda para geçer. Hiçbir şey yapmadan ölünceye kadar maaş alırlar."

"İşte bu, anlamıyor musun?" dedi Stella. "Birtakım insanların, kaç yaşında emekli olduklarında bağlı olarak tüm yaşamları boyunca yaklaşık yüz binlerce dolar almasından bahsediyoruz. Öyleyse," diye ekledi, "bu adamlar engellilik ayrıcalığını yasadışı olarak aldıkları için amcama ödeme yapıyorlar. Hem engelli falan da olmadıkları için ek işler yapıyor ve gelirlerini ikiye katlıyor olmalılar. Sonuçta, bu şekilde, polis olarak kazandıklarından daha fazla para kazanıyorlar ve kimsenin dikkatini de çekmiyorlar. İşlerini yürütürken ön plana çıkmıyorlar ve el altından ödeme yapılmasını istiyorlar."

"Bunu bile yapmalarına gerek yok," dedi Brenda, masaya eğilerek. "Diyelim ki, silah çekmelerini ve polis olarak kalmalarını olanaksız kılacak şekilde dirseklerinden yaralandılar. Görevlerini yapamazlar, böylece teknik açıdan engelli hale gelmişlerdir. Ama muhasebeci, satış elemanı, herhangi başka bir iş sahibi olabilir ve yaşamlarının sonuna kadar yine de maluliyet maaşı alabilirler. Bordrolu olarak maaş alırlarsa, emeklilik maaşının bir bölümünü kaybederler ama yalnızca ufak bir yüzdesini." Konuşmasını kesince, Brenda'nın yüzü asıldı. "Bu harika bir iş, Stella," dedi, "ancak bunun yangınla

ilgisi ne? Ben burada Houston'daki polis yolsuzluğunu temizlemek için bulunmuyorum. Growman beni senin davan üzerinde çalışmam için görevlendirdi, bunun dışında başka bir şey için

değil."

"Belki yangınla ilgisi yok," dedi Stella, "ama Randall'ın ölümüyle bağlantılı olabilir. Eğer Victor Pilgrim Columbus Şövalyelerinin bir üyesi ise ve malulen emekli olmuşsa, olasılıkla o da amcamın bu küçük emeklilik dümeninden yararlananlardan biriydi. Onun için, amcam onun tanık olarak öne çıkmasını sağlamış olabilir. Biliyorsun, beyaz bir Hertz kiralık arabası içinde suç yerini terk eden bir kadın gördüğünü iddia ediyor." "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Brenda, ekranda yanıp sönen imlece bakarak. "Bütün bildiğimize göre, Pilgrim amcana borçlu olabilir. Belki tutarın hepsini denkleştiremedi ama amcan yine de işini yaptı. Tüm yaptığı zamanı gelen borcu anımsatmak oldu. Ama amcan senin beyaz bir kiralık araba kullandığını nereden biliyordu?" Stella ayağa kalktı, oturmayı sürdüremeyecek kadar gergindi. "Kolay," dedi. "Yüzlerce gözü ve kulağı var, anımsıyor musun? Tüm Houston Emniyeti emrinde." Gerçekten üstüne gidecek bir şey var mıydı, yoksa yalnızca değerli zamanlarını boşa mı harcıyorlardı?

Stella, Mario'nun küçük mutfağında bir ileri bir geri gidip geliyor, öğrendiklerini tekrar aklından geçiriyordu. Otuz bir adam. Hepsi Houston Emniyetinde kısa süre görev yaptıktan sonra malulen emekli olmuş, hepsi Columbus Şövalyeleri örgütü üyesi, hepsi başka polis teşkilatlarından gelen kişiler. Bunu düşündükçe enerjisi, her zaman bir davanın parçaları biraraya gelmeye başladığında olduğu gibi, daha da artıyordu. Bir soruşturmanın ilk başlarında, zanlılar ve olası senaryolar tıpkı bir radar ekranındaki noktaların yanıp sönmesi gibi gelirdi. Stella onlara bakar ve hiçbir şey görmezdi. Bir

hafta sonra onları inceler ve tümüyle farklı bir şey görürdü. Yanıp sönen noktalar birbirine yaklaştıkça, her zaman bir alamı çalardı. Stella sanki bir bildiri yayınlayacakmış gibi, "Komplo," dedi. "Tamam," dedi Brenda. "Bir şeyler olduğu konusunda sana katılıyorum. Ama amcan temiz olmasa bile, bu onun bu cinayetlerle bir ilişkisi olduğunu göstermez."

Ancak, Stella için yap-boz yerine oturuyor gibiydi. Oturdu. Kalan parçaları arıyordu. "Babam açık sözlü bir adamdı, Brenda. Yangından hemen kısa bir süre önce amcamın bir düzenbaz olduğuna karar vermişti. Belki amcamın dolaplarını öğrenmiş ve onu ele vermekle tehdit etmişti."

"Kendi kardeşini mi?" dedi Brenda. "Gerçekten bunu yapacağına inanıyor musun?" "Belki," dedi. "Amcamı korkunç derecede kıskanırdı. Babam hayatını zar zor kazanırken Clem'in her şeyi vardı." Sesi yumuşadı. "Evimiz pek matah bir ev değildi. Babam onu inşaatlardan aldığı hurda kerestelerle inşa etmişti. Duvarlar kâğıt kadar inceydi. Tuğla kullandığını sanmıyorum, çünkü çok pahalıydı. Sanırım duvarlar takviyeli kontrplaktan yapılmıştı, ve hiç yalıtım yapılmamıştı. Kış boyunca ölesiye üşür, yaz aylarında ise sıcaktan pişerdik." "Baban inşaat müfettişi olarak iyi kazanmıyor muydu?" diye sordu Brenda. "Anlattığına bakılırsa, çok fakirmişsiniz."

"Müşkül durumdaydı," dedi Stella. "Kendi inşaat şirketini kurarak amcamı taklit etmek istedi, ancak tüm yaptığı devasa borçlara batmak oldu. Şirketi hiçbir zaman ayağa kaldıramadı. Gerekli iş yeteneklerine sahip olduğunu sanmıyorum." "Eğer eviniz böylesine berbat inşa edilmişse," dedi Brenda, "böylesine hızlı yanmış olması hiç de garip değil." Konuşmasını kesti ve Stella'nın nedenlerini kontrol etmeye çalışarak, yeniden düşündü. "Diyelim

ki baban amcanı ele vermekle tehdit etti ve amcan da onu durdurmaya çalıştı, kendini korumak için bir ailenin tümünü öldürme arzusu duyabilir mi sence? Tarif ettiğin insanın

böyle bir şey yapması için korkunç derecede gaddar olması gerekir, özellikle de kendi akrabalarına karşı. Yengesinin yanı sıra, yeğenlerinin de evde olduklarını fark etmemiş olabilir mi? Tehdidi yapan kişiyi öldürmek başka bir şey," diye ekledi, "ancak masum bir kadın ve iki çocuğunun hayatlarını tehlikeye atmak için -tam bir orospu çocuğu olmak gerekir." "Bunu yapması için birini tutmuş olabilir," dedi Stella. Kendine kahve koymak için kalktı ve Brenda'nın fincanını da doldurdu. "Belki amcam bunu kendi yerine yapması için polis dostlarından biriyle anlaştı. Muhtemelen kimseyi öldürmeye niyeti yoktu, yalnızca geri adım atması için babamı korkutmak istiyordu. Sonra bir şey yanlış gitti ve yangın kontrolden çıktı." "Tıpkı birinin dün gece seni korkutmaya çalıştığı gibi mi?" dedi Brenda, yüzünde gergin bir ifade vardı. Ayağa kalktı ve diğer odaya geçti, kısa bir süre sonra döndü. Elinde bir şey taşıyordu, ancak yerine oturdu, nesneyi kucağında gizliyordu.

"O ne?" dedi Stella.

"Hiç tabancayla ateş ettin mi?" diye sordu Brenda. "Asla," dedi Stella, şaşırarak. "Tabancalardan nefret ederim. Ayrıca, Brenda, asla bir insana tabancayla ateş etmeyi başara-mam." "Mahkemeyi Randall'm bandının bir kopyasını vermeye ikna eder etmez," dedi müfettiş, "Dallas'a

geri dönmek zorundayım. Gerek duyduğumuz programı bizim için canlandırmayı isteyen bir laboratuvar buldum, ancak onlarla birlikte çalışmam ve bunu doğru yapmaları için onlara yardım etmem gerekiyor. Eğer burada, Houston'da kalacaksan, kendini koruman gerekecek." Brenda, 9 mm'lik Luger'i masaya koyarken tabanca tok bir ses çıkardı. "Bu benim kişisel koleksiyonumdan. Bunu taşımanı istiyorum." Tabancayı aldı ve şarjörü çıkarttı. "Kullanması oldukça kolaydır," dedi, şarjörü yeniden yerine taktı ve tabancayı Stella'nın önüne bıraktı. "Tüm yapacağın doğrultmak ve ateş etmek. Sana başka bir şarjör daha vereceğim, belki gerekir diye. Her şarjörde on beş kurşun var."

Stella başını iki yana salladı. "İstemiyorum," dedi. "Bu şeyi asla birine doğrultup tetiğe basarnam. Bunun düşüncesi bile beni hasta ediyor." Brenda öfkelenerek sesini yükseltti, "Eğer birisi seni tekrar yakmaya çalışırsa, tetiği çekemeyeceğini mi sanıyorsun? Yanmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorsun. Böyle bir acıya yeniden katlanabilir misin? Stella, bir dahaki sefere seni kesinlikle yaşatmazlar." "Daha önce başımdan geçenleri yine yaşamaktansa ölürüm daha iyi," dedi Stella, yüzünün sağ yanına dokunarak.

Brenda, "Tabancayı al, Stella. Eğer şüphelendiğin şey doğruysa ve amcan bir maluliyet dolabı çeviriyorsa, karşına çıkacak insanlar kesinlikle silahlı olacaktır. Hepsi eski polis. Bunu düşün," dedi. Kutudan bir donut aldı ve ısırdı. Sonra tekrar peçetenin üzerine bıraktı. "Baban ve amcan Sicilya'lı, doğru mu? Amcanın bu küçük planı çete işini andırıyor. Belki amcanın

Sicilya'lı Mafya ailelerinden biriyle bağlantısı vardı ve baban bunu fark etmemiştir."

"Bu çok anlamsız." dedi Stella. "Buraya geldiklerinde ikisi de çocuktuk." "Ya büyükbaban?" diye sordu. "Eğer Sicilya'da suç örgütlerine katılmışsa, amcan daha genç bir adamken bu işlere bulaşmış olabilir. Kendini kandırma, Stella. Bu insanlar erken yaşta başlarlar. Kardeşlerin büyüğü hangisiydi?" "Babam," dedi Stella. "Sanırım amcamın başarısını böylesine kıskanma nedeni de buydu." "Pekâlâ," diye devam etti, "amcan gibi babanın da bu dalavereye karışmış olabileceği, ikisinin de suç örgütleriyle bağlantısı olabileceği olasılığını hiç düşündün mü? İnşaat müfettişlerine ne kadar çok insanın rüşvet verdiğini biliyor musun?" Durdu ve içini çekti. "Bir inşaat müfettişi ve bir polis yüzbaşı. Kahretsin, Stella, bu görevlerin mafya için ne kadar değerli olabileceğini göremiyor musun?"

"Babam akıllı biri değildi," dedi Stella, bu fikri mantıksız bularak. "Suçtan olabildiğince uzak duran bir insandı. Basit, çalışkan, yalnızca ailesini geçindirmeye, bizleri iyi yaşatmaya çalışan bir adamdı. Eğer bir gangster olsaydı, bir barakadan daha iyi bir yerde yaşaması gerekmez miydi?" Güldü. "Çok fazla film izliyorsun, Brenda." "Söz konusu olan senin hayatın," diye omuzlarını silkti Brenda. "Ama eğer Houston'da kalacaksan, kendini korumanın bir yolunu bulman iyi olur. Hayatının tehlikede olduğundan kesinlikle eminim. Dün geceki yalnızca bir uyarıydı, ufak bir uyandırma alarmı. Birisi sana eğer bu işi kurcalamayı bırakmazsan seni neyin beklediğini anlatmak istiyor."

"Tabancayı istemiyorum," dedi Stella, masanın üzerinde iterek. "Eğer bu pislikten kurtulabilirsem, politik platformumu bu iş üzerine kurmak istiyorum. Hem belimde tabancayla gezip hem de silah kullanımına sınırlama getirme savunucusu olduğumu iddia etmem biraz güç olur." "Teksas'ta silah kullanımına sınırlama getirme söylemiyle asla seçilemezsin," dedi müfettiş. "Muhtemelen zaten seçilemeyeceğim," diye yanıtladı Stella, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi okunuyordu. Ellerini kaldırıp pes edecek biri değildi, ancak bu konuda, rüyalarının gerçekleşmekten çok uzak olduğunun bilincindeydi. Tamamen temize çıkmış olsa bile, her zaman için "şu Stella Cataloni, cinayetle yargılanan savcı" olarak kalacaktı. "Eğer tabancayı almayacaksan," diye devam etti Brenda, "o zaman en iyisi Houston'dan uzaklaş. Bu şehirde kalırsan, seni ördek gibi avlarlar." "Ben de Dallas'a dönerim o zaman," dedi Stella. Tabancayı masada bırakarak, eşyalarını toplamaya gitti.

O gün öğleden sonra saat birde, Stella kanıt sorgulaması için Yargıç Maddox'un duruşmasına çıktı. Brenda kanıt odasında buldukları erimiş metal parçalarının yanı sıra, Randall bandının bir kopyasının da kendilerine verilmesi için mahkemeyi ikna etmesi konusunda ısrar etmişti. Stella isteğini dile getirince, Holly Oppenheimer, "Sayın Yargıç, Randall bandı ile bir problemim yok," diye karşılık verdi, "ancak birkaç metal parçasına neden gerek görüyorlar? Konuştuğumuz gibi bu parçalara test uyguluyoruz. Daha bu sabah onları suç laboratuvarına gönderdim. Ne yapmam gerekiyor? Testlerden vazgeçip istedikleri neyse kendilerine mi vereyim?"

Stella, "İddia makamı bu örnekleri on altı yıldır elinde bulunduruyordu," diye karşılık verdi, "ve hâlâ bunları teşhis etmeyi başaramamışlar. Yasa savunmaya bağımsız test yaptırma hakkını

vermektedir. Eğer bu örnekleri hemen alamazsak, testleri gelecek haftaki ön duruşmadan önce sonuçlandırmayı başaramayız." Yargıç Maddox, sonunda kararını bildirmeden önce otuz dakika boyunca ileri geri tartıştılar. "Sanırım Bayan Cataloni maksadını açıkladı," dedi. "Kanıtlar kamu kontrolü altında bulunuyordu ve eğer istenseydi şimdiye dek bu test çoktan uygulanmış olurdu. Bu nedenle söz konusu kanıt bu perşembe günü, bir dahaki perşembe günü iade edilmek üzere, Bayan Cataloni'nin tayin edeceği bir laboratuara gönderilecektir. Randall bandına gelince, bir kopyanın bu gün temin edilebileceğini tahmin ederim. Doğru mu, Bayan Oppenheimer?"

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Holly, kendini sertçe koltuğuna bırakarak.

Brenda Anderson duruşma salonunun arka kapısından sessizce içeri girdi ve savunma masasına yöneldi. Stella'nın yanına oturdu ve eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Tam çekiç inmek üzereydi ki Stella ayağa fırladı. "Sayın Yargıç," dedi, "tam şu anda elime geçen bir bilgiye göre, metal parçalarından biri yok olmuş. Kanıt listesinde kayıtlı, ancak artık kanıt odasında fiziksel olarak bulunmuyor." Holly'yi işaret etti. "Bayan Oppenheimer uygulayabileceğimiz herhangi bir testi kasten sabote etmeye çalışıyor.

Eğer kayıp kanıt yarına kadar bulunamazsa," dedi, "mahkemeden ön duruşmayı daha sonraki bir tarihe ertelemesini istemek zorunda kalacağım.

İyi bir savunma hazırlayabilmek için kanıtı inceleyebilmek zorundayız."

Yargıç Maddox, Holly'ye, "Bu meseleden haberiniz var mıydı?" diye sordu, yüzünde öfke işaretleri belirmişti.

"Bu on altı yıllık bir dava, Sayın Yargıç," dedi Holly. "Savunma büyük miktarda kanıt böylesine uzun bir süre kontrol altında tutmanın ne kadar güç olduğunu çok iyi bilir. Bunu ek zaman kazanmak ve mahkeme sürecini geciktirmek için bir hile olarak kullanıyorlar." Stella'ya baktı ve dişlerini gösterdi. "İddia makamının bir üyesinin kasten kanıtla oynadığı suçlamasını reddediyoruz. Bayan Cataloni elinde kanıt olmadan böyle suçlamalarda bulunamaz." "Sakin olun, Bayan Oppenheimer," dedi Yargıç Maddox. "Neden bu işi şöyle halletmiyoruz?" Dosyaya bazı notlar yazdı ve sonra kararını açıkladı. "Kayıp kanıtın yerini belirlemek için polis kanıt odasının tam ve etraflıca aranması tarafımca emredilmiştir. Bu arama derhal uygulamaya sokulacak ve sonuçlar yarın sabah saat dokuzuna kadar bu mahkemeye arz edilecektir. Eğer kanıt bulunamazsa, savunmanın erteleme isteğini o zaman dikkate alacağım."

"Bu emre uymamız olanaksız," diye bağırdı Holly. "Kanıt odasında bulunan tüm kalemleri aramak haftalar alabilir. İşaret ettikleri örnek bir tırnaktan biraz daha büyük bir şey." Sesini alçaktı ve devam etti, "Sayın Yargıç, ne kadar test uygulamayı planlarsa planlasınlar olumlu bir teşhise ulaşmanın olanağı yok. Metal parçaları daha önceki bir tarihte zaten test edilmiş ve alüminyum alaşımı oldukları teşhis edilmiştir. Evin içindeki yoğun ısıya bağlı olarak, metal erimiş ve tanınmaz hale gelmiş. Bu metalin nasıl bir eşyanın parçası olduğunu söylemek olanaksız, bu nedenle, savunmanın isteği geçersizdir."

"Ama büronuz şu anda bu maddeyi test ediyor," dedi Yargıç Maddox.

"Söylediğiniz bu değil miydi; Ms. Oppenheimer?"

"Şey, evet, Sayın Yargıç," dedi Holly istemeyerek, sözleriyle kendini köşeye sıkıştırdığını fark etmişti, "ancak bunlar yalnızca formalite icabı yapılan testler. Dünyayı yerinden oynatacak herhangi bir keşif beklemiyoruz. Bu alüminyum nesne muhtemelen - bir tencere veya çaydanlık gibi zararsız bir şeyin parçası olmalı, yoksa kesinlikle Bayan Cataloni'nin suçsuzluğunu ispatlamak için gereksinim duyduğu gibi bir kanıt değil." "Kararım geçerlidir," dedi Yargıç Maddox sertçe. "Mahkeme yarın sabah saat dokuza kadar ertelenmiştir."

Mahkemeden çıkar çıkmaz, Stella ve Brenda Anderson Bölge Savcılığından Randall'ın banda alınmış ifadesinin bir kopyasını aldılar, sonra dinlemek için hızla Mario'nun dairesine gittiler. Bant sona erdikten sonra, Stella kulaklarına inanamayarak başını iki yana salladı. "Eğer Randall bunu daha on altı yıl önce söylemiş olsaydı," dedi, "bugün belki de hâlâ hayatta olacaktı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Brenda. "Yangından sonra Carl Winters onunla ilk temas kurduğunda, ön bahçede babamın tanımadığı biriyle tartıştığını söylememişti. Anlamıyor musun, Brenda?" dedi. "Bu kişinin amcam olması gerekiyor. Randall babamın adama düzenbaz dediğini bile duymuş ve babam tam ölmeden önce amcama düzenbaz demeye başlamıştı. Bu, bu sabah konuştuğumuz her şeyi doğruluyor." Brenda, "Olabilir," dedi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bu aynı zamanda sana söylemeye çalıştığım şeyi de doğruluyor. Tehlikedesin, Stella. Gün boyu ülkedeki değişik polis teşkilatlarına telefon edip faks çekerek, bu adamların neden Houston'a gelmeye karar verdikleri ve hiç malulen emeklilik talebinde bulunup bulunmadıkları gibi özel sorular sorarak, amcanın işlerini araştırdım. Birinin iki kere iki dört eder deyip amcanı uyarması

ne kadar zaman alır sanıyorsun? Polis memurları birbirlerine çok bağlıdır. Eğer şimdiye kadar öğrenmediyse, garanti ederim yarın veya öbür gün öğrenecektir."

"Bak, Randall'ı o öldürdü," dedi Stella.

"Emniyetteki tanıdıkları aracılığıyla ifadesini ele geçirmiş olmalı. Sonra Randall'ın babamın bahçede biriyle tartıştığını görmüş olduğunu söylediğini duyunca benim olayı anlayacağımdan korkmuş olmalı. Böylece, buna bir son vereceğini düşünerek, Randall'ı vurdu. Eyaletin artık bundan böyle bir tanığı ve davayı yeniden açmak için de bir nedeni olmayacaktı. Pis, küçük sırları sonsuza dek gömülü kalacaktı."

"O zaman neden Victor Pilgrim ortaya çıktı?" diye Brenda karşılık verdi.

"Eyalete başka bir tanık verdiği anda, Randall'ı öldürerek tamamladığı işi sildi attı."

"Nereden bileyim?" diye kestirip attı Stella, gergin ve huzursuzdu. "Belki de bunu sırf benim Randall'ın ölümünden dolayı mahkûm olmamı garantilemek için yaptı. Hep babamı benim öldürdüğüme inandı." "Bu işin içinde başka şeyler de olduğunu sanıyorum," dedi Brenda. "Şu yangın gecesini bir anımsayabilsen, eminim önemli şeyler çıkarırız. Belki katili gördün ve o nedenle bu bilgiyi bilinç altına ittin."

Stella'nın başı dönüyordu. Bu olabilir miydi? Yangın gecesini düşünmeye çalıştığında, sanki bir duvar iniyor ve onu aşacak hiçbir yol yok gibi geliyordu. "Bunu tartışmanın hiçbir yararı yok," dedi. "Anımsayamıyorum. Yıllardır uğraştım ama yapamadım."

Brenda, "Bir fikrim var. Biraz radikal ama belki işe yarayabilir. Seni yangın gecesine döndürmemiz ve belleğini canlandırmamız gerek ve bunun için de doğrudan bilinç altına inmek zorundayız. Hepsi orada, Stella. Tüm yapacağımız buna ulaşmanın bir yolunu bulmak," dedi.

"Bir zamanlar bir psikiyatrist beni hipnotize etmişti ama hiçbir yararı olmadı. Tüm anımsadığım sana söylemiş olduğum şu klik sesi ve babamın bir şeyi havaya kaldırdığı sıradaki yüz ifadesi." "Hafızanı harekete geçirecek bir şeye gereksinimin var," diye devam etti müfettiş. "Eğer seni yeniden o evin içine koyabilsem, yangını tam olarak yeniden yaratabilsem, belki her şey yeniden aklına gelebilir."

"Tamam da, bunu yapamazsın." "Evet, yapabilirim," dedi Brenda. "Bugün evin planlarını aldım. Çoktan Dallas'taki Oracle Laboratuvarlarına faksladım. Şüpheli ölüm raporları, kundakçılık müfettişlerinin bulguları, polis raporları ve toplanan kanıtların fotoğrafları, kayıp metal parçaları dışında her şey elimde.

Cesetlerin nerede bulunduğunu biliyorum. Senden tüm istediğim, Stella, mobilyaları ve nerede durduklarını tarif etmen, anne ve babanın bazı resimlerini bulman."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. "Tamam," dedi Brenda, "adli tıp animasyonu kullanarak suçu canlandırmayı planlıyoruz. Jüri üyeleri o gece olanları kısmen görecekler, ancak kendilerini geçekten oradaymış gibi hissetmeyecekler. Sadece, bir bilgisayar programının marifeti olan çizgi filme benzer bir şey seyredecekler. Biraz daha gayret edip, daha doğru araç gereç kullanarak bunu başka bir aşamaya götürebiliriz." Elini bir yanağında

gezdirerek, umarım tutamayacağım bir söz vermiyorum, diye düşündü. Böylesine karmaşık bir şey yapmak normal şartlar altında aylar sürerdi. Aylarca zamanları yoktu, ancak yine de doğru insanlar bulunursa bunun yapılabileceğine inanıyordu. "Seni laboratuarda o geceyi hemen hemen aynen yansıtan sanal bir gerçeklik ortamına sokabilirim. Bu deney son derece travmatik sonuçlar doğurabilir, Stella. Bunu kaldırabilir misin?" "Bunun tümü bilgisayar ortamında yapılacak, öyle mi?" dedi Stella, Brenda'nın işi neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyordu. "Demek istediğim, eğer beni yakmayacaksan, bu nasıl böylesine travmatik sonuçlara yol açacak bir şey olabilir, anlayamıyorum." "Güzel," dedi, "hadi işe koyulalım şimdi." Çantasından sarı bir bloknot çıkarttı ve masaya koydu. "Bana yangın gecesi hakkında ', anımsadığın her şeyi anlatmakla başla. Ah, bize o fotoğraflar da gerekli tabii." "Bende fotoğraf falan yok," dedi Stella. "Sana her şeyin yangında yok olduğunu söyledim." "O zaman ne yapabileceğime bakacağım," dedi Brenda. "Bugün işin bu yanıyla uğraşmaya başlayacağım. Yarın soruşturma biter bitmez, Dallas'a uçacağız ve bütün hazırlıkları yapacağız."

Ev Houston'un Bellair semtindeydi. Kırmızı tuğla ile inşa edilmişti ve bahçede büyük karaağaçlar ve sedir ağaçları vardı. O gün akşam saat

dokuzda, evin önü karanlıktı ve görünüşe bakılırsa evde kimse yoktu. Sadece evin arka cephesine açılan büyük yatak odasının ışığı yanıyordu. Holly banyodan çıktı, ıslak saçlarını havlu ile sarmış, saydam, dantelli bir gecelik giymişti. Yataktaki adama çıkıştı, "Sana gitmeni söyledim. Eski kocam her an Tiffany'yi geri getirebilir. Evin önünde arabayı görmesini istemiyorum. Kızım evdeyken erkekleri eğlendirmemden hoşlanmaz." Adam yüzükoyun yatakta yatıyordu. Teni terden parlıyordu, sırtı ve kolları kastan ibaretti.

"Sağır mısın?" diye bağırdı Holly. "Duştan çıkıncaya kadar gitmiş olacağına söz vermiştin. Neden hâlâ buradasın?"

Adam homurdandı, sırtüstü dönerek tavana baktı. "Konuşmamız gerek," dedi gergince. "İsteddiğini yapamam, Holly. Kardeşime karşı ifade vermeme olanak yok."

Holly'nin yüzü sertleşti. "Ne diyorsam aynen yapacaksın," dedi. "Eğer yapmazsan, bundan sonra ancak Huntsville'deki hücre arkadaşını becerirsin." Başını geriye attı ve Mario'nun irkilmesine neden olan sinsî, sinir bozucu bir sesle güldü. "Fikrini değış-tirsen iyi edersin," dedi. "Yoksa işin ucunda orada becerilmek de var, tatlım."

"Tanrım," dedi, ters dönüp yüzünü yastığa gömerek, "senin gibi bir orospuyla nasıl oldu da ilişkiye girdim?"

Holly yatağı gitti ve kalçalarını öptü. "Bir orospu, ha?" dedi. "O kıllı suçlular senin bu küçük sıkı kışına bir göz attıktan sonra bana belki artık pek de öyle orospu gözüyle bakmazsın. Balonun yıldızı olacaksın, Mario." "İğrençsin,"

dedi, ayağa fırlayıp sandalyeden pantolonunu alarak. Giydi ve fermuarı çekti. "Gözün, Stella sayesinde kendine büyük bir isim yapmaktan, kahrolası kariyerinden başka bir şeyi görmüyor."

Holly yüzüne eğildi. "Ya senin, Mario?" dedi, göğüs kıllarını avcuyla yakalayıp çekerek. "Senin umurunda olan nedir? Az biraz kokain ve köpekler cennetindesin. Hapiste cennete nasıl gideceksin?" Mario onu iterek uzaklaştırdı. "Yargıç karşısında şansımı deneyeceğim," diye mırıldandı, göğsü inip kalkıyordu. Sonra odaya baktı. "Kötü bir sicilim yok. Bu benim ilk mahkûmiyetim olacak. Geçen sefer tutuklandığımda daha çocuktum, onun için beni muhtemelen yalnızca gözaltına alırlar." "Hey," dedi, "eğer zar atmak istiyorsan, hiç durma. Ancak, Teksas'ta uyuşturucu tacirlerinden hoşlanmazlar," diye ekledi. "Hapse gireceğini garanti edebilirim. Ayrıca," dedi, "hapis cezası alman için bastıracağım. Kafama koyduğum zaman hep istediğimi elde etmişimdir. Seni elde ettim, değil mi?" Mario gömleğini kaptı ve kollarını geçirdi, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Sonunda giyinip fırtına gibi odadan çıktı, evi geçti ve Corvette'ine atlayarak gazladı.

ON BİR

Sarah Cataloni kapıyı yalnızca bir santim kadar aralayıp, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Brenda Anderson rozetini gösterdi. Kadının "Dallas" sözcüğünü fark etmemesini umarak, "Bölge Savcılığı," dedi. "Yardımanız gerekiyor. İçeri girmemin bir sakıncası var mı?" "Kocam şu anda burada değil," dedi kadın, gövdesini kapının arkasında saklayarak. Soluk kahverengi saçlı, oldukça kırıışık yüzlü, ufak tefek bir kadındı, kapının önündeki ziyaretçiyi kuşku gözlerle süzüyordu.

"O zaman, belki siz bize yardımcı olabilirsiniz," dedi Brenda. Stella'nın yengesinin kuşkusunu gidermek zorundaydı. "Aradığımız şey Stella Cataloni'nin anne babasının bazı fotoğrafları. Duruşma için gerekiyor." "Neden resim gerekiyor?" diye sordu Sarah. "O zavallı insanlar öldü." "Ah," dedi, "onları jüriye göstermek için istiyoruz ki nasıl birileri olduklarını anlasınlar. Bilirsiniz," diye devam etti, "bu şe

kilde kurbanlar onların gözüne daha gerçek görünür. Bu özellikle böylesine eski bir dava için daha da önemli."

"Bende hiç resim yok," dedi Sarah, kapıyı kapamaya çalışarak. Ancak Brenda buna izin vermedi. Ayağını eşiğe koydu. "Clem hepsini fırlatıp attı. Onu çok üzüyorlardı."

Suçluluk duygusu, diye düşündü Brenda. Adam kendini öylesine suçlu hissediyor olmalıydı ki kardeşinin yüzüne bakmaya dayanamıyordu.

"Aradığım resimleri bana temin edebilecek başka bir akraba tanıyor musunuz?" "Maria'da resimler var," dedi. "San Francisco'da yaşıyor. Kocamın büyük kuzenidir. Adresini vermemi ister misiniz?"

"Evet, lütfen," dedi Brenda. "Telefon numarasını

da."

Sarah Cataloni evin içinde kayboldu ve birkaç dakika sonra döndü.

"Stella'nın suçlu olduğunu sanmıyorum," dedi. "Onun nerede olduğunu biliyor musunuz? Clem onun kefalet ödediğini söyledi." "Elbette," dedi Brenda. "Aynı ifadesiz tavrı sürdürmeye çalıştı, ancak heyecanını bastırmak zordu. İlk esaslı tanıklarını bulmuşlardı ve Brenda onu tam düşman kampının orta yerinden bulup çıkartmıştı. Tanık kürsüsünde, Sarah Cataloni'nin ağzından çıkacak her kelime altın değerinde olacaktı. "Benden Stella'ya söylememi istediğiniz herhangi bir şey var mı?" Sarah derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Öyle korkunçtu ki... Kocam iyi bir adamdır, ancak birçok ailede olduğu gibi onların da aralarında problemler vardı. Clem ve kardeşi öldüğü zaman dargındılar. Aralarında oldukça büyük bir düşmanlık vardı."

"Anlıyorum," dedi Brenda yavaşça. "Ama bu, yüzbaşı Cataloni'nin neden yeğeninizin kendi anne babasını öldürdüğüne inandığını açıklamıyor. Eğer bir şey biliyorsanız... " Sarah yüzündeki birkaç ince saç telini itti. Brenda'nın gözlerinin içine bakarak, "Genç insanların yaptıklarına pişman oldukları bazı şeyler vardır," dedi. "Biraz yaşlanınca, belki sen de anlarsın. İnsanın yapmadığı veya söylemediği bir şey için kendini suçlaması veya perişan etmesi, hayal edilebilecek en berbat şeydir." Brenda başıyla onayladı ama söyleyebileceği herhangi bir şeyin Sarah'ı devam etmekten alıkoyacağı korkusuyla sesini çıkartmadı. "Evet, söylemeye çalıştığım," diye devam etti Sarah, "insanın açıkça kendini bu yükten kurtaracak bir yol bulması gerektiği. Kocam kardeşiyle ilgili hatalarını düzeltmedi, onun için suçunu

başkasına aktardı. Tom Randall yangını çıkartmaktan Stella'nın sorumlu olduğunu söyleyince, Clem ona inandı." Durakladı, eli bir kuş gibi gelip kapının kenarına kondu. "Buna inandı, anlıyor musun, çünkü inanmak istedi." Keşke yanımda bir kayıt cihazı getirmiş olsaydım, diye düşündü Brenda, mahkemeye gidince Stella'nın yengesinin ifadelerini inkâr edebileceğini biliyordu. Onu derhal mahkemeye davet etmek ve yemin ettirmek zorunda olduklarına karar verdi.

Brenda Sarah'ın kapıyı kapattığını görerek, "Bir dakika lütfen," dedi, "benden Stella'ya bir mesaj iletmemi istememiş miydiniz?" Sarah birkaç saniye derin düşüncelere daldı. Brenda'ya göre, sanki şu anda söylemek istediği şeyi söylemek için uzun yıllar beklemiş gibiydi. "Stella'ya olayların böyle sonuçlanmasından üzüntü duyduğumu ve onun aklımda olduğunu söyle," dedi. "Yangından sonra, Stella ve Mario'yu bizimle birlikte kalmaları için yanıma almak istedim ama Stella'nın yaralan çok ciddiydi ve elbette, Clem bunu duymak bile istemeyecekti. Yine de birkaç günlüğüne Mario'yu aldık. O zavallı oğlan..." gözleri buğulanmıştı. Durdu ve kendini toparladı, gözlerini parmaklarıyla sildi. "Şimdi bunu tartışmanın hiçbir yararı yok. O zamanlar, evlat edindiğimiz bir çocuğumuz vardı, çok sorunlu bir çocuktü. Yürümedi."

Tam Anderson'a adresin ve telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı veriyordu ki, arkasında yüzü asık bir adam belirdi ve kâğıdı parmaklarının arasından çekip aldı. Brenda numarayı birkaç kez aklından tekrar ederek hafızasına kazımaya çalıştı.

"Sen kimsin?" dedi Clem Cataloni. "Bu şekilde

karımı rahatsız ederek evimde ne arıyorsun?" "Tam gidiyordum," dedi Brenda, başını çevirip merdivenlerden aşağı inerken.

"Buraya gel," diye bağırdı. "Kimliğini görmek istiyorum. Sen Houston savcılığından değilsin. Seni Stella gönderdi, değil mi? Sen şu lanet olası Dallas'lı dedektifsin. Ne biçim bir hile..." Brenda omzunun üzerinden geriye baktı ama durmadı. Cata-loni şimdi terasmdaydı ve gömleğinin altında tabanca olduğunu bildiği bir şişkinlik gördü. Kiralık arabasının motorunu çalıştırıp, asfalt üzerinde lastiklerinin izini bırakarak, gazladı. Clementine Catalaoni belki bir gangster değildi ama artık Brenda onu bir katil olarak sınıflandırmakta güçlük çekmiyordu.

Stella ile bir hamburger restoranında hızlı bir akşam yemeği yedikten ve kendisine Sarah Cataloni'den öğrendiklerini aktardıktan sonra Brenda, Stella'nın yangın hakkında kendisine verdiği tüm ayrıntıları sınıflandırmaya devam etmek ve Stella'nın San Francisco'daki akrabası ile temas kurup gerekli fotoğrafları temin edip edemeyeceğini görmek için otele yollandı. Onlarla veya onlar olmadan yola devam edebilirlerdi, ancak bilgisayar programıyla yaratacakları canlandırmanın gerçekçi olmasını istiyordu. Fotoğrafların yardımı olacaktı. Stella Mario'nun dairesine döndü. Kapıdan içeri adım atar atmaz Sam'ı aradı. Son gelişmeleri ona aktarınca Sam, "Ne feci," dedi. "Yani amcanın

polis yüzbaşı iken suç işlemekte olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bu yalnızca emeklilik dümeninin de ötesinde," dedi Stella. "Onun babamın kendisini ele vermesini önlemek için yangını çıkartmış olabileceğinden

şüpheleniyoruz. Sonra davayı yeniden açmamaları için Randall'ı vurdu." "Sırada sen olabilirsin, Stella," dedi, sesinde korku vardı. "Ne zaman dönüyorsun? Burada böyle oturup senin için endişelenmek istemiyorum. Bu beni deli ediyor."

"Beni merak etme," dedi Stella. "Brenda hep yanımda. Ayrıca, yarın öğleden sonra uçakla dönmeye karar verdim." "Seni özledim, Stella," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de seni özledim."

Stella telefonu kapattı ve giysilerini almak için konuk odasına gitti. Aniden durdu ve taş gibi hareketsiz kaldı. Dairede biri vardı. Salon tarafından gelen ayak sesleri duyuyordu. Panik içinde, mutfağı geçip çamaşırlığa koştu, kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi. Sonra eteğinin alev almasını anımsadı ve içerideki kişinin evi ateşe verebileceğini fark etti. Bu küçük odada kapana kısılacğından korkarak, kapıyı araladı ve dışarı bir göz attı.

Koridordan Mario geliyordu. "Korkudan ödümü patlattın," diye bağırdı.

"Neden içeri girdiğinde bir

şey söylemedin? Bir daha böyle sinsice üzerime gelme."

"Burası benim evim, anımsadın mı?" dedi. Koridordan aşağı yürümeye devam etti ve sonra, ona bakmak için arkasına dönerek durdu. "Neden korktun, sahi? Benden korkmadın, umarım." "Hayır," dedi Stella, kalbi hâlâ çarpıyordu. Banyoya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı. Mario kapıya kadar onu izledi, Stella aynada onu gördü. "Geçen gün söylediklerim için özür dilerim. Yani, seni Randall'ı vurmakla filan suçlamak gibi. Sanırım bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum, Mario," dedi. "Yalnızca Randall'ın ölümü değil, aynı zamanda yangının da." "Kim?" diye sordu.

"Clem Amca," dedi. "Bütün gün Brenda Anderson ile birlikte çalıştım. Growman'ın Dallas'tan buraya gönderdiği dedektif. Neler bulduğumuzu dinlemek ister misin?"

Mario yüzünü buruşturdu, Holly'nin ağır parfümünün kokusu burun deliklerine geliyordu. "Önce bir duş alamaz mıyım?" "Nasıl istersen," dedi Stella, sanki hiçbir şey olmamış gibi kolayca geri dönmesine, görünüşe bakılırsa kendisine anlatacaklarından çok düşünüyordu dert etmesine kızmıştı. Onu koridorda bırakarak salona yöneldi ve kendini beyaz divanlardan birinin üzerine attı. Ama Mario onu izledi ve tam

kapının eşiğinde durdu. "Bu düşünün bekleyebileceği anlamına mı geliyor?" dedi Stella. "Demek istediğim, sana veya başka bir şeye baskı yapmak istemiyorum."

"Devam et, Stella," dedi. "Dinliyorum."

Mario, Stella'nın karşısındaki divana yayılıp uzun bacaklarını ona doğru uzattı. Stella günün olaylarını aktarmayı bitirince, "Brenda bu polis memurlarının Houston'a transfer olmadan önce çalıştıkları diğer merkezleri kontrol etti, hepsi transfer talebinde bulunmadan önce malulen emekli olma başvurusunda bulunmuş. Başvuruların hepsi geri çevrilmiş. Sonra Houston'a geliyor, altı ila sekiz ay çalışıyorlar ve maaşlarında kesinti olmadan pat diye emekli oluyorlar." Kardeşinin anlattıkları mantıklıydı ama Mario, amcasının kolayca yakayı ele vermeyeceğini biliyordu. Stella yaraları yüzünden hastanede yatarken amcasının evinde geçirdiği günler aklına geldi. Mario amcasının evindeki atmosferi dayanılmaz bulmuş ve bir gece ablasını bulmak dürtüsüyle pencereden atlayıp kaçmıştı. Ama daha iki blok

öteye gidemeden amcası onu enselemişti. Sabahın üçünde karanlık bir kaldırımda yürürken, Mario bir arabanın motor sesini duymuş ve birkaç saniye sonra kendisini amcasının tabancasının namlusu karşısında bulmuştu. "Arabaya bin," diye bağırmıştı amcası.

"Bir kanun kaçağı yetiştirmeye niyetim yok. Evimde yaşıyorsun, benim kurallarına uyacaksın. Eğer uymazsan, ıslahevinde bir süre kalman için gerekli bazı tedbirler alırım." Mario gözlerini kapattı ve buna objektif bir gözle bakmaya çalıştı. Stella için işlemediği bir suçla karşı karşıya kalmak işin bir yanıydı, ancak şimdi saf değiştiriyor ve tehlikeli olduğundan emin olduğu bir adamın peşine düşüyordu. Amcasını tanıyan biri olarak, Mario onun muhtemelen hapsedilmekten halk içinde teşhir edilmekten korktuğundan daha az korktuğuna karar verdi. Eğer babasını kendisini ele vermesini önlemek için öldürmüştse, Stel-la'yı susturmak için hiç tereddüt etmezdi. "Bunu kanıtlayabilir misin?" diye sordu. "Eğer yapamazsan... "

"Elbette kanıtlayabiliriz," dedi Stella. Sinirli bir şekilde ellerine baktı.

"Tamam, belki aşırı iyimser davranıyorum. Maluliyet başvurusunda bulunan ve geri çevrilen adamları, onların hepsinin Columbus Şövalyeleri üyesi olduklarını kanıtlayabiliriz. Şu anda hepsinin malul olarak sınırlandırıldıklarını biliyoruz. Bu işlemlerin hepsinin Clem Amca tarafından düzenlendiğini kanıtlamak başka bir şey yine de. Brenda Anderson kontrol ediyor, bütün tıbbi raporları aynı doktorun yazıp yazmadığını bulmaya çalışıyor." İç çekti. "Elbette,

aynı doktor olsa bile, yine de kendisini bir şekilde Clem Amca ile ilişkilendirmemiz gerekiyor." "Demek ki, elinde bir bok yok," dedi, ellerini havaya kaldırarak. "Peki ne yapacaksın? Şimdi koşup Clem Amcayı mı suçlayacaksın? Bana yaptığın da buydu. Aradaki tek fark şu: Clem Amca seni vurur."

Stella sıkıntılı bir ifadeyle, "Sana üzgün olduğumu söyledim," dedi. "Lütfen, özrümü kabul et. Çok gergindim."

Mario ona sert sert baktı.

Stella'nın yüzü yumuşadı. "Seni seviyorum, çocuk. Her zaman bir takım olduk. Hapishaneye beni görmeye gelmeyince korkuya kapıldım. Randall'ı öldürdüğünü saklamaya çalıştığını sandım." "O geceyi kız arkadaşım ile birlikte geçirdim," dedi, sigara paketini cebinden çıkartıp bir tane yakarak. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Şu hostesle mi?" dedi.

"Evet," dedi Mario, göz göze gelmekten kaçınarak.

"Adı neydi?"

"Kelly," dedi, küllerini halının üzerine silkerek. "Stella'nın tüyleri diken diken oldu. Yüzüne vurmalı, yalan söylediğini bildiğini söylemeli miydi? Eğer öyle yaparsa muhtemelen yeniden ortadan kaybolacaktı ve bunun olmasını istemiyordu. İnanmış gibi davranmaya karar verdi, kardeşinin yalanlarının uyuşturucu kullanmasıyla ilişkili

olduğunu ve onu kendisine doğruyu söylemesi için sıkıştırabileceğini umuyordu. "Şu anda şehirde mi? Onunla konuşmamız gerekiyor, kendisiyle birlikte olduğun tarih ve saatleri anımsadığından emin olmalıyız. Bazen

insanların akılları karışır." "Randall'ın ölümüyle ilgili olarak suçlanmıyorum," dedi Mario, şaşırılmıştı. "Neden bir mazerete gerek duyayım ki?"

Stella, "Bilmiyorum," diye omuz silktili. "Sadece üzölmekten-se güvende olmak daha iyi olur diye düşünüyorum. Beni beraat ettirir ve sonra senin peşine düşmeye karar verirlerse ne olacak? İşin içinde Clem Amca varken, neler olacağını bilmek olanaksız. Eğer beni mıhlamayı beceremezse, belki seni mıhlamayı dener." Mario sigarasını kül tablasında ezerek, "Fark etmez," dedi. "Bence, o serseriyi benim öldürdüğümü söyleyebilirsin. Nasıl olsa hapse gidiyorum."

Mario yürümeye başladı ama Stella geri çağırıldı. "Özür dilerim," dedi, "ama uyuşturucuya bulaştığın zaman böyle bir şeyin olacağını beklemeliydin. Brenda'nın öğrendiğine göre üzerinden çok fazla miktarda kokain çıkmış. Satış için bulundurmaktan dava açacaklarını düşünüyor. Uyuşturucu ticareti yapıyor musun, Mario?"

"Hayır," diye bağırdı. "İşte yine başladın. Seni her görüşümde, Stel, beni başka bir şeyle suçluyorsun. Bugün Hermann Park-'ta bir cinayet işlendiğini duydum. Beni bununla da suçlayacak mısın?"

"Neden o kadar çok kokain vardı üzerinde o zaman?" diye sordu.

"Bilirsin, işte" dedi. "Bazı arkadaşlar ara sıra bir fırt çekmekten hoşlanıyor, bu yüzden hepimize almıştım. Eğer toptan alırsan, daha ucuza geliyor." "Bu kadar tutumlu olduğunu öğrenmek çok güzel," dedi Stella.

"Ben bağımlı değilim," dedi kelimelere bastıra bastıra. "İstediğim zaman bırakabilirim." "Tabii," dedi Stella, başını iki yana sallayarak. "Ve karşımda

bir cinayet suçlusu yok." "Hayır, gerçekten, Stella," diye Mario ısrar etti. "Bağımlı değilim. Yemin ederim. Yalnızca bazen bunalıma giriyorum ve kokain yardımcı oluyor. Her gün kullanmıyorum. Bazen haftalarca kullanmadığım oluyor."

"Holly'den ne haber?"

Mario kızarıp bozardı, şaşırmıştı. "Ona ne olmuş?" dedi.

"Brenda Anderson eğer benim aleyhimde tanıklık yaparsan sana bir iyilik teklifinde bulunacağını düşünüyor," dedi. "Bu doğru mu?" "Onlara ne anlatabilirim ki?" dedi, yüzünde korkulu bir ifade belirmişti. "Hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey bilmiyorum. Yangın çıktığında uyuyordum.

Benim anlatacaklarım kesinlikle seni zor durumda bırakmaz. Onunla anlaşsam bile, bunun neden sana zararı dokunabileceğini anlamıyorum." Stella, "Aptal olma Mario," diye bağırdı, onun kesinlikle Holly'nin istediği şeyi yapabileceğini fark ediyordu. Nasıl olur da Mario onun aleyhine tanıklık edebilirdi? Onu her zaman korumuş, ona bakmış, bütün problemlerini çözmüştü. Yaptığı her şey ona duyduğu sevgiden kaynaklansa da, şimdi kardeşine zarar vermiş olduğunu fark ediyordu. Genç yaşlarında onu el üstünde tutmuştu ve şimdi o da dünyanın aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Mario bir kurtarıcının gelip onun hapse girmesini engellemesini bekliyordu. Kendini korumak için kardeşini bile satabilirdi. "Senden benim aleyhimde tanıklık etmeni istemeyeceklerini bir an bile düşünme," dedi. "Söyleyeceğin her kelimeyi dikte ettirecekler. Ya da seni tanık sandalyesine oturtacak ve aklını karıştıracaklar, hiç söylemeyi düşünmediğin şeyleri söyleyinceye kadar başını döndürecekler." "Öyleyse beni hapse atmalarına izin mi

vermeliyim?" dedi, omuzları gerilmişti. "Bunu söylemedim," diye hırladı Stella. "Sen hukukçu değilsin, Mario. Anlamıyorsun. Yalnızca savcılıkla işbirliği yapıyor olman bile beni jürinin gözünde kötü duruma düşürür. Sen benim lanet olası kardeşimsin, Allah aşkına!"

Mario'nun yüzü kızardı. "Senin başının belada olması çok önemli. Ama benim başımın belada olması ve yalnızca senin kötü görünmemen için benim hapse postalanmam önemli değil, ha öyle mi. Ne yani? Sırf delifişek bir hukukçu olmadığım için geleceğim dikkate alınmayacak mı?" "Cinayetle yargılanan benim. Mario," dedi Stella. "Bunun uyuşturucu suçuyla aynı şey olduğunu sanmıyorum."

Hava gerildi, ikisi de sustu. Stella nasıl olup da hayatlarının böylesine zorlu bir dönemece girdiğini anlamıyordu. Mario başa rılı bir fotoğrafçı olmuşken, kendisi meslek yaşamının doruğun-daydı. Nasıl oluyor da kimin başının daha ciddi bir belada olduğunu tartışabiliyorlardı? Mario ona doğru dikkatlice yaklaştı ve sonra durdu. Stella onun gözlerinin altında yer etmiş koyu halkaları, sağlıksız sarı benzini, ne kadar zayıfladığını gördü. "Artık daha fazla kavga etmemizi istemiyorum," dedi Stella, sözcükler boğazından güç bela çıkıyordu. "Şu anda kendimi öylesine yalnız hissediyorum ki. Sanki herkes beni terk etmiş gibi."

"Belki de sen beni terk ettin, Stella," dedi. "Houston'a taşındığımdan beri kaç kez beni görmeye geldiğini biliyor musun? Kaç kez? Bir, bilemedin iki kez. Mesleğinle öylesine meşgulsün ki, sanki ben artık yok gibiyim. Seni ne zaman

arayacak olsam, karşımda kendini beğenmiş bir sekreter buluyorum."

"Bir not bıraksan, seni sonra arayabilirdim. Her telefonu kendim açamam."

Şimdi Mario tam onun önünde duruyordu. Elini uzattı, Stella onun elini tuttu, kendisini çekerek ayağa kaldırmasına izin verdi ve kendini Mario'nun kolları arasında buldu. "Üzgünüm," dedi. "Sanırım sana da Brad'e yaptığım şeyin aynısını yaptım. Ama öylesine meşguldüm ki... "

"Önemli değil," dedi Mario, başını omzuna bastırarak. "Artık birlikteyiz. Aramıza artık hiçbir şey giremeyecek."

Stella, "Söz mü?" diye fısıldadı.

"Söz veriyorum," dedi Mario. Stella sabah saat tam dokuzda duruşma salonuna girdi. Holly' yi görmeyi umarak savcılık masasına baktı, ancak savcı henüz gelmemişti. Sabah programına başka bir duruşma daha alınmadığı için yargıç başka bir davaya geçemiyordu. Elleri Kolları bağlı, savcının gelmesini bekleyeceklerdi. Stella bir mahkemenin vaktini bu şekilde boşa harcamasını görmekten nefret ederdi. Saatin her tıklayışında vergi mükelleflerinin bir dolarının daha pencereden uçup gittiğini görüyordu. Yargıç Maddox öne eğildi ve katibinden Oppenheimer'in bürosunu aramasını istedi. "Bayan Oppenheimer'e kendisini mahkemeye saygısızlık etmekle suçlamak üzere olduğumu söyleyin."

Kadın bir dakika sonra telefonu yerine koyarak, "Yerinde yok," dedi. "Yolda olduğunu iddia ediyorlar."

Yargıç kürsüden inmek için ayağa kalkarak, "O zaman ara vereceğiz," dedi. Tam o sırada mahkeme salonunun çift kanatlı arka kapısı hızla açıldı ve Holly koltuk sıralarının arasında kalan koridorda ilerlemeye başladı. "Bize katılabildiğiniz için memnun oldum, Bayan Savcı," dedi Yargıç Maddox, dosyayı katipten geri alıp yerine otururken. "Beş dakika daha geç kalsaydınız, size bir hapisane ziyareti ayarlayacaktım. Gecikmeyi bir alışkanlık haline getirdiniz. Buna bir son vermek zorundasınız, anladınız mı?"

"Affedersiniz, Sayın Yargıç," dedi Holly, yerine otururken.

Yargıç Maddox davayı açtı. Resmî olarak tutanaklara geçmeye başlayınca, "Kayıp kanıtı getirmeniz gerekiyordu, Bayan Oppenheimer. Bugünkü oturuma bunun için karar verdik, eğer unuttunuz ise," dedi.

"Bulamıyoruz," dedi Holly, Stella'ya bakarak. "Tüm kanıt odasını aradık ve orada yok. Mahkemeye bunun çok küçük bir şey olduğuna ve üzerinden on altı yıl geçmiş olduğuna işaret etmeme izin verin."

"Kanıt görmeden devam edemeyiz, Sayın Yargıç," dedi Stella, sesi yüksekti. "Bu aşamada erteleme talebinde bulunmak istiyorum. Bayan Oppenheimer kanıtı maksatlı olarak saklıyor." "Ertellemeyi kabul ediyorum," dedi Yargıç Maddox, "ancak ikinizi de odamda görmek istiyorum." Ön soruşturma için yeni bir tarih seçtiler ve yargıç kürsüyü terk etti.

Holly ve Stella kürsünün arkasındaki kapıdan geçen yargıcı gönülsüzce izlediler. İyi döşenmiş, güzel ve geniş bir büroydu. Mermer tablalı büyük bir

maun masa, odada hemen göze batıyordu, ayrıca diğer bir köşede de yuvarlak bir toplantı masası bulunuyordu. Yargıç oturuncaya kadar iki kadın ayakta beklediler, sonra masasının önündeki koltuklara oturdular.

"Mahkememde horoz dövüşüne tahammül edemem," dedi. "Tam olarak anlaşıldı mı?"

"Bana bakmayın," dedi Holly, bacağını ileri geri sallayarak. "Tüm suçlamaları ortaya atan o." "Açıklamama izin verin," dedi Stella, yumuşak bir sesle konuşarak. "Bu kadın benden nefret ediyor, Sayın Yargıç. Bana karşı bir çeşit kişisel kan davası güdüyor. Görünüşe göre kıskançlık ve kişisel rekabetten kaynaklanıyor. Ben mahkemeden adil bir yargılamadan başka bir şey

istemiyor, herhangi bir sanığa verilen haklardan fazlasını talep etmiyorum." "Saçmalık," diye bağırdı Holly, yüzü kızarmıştı. "Tüm bunları uyduruyor. Benim tek hedefim bir katili mahkûm etmek. Eğer bunu kan davası olarak adlandırmak istiyorsa, onun bileceği iş. Ben sadece görevimi yapıyorum." Yargıç Maddox bütün bu sözlerden usanmıştı. "Belki de bu davaya başka bir savcının atanması gerekiyor," dedi. "Bu garip bir durum. Meslek hayatımda hiç savcı yargılamamışım, üstelik siz ikiniz bir zamanlar birlikte çalışmışsınız... Aranızda herhalde bir çıkar çatışması var." "Beni bu davadan uzaklaştıramazsınız," dedi Holly, ayağa kalkıp yargıcın masasına eğilerek. "Çıkar çatışmasıymış... kışımın kenarı. Rahibe Teresa olsa umurumda değil. Ne yapacağız? Bütün suçluların davalarına kimin bakacağına karar vermelerine izin mi vereceğiz? Kendisini mahkûm ettireceğimi bildiği için benim bu davaya bakmamı istemiyor." Stella'yı işaret

etti. "O şeytanın ta kendisidir, Sayın Yargıç. Hukuk sistemi avcunun içi gibi bilir. Bu bilgisini kendi çıkarına kullanmaya çalışıyor." "Bu kadar yeter," dedi Yargıç Maddox, elini kaldırarak. "Maksadınızı belirttiniz, Bayan Oppenheimer." Dahili telefonu çaldı ve gitmeleri için onlara işaret ederek telefonu kaldırdı.

ON İKİ

Stella ve Brenda Anderson saat dört uçağıyla Love Field Havaalanına indikleri sırada Sam bagaj alma bölümünde bekliyordu. Brenda kendi arabasını almak istedi. Ben Growrnan'la görüşüp ona adli tıp animasyonundan ne elde edebileceklerini açıklayacaktı. Bu iş pahalıya mal olacağı için Brenda planladığı şeyi Grovman onaylamadan yoluna devam edemezdi. Brenda'yı Richardson'daki evine bıraktıktan sonra Sam eğilip Stella'yı dudaklarından öptü. "Öyle merak ettim ki," dedi. "Artık Dallas'ta kalamaz mısın? Eteğinin tutuşmasından sonra... eğer burada olursan çok daha iyi uyurum." "Ön sorgu ertelendi," dedi, "ancak eğer kayıp kanıt ortaya çıkartabilirlerse geri dönmek zorundayız. Brenda bunun belirleyici olacağını düşünüyor, onun için onu bulur bulmaz kendi testlerimizi yaptıracağız." Sam şehir içi trafiğine girdi, otoyola ulaşınca kadar ara yolları kullandı. "Bu yalnızca bir metal parçası değil mi?"

"Söz konusu olan onun ne olduğu değil, Sam," dedi, sesi heyecanla yükselerek, "bize ne söyleyebileceği. Olayın hemen ardından tutulan kanıt listesi, metal parçalarının üzerinde bir çeşit yazı veya harf

bulunduğunu belirtiyor. Brenda birkaç harfi çıkartmayı başardı, ancak eksik parça olmadan ne yazdığını anlayamıyoruz." Otoyola bağlandılar, ancak bu saatlerde trafik yoğunluğundaydı, neredeyse hiç yürümüyordu. "Bu parça kayıp olsa bile," dedi Sam, "kanıt listelerinin başka bir yerinde üzerinde ne yazdığını kaydetmemişler mi?"

"Hayır," dedi Stella, "ve bu garip. Bu metal parçası listede var ama kendisi ortada yok. Bize verilen raporların hiçbirinde bunlardan tek kelime bile edilmiyor. Olay ilk soruşturulduğunda Bölge Savcılığı ya takip etmekte kusur işlemiş veya tutuklandığım zaman biri maksatlı olarak kanıtla oynamış." Kolunu yakaladı. "Anlamıyor musun, Sam? Bu katilden kalan bir iz olabilir." "Randall değil de bir başkasından mı, demek istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Yangın gecesini Randall babamın dışarıda birisiyle tartıştığını duymuş. Polis RandaH'ın ifade vermesini önlemek için onu benim öldürdüğümü düşünüyor, ancak bu babamla tartışan kişi de olabilir. Eğer yangını bu kişi çıkarttıysa, belki RandaH'ın ifadesinden bir şekilde haberdar oldu ve polisin kendisinin peşine

düşeceğinden işkillendi. Böylece, kamunun tek tanığını, davanın yeniden açılmasını engelleyeceğini düşünerek öldürdü. Hadi diyelim ki ortalıkta dolaşan suçlayıcı kanıtlar olduğunu biliyordu, ancak dava açılmadığı sürece bunun önemi yoktu. Ancak Randall yeniden ortaya çıkar çıkmaz, belki de benim elime davanın yeniden açılması için savcılığı ikna etme fırsatı geçtiğini anladı."

"Bu metal parçaları suçlayıcı kanıtlar, öyle mi?" "Evet," dedi Stella, yanından geçen bir arabaya bakarak. "Tamam," dedi aklına bir düşünce

gelince, "o gece ya katil evin içinde bir şey bırakmışsa? Bir yüzük, bir saat, bir künne düşürmüş olabilir. Tüm bu yıllar boyunca, kimsenin bu parçaları birleştirme-mesi için dua ederek, nefesini tutmuş olmalı." "Ama savcılığın senin peşine düşeceğini düşünmez miydi, Stella?" dedi Sam. "Eğer Randall'ın ifadelerinden haberi varsa, Randall'ın seni ima ettiğini bilirdi. Onu öldürmekle, aslında davanın yeniden açılma ve suçlayıcı kanıtın bulunma olasılığını arttırmış oldu." "Benim peşime düşeceklerini hiç düşünmedi," diye karşı çıktı Stella. "Ben bir savcıyım, Sam. Bir savcıyı suçlayacakları kimin aklına gelir? Benim aleyhimde suç duyurusunda bulunduklarını duyunca apışıp kalmıştım. Ayrıca, katil, öldürülmeden iki gün önce tanıklar önünde Randall'ı tehdit ettiğimi de bilemezdi." "Ne yaptığının farkında değil misin, Stella?" dedi Sam, suratını asarak. "Tam bu kişinin yapmanı istemediği şeyi yapıyorsun. Bu kayıp parçalar üzerinde büyük bir olay çıkartıyor, bu esrarengiz adamın izini bulmaya çalışıyorsun. Eğer bu adam Randall'ı sırf bunlar ortaya çıkmasın diye öldürdüyse, şimdi büyük olasılıkla seni vurmaya çalışacaktır." "Olabilir," dedi Stella, sesinde hafif bir korku vardı. "Ancak geri adım atmayacağım, Sam. Anlamıyor musun? Yapamam. Gerçek katili bulmak kendimi savunmam için tek yol." Trafikte ağır ağır ilerlerken Sam direksiyonu kavradı, bıraktı, sonra tekrar kavradı. "Benimle kalmanı istiyorum, Stella," dedi. "O evde yalnız başına kalmanı istemiyorum." "Saçmalama," dedi, sahte bir gülümsemeyle. "Bana bir şey olmayacak, Sam. Eğer herhangi bir tehlike varsa, Houston'da var, Dallas'ta değil. Yine de bir konuda yardımına gereksinimim var. Brannigan'ı tutmak için para

temin etmem gerek." Başını çevirdi. "Yarın bankayı arayıp eve karşılık borç alıp alamayacağıma bakacağım." "Bu işe yaramaz," dedi Sam, başını iki yana sallayarak. "Brad hâlâ hak sahibi olarak kayıtlı görünüyor. Borç kâğıtlarını imzalamadığı takdirde,

asla onaylamazlar. Ayrıca, eğer neler olup bittiğini biliyorlarsa... "

"İşte senin yapmanı istediğim şey bu," dedi. "İmzalamam için bir mal anlaşması hazırla. Brad ev dışında her şeyi kendi üzerinde tutabilir. İş üzerindeki tüm haklarımı devredeceğim, hiç soru sorulmayacak ve ek bir hesaplaşma olmayacak. Eğer isterse BMWmi bile alabilir." Derin bir nefes aldı. Brad'e boyun eğmek kolay değildi. "Çaresizim, Sam. Böyle bir davada kendi kendimi savuna-mam. Şu anda bile fazlasıyla duygusalım, hata yaparım."

Otoyola gireli otuz dakikadan fazla bir süre geçmesine karşın yalnızca üç kilometre ilerleyebilmişlerdi. Sam Mercedes'i bankete çekip park etti, trafik rahatlayana kadar beklemeye karar vermişti. "Sana parayı temin edebilirim," dedi, koltuğunda yan dönerek. "Bunu yapmana gerek yok."

"Hayır, Sam, olmaz," dedi Stella, "senden daha fazla para alamam. Zaten kefalet paramı yatırdın. Duruşmalara katıldığım ve yurt dışına çıkmadığım sürece parayı geri alabilirsin. Ama bana avukat tutmam için verirsen, parayı sokağa atmış olursun."

"Ama," dedi, elini tutarak, "bu yalnızca para. Bırak sana yardım edeyim, Stella."

"Olmaz, Sam. Bu doğru olmaz. Eğer sana söylediğimi yaparsan, her şey yoluna girer. Brad'in herhangi bir nakit ödemesi gerekmiyor. Tüm yapacağı evden vazgeçtiğini beyan etmek, böylece karşılığında borçlanabilirim." Artık arabaların otoyolda daha hızlı hareket ettiklerini görünce, "Herhalde ileride bir kaza vardı," dedi. Motoru çalıştırıp tekrar yola girdi. "Eğer bu şekilde hareket etmek konusunda kesin kararlıysan," muhtemelen kâğıtları yarına kadar hazır edebilirim."

Stella arkasına yaslanarak, "Güzel," dedi. Sam arabayı bir süre suskun bir şekilde sürdü, düşünüyordu. "Kesinlikle bir avukata ihtiyacın var, yine de. Bunda sana yüzde yüz katılıyorum. Brad'le benim konuşmamı mı istiyorsun, yoksa kendin konuşmayı mı tercih edersin? Belki onunla sen daha iyi anlaşabilirsin, Stella." Brad kendisini Houston'da hapisyanede görmeye geldiğinde ona nasıl davranmış olduğunu anımsayarak, "Hayır," dedi. "Eğer ona yaklaşırsam, işin sonu yalnızca kavgayla biter. Ev üzerindeki haklarından feragat etmeyi imzalamak istemeyebilir, Sam. Eğer reddederse, en azından benimle birlikte borç senedini imzalaması için ikna etmeye çalış."

"Gerçekten bunu yapacağını sanıyor musun?" diye sordu Sam. "Eğer mahkûm olursan, Brad ödemeler konusunda sıkışacak. Eğer benim müvekkilim olsaydı, onun bu tip bir anlaşmayı kabul etmesine asla izin vermezdim." "Elinden geleni yap," dedi omuz silkerek. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bir şeyler düşün. Borcu ödeyebileceğim konusunda Brad'i ikna etmek zorundasın. Ona bu işten kurtulacağımdan emin olduğunu, yeni kanıtlar bulduğumuzu anlat." Sam o an için konuyu

değiştirip bir şeyler yemeyi teklif etti. Stella yorgundu ve bir an önce eve gitmek istiyordu, onun için aceleyle birer sandviç atıştırmak üzere bir kafenin önünde durdular. Eve gitmek için arabaya döndüklerinde, camdan dışarı Dallas semalarına ve Reunion Arena'nın yanındaki parıldayan kubbeye baktı. Kubbenin içinde harika bir restoran vardı, ancak belli bir uzaklıktan devasa bir Noel süsüymüş gibi görünüyordu. Stella Noel tatilinde nerede olacağını merak etmekten kendini alamadı. Gözlerini kapayıp başını koltuğun arkasına yasladı, Sam'in arabasının evinin yoluna girip lastiklerin çakıl taşlarını ezerken çıkardığı sesi duyana kadar konuşmadı.

"Seni içeri davet ederdim," dedi, "ama gerçekten bitkinim. Yarın sabah erkenden büroya gitmek istiyorum, onun için sanırım yatağa yatıp biraz uyumaya çalışmalıyım."

"Anlıyorum, Stella," dedi, gözlerinde yumuşak bir bakış vardı. "Yine de, eğer yarın gece bana akşam yemeğine gelersen sevinirim. Adam'la tanışmanı istiyorum."

"Adam'la mı?" dedi Stella, midesi sancılanmıştı. "Beni tutuklanırken gördükten sonra mı, Sam? Bence bu pek iyi bir fikir değil. Aklından kim bilir neler geçmiştir?"

"Onun gerçeği bilmesini istiyorum," dedi Sam. "Masum insanlar bazen yanlışlıkla suçlanırlar. Yalnızca polisin birisini tutukla-mış olması onun suçlu olduğu anlamına gelmez." "GerçeklerHakkında 101 Ders, ha?" Sam saçlarını yüzünden çekerek, onu nazikçe kollan arasına aldı. "Bize bir fırsat tanı, Stella," diye fısıldadı. "Seni terk etmeyeceğiz." Stella bir süre öylece kaldı, yanağı Sam'in ceketine sürtünü-yordu. Onun kollarında olmak, biri

tarafından umursanmak öyle güzel bir duyguydu ki. Sonunda kendini çekti, onu hızla alnından öptü. Sonra arabadan çıktı ve giriş kapısına yönelerek, karanlık evin içinde gözden kayboldu.

Holly o günkü son duruşmasından sonra fırtına gibi Frank Minor'ın odasına daldı. "Bana bir dedektif verilemeyeceğini söylerken ne demek istiyorsun?" diye bağırdı. "Bu şimdiye kadar

baktığım en büyük dava ve sen de kalkmış bana bütün işleri kendi başıma yapmamı söylüyorsun." "Elimizde boş biri yok," dedi Minor. "Eğer olsaydı onu görevlendirirdim." "O zaman bağımsız bir dedektif tutmak zorundayız," dedi, masasının önündeki bir koltuğa yığılarak. "Şehirde birkaç iyi büro var, Frank. Bana kalsa kendi elemanlarımızı kullanmayı tercih ederim ama eğer zorunluysam, dışardan biri de olabilir."

Minor, "Daha şimdiden bütçemizi aştık," dedi, kalemini masaya vurarak. "Ön duruşmaya gelinceye kadar belki Harper elindeki davayı tamamlayabilir. Ön duruşma duyduğuma göre ertelenmiş zaten."

"Yalnızca bir hafta," diye dikkatini çekti Holly. "Şu anda elimizde bulunanlarla oraya gidecek olsam, dava belki duruşma aşamasına bile gelmez. Stella'nın bir dedektifi var. Growman kendisine istediği her şeyi alması için olanak tanıyor." Minor, "Eğer bu doğruysa," dedi alay ederek, "o zaman sana onun yanına dönmeni öneririm." "Allah kahretsin," dedi Holly. "Bu dedektifi istiyorum, Frank."

Minör koltuğunu geri döndürdü ve pencereden dışarı baktı. "Randall'ın ifadesini düşünüyordum, özellikle de Stella'nın babasıyla tartıştığını gördüğünü sandığı bölümü," dedi. "Babası bir inşaat müfettişi idi. Kim bilir, bunda bir iş olabilir." Koltuğunu yeniden döndürerek, ekledi, "Yangından sonraki birkaç günün tarihini taşıyan tüm gazeteleri gözden geçir ve bak bakalım ne bulacaksın. Ayrıca, inşaat müfettişleri odasıyla da temas kur ve Ca-taloni öldüğü sıralarda hangi işle ilgileniyormuş, onu öğren. İnşaat sektöründe yolsuzluk oldukça yaygındır. Belki Stella'nın babası oldukça büyük bir şeye takıldı ve birisi ardına düştü." Holly'nin ağzı açık kaldı. "Sen neler söylüyorsun?" diye bağırdı. "Yoksa Stella'nın suçsuz olduğunu mu düşünüyorsun? Kahretsin, Frank, madem bu kadının suçsuz olduğunu düşünüyordun, neden onu dava ettik o zaman, ha?" "Onun masum olduğunu düşündüğümü söylemedim," diye karşı çıktı. "Yalnızca tüm olasılıkları sağlama almak zorunda olduğumuzu düşünüyorum. Savunmanın bizi bu çeşit bir iddia ile bok çuvalı durumuna düşürmesini ister misin? Ayrıca, eğer unut-tuysan hatırlatayım, bizim görevimiz masum insanları hapse atmak değil." "Unuttuysam, öyle mi?" dedi, kuşkuyla. "Bu senin fikrindi, benim değil." Minör, Holy üzerinde, bu işe kalkışmakla bir hata yaptıkları izlenimini bırakarak geri adım atıyordu. Birden her şey yerli yerine oturdu ve Holly'nin kanı kaynamaya başladı. "Beni şaşırtıyorsun, Frank," dedi. "Kaçacak bir yol arıyorsun, değil mi? Eğer Stella aklanırsa, bu fiyaskonun bedelini bana ödetmeye mi hazırlanıyorsun? Pekâlâ," dedi kollarını bağlayarak, "buna

katlanacak değilim. İnsanlar hep bana yükleniyor ve bundan sıkıldım. Beni ipe çekemeyeceksin."

Frank güldü. Holly sinirlendiği zaman bir oyuncak finoyu anımsatıyordu. Ara sıra içinde onu ne kadar zorlayabileceğini görme dürtüsü uyanırdı. "Peki, bunun için ne yapacaksın bakalım?" Holly gitmek için ayağa kalktı. "Stella suçlu ve ben de bunu

kanıtlayacağım," dedi, yüzünde kararlılık vardı. "Bu benim kendime bir isim yapmam için elime geçmiş bir şans. Kimse bunu elimden alamaz." "İşte benim aradığım da bu," dedi Minör, bir parmağını ona doğru tutarak. "Öldürme iç güdüsü, Oppenheimer. Bunun senin içinde bulunduğunu sanmıyordum."

"Yeniden düşün," dedi Holly. Topukları üzerinde döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Holly, Janet'in masasının önünde durup, "Seni odamda görmek istiyorum," dedi ve sonra kendi odasına doğru ilerledi. Janet ayağa kalktı, sonra not defterini ve kalemmini aldı. İkisi de yerlerine yerleştikten sonra, Holly, Minor'ın endişelerinin altını çizdi. "Bu araştırmayı benim için senin

yapmanı istiyorum. Stella beni önerge bombardımanına tutuyor, onun için bunu kendi başıma yapacak yeterli zamanım yok." "Gerçekten mi?" dedi Janet. "Bu harika, Holly. Hukuğu bitirdiğim zaman bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrim olacak." Holly ondan yapmasını istediklerini yeniden aklından geçirirken dediklerini dinlemedi bile. "İnşaat müfettişleri odası ile temas kurup öldüğü sırada Tony Cataloni'nin hangi iş üzerinde

çalıştığını öğreneceksin. Sonra bunu bir adım daha ileri götürüp şantiyelerde temas kurmuş olabileceği çeşitli insanların bir dökümünü çıkartacaksın. Birtakım isimler bulur bulmaz, bunları kayıtlarla karşılaştı ve içlerinden herhangi birinin sabıka kaydı olup olmadığını öğrenmek için kontrol et." Kalemını çenesine vurdu. "Bu Minor'u tatmin etmek için yeterli olacaktır." "Tanrım, Holly," dedi Janet, Holly'nin kendisinden yapmasını istediklerinin ne anlama geldiğini fark ederek, "eğer babasının tartıştığı adamı bulabilirsek belki de Stella'nın suçsuzluğunu kanıtlamayı başarabiliriz." Yüzünde hayalperest bir bakış belirdi.

Stella'yı aklayacak olanın belki de kendisi olduğu düşüncesi hayli çekiciydi. "Dinle," dedi Holly, "şu aptal bakışı yüzünden atabilirsin, çünkü Stella suçlu. Burada yaptığımız

şey, bazı beklenmedik taktiklerle üzerimize atılmasını önlemeye çalışmaktan ibaret." Masadan bir kâğıt yığını alırken, "Hemen işe koyul," diye sözlerini tamamladı.

"Şu anda elinde ne gibi kanıtlar olduğuna bakabilir miyim?" diye sordu Janet. "Belki bu, davanın püf noktalarını anlamama yardım edebilir." "Tabii," dedi Holly. "İstediğin her şeyi gözden geçir."

Janet kapıya doğru yürürken birden durdu. "Henüz bitirmediğim birkaç günlük yazı işi var. Bunlar hazır edilmezse teklifleri dosya haline getiremezsin, Holly. Bu işi kim yapacak?" "Sen," diye yanıtladı Holly başını kaldırmadan. "İnşaatçılar odasına telefon etmek yerine gitsem daha iyi olmaz mı? Bu şekilde belki daha iyi bilgi toplayabilirim. İstediğimiz bilgiler

çok eski, Holly. İnşaat müfettişleri odasının bu çeşit bilgileri hâlâ kayıtlarında bulundurduğunu nereden biliyoruz?" "Boş zamanlarını kullan," dedi Holly. Kalemını bıraktı ve Ja-net'e baktı. "Her gün öğlen yemeği için bir saat vaktin var. Eğer bir şey bulursan, bunun üzerinde evde çalış." Karşısındaki kadının ücretsiz çalışma düşüncesi karşısında ağzının açık kaldığını görerek, ekledi, "eğer bu görevde iyi bir iş çıkartırsan, sana güzel bir yazı yazarım. Bunu hukuk fakültesine girmende yardımcı olması için kullanabilirsin."

"Ya bana bir şey söylemezlerse?" "Her zaman bir yolu bulunur," dedi Holy, bir kaşını kaldırarak. Janet'in basit bluzuna, uzun eteğine ve dağınık kahverengi saçlarına baktı. Kadın çirkin değil, diye düşündü, ancak son derece sadeydi. Alnı çok geniş, gözleri çok derin ve moda anlayışı çok iticiydi. Holly'nin istediğini özellikle de karşı cinsten elde etmek için başvurduğu birtakım belli yollar vardı. Ne yazık ki, Janet Hernandez görevi güç yoldan yerine getirmek zorunda kalacak, diye karar verdi. "Eğer yardımcı olmazlarsa," dedi, "onlara mahkeme çağırısı çıkartacağımızı anlat. Ama önce bana Dallas MorningNews'u bağla." "Şimdi mi?" dedi Janet, saatine bir göz atarak. "Saat altıyı geçiyor, Holly. Kocam her an beni almaya gelebilir. Yarın sabaha kadar beklemek istemez misin?"

"Hayır," diye yanıtladı, telefonu alarak. "Evine git, Janet. Ben kendim ararım."

"Seni bu davadan almak zorundayım." Brenda Anderson ve Ben Growman Brenda'nın evinden pek uzak olmayan Cable's kafesinde bir köşede

oturuyorlardı. Bren-da aç kurt gibi hamburgerini yerken, Growman kahvesini yudum-luyordu. Laf ağzından çıkar çıkmaz, yemeği

boğazına kaçtı ve soda içerek yutmak zorunda kaldı. "Sen neler söylüyorsun?" Growman camdan dışarı baktı, derin düşünceye dalmıştı. "Birisi Dallas Morning News'u aramış ve senin Stella'nın davasını araştırmak için Houston'da olduğunu söylemiş," dedi. "Charley Abernathy bürodan çıkmadan birkaç dakika önce beni aradı, senin verdiğin hizmetin faturalarını kimin ödediğini soruyordu." "Stella'ya bunu yapamayız," dedi Brenda, ellerini masaya dayayarak. "Bana ihtiyacı var, Benjamin. Bu korkunç bir şey olur. Neredeyse hiç yemek yemiyor. Kendisini gör de bak. Sırtında köprücük kemikleri çıkmış, bacakları da kürdan gibi ipince. Kadına olası her yönden saldırıyorlar. Kardeşi ona problem çıkartıyor, amcası, Holly, Winters ve şu eski bir polis olduğu ortaya çıkan tanık." Growman'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Onun bu komplo teorisinden bir şey çıkacağını sanıyor musun?"

"Olabilir," dedi Brenda, "ama bunu söylemek için daha çok erken. Bana daha fazla zaman tanırsan, ancak, belki gerçek bir ilerleme kaydedebiliriz. Bu gün öğleden sonra..." "Yapamam," dedi. "Eğer bu işe bir son vermezsem, Abernathy vergi mükelleflerinin parasını cinayetle suçlanan birisini savunmak için

harcadığımı anlatan bir haber yazacağını söylüyor."

"Sersemi." Brenda peçetesini avcunda buruşturdu. "Dinle, Ben," dedi birkaç dakika sonra, "Stella korkunç bir tehlike içinde. Davanın olası sonucunu

kastetmiyorum. Eteğinin tutuşmasını duymadın mı?" Brenda, Growman'a Mario'nun uyuşturucu suçlamasıyla tutuklanmasını ve Holly'nin onu Stella'yı mahkûm ettirmek üzere ifade vermesi için nasıl kandırmaya çalıştığını anlattı. Growman garsona işaret edip kahveleri tazelemesini istedi ve sonra faturayı ödemek için cüzdanını çıkarttı. "Elim kolum bağlı, Brenda. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık." Brenda Stella'yı terk etmeye niyetli değildi. "Ben de istifa ederim o zaman," dedi. Brenda ağzından çıkan kelimeleri duymuştu ama bunları kendisinin söylemiş olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Kendini pek nadiren öne sürmüştü ve ne zaman öne çıktıysa Growman onun gözünü korkutmuştu. Sanki Bölge Savcısının çevresinde bir kalkan vardı ve Stella dışında pek az kimse bunu aşabilmişti. Masanın üzerine birkaç papel bırakarak, Growman yerinden kalktı. "Aptallık yapıyorsun," dedi, gömleğinin manşetlerini çekiştirerek. "İyi bir memursun, Brenda. Seni kaybetmek istemem."

Brenda şimdiki pozisyonu için yüzlerce adayla çekişmişti. Eğer Stella'nın yasal problemleri sonuçlanıncaya kadar istifa ederse, muhtemelen yeniden başvurmak ve yeni bir yer açılıncaya kadar beklemek zorunda kalacaktı. Bu arada nasıl geçinecekti? "Bekle, Ben," dedi, hızla yerinden kalkarak. "Bu problemi nasıl çözeceğimizi biliyorum. Önümde üç haftalık tatilim artı birikmiş diğer bir üç haftalık hastalık iznim var. Eyalet tarafından ücretim ödenmediği sürece, kimseye şikâyet hakkı doğmaz. Doğru mu?" Growman onun bu teklifini biraz düşündü. "Eğer yapmak istediğin buysa, o zaman sanırım sana engel olamam."

Brenda rahatlayarak iç çekti ve "Yarın personel bürosunu arayacağım," dedi.

Stella'nın bürosundaki durum düşündüğünden çok daha berbattı. Dava dosyaları gelen evrak sepetinden taşıyordu, masası kâğıtlarla doluydu ve o sabah içeri girdiğinde sekreteri en azından yirmi mesaj notu vermişti.

"Brenda Anderson henüz aramadı mı?"

"Evet," dedi. "Saat üçte Inwood Road'daki Oracle Laboratuvarlarında kendisiyle buluşmanızı istiyor. Eğer gidemeyecekseniz, hemen kendisine haber vermemi istedi. Laboratuvarı yalnızca üç ile beş arasında kullanabilecekmiş."

"Üç iyi," dedi Stella. "Growman'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bürosunda sanırım," dedi kadın. "Arayıp orada olup olmadığını teyit etmemi ister misiniz?" "Lütfen." Bürosuna girip koltuğuna yığıldı. İşine nasıl yetişecekti? Birkaç dosyayı tararken, aklının kendi davasına kaydığını gördü. Eğer ön duruşmada dava düşmezse, Growman kendi yerine başkasını bulmayı düşünmek zorunda kalacaktı. Gerçekten başka bir seçeneği yoktu. Bölümde uzman konumunda olmamış olsaydı, en basitinden kendisi dönünceye kadar davaları başkasına verebilirdi, ancak bu durumda işler yığılıyordu. Eğer dikkatli olmazlarsa, zorunlu dava günlerini kaçırmak ve tehlikeli sanıklar ellerini kollarını sallaya sallaya serbest kalırdı. Bir ses duydu ve başını kaldırdı, masasının önünde Growman'ı gördü. "Karışıklık için özür dilerim, Stella," dedi, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. "İşlerinin çoğunu ben hallediyordum, ancak güç oldu."

Sepetin içindeki dosyalara bakarak durakladı. "Ne kadar kötü görünüyor?" Stella eliyle yığını taradı. "Kötü, Ben. Burada yalnızca birkaç günüm var. Eğer Brannigan'ı devreye sokabilirsem, belki ön duruşmaya kadar işime konsantre olabilirim, ancak eğer parayı temin edemezsem... "

"Ne kadar istiyor?" diye sordu Growman. "Esasında elli istedi. Ama şimdi iki dava olduğu için, herhalde yüz bin isteyecek." Stella sinirli bir şekilde güldü. "Durum birazcık kötü, değil mi?" Growman acıyarak yüzünü buruşturdu. "Brenda'nın çalışması nasıl?" "Muhteşem," dedi Stella. "Onsuz ne yapardım bilmiyorum. Ve, Ben... "

Tam çıkmak üzereydi. Durdu ve ona baktı. "Yaptıkların için ne kadar teşekkür etsem yeterli olamaz," dedi. Gırtlığını temizlemek için durup devam etti, "Bu arada, Holly konusunda haklıymışsın. Beni seninle bir ilişkim olmakla suçladı. Sanırım kıskanıyor. Bana karşı düşmanca davranması bu yüzden olmalı. Televizyonda beni yücelttiğin zaman delirmiş olmalı" "Holly herkesi kıskanır, Stella," dedi Growman. "Herhangi birinin tabağında biraz fazla bir kırıntı olsa, onu ister. Bunu yalnızca istemekle kalmaz, onu elde etmek için neye mal olursa olsun elinden geleni yapar." "Komik," dedi Stella. "Holly'nin bu tip biri olduğunu hiç fark etmemiştim. Birini tanıdığını sanıyorsun ama aslında tanımıyorsun. Her şeyi sahte, Ben. Hatta Mario'yu bile aleyhime çevirmeye çalışıyormuş."

"Duydum," dedi Growman. "Anderson anlattı. İşbirliği yapma şansı var mı sence?" "Hayır, dedi Stella, başını iki yana sallayarak. "İlişkilerimiz son

zamanlarda gerilmişti ama artık her şey yoluna girdi sanırım. Mario yalnızca korkmuştu, Ben. Ona bir avukat tutup uyuşturucu davasını çözüp çözemeyeceğimize bakacağım. O zaman Holly'nin elinde onu tehdit edecek bir silah kalmaz."

"Senin haklı olduğunu ümit edelim," dedi Growman, kapıdan çıkarken. Stella o gün arabasını öğleden sonra üçü çeyrek geçe Oracle Laboratuvarlarının park yerine park etti. Öğlen yemeği saatinde çalışmış ve masasındaki davaların büyük çoğunluğunun görev dağılımını tamamlamayı başarmıştı. En azından davalar açılabilir, diye düşündü arabanın kapısını açıp fırın gibi sıcak havaya çıkarken. Birden Houston'ın rutubetli havası gözüne o kadar kötü görünmedi. Yaz aylarında Houston'da dışarı çıktığında insan kendini sanki birisi başına ıslak bir havlu atmış gibi hissedirdi. Dallas'taki sıcaklık öylesine yakıcıydı ki Stella'nın teni sanki sıcak bir ütü basılmış gibi yanıyordu. Birçok yanık kurbanı ısıya karşı duyarlı olurdu. Hatta bazıları gittikleri her yere küçük portatif vantilatör taşırdı. Park yerinden binaya doğru yürürken, bunu anlamak çok da zor değil, diye düşündü. Bir kez alevler

bedenini yaladı mı, bir daha asla sıcaklamak istemezdi insan.

Oracle Laboratuvarlarını barındıran kasvetli gri binaya bakarak, neden hiç penceresi olmadığını merak etti. Bir çeşit kaleye benziyordu, mimarisi süssüz ve iticiydi. "Brenda Anderson'u görmek için geldim," dedi kabul görevlisine. Kıvrımlı mermer bir masanın arkasında oturuyordu, önünde bir sıra bilgisayar ve güvenlik monitörü vardı. "Beni bekliyor olması gerek. Kendisine Stella Cataloni'nin geldiğini söyleyin." Kadın Stella'ya bir metal

koltuk grubunu işaret etti. Birkaç dakika sonra Brenda Anderson göründü. "Her şey hazır," dedi, yüzü bitkindi. "Bütün gece çalıştık, ancak sanırım program oldukça gerçekçi. Eğer daha fazla zamanımız olsaydı, elbette daha fazla ayrıntı ekleyebilir ve daha gerçekçi hale getirebilirdik." Durdu ve Stella'ya baktı. "Zaman açısından, sanırım elimizdekiyle yetinmek en iyisi. Sen ne dersin?"

"Sanırım," dedi Stella. Brenda'yı izledi, karmaşık uzun koridorlardan geçtiler. Camlı bölmelerin arkasında işleyen bilgisayarlara ve diğer sofistike elektronik aygıtlara baktı. Binanın içi soğuk denebilecek kadar serindi. Sıcaktan kurtulduğuna sevinmesine rağmen, bu sefer de üşümeye başlamıştı. "Burada ne yapıyorlar? Burası sanki

derin dondurucu gibi. Morgları bile bu kadar soğuttuklarını sanmıyorum."

"Cihazlar nedeniyle burayı serin tutuyorlar," dedi Brenda. "Buradan," deyip, ağır çelik bir kapıyı açtı ve Stella'nın içeri girmesini bekledi. Oda çok büyüktü. Tek tek çalışma birimlerine ayrılmıştı, tavan normal bir ofiste olduğundan iki kat daha yüksekti, Stella sanki havada asılıymış gibi duran bütün kablo ve aletlere baktı. Tüm o spot ışıkları ve üç ayaklı sehpaları üzerinde duran kameralarıyla, bir bilgisayar atölyesinden çok bir televizyon stüdyosuna benziyordu. "Burası sanal gerçeklik laboratuvarı," diye bilgi verdi Brenda. "İşte yapacağımız şey. Sen şu platformun üzerinde duracaksın." Döndü ve arkasında bir yeri gösterdi. "Gözlük takacaksın, Stella. Bu merceklerin içinde birer tele-işlemci var, böylece görüntüler televizyonda seyrettiklerine benzer olacak. Ancak gerçek yaşam görüntüleri yerine, bu nedenle özel olarak tasarladığımız bilgisayar programı tarafından yaratılan

görüntüleri göreceksin. Ayrıca ses de olacak. Seninle şuradaki kumanda odasından konuşabileceğim ve az çok seni yönlendirebileceğim." İkinci katta, merdivenle çıkılan camlı bir odayı gösterdi. "Beni yönlendirmekle ne demek istiyorsun?" diye sordu Stella. "Bu odanın dışında bir yere gitmiyorum, değil mi?"

"Doğru," dedi Anderson. "Ama platformu görüyor musun? Bu biraz ayak değirmenine benzer. Her şey bağlandıktan sonra, sen hareket edince sana yürüyormuş duygusu vererek, o da hareket edecek. Bunun tümü bir simülasyon, elbette, ancak bunu ne kadar gerçekçi yaparsak, yangın gecesini o kadar daha iyi anımsarsın." Genç bir adam geldi ve Anderson onu Stella'yla tanıştırdı. "Bu Pete Frazer. Programı geliştirmekte bana yardım etti, Stella.

Laboratuvarı kullandığımız için ücret ödemek zorundayız ama Pete çalışmasının karşılığında bir şey istemiyor."

"Teşekkürler," dedi Stella, hafifçe gülümseyerek. "Gerçekten yardımınızı takdir ediyorum." Frazer yirmi yaşlarının başında veya ortasında görünen biriydi. Uzun saçları ve zeki mavi gözleriyle yakışıklı ve dikkat çeken, iyi giyimli ve kendinden emin biriydi.

"Sizin hakkınızda çok şey duydum," dedi, Stella'nın elini sıkarak. "Pelham davası sırasında sizi televizyonda gördüm. Muhteşemdiniz. Nişanlım hukuk okuyor ve sizin büyük bir hayranınız."

Stella yanıt vermedi. Gözleri odanın çevresinde fır dolanırken, endişelenmeye başladı. "Brenda bana bundan bahsettiğinde, böylesine sofistike olacağını düşünmemiştim," dedi. "Görünüşe

bakılırsa, burada NASA'dakinden daha çok cihaz var. Elektriğe çarpılmam, değil mi?" "Hayır," dedi Frazer, gülerek. "Tüm bu şeyler sizi korkutmasın. Sadece rahatlayın ve kendinizi akışa bırakın. Eğer sizi daha da rahatlatacaksa bunu bir oyun olarak düşünün. Burada bu oyunu oynamak için sağ kollarını verecek kişiler tanıyorum. Bütün bunlar en son teknoloji. Bir çoğu henüz halkın kullanımına açık değil." Frazer, Stella'yı platforma götürdü, gözlükleri verdi, bu sırada Brenda kumanda odasının merdivenlerini çıkıyordu. Stella gözlükleri başına takınca, Frazer bunları ayarlarken kendisinden hareket etmemesini istedi. "Bir renk skalası görmen gerekiyor," dedi. "Görebiliyor musun?"

"Evet," dedi Stella.

"Stella, ben Brenda," dedi bir ses kulağına. "Beni iyi duyabiliyor musun?"

"Evet." "Yapacağımız ilk iş seni evin içinde yürütmek olacak," dedi Brenda.

"Eğer bir şey doğru değilse, bize bildir ki düzeltebilelim. Mobilyalara gelince, bilgisayardaki dosyada tüm ana şekil ve stiller var. Onun için, eğer bir şey doğru değilse, uygun bir şey buluncaya kadar sürekli değişiklik yaparız.

Aynı şeyi inşa bile edebiliriz. Duvarları, kapıları, tavanları, evine benzetmek için ne gerekiyorsa yapabilirim." Nefes aldı ve sonra, "Hazır mısın?" dedi.

"Her zamankinden daha hazırım," dedi Stella. Elleri platformun korkulukları üzerinde terliyordu. Renk skalası kayboldu ve birden bir evin içini gördü.

"Görüyorum," dedi. "Mutfağımıza benziyor. Bu harika, neredeyse gerçekten orada gibiyim." "İyice yakından bak," dedi Brenda. "Pencere doğru yerde mi? Eşyalar?"

"Evet," dedi Stella. "Pencere eviyenin üzerindeydi. Masa dışında her şey harika. Daha büyük ve daha sağ taraftaydı."

"Bekle," dedi Brenda, hemen ana konsol üzerindeki klavyeyi taşıyarak. "Bu nasıl?" Stella hayran kalmıştı. Gözlerinin önünde masa değişmişti.

Öncekiyle aynı biçimdeydi, yalnızca şimdi daha büyük görünüyordu ve Anderson görüntüyü birkaç metre sağa doğru çekmişti. "Mutfak penceresinde perde vardı," diye ekledi. "Sanırım daha önce sana söylemeyi unuttum." "Ne tür bir perde?" diye sordu Anderson. "Tül perde... beyaz tül perde." "Yangın gecesi açık mı yoksa kapalı mıydı?" "Anımsamıyorum," dedi Stella.

"Tamam," dedi Brenda. "Mutfakta gezin. Buzdolabına doğru yürümeye çalış." Stella, sanki gerçekten mutfakta yürüyormuş gibi ayaklarını hareket ettirerek dediğini yaptı. Bu ürkütücü bir duyguydu, hem gerçek hem de gerçek olmayan bir şey. Kendini sanki başka bir

boyuttaymış gibi hissediyordu. Elini buzdolabının koluna uzattı ve açıldığında soluğu kesildi. Hemen kapatarak, eviyeye doğru yürüdü ve "Kapalıydı. O gece perdeler kapalıydı. Eviyenin orada, annemin yanında duruyordum. Marul yıkıyordu," dedi. Görüntü değişip annesinin yüzünü görünce Stella şaşkınlıkla bir çığlık attı. Bedeni robotumsu görünüşlü ve tabii olmaktan çok uzaktı, ancak yüz tıpkısıydı. "Bunu nasıl yaptın? Bu şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şey."

"Fotoğrafları San Francisco'daki kuzenin Maria'dan aldım. İyi görünüyor, değil mi? Eğer bu da hafızanı canlandıramazsa, Stella, başka hiçbir şey canlandıramaz."

Stella, uzanıp kucaklamak isteyerek, annesinin yumuşak yüzüne bakıyordu. Bu sanki tıpkı öbür tarafa geçmiş de annesinin ruhuna bakıyor olmak

gibiydi. Tüm fotoğrafları yangında yok olduğu için, öldüğü geceden beri annesinin yüzünü görmemişti.

"Randall nerede, Stella?" diye sordu Brenda. "Bundan böyle şimdiki zamanda düşünmeye çalış. Sesimi duyduğun zaman, adımları veya yüzümü düşünmemeye çalış. Bunu yalnızca kafanın içindeki bir sesmiş gibi düşün." "Bilmiyorum," dedi Stella. "Dur biraz... sanırım Tom salondaydı. Babamın arabasının garaj yoluna

girdiğini duyduğunu sandı ve onu kapıda karşılamaya gitti."

Brenda, devam etmeden önce Stella'nın çevreye alışmasını isteyerek, pencere aksesuarlarını ekledi. Daha önceden çizilmiş uygun bir görüntü bulamadığı için çabucak kalemiyle bir desen çizdi ve yerine yerleştirdi. Sonra ses mühendisine işaret etti. "Bili, bir numaralı kanalı aç." Kulaklıktan sesler gelirken Stella kasıldı. Uzakta tartışan iki adama benzeyen sesler duydu, ancak ne dediklerini duyamıyor-du. Pencereye doğru bakınca, dışarıda ön bahçelerinde duran şekiller görebiliyordu. "Onları görebiliyorum," dedi. "Tanrım, Bren-da, onları görebiliyorum. Mutfak penceresinin evin ön cephesine baktığını tamamen unutmuşum. Perdeler de tüldü; böylece kapalıyken bile arasından görebiliyordun. Bunu nasıl düşündün?"

"Mimari verilerden," diye bilgi verdi Brenda. "Artık daha başka soru sorma, Stella. Bunun işe yaramasının tek yolu gördüğün şeylerin gerçek olduğuna, yapma olmadığına kendini inandırman." "Gördüğüm şeyler mi?" diye sordu Stella, bahçedeki görüntülerin hareketlerini izlerken. "Bu yalnızca senin yarattığın bir şey değil mi?" "Evet," dedi Brenda, içini çekip ses mühendisine

bakarak. "Umarım bu işe yarar," diye fısıldadı. "Eğer yaramazsa, kıyamet kadar zaman ve

enerjiyi boşa tüketmiş olacağız." Mühendis yalnızca omuz silkmekle yetinince, dikkatini yeniden Stella'ya çevirdi. "Dinle," dedi, "adamları dışarı bahçeye biz koyduk ve, evet, duyduğun bir ses kaydı, ancak eğer hafızanı serbest bırakırsan, belki bizim yarattığımızın dışında da bir şeyler görebilirsin. Yeterince açık anlatabildim mi? Gerçekten ne gördüğüne bırak biz karar verelim. Senden tüm yapmanı istediğim tepki vermen." Stella birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra pencereye baktı, umutsuzca o gece ne görmüş olduğunu anımsamaya çalışıyordu. "İşe yaramıyor," dedi sonunda. "Hiçbir şey anımsamıyorum. Anımsayamadığımı söylemiştim sana." Gözlüklerini çıkartmak için uzanmıştı ki Brenda yeniden konuşmaya başladı. "Biraz bekle," dedi. "Birkaç kez derin nefes al, rahatla. Bırak belleğin orada gezinsin. Kendiliğinden anımsayacaksın, Stella. Kendini zorlaman bir işe yaramaz." Beş dakika geçti, sonra on. Sonunda, Stella annesinin sesini duyduğunu sandı. "Senin için yaptığım tüm planlar..." diyordu. "Çocuğun olduktan sonra Teksas Güzellik Yarışmasına katılamazsın. Keşke biraz daha bekleseydin, Stella. Bu oğlanla seks yapmak zorunda mıydım?" Geri planda, Stella yeniden adamların seslerini duydu. "Bunu yapamazsın," dedi adamlardan biri, sesi yüksek ve gergindi. Sonra yalnızca kopuk kopuk cümle ve kelimeler duydu. "Yarın... daha fazla para... söz veriyorum... bir süre bekle... lütfen."

Babasının belirgin bir İtalyan aksanı vardı ve ses tanıdık gelmesine karşın, Stella konuşanın babası olmadığını anladı.

"Stella," dedi Brenda hafifçe, "neler oluyor?" "Adam konuşuyor. Babama yalvarıyor. Neden bilmiyorum. Daha fazla para, deyip duruyor. Eğer bekleyebilirsen, daha fazla para bulabilirim." Stella gözlerini kapattı ve dinledi, kafasında sesleri yeniden tanımlamaya çalışıyordu. "Babam ona hayır diyor, ona gitmesini söylüyor, ona hakaret ediyor."

"Adam kim, Stella? Yüzünü görebiliyor musun?" "Hayır," dedi Stella, gözleri hâlâ kapalıydı, "ama sesini tanıdım. Yalnızca tam olarak hatırlayamıyorum."

"Kanal ikiye geç," dedi Brenda mühendise.

"Çabuk."

Stella başka bir ses duydu. "Selam," dedi adam. "Kim var orada? Eğer oradaysan, konuş." Brenda yeniden konuşmaya başlamadan aynı kelimeler birkaç kez tekrarlandı. "Ses bu mu, Stella?" "Bilmiyorum," dedi. "Benziyor ama aynı değil. Emin olmam için aynı kelimeleri söylerken duymam gerek."

Brenda kulaklığını çıkarttı ve konsolun üzerine fırlattı. "Bu yapabildiğimin en iyisiydi," dedi ses mühendisine. "Clementine Cataloni'nin benim için bir ses kaseti dolduracağından şüpheliydim. Ona telefon edip sesini banda almaktan başka seçeneğim yoktu."

"Bir ses karşılaştırması yapabiliriz," diye teklif etti adam.

"Neyle?" diye sordu Brenda, ilerleme kaydedemedikleri için kızgındı.

"Karşılaştırma yapacağımız ses onun kafasında, Bili. Bu nasıl olacak?"

"Hey," dedi, "yalnızca yardım etmeye çalışıyorum. Kimse bana burada ne yaptığımızı bile söylemedi."

Brenda kulaklığı yeniden taktı ve Stella'ya ilerleyeceklerini söyledi. Eğer zorunlu kalırlarsa, her zaman yeniden mutfığa dönebilir ve daha sonra da deneyebilirlerdi. "Şimdi seni salona götürüyorum," dedi. "Nasıl görünüyor?" "İyi," dedi Stella. "demek istediğim, böyle bir koltuğumuz yoktu ama sanırım gerçekten de önemli değil. Doğru yerde duruyor." "Burası baban ve Randall'ın kavga ettiği yer, doğru mu?" "Doğru ve karnıma yumruk yediğim yer." "Kavgadan sonra ne oldu?" "Tom ön kapıdan çıktı. Ben koridordan geçip odama gittim."

Brenda klavyeyi tuşladı ve Stella kendini koridorda yürürken buldu. Açık bir kapı görüp içeri girdi ve kendi odasının tam bir kopyasını gördü. Yatak örtüsü aynı pembe ve beyaz desendeydi. Komodin sağ tarafta, içinde kibrit kutuları bulunan çanak tıpkı Randall'ın bahsettiği gibi bunun üzerindeydi. Odasının bir köşesinde, birkaç asa ve askıda, geçit üniformasına benzeyen bir şey gördü. Brenda'nın kendisini yanlış değerlendirdiğini düşünerek, güldü. O zamanlar odası hep tıpkı Mario'nun evi gibi dağınık olurdu. Ne zaman bir futbol maçından sonra üniformasını çıkarsa, çoğunlukla yere atardı. Stella'nın annesi onunla alay etmeyi âdet edinmişti, eşya yığınlarını çekici bulduğunu söylerdi. Her zaman odasının her yanında üç veya dört giysi yığını ve değişik noktalara dağılmış diğer kişisel eşyaları bulunurdu. Yalnızca tek bir sandığı vardı ve dolabı da çok ufaktı, Stella giysilerini asmak için asla yeterli yer bulamazdı. Stella gözlerini kapattı ve aklı geçmişin derinliklerine doğru kaydı. Kendini bir futbol maçından sonra diğer

göstericilerle birlikte gülüp şakalaşarak yürürken gördü. En iyi arkadaşı, Kathy, yürürlerken devamlı kendisine çarpıyordu. Arkasından başka bir kız geldi ve kendisini kucakladı. Stella tüm bu olanları sanki yukarıdan bir yerden seyrediyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Birden mutlu, umutlu bir yüz ona doğru döndü ve kendi genç kızlık halini gördüğünü anladı. Gözleri doldu. Sanki kalbinin çevresine bir boğa yılanı sarılmış gibi bir duyguya kapıldı. Tam o geceyi anımsamakta olduğunu anladı. Tom Randall'm kendisini göle götürdüğü ve ilk defa seviştikleri geceyi. Geri dön, dedi görüntüsüne. Seni nelerin beklediğini bilmiyorsun. Bir gecelik zevk uğruna yıllarca acı çekeceksin. Bir daha kendini hiç güvende hissetmeyeceksin. Aileni, dostlarını, evini bir daha hiç görmeyeceksin. "Şuna bak," dedi genç kızlık görüntüsü, asayı havaya fırlatarak. Görüntü dönüp asayı bacaklarını arasında yakalarken onu izledi. Bacakları çok biçimliydi, bronzlaşmış teni pürüzsüz ve parlaktı. "Bayan Fisher'e bunu gelecek haftaki oyunlarda kullanıp kullanamayacağımı soracağım." Yangından sonra hiç aile fotoğrafı kalmadığı için, Stella yaralar olmadan nasıl göründüğünü unutmuştu. Zihninde gördüğü yüz öylesine harika, öylesine masumdu ki neredeyse nefesi kesildi. Bu gerçekten kendisi miydi? Böylesine ümit dolu, genç, güzel kadın içinde bir yerlerde hâlâ gizli kalmış olabilir miydi?

Stella gözlerini açtı. Bilgisayar yaratısı imgelerin renk ve şekillerinde sanki bazı değişiklikler olmaya başlamıştı. Birden her şey Stella'nın gözüne tümüyle gerçek gibi göründü ve anılar belleğinin derinliklerinden çıkıp ete kemiğe büründü. Avuçları korkunç

derecede terlemeye başladı. İçini bir korku sardı. Her iki elini de karnına bastırdı ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Ne oluyor, Stella? Bana söyleyebilir misin?" "Tom şimdi geldi ve kapıyı kilitledi," dedi. "Babam bana vurdu ve korkarım gelip tekrar vuracak. Karnım acıyor. Korkunç kramp giriyor. Öyle utanıyorum ki. Ailemi utandırdım. Herkesi utandırdım."

"Tom nereden geldi?" dedi Brenda, bilgisayarında bazı ayarlamalar yaparak. "Daha önce ön kapıdan çıkmamış mıydı?"

"Bodrum penceresinden girdiğini söylüyor," dedi Stella, sesi kısılıyordu.

"Yatmam gerek. Kendimi iyi hissetmiyorum. Başım dönüyor." "şimdi kendini kaptırdı," dedi Brenda mühendise, mikrofonu ağzından uzaklaştırarak.

"Tanrıya şükür, sonunda kendisini sanal gerçekliğe sokabildik. şimdi artık bir şeyler elde edebiliriz belki."

Mikrofonu tekrar yerine çekerek, yeniden Stella'ya hitap etti, sesi kontrollü ve tekdüze çıkıyordu.

"Yatakta mısınız?"

"Evet," dedi Stella, sesi öncekinden daha genç ve yumuşak geliyordu. "Tom benimle konuşuyor."

Yatakta yanımda. Bana vurduğu için babama kızgınım. Tom onun kıcı kırık herifin teki olduğunu ve babam sakinleşinceye kadar onun anne babasının evinde kalmamız gerektiğini söylüyor. Babam ne derse desin, çocuğu aldırma zorunda olduğumu, ailesinin bize yardımcı olacağını söylüyor."

"Babanı duyabiliyor musun?" "Hiçbir şey duymuyorum," dedi Stella. "Tom yatağımda uyu-yakaldı. Babamın uyuduğundan emin olur olmaz,

pencereden gizlice dışarı kaçacağız. Ancak benim de uyku var.

Üşüyorum, gerçekten üşüyorum. O kadar üşüyorum ki, titriyorum. Başım dönüyor ve korkarım kendimden geçeceğim. Bacaklarımın arasında ıslak ve yapışkan bir şey var, ancak banyoya gidemeyecek kadar yorgunum."

Brenda elini mikrofonun üzerine kapatarak yanındaki mühendise fısıldadı,

"Bir süre onu rahat bırakalım. Biraz daha derine insin. O gece çocuk düşürdü. Anlatmaya çalıştığı şey bu olsa gerek." Camın arkasından

Stella'ya baktı, genç bir kızın bu acıları çekmek zorunda kalmasının ne kadar üzücü olduğunu düşünüyordu. "Şimdi diğer kanalları doldur, Bill," dedi. "Sana işaret edince hemen kanal üçe geç."

İkisi de kumanda kabininden Stella'yı izlediler. Platformun üzerinde kazık gibi dimdik duruyordu,

gövdesinde hiçbir kas hareket etmiyordu.

Anderson arkasındaki bir kaptan fincanına kahve

koydu ve tekrar kumanda panelindeki yerini aldı.

Kahvesini yudumladıktan sonra, ses mühendisine

parmağıyla işaret etti ve önceden kaydedilmiş ses

duyulmaya başladı. Önce bir dakikadan biraz

daha uzun süren bir dizi metalik klik sesi vardı.

"Klik sesini duyuyor musun, Stella?"

"Evet," dedi Stella, sesi gergin bir fısıltı halindeydi.

"Bunu ne olduğunu tarif edebilir misin?"

"Hayır," dedi.

"Ses nereden geliyor?"

"Yatağımın altından bir yerden."

"Şimdi yatakta mısın?"

"Evet," dedi Stella. "Korkuyorum. Buradan çıkmalıyım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, nefes alamıyorum. Yolunda gitmeyen bir şeyler var, bir şeyler gerçekten yolunda gitmiyor."

"Kanal dörde geç," dedi Brenda ses mühendisine.

"İşin esasına inmek üzereyiz."

Çatırdayan, patlayan bir ses duyuldu, gerçek bir yangından kaydedilmişti. Brenda, Stella'nın ailesinin o uyanmadan önce yangını ya duymuş veya kokusunu almış olacaklarını ve evden dışarı kaçmaya çalışacaklarını düşünerek, sese koridorda koşuşan ayak sesleri de eklemişti.

Tam o sırada Stella çığlık atmaya başladı, ses o kadar tizdi ki Anderson neredeyse kulaklıklarını fırlatıp atacaktı. "Yatağım ya- nıyor," diye haykırdı. "Biri odama girmek için kapıyı zorluyor. Ah hayır. Hayır. Yardım edin. Birisi bana yardım etsin. Öylesine korkuyorum ki."

"Kapıdaki kim, Stella?"

"Bilmiyorum. Dışarı çıkmam gerek. Giysilerim alev aldı. Yanıyorum. Yüzüm. Yardım edin. Birisi bana yardım etsin." Stella şimdi platformda koşuyor ve yüzünden ter damlıyordu, bluzu şimdiden sırlsıklam olmuş ve vücuduna yapışmıştı.

"Randall nerede?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı Stella. "Beni çıkarın buradan. Lütfen, yardım edin. Ah, Tanrım, hayır, yanıyorum." Öksürmeye ve boğulur gibi nefes almaya başladı. "Duman. Çok fazla duman var. Nefes alamıyorum. Göğsüm yanıyor, gözlerim acıyor."

"Şimdi neredesin, Stella?"

"Dışarı çıkamıyorum. Kapı açılmıyor. Birisi onu omuzluyor ama sıkışmış." Brenda başını iki yana salladı. Dursun mu yoksa devam mı etsin bilmiyordu. Stella ayağıyla tekme atıyordu, Brenda onun ayağının takılıp bir yerini incitmesinden korkuyordu. Bunu birkaç dakika daha devam ettirmeye karar verdi, belirgin bir şey keşfedeceklerini umuyordu. Eğer yaparlarsa, bu Stella'nın çektiklerine değecekti.

"Bu babam," diye bağırdı Stella. "Elinde bir balta ve yüzünde o korkunç bakış var."

Brenda klavyesinde birkaç tuşa bastı, Stella'nın babası görüntüye girdi, yüzü eski fotoğraflardan yaratılmıştı.

"Nerede Stella?"

"Kapıyı kırdı. Beni kavlıyor, bana bağılıyor. Devamlı benim adımları söylüyor ve ağlıyor, 'hayır, hayır, güzel kızım.' Her yerde duman var, nefes alamıyorum. Babam da öksürüyor. Evden çıkmak zorunda olduğumuzu söylüyor." "Başka bir şey duyabiliyor musun?" "Mario'yu almam gerek, ancak babam beni bırakmıyor." Stella, havayı döverek, yüzünün önünde ellerini öne arkaya hareket ettiriyordu. "Babam... yere düştü. Ayağa kalkamıyor. Onu çekmeye devam ediyorum ama kalkamıyor. Ne

yapacağımı bilmiyorum. Tanrım, bana yardım et. Çok ağır. Onu kaldıramıyorum. Tommy nerede? Tommy bana yardım et." Brenda, Stella susuncaya kadar bekledi. Sonra onu tekrar harekete geçirdi. "Şimdi ne yapıyorsun, Stella?"

"Koridordayım," dedi Stella. Platformda yürürken nefes nefe-seydi.

"Mario'yu almaya gidiyorum. Babam Mario'yu almamı söyledi. Kendisinin de annemi almak için yukarı çıkacağını söyledi." "Baban şimdi kendinde mi?"

"Evet," dedi Stella. "Dumandan boğulur gibi oldu ama ayağa kalktı. İyi.

Annemi almaya gidiyor." "Peki şimdi nerede? Onu görebiliyor musun?"

Stella'nın başı döndü, sanki arkasında babasını arıyor gibiydi. "Burası alev alev yanıyor. Onu göremiyorum. Çok fazla duman var. Ne yapacağımı bilmiyorum. Babam haykırıyor ama ona ulaşamıyorum."

"Alevler nerede?"

"Tam arkamda," dedi Stella soluk soluğa. "Geri gidemem. Bodruma açılan kapıdan dev gibi bir alev sütunu fışkırıyor. Artık babamı duyamıyorum. Bilmiyorum yukarı mı çıktı, yoksa yangın... Bunu düşünemiyorum. Mario'yu almak zorundayım." "Mario sana sesleniyor mu?" "Onun odasındayım ama uyuyor. Devamlı ona bağıriyorum ama beni duymuyor. Onu taşımam gerekecek."

Stella bel hizasına eğildi, bir dakika sonra, doğruldu ve sanki ağır bir şey taşıyormuş gibi kollarını önüne uzattı. Birkaç kez dizleri büküldü ve platforma düştü, sonra hızla ayağa kalktı. Ağzı açıktı ve soluk soluğa

kalmıştı. Brenda mikrofonu uzaklaştırdı, mühendise döndü. "şu anda ne gördüğünü biliyor musun?" dedi.

"Hayır."

"Bu kadın ciddi biçimde yanmıştı," dedi, "ama kardeşini o evden dışarı çıkaracak gücü bulmayı

başardı. Katıksız bir cesaret rneği görüyorsun, Bili. Buna iyi bak, hk artık bu günlerde böyle bir şey görmek pek olası değil." Mikrofonu yeniden ağzına yaklaştırdı, çünkü bunu yeniden canlandırmaya her an son vermek zorunda kalacağının farkındaydı. "şimdi neredesin, Stella?" "Mutfak kapısında. Çok kötü yaralandım ama duramam. Kapının kolu elimi yakıyor." Brenda, kumanda odasından, Stella'nın bedeninin titrediğini görebiliyordu. "şu berbat ses. Sanki bir kurt uluması veya fırtına uğultusu gibi. Mario tamamen hareketsiz. Onu bana yardım etmesi için uyandıramıyorum. Her şey sallanıp hareket ediyor gibi görünüyor. leceğiz." Stella dua eder gibi ellerini birleştirdi, ancak sözler ağzından mikrofondan duyulamayacak kadar alçak sesle çıkıyordu.

Stella'yı elini uzatıp, yüzünü buruşturur ve sonra ileri doğru devrilerek platforma yığılırken izlediler. "İyi misin?" dedi Brenda. "Ayağın mı takıldı?" Stella platformun üzerinde hiç tepkisiz kalınca, korkunç bir şeyler olduğunu fark etti. "Kahretsin," dedi, laboratuardaki canlandırma şalterini indirerek. "Pete, abuk. Bayılmış olmalı." Kulaklığı çekip çıkartarak, kumanda kabininden çıktı ve merdivenlerden aşağı koştu, Stella'nın bir kalp krizi geçirmesinden korkuyordu.

Anderson aşağı inemeden, Frazer, Stella'yı kollarına aldı ve odanın uzak bir kőřesindeki divana taşıdı.

"Biraz ıslak kâğıt havlu getir," dedi teknisyenlerden birine, başını Stella'nın göğsüne koymak için eğildi.

"Nefes alıyor mu?" dedi Brenda, yüzünde endişeli bir ifadeyle Frazer ve Stella'nın yanına çökerken. "Bu ona çok ağır geldi. Onu bunu yapmaya zorlamamalıydım."

"Nefes alıyor," dedi. "Kalbi oldukça hızlı çarpıyor, ancak sanırım iyi. Bu korkutucu bir sahneydi. Sanırım yalnızca korktu ve kendinden geçti." Brenda teknisyenden havluları aldı ve Stella'nın yüzünü sildi. Birkaç dakika sonra gözleri açıldı ve şaşkın bir ifadeyle çevresine bakındı. "Neler oldu?"

"Bayıldın," dedi Brenda. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Berbat," dedi Stella, oturmaya çalışarak. Frazer'e baktı. "Bu kesinlikle bir oyun değildi. Eğer arkadaşların bunun bir oyun olduğunu düşünüyorlarsa, kafalarını kontrol ettirmeleri gerekir."

"Daha kalkma," dedi dedektif. "Birkaç dakika daha dinlen. Bayılmadan önce ne gördüğünü anımsıyor musun?"

Stella gözlerini tavana dikmişti, göğsü inip kalkıyordu, kol ve bacakları çarpılmıştı. Uzun bir süre yanıt vermedi. "Evet," dedi sonunda. "Cehennemi gördüm, Brenda. Beni dosdoğru cehenneme götürdün. Dönüş yolunu bulduğuma memnunum."

ON ÜÇ

Stella bayılmasını öğlen yemeğini atlamış olmasına bağladı. Dinlendikten sonra, Brenda onu binadaki kafeteryaya götürdü, bir sandviç ve içecek bir şey aldı. "Belki de bunu bir doktor veya psikolog olmadan yapmamam gerekirdi," dedi, odanın arkasındaki bir masaya oturduklarında. "Özür dilerim, Stella. Sana belki trav-matik olabileceğini söylemiştim ama sanırım bunun ne kadar acı verebileceğini fark etmedim." "Dert değil," dedi Stella, bir lokma ısırp içeceğiyle yutarak.

"Yeterince yemek yermiyorsun," dedi Brenda. "Sadece kararlı olmak yetmiyor, biliyorsun. Ara sıra bir şeyler yemek de gerekiyor." "Gerçekten, Brenda," dedi Stella. "Şimdiye kadar yaptığımdan çok daha fazlasını anımsadım. Korku vericiydi ama bir yığın soruyu yanıtladı." Güldü. "Sanırım hepsi sona erdiği için bunu

söyleyebiliyorum. Bir daha bana o gözlükleri asla taktıramazsın. Bunu sana kesin olarak söyleyebilirim."

"Bana ne öğrendiğini anlat," dedi Brenda, masaya eğilerek.

"Seni buna zorladığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Tek umudum bir şeyler bulmuş olmak."

"Bulduk," dedi Stella, tabağını önünden iterek. "Sana söylediğim gibi, babamın yüzünü görünce anımsadım, ancak tüm o yıllar boyunca hâlâ bana kızgın olduğunu düşünüyordum. Şimdi artık ne olduğunu biliyorum." Gözleri daldı. "Yangın çıktığı zaman, beni almak için gelmiş olmalı, ancak Tom

kapıyı içeriden kilitle-mişti. Elindeki nesne bir baltaydı. Kapıyı kırarak açtı ve sonra beni gördü. Biliyorsun," dedi, göz kırparak, "benim yanmakta olduğumu görmüş olmalı. Yüzündeki o korkunç ifadenin nedeni buydu." "Anlıyorum," dedi Brenda, Stella'nın yangının nasıl çıkmış olduğu konusunda daha çok şey anımsamış olmasını diliyordu. "Bu bile tek başına değer buna," diye devam etti Stella, sesi duygu yüklüydü. "On altı yıl boyunca babamın beni öldürmeye çalıştığını, başıma bir şeyle vurmak istediğini düşündüm. Sanırım, zaman zaman yangını onun çıkarmış olabileceğini

bile düşündüm. Muhtemelen her şeyi içime atmamım nedeni buydu." "En önemlisi bahçedeki adam," dedi Brenda. Stella'nın babasının bu trajedideki rolü ile bir dereceye kadar huzur bulmuş olmasına sevinmişti, ancak onların öncelikli hedefi suç olayını çözmekti. "Sesi tanıdığını söyledin. Amcan mıydı? Sana dinlettiğim ses Clem'inkiydi." Stella'nın gözleri canlandı. "Öyle olmalı, anlamıyor musun? Eğer sesi tanıdıysam, o zaman amcam olmalı. Başka kim olabilirdi ki?" "Randall belki de komşu olabilir diyordu," dedi Brenda. "Komşunun sesini tanırdın, değil mi?" "Komşu değildi," dedi Stella, başını iki yana sallayarak. "Bundan oldukça eminim, Brenda. Devamlı köpeğimizden şikâyet eden adamın boğuk, çatlak bir sesi vardı. Yaşlıca bir adamdı ve çok sigara içerdi. Eğer doğru anımsıyorsam, aslen Arkansas'lıydı ve aksanı vardı. Gerçek köy aksanı, senin anlayacağın."

Brenda gözlerini yere indirdi. "Bunların hiçbirisi geçerli olmayabilir, Stella. Eminim sahte anı diye bir şeyden söz edildiğini duymuşsundur. Adamları bahçeye koymakla, senin buna uygun bir senaryo yaratmana neden olmuş

olabiliriz, ancak bu her şeyin gerçekten bu şekilde olduğu anlamına gelmez. Beynin sadece ona verdiğimiz ip uçlarına tepki vermiş ve gerisini hayal gücüne bırakmış olabilir."

"Hayır," dedi Stella, "gerçekten anımsadım, Brenda. Şimdi hepsi yeniden geri geliyor. Hâlâ tam olarak anlayamadığım tek şey şu klik sesi. Sanırım bunu duyduğumda kısmen uykudaydım."

"Randall ne olacak?" "Randall'a ne olmuş?"

"Yangın çıkınca, onun nereye gittiğini söyleyemedim."

Stella teneke meşrubat kutusunu ezilinceye kadar sıkarak, "Muhtemelen pencereden atladı," dedi. "Kesinlikle bana veya aileme yardım etmeyi denemedi. Tek düşündüğü kendi kellesini kurtarmaktı." Ayağa kalktı ve yemek artıklarını kapının yanındaki çöp kutusuna attı. Brenda da kalktı ve birlikte asansöre yürüdüler. "Anlamadığım şey şu," dedi Brenda, binadan çıktıklarında. "Randall neden yangından sonra polise bahçedeki adamdan bahsetmedi." "Amcam ona daha önce ulaşmış olabilir," dedi Stella, güneş ışığından gözlerini kısarak. "Belki şehri terk etmesi ve ağzını kapalı tutması için Randall'a para verdi. Houston'a geri dönüp gerçeği anlatmaya karar verince, amcam öfkelenmiş ve onu vurmuş olabilir. Bilirsin, insan öfkeden olduğu kadar korkudan da bir şeyler yapabilir. Amcam çetin cevizdir, Brenda. Eğer

Randall'a sessiz kalması için para verdiyse, anlaşmalarını bozduğunu duymaktan hoşlanmamıştır." "Bu mafya işine benziyor, Stella." "Sana

amcamın mafya üyesi olmadığını söyledim," dedi, gülerek. Sonra yeniden ciddileşti. "Ama yine de insanları kontrol altında tutmak için benzer teknikler kullanmış olabilir. Eğer emeklilik dalaveresi konusunda haklıysak, sanırım kendi küçük suç oyununu yürütüyordu." Aklına başka bir şey geldi ve Stella'mn gözleri parladı. "Sağ koluma iddiasına girerim ki Victor Pilgrim bu emeklilik dalgasına karışmıştır. Bir dakika için bile olsa onun gerçekten beyaz kiralık bir arabada bir kadın gördüğüne inanmıyorum. Sanırım polise verdiği ifade düzmece."

"Haklı olabilirsiniz," dedi dedektif. "Houston'a geri döner dönmez, Pilgrim ile konuşmaya çalışacağım. Emeklilik dalaveresi hakkında soruşturma yapıyordum, onun için belki savunmaya geçer. Belki onun çözülmesini sağlayabilirim."

"Bol şans," dedi Stella. "Eğer amcam konuşmasına engel olmak için Randall'ı tepelediyse, Pilgrim'in ona karşı çıkması için aptal olması gerekir. Doktorun izini buldun mu?" "Çalışıyorum. Şimdiye kadar aynı doktorun en az beş olaya karıştığını tespit ettim, ancak bunun

garip olduğundan emin değilim. Muhtemelen eyaletle bir anlaşması olabilir."

"Hâlâ buralarda mı?" diye sordu Stella. "Onunla temas kurabilir misin?"

"Henüz bunu yapmak istemiyorum," dedi Brenda, Stella'mn peşinden park yerine giderken. "Tüm iddiaları gözden geçirir geçirmez, nasıl bir yol tutacağımıza karar veririz." Stella arabasını görünce saatine bir göz attı. Neredeyse altıydı ve yedide akşam yemeği için Sam'in evinde olması gerekiyordu. "Gitmek zorundayım," dedi. "Dokuz, bilemedin en geç onda evde olmalıyım. Eğer aklına başka bir şey gelirse, beni evden ara."

"Bekle," dedi Brenda, en iyi haberi en sona saklamıştı. "Klik sesleri o gece duydukların gibi miydi?"

"Evet," dedi Stella. "Aynı duyduğum sesler gibiydi." Yüzünde bir soru işareti belirdi. "Bunu nasıl yaptın sahi? Yıllardır bu sesleri bir şeye benzetmek için uğraşıyorum." Brenda siyah pantolonunun cebine uzandı ve gümüş renkli bir Zippo çakmak çıkardı, güneş parlak metalde yansıma yapıyordu. Sağ elinin işaret parmağı ve orta parmağıyla çakmağı alt tarafından kavrayıp elinin ayasına bastırarak, baş parmağıyla kapağını açtı, kapak açılınca çakmağın alt kısmına çaptı ve yine baş

parmağıyla minyatür bir tekerlek şeklindeki çakma mekanizmasını çevirip yaktı. Klik, tink, klik. Bunu birkaç kez tekrarladı.

"İşte bu," dedi Stella heyecanla. "Her zaman bunun bir çakmak olduğunu düşündüm, ancak bunun gibisi hiç aklıma gelmedi. Hep bunu o bildiğimiz Bic marka çakmaklarla denedim ama aynı sesi çıkarmıyorlardı."

"Evet, sanırım sırlardan biri çözüldü," dedi Brenda, gülümseyerek. "Artık bu metal parçaların ne olduğunu ve neden bu kadar önemli olduklarını anladın mı?"

"Vay canına," dedi Stella. "Sen bir dahisin, Brenda. Bu bir Zippo çakmaktı, değil mi? Kundakçı yangını böyle çıkardı." Stella'nın arabasına yaslanarak, "İşte olayın nasıl olduğu konusundaki düşüncem," dedi. "Katil içeri bodrumdan girdi. Randall bodruma açılan pencerenin açık olduğunu söylemişti. Eve yeniden böyle girmişti, anımsıyor musun? Katil belki de Randall içeri girdiğinde oralarda gizleniyordu ve yalnızca sesini çıkartmadı.

Muhtemelen, ışığı yakıp yakalanma riskine girmemek ve çevreyi görebilmek için çakmağı kullanıyordu. Klik sesini bir çok kez duymanın nedeni buydu. Aşağıda etrafta dolanıyor, çakmağı açıp kapatarak muhtemelen yanıcı bir şey arıyordu."

"Çok uzağa bakması gerekmezdi," dedi Stella. "Açık alevli bir gaz sobamız vardı. Eğer bu çakmağı sobanın yakınında bir yerde çakmış olsaydı, göğe fırlardı."

"Görüyorsun," dedi Brenda, "yangının senin yatak odanda çıktığını düşündüler, ancak soba olasılıkla tam yatağının altındaydı. Sen evden çıkmayı başardıktan sonra katlar çökünce, hiçbir şekilde yangının senin odanda mı yoksa bodrumda mı başladığını anlamak olanağı kalmadı. Eğer katil çakmağı sobanın yanında çakmış olsaydı, kendisi de ölürdü. Bodrumda kuru bir şey tutuşturmuş olmalı. O gittikten sonra alevler yavaş yavaş yukarı ulaşmıştır."

"Çakmağın üzerinde katilin adının baş harfleri veya adının bulunduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Yani, o yazılar?" "Evet," dedi Brenda, Zippo'yu yeniden cebine koyarak. "Ama yazının Clementine Cataloni olduğunu sanmıyorum. Metal parçalardan birinin üzerinde bir C harfi görünüyordu, ancak diğerlerinin üzerinde bir U ve birkaç da N harfi vardı."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim," dedi. "Yine de, ne yazdığını anlamamız için eksik olan parçayı görmemiz gerekiyor."

"Belki de harfleri tam doğru okuyamadın. Erimişlerdi, onun için... " "Şu anda suç laboratuvarında incelettiriyorum," dedi Brenda. - "Dua et de Houston'daki

kayıp parçayı bulsunlar ve amcan bunu kanıt odasından birisi aracılığı ile ele geçirmiş olmasın. O olmadan, kahrolası şeyin üzerinde ne yazdığını asla anlayamayız." Durakladı, düşünüyordu. "Yalnızca aklımda bulunsun diye soruyorum, amcan sigara içer miydi?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Stella. "Anımsıyorum çünkü annem onun evin içinde sigara içmesine izin vermezdi. Her zaman onu verandaya çıkmaya zorlardı. Dur biraz," dedi, aklına başka bir şey gelmişti. "Belki de çakmak Columbus Şövalyelerinin bir armağanıydı. Belki de U harfi 'Columbus' sözcüğünün harflerinden biriydi." Brenda başıyla onayladı. "Haklı olabilirsin, Stella." Stella'nın bedenine bir tatmin duygusu yayıldı. "İntikam," dedi.

"Neredeyse tadını alıyorum, Brenda; öyle tatlı ki, sorma." İki kadın kucaklaştılar ve Brenda tekrar binaya yöneldi. Stella uzandı ve yüzündeki yara izine dokundu, parmaklarını pürüzlü dokuda gezdirdi. İlk kez duygularında bir değişim olmadı. Yüzünün sağ tarafındaki saçları kulağının arkasına alarak, başını kaldırdı ve gözlerini kapattı, yüzünü güneşin sıcak ışınlarına tuttu.

Yangından en az bir ay önceki yazıları kontrol etmeye karar vererek, tarihleri girdi ve ekranda görünmesini bekledi. Sayfa sayfa metinleri taradı, ekrandaki ufak yazılara odaklanırken gözleri yanıyordu. Bir saat sonra kocası başını kapıdan içeri uzattığında, pes etmeye ve eve gitmeye hazırды. "Bir sayfa daha," dedi, enter tuşuna basarken. "Bunu yapmak zorundayım, Ray," diye ekledi. "Eğer yapmazsam, Holly referans yazısı vermeyi reddedebilir."

"Bunu yapamaz," dedi. Yumuşak yüz ifadesi değişmiş, yerini kızgınlık almıştı. "Holly'nin kendi işini yapmanı senden istemesi başka şey ama referans mektubu vermeyi reddedemez. Her zaman onun için iyi çalıştın." "Holly'yi tanımıyorsun," dedi Janet. Arkasına yaslandı, kollarını başının üzerinden geçirip kavuşturdu. Yeniden ekrandaki metne dönerek, "Şuna bak, Ray," dedi. Başlıkta ANAOKULUNDA FACİA yazıyordu. Yazı Happy Day Kreşinin nasıl çöktüğünü anlatarak devam ediyordu. "Bu Stella'nın anne babasını öldüren yangından iki gün önce olmuş." İki çocuk ölmüş ve pek çoğu ağır yaralanmış. "Aman Tanrım," dedi Janet, yazıyı okuduktan sonra, "o zavallı çocuklar. Temelin altında bir çukur oluşmuş. Binanın çökme nedeninin bu olduğunu sanıyorlar."

Janet duruma üzülerken tepki gösterirken, Ray bir muhabir gibi davrandı. Çukurlar durup dururken oluşmazdı. Bunun mutlaka bir nedeni olmalıydı. Doğal gaz boru hatları, arazi dolguları, yeraltı kuyuları. Ray'in damarlarında adrenalin dolaşmaya başladı. Muhabir olduğundan beri yakaladığı en büyük haberlerden biri yöredeki bir mezarlığın altından geçen bir ham petrol boru hattının patlamasıyla ilgiliydi. Ne dava olmuştu ama! Tabutlar yukarı çıkıp petrol birikintisinin üzerinde yüzmeye başlamıştı. Bazı cesetler de yağlı siyah bir çamura bulanmış olarak yüzeye çıkmıştı. Ölülerin akrabalarına petrol şirketi tarafından büyük tazminat ödenmişti. Happy Day'de de acaba benzer bir şey olmuş olabilir miydi?

Hızla Janet'i terminalin başından kaldırıp sandalyeye kendisi yerleşti. "Şimdi tüm ilgili yazılan kontrol etmek ve Stella'nın babasından veya binanın çökme nedenine ilişkin bir soruşturma açıldığından söz ediliyor mu, onu

görmek zorundayız." Parmakları klavye üzerinde uçuyordu. "Sanırım bir şey buldun, bebeğim." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Janet, omzunun üzerinden bakarak. "Bu yalnızca bir kaza değil miydi?" "Olmayabilir," dedi Ray. "Birinin kasıtlı olarak binanın çökmesine sebebiyet verdiğini söylemek

istemiyorum, ancak seninle iddiaya girerim, bu işte bir çeşit ihmal var. Ona doğru dönüp gözlerinin içine bakarak, "Happy Day'in üzerinde olduğu araziye sahip olmak ister miydin?"

Janet başını iki yana salladı.

"Ayrıca," diye devam etti, "Stella Cataloni şu anda Houston' da en büyük haber. Eğer onun suçsuzluğunu kanıtlar ve gerçek katili bulursak, inan bana, Holly ve onun aptal mektubuna gerek duymazsın. Evinin kadını olarak ünlü biri olursun, ben ise hayatımın haberini yaparım."

Janet uzanıp kocasının saçlarını okşadı. "Sanırım bundan hoşlanacağım," dedi, ağzı kulaklarına varıyordu.

Stella, Sam'e geç kalacağını söylemek için telefon ettikten sonra çabucak duş aldı ve bir kot pantolon ve üstüne de bir gömlek giydi. Sam kendisine dışarıda ızgara yapacağını söylemişti. Akşam üzeri sıcaklık birkaç derece

düŖerdi ama Stella yine de sıcak olacağını biliyordu ve rahat giyinmek istemiŖti.

Sam'in Kuzey Dallas'taki evine varınca kapıyı çaldı ve bekledi. Ev tuğladan inŖa edilmiŖti ve ön verandanın üzerinde kolon-yal tarzda bir sundurma vardı. Tek kat olarak inŖa edilmiŖ ev dıŖarıdan devasa görünüyordu ama Stella görünüşün aldatıcı olduğunu biliyordu. Sevimli

manolya ağaçları ön bahçeye yayılmıŖtı ve Sam dolambaçlı yaya yolunun kenarlarına menekŖe ve zenya-lar dikmiŖti. Posta kutusunun tepesinde küçük bir ördek vardı, Stella iki erkeğin oturduğu bir evde böylesine bir süs beklemiyordu. Oğlan mayosuyla kapıyı açtı. Babasıninki gibi kıvrıcık siyah saçları onu çok sevimli gösteriyordu. Kendisinden ancak iki üç santim daha kısa olduğundan, Stella onun yaŖına göre uzun boylu bir ocuk olduğuna karar verdi. "Sen Adam olmalısın," dedi, gülümseyerek. "Evet," dedi, sırttırken kocaman diŖ telleri meydana çıkıyordu. "Babam arka bahçede. Havuzdan henüz ıktım. Üzerimi deđiŖtirmem gerek, yoksa bana kızar. Sırılsıklamım, baksana." Durdu ve akan burnunu sildi. Sonra, Stella'yı kapıda bırakarak, evin içine fırladı. Birkaç dakika orada öylece durdu, oğlanın geri gelmesini mi beklemeliydi yoksa içeri mi girmeliydi, bundan emin değildi. Sonunda kararını verip içeri girdi, camlı sürme kapıdan Sam'in arka bahçede olduğunu gördü. Kısa kollu gömleği ve kotu üzerine bir önlük bađlamıŖ, tel fırçayla ızgarayı temizliyordu. Etrafa, mobilyalara baktı, ŖaŖırtıcı derecede sıcak ve davetkâr buldu. Divanlar iekli kumaŖla kaplıydı, yere video oyunları saçılmıŖtı ve bütün bir duvar çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı.

Stella duvara yaklaştı ve resimlere baktı. Resimlerin çoğu Adam ve Sam'e aitti, ama gözü diğerlerinden daha eski görünen bir fotoğrafa ilişti. Bunda bir kadın da vardı. Sam'in karısı olmalı, diye düşündü. Güzeldi. Saçları parlak sarı, gözleri açık maviydi ve kollarında ufak bir bebek vardı. Nefis görünüyordu. Stella resim çekildiğinde hasta olup olmadığını merak etti. İnceydi ve gülümsemesine karşın, gözleri dertliydi. "Stella," dedi Sam, elinde içinde üç biftek bulunan bir tabakla sürme kapıdan içeri girerek, "ne zamandır buradasın? Adam nerede? Biftekleri ızgaraya koymak üzereydim. Umarım iyi pişmiş seversin. Sonunda hep böyle oluyorlar." "Giyiniyor," dedi. "Ben de resimlere bakıyordum. Bu karın mı?"

"Evet," dedi. Tabağı bir sehpayaya bırakarak, arkasından yanaştı, kollarını beline doladı, eğildi ve saçlarına bir öpücük kondurdu. Stella ellerini ayırdı. "Bunu Adam'ın önünde yapmamamız gerek sanırım, özellikle de benim bir suçlu olduğumu düşündüğü için."

Sam kollarını yine eski pozisyona getirdi, Stella'yı öncekinden daha da sıkı kavradı. "Buna inanmıyorum," dedi. "Hem ondan bir şey saklayacak değilim. Seninle ilgilendiğimi çoktan biliyor. Her zaman TV'de ölü bedenler görüyor. Birbirine sarılan iki insan görünce sarsılacağını hiç sanmıyorum."

Stella, "Ah, evet," dedi, söyleyecek başka şey bulamadı. Arkalarından gelen oğlanın sesini duyunca gerildi. Ne zamandan beri oradaydı? "Odamı görmek ister misin?" dedi Adam. Üzerine portakal rengi bir kısa pantolon ve

tişört geçirmişti. "Tabii," dedi Stella, Sam'den ayrılarak. Koridorda Adam'ı izledi, geçerlerken odalara bir göz atıyordu. "Bu hizmetçinin odası mı?"

"Lois aslında hizmetçi değildir," dedi Adam. "Babam arkamızdan ortalığı temizlemesine izin vermez. Uzun süredir bizimle birlikte. Bir çeşit bebek bakıcısıydı, ancak sanırım şimdi daha çok bir çeşit dost." Göğsünü şişirdi. "Artık büyüdüm, sanırım bebek bakıcısına ihtiyacım kalmadı." "O nerede?" diye sordu Stella. "Bugün izin günü. Yarın gelecek." Bir odanın önünde durdu ve Stella'ya içeri girmesi için işaret etti. Bir duvarın önünde üzerinde bir bilgisayar ve bir yazıcı gibi görünen bir şey olan meşe bir masa bulunuyordu.

"Demek bilgisayarları seviyorsun, ha?" dedi Stella, çift kişilik yatağına oturarak. "Bana nasıl kullanılacağını öğretebilseydin keşke. Demek istediğim, biraz biliyorum ama hâlâ saçımı başımı yolma isteği doğuruyorlar bende." "Kolaydır," dedi. "Eğer istersen, bir gün gel de sana bazı şeyleri göstereyim. Kendimi bildim bileli bilgisayarım var."

"Tamam," dedi, hafifçe gülerek, "sen başka bir nesilden geliyorsun, Adam. Benim zamanımda yalnızca kalem ve kâğıt vardı." Başını duvara çevirdi, not panosunda raptiyelenmiş olan şeyi görünce şok oldu. Pelham davasıyla ilgili bütün yazılar oradaydı, birinde Stella'nın resmi vardı. "B-ben senin bunları topladığına inanamıyorum," diye kekeledi. "Bunları buraya baban mı astı?" "Hayır," dedi Adam, "ben astım. Bak, ben de avukat olmak istiyorum, ancak babamın yaptığı gibi aptalca boşanma davaları almak istemiyorum. Bunu kim yapmak ister? Bütün gün boyu birbirlerine bağırıp çağıran bir

yıgın insan. Hayır," dedi, "senin gibi bir ceza avukatı olmak istiyorum, hatta belki de bir bölge savcısı. Bu Pelham denen adam gibi kötü adamları içeri tıkmak istiyorum." Stella gururlanmıştı. "Pelham davasını izledin mi?" "Bütün büyük davaları izlerim," dedi. "CD'de bir hukuk kitaplığım bile var. Görmek ister misin?

Babam geçen yıl çıkar çıkmaz aldı benim için. Onun bürosunda da bir tane var. Bu şekilde, o kitapların hepsini edinmek ve ofiste kalabalık etmelerine katlanmak zorunda kalmıyor." "Kulağa harika geliyor." Adam bilgisayarının başına oturdu, düğmesine basıp çalıştırdı. Stella onun omzunun üstünden bakıp neler yaptığını izleyebilmek için ayağa kalktı. Sam kapının eşiğinde belirdi. "Biftekler neredeyse oldu."

"Bu inanılmaz," dedi Stella. "Tüm bu şeyleri bilgisayara yük-leyebileceğini hiç bilmiyordum. Oğlun çok akıllı bir çocuk, Sam." "Öyledir," dedi, gururla sırtarak. "Adam beni parmağında oynatabilir. Baro sınavını ilk girişinde başaracağını garanti ederim. Seni bilmem ama ben üç kez girmiştım." Akşam yemeği biftek, kızarmış patates ve taze domatesten ibaretti. Basit fakat lezzetliydi. Yemeği bitirdiklerinde, Stella sanki Sam'in oğlunu yıllardır tanıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Sorgulayan, zeki ve konuşkan bir çocuktı. Farkında olmadan, onlara sanal gerçeklik laboratuvarındaki deneyimini anlatıyordu.

"Bu çok zevkli," dedi Adam. "Bunun böyle kullanılacağını hiç düşünmemiştim, yani, birinin bazı şeyleri anımsamasına yardımcı olmak için. Bunun daha çok oyunlar filan için olduğunu

sanıyordum. Artık gerçek katili bulacaksın, değil mi?"

"Gerçekten öyle umuyorum, Adam," dedi Stella, ona gülümseyerek. Sam'e baktı ve içinde biraz kıskançlık duydu. Karısını kaybetmişti belki ama harika bir oğlu vardı ve ikisi için de iyi bir yaşam kurmuştu. Gözlerinin buğulandığını hissederek, özür diledi ve banyoya koştu. Sam onu izledi ve kapının arkasından sesini duydu. "Bir şey mi var, Stella? Hasta mısın? İyi bir aşçı olmadığımı biliyorum ama o kadar da kötü sayılmam."

Stella kapıyı açıp, "İyiyim," dedi. "Hayır, iyi değilsin." Onunla birlikte banyoya girdi ve Adam duymasın diye kapıyı arkalarından kapattı. "Seni üzen ne?" Onun neredeyse boşalıp ağlamak üzere olduğunu görebiliyordu. "Eğer bir düşük yapmamış olsaydım, Adam gibi bir oğlum olabilirdi belki," dedi, lavaboya dayanarak. "Düşünmesi bile o kadar güç ki. O zaman bambaşka bir yaşamım olurdu." "Genç bir kadınsın, Stel," dedi. "Eğer istersen hâlâ çocukların olabilir." Durakladı, sonra aklındaki bir soruyu sordu. "Neden Brad'den bir çocuğun olmadı? Yeterince uzun süre evli kaldınız." "Çocuk istemiyordu," dedi Stella, sesinde pişmanlık vardı. "Ayrıca, kardeşim bizimleydi. Mario bizim oğlumuz gibiydi. Bunun için gerçekten onu suçlayamam, Sam. Geçirdiğim bütün ameliyatlar bir servete mal oldu ve o sıralar pek fazla paramız yoktu."

Sam ona baktı ve gülümsedi. "Günün birinde birkaç çocuğumun daha olması beni rahatsız etmez. Hadi, masaya dönelim. Tatlı olarak dondurma var." Elinden tutup onu bahçeye çıkardı, dondurmayı servis yapması için Adam'ı mutfağa gönderdi.

Stella ve Sam imde eski bir battaniyenin üzerine oturdular. Stella, Sam'e yaslandı ve başını boynuna dayadı. "Adam yaşına göre çok olgun görünüyor. Kendimi bir çocukla değil de bir yetişkinle konuşuyormuş gibi hissettim. Biliyor musun odasında benimle ilgili gazete kupürleri var?"

"Evet," dedi Sam. "Uzun zamandır sana hayran. Hatta senin boşanma davanı aldığımı söylemeden önce bile, seni izlemek için kendisini mahkemeye götürmem için beni ikna etti."

"Hagi dava?" diye sordu Stella, gururlanmıştı.

"Rodriguez."

Stella şaşırmıştı. "Bu bir tecavüz davasıydı, Sam. Gerçekten bu yaşta onun böyle bir şeyi izlemesine izin mi verdin?"

"Neden olmasın?" dedi Sam. "Daha önce de söylediğim gibi, televizyonda çok daha berbat şeyler görüyor."

Adam dondurmaları getirince hemen yemeye koyuldular. Güneş batmıştı ve gece pırıl pırıldı. Yüzlerce yıldız göğü aydınlatıyordu. Isı hâlâ otuz derece civarındaydı, ancak artık o kadar rahatsız edici değildi. "Bak," dedi Adam, yukarıyı işaret ederek. "İşte Büyük Ayı." "Yatmaya gitmen gerek, evlat," dedi Sam. "Biliyorsun, biz büyüklere biraz yalnız kalma fırsatı vermen gerek."

"Evet, böylece pşp koklaşabilirsiniz," dedi, gülerek babasının koluna bir yumruk attı. "Yarın gece yine gelecek misin?" diye sordu Stella'ya. "Eğer mayonu getirirsen, gece yüzmeye gidebiliriz. Işıklar tümüyle kapalıyken gerçekten eğlenceli oluyor."

"Bu kadar yeter," dedi Sam, onu kovalayarak. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen, yahu? Kız arkadaşımı mı çalacaksın? Kendine başka kız bul, ahbap, tamam mı? Bu benim."

Adam istemeyerek odasına gittikten sonra, Sam Stella'yı kolları arasına aldı ve arzuyla öptü. "Yarın dadı dönmüş olacak. Senin evine gideriz." "İyi fikir," dedi Stella, onun alnını, yanaklarını, çenesini öperek. "Bana Adam'ın seyretmesinde bir sakınca olmadığını söyleyeceksin diye korktum." "İlerici biriyimdir," diye güldü Sam, "ama o kadar da ilerici değilim."

Stella kalktı ve üzerini temizledi. "Eve yollanmalıyım." Kapıya doğru giderlerken el ele tutuştular. "Harika bir akşamdı," dedi kapıda. "Neredeyse kendimi tekrar normal hissettim, sanki günlerdir başımdan geçenler bir rüyaymış gibi... Teşekkürler, Sam. Ciddi söylüyorum. Sadece bu gece için değil, her şey için." Stella'nın başını kendine çekti ve kulağına fısıldadı, "Minnettarlığını ifade etmeyi yarına sakla, tamam mı?"

Stella güldü, arabasına gitmek için merdivenleri inerken elini salladı.

Stella ertesi sabah bürosuna gelir gelmez, sekreteri, Holly Op-penheimer'in hatta olduğunu söyledi.

"Kayıp kanıt bulduk," dedi Holly. "Birisi kanıt odasında yanlış dosyaya koymuş." "Güzel," dedi Stella. "Hemen alabilir miyiz?" "Rica ederim, ancak kanıt Houston dışına çıkartmanıza izin veremem. Burada bir laboratuar adı verin ben de Winters'la oraya göndereyim, testler yapılırken başında beklesin. Şayet unuttuy-san, Stella, kanıt zinciri diye bir şey vardır." "Seni sonra ararım," dedi Stella. "Houston'da bir laboratuar bulmamız gerek." "Ya

bunu alır test ettirirsin," dedi Holly, "ya da bugün öğleden sonra bizim laboratuara

gönderirim. Benden, sen ne yapacağını düşünürken eli kolu bağlı oturmamı bekleme. Biliyorsun, burada vakit darlığı var. Yardımcı olmaktan da öte davranıyorum." Holly'nin sesi öylesine tiz ve tonu öylesine tehdit ediciydi ki Stella sonradan pişman olacağı bir şey söylememek için dudağının içini ısırarak zorunda kaldı. "Beni gerçekten ne çatlatıyor biliyor musun, Holly?" dedi, sessiz kalamamıştı. "Sen Growman ile olan problemlerinle boğuşurken senin yerine katıldığım duruşmaları anımsıyor musun? O zamanlar kaç saat çalıştığımı biliyor musun? İşe başlayalı pek uzun bir zaman olmamıştı ve benden yapmamı istediğin şeylerden bazıları kapasitemin ötesindeydi. İşten atılabilirdim. Bir teşekkür bile etmedin." "Aptal olma, Stella," dedi Holly, "bu yıllar önceydi. Takdir ediyordum. Belki bunu söylemedim ama..." Holly'nin sesi kesilirken, Stella bir fırsat gördü. "Mario'nun davasından bahset," dedi. "Hâlâ dosyayı ağır suç olarak mı düzenlemeyi planlıyorsun? Seninle asla işbirliği yapmayacak, Holly. Bunu yapacağını nasıl düşünebildin bilmiyorum. O benim kardeşim. Ayrıca, sana beni suçlaman için malzeme oluşturacak hiçbir şey bilmiyor. Zamanını boşa harcıyorsun." "Haddini aşıyorsun," diye hırladı Holly. "Eğer kardeşinin davasını öğrenmek istiyorsan, lanet

olası kardeşine sor. Gizli bilgileri açıklayamayacağımı biliyorsun." "Eğer isteseydin yapabilirdin," diye yanıtı yapıştırdı Stella. "Bana bunu daha önce

yapmadığını anlatma, çünkü yaptığını biliyorum. O gün büronda bana Randall'ın ifadesi hakkında bilgi sızdırdın. Unuttun mu?"

"Sen bilirsin," dedi Holly. "Bu boku Growman ve tüm o ufak dostlarına yutturabilirsin, ancak bana yutturamazsın." Durdu ve nefes aldı. "Ben olsam Mario için endişe etmezdim. Bence kardeşin senin başına dolanan belaların en küçüğü. Victor Pilgrim seni yarım saat önce bir dizi fotoğraf arasından kesin olarak teşhis etti. Oyun bitti, Stella." Holly kapatmış olmasına rağmen, Stella telefonu kulağında tutmaya devam etti. Çevir sesinin sürekli uğultusunu dinledi, bunu bir türlü beynindeki uğultudan ayıramıyordu. Sonunda kolunu hareket ettirmeyi başardı ve ahizeyi yerine bıraktı. Başını masaya koydu. Stella her şeyi zihninde canlandırabiliyordu. Eski polis memuru

Victor Pilgrim yavaşça başını tanık kürsüsüne çeviriyordu, gözleri soğuk ve suçlayıcıydı. Sonra parmağını uzatıp, Tom RandallPı öldüren kişiyi kesin olarak teşhis ediyordu. Her savcının sahip olmayı düşlediği kozdu bu. Başını kaldırarak, masasındaki kâğıtları karıştırdı. Zaman onu l bir hapisane hücre sine doğru götürürken kendini işine veremi- | yordu. Kendisini üç ayrı cinayetle ve buna ek olarak kundakçılıkla suçlamışlardı. Eğer yanlış zar atarsa, yaşamının geri kalanını hapiste geçirebilirdi.

Alnında ter damlacıkları birikmişti. Göğsü sıkışıyor gibiydi ve gırtlığına mide asidi geliyordu. Kaç kez pişmanlık anlaşmalarını incelemiş, avukatları onlara jürili mahkemelerin içerdiği riskleri açıklarken sanıkların yorgun gözlerine bakmıştı. Sistem onları pes edinceye kadar eziyordu, ama acaba

bu zavallı insanların kaçısı gerçekten suçluydu? Stella bunları hiç bu şekilde düşünmemişti. Gerçekten Holly'den bir farkı var mıydı? Mahkûmiyet kararı çıkarmak için duyduğu kaygı şimdiye dek hep sanığın suçluluğu veya suçsuzluğuna ilişkin bütün kuşkularını gölgede bırakmamış - mıydı? Fikri aşağılayıcı bulmasına karşın, Stella Fitzgerald ile temas kurma ve seçeneklerine yeteri kadar uzun ve yorucu olacak bir süreyle göz atma zamanının geldiğini biliyordu. Kendisine ne teklif edeceklerdi? Taammüden adam öldürme mi? Üç yerine yalnızca tek bir cinayet suçlaması mı? Çökmüştü, çantasını aldı ve bürodan çıktı.

ON DÖRT

Stella ve Brenda Anderson dört uçağı ile Houston'a vardılar, yorgun ve bitkindiler. Müfettiş Cari Winters kanıtı Houston'daki bir laboratuara götürürken beraber olmak konusunda ısrar etmişti. Stella'nın programında ise Houston'da takip edecek tek bir şey vardı: Victor Pilgrim. İki kadın Hobby Havalimanındaki kiralık araba standına gittiler, son model bir araba kiraladılar. Arabalarını alıp Emniyet Müdürlüğüne gidinceye kadar, saat altıyı geçmiş ve Winters çoktan paydos etmişti.

"Onu evden arayıp buraya gelmesini isteyemez misin?" diye sordu Brenda kanıt odasındaki memura. "Bu gerçekten önemli. Bu işi halletmek için Dallas'tan uçakla geldik ve bu akşam halletmek istiyoruz."

Memur Winters'ın ev numarasına bakıp aradı. Birkaç dakika sonra, başını camdan dışarı uzattı ve dedektifin evde olmadığını söyledi. "Bunu almanıza izin veremem," dedi. 'Yarına kadar beklemek zorundasınız.'

"Harika," dedi Brenda, kızmıştı. "Daha erken gelmeliydik, Stella. Böyle bir şey olacağından korkuyordum."

Konuştukları memurun kanıtları inceledikleri günkü memur olduğunu fark ederek, Stella hemen pencereye yaklaştı. "Bir arkadaşım bir zamanlar burada memurdu," dedi, gülümseyerek. "Gerçekten mi?" dedi adam. "Adı nedir?" "Adını belki de sana söylememeliyim," dedi Stella, sinirli bir halde arkasına bakarak. "Malulen emekli olmasının üzerinden çok geçmedi. Ama merak ediyorum doğrusu. Hiçbir şeyi yoktu. Maluliyet hakkını almayı nasıl başardı acaba? Kendisi için bunu Yüzbaşı Cataloni'nin ayarladığını söylüyor. Sen ne dersin? Gerçeği mi söylüyor?" "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi adam. "Yüzbaşı hakkında böyle konuşma cesaretini nereden buluyorsun? O senin kahrolası amcan, değil mi?"

Brenda dehşete düşmüştü. Stella'yı kenara çekti ve koridorda giderlerken hemen ona çıkıştı. "Ne yapıyorsun, Stella? Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun? En iyisi sırtına da bir hedef işareti çiz bari."

"Artık aldırmıyorum," dedi Stella sinirle. "Eğer Clem Amca peşime düşerse, benim için fark etmez. Böyle gizlenmeye katlanamam, Brenda."

"Bu gece benimle otelde kalıyorsun," dedi Brenda, hâlâ kızgındı. "Artık seni gözümün önünden ayıramam."

"Ama Mario ile konuşmak istiyorum," diye Stella karşı çıktı. "Onu bir rehabilitasyon programına sokmam gerek. Eğer dediğimi yaparsa, belki mahkemeyi onu göz hapsinde tutmaya ikna edebilirim."

Emniyetten çıktılar ve park yerindeki arabalarına yöneldiler. "Ona telefon et," dedi Brenda, kiralık Ford'unun sürücü koltuğuna yerleşirken. Stella öbür tarafa doğru gidiyordu ki birkaç metre uzaktaki arabasına gitmekte olan elementine Cataloni'yi fark etti. Olduğu yerde dondu kaldı. "Bak burada kim var," dedi, Anderson'un dikkatini çekmek için cama vurarak.

"Arabaya bin," diye haykırdı Brenda içerden. Stella dediğini yapınca, ekledi, "Bizi gördü mü?" "Gördüğünden eminim," diye yanıtladı Stella, birkaç dakika önceki kahramanlığı kaybolmuştu. "Doğruca bana baktı. Bak, şimdi de buraya bakıyor."

"Kahretsin," dedi Brenda, vitesi geriye takarak hızla sola kırıp lastikleri öttürerek park yerinden çıktı. "Hemen Pilgrim'e ulaşmalıyız." "Adresini biliyor musun?" "Şu dosyaya bak," dedi Brenda, dikiz aynasını kontrol ederek. "Clem'in bizi izlediğini

sanmıyorum. Eğer izliyorsa, ne yaptığını biliyor demektir. Hiçbir şey göremiyorum." Stella sayfayı buldu ve Galveston Körfezi'nde bir adres okudu. "Tamam," dedi Brenda, "oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?" "Elbette," dedi Stella. "Galveston Körfezi, Clear Lake yakınındadır, hemen uzay merkezini geçince. Uzun bir yol. Belki de önce telefon edip evde olduğundan emin olmalıyız." Brenda başını hızla yana çevirdi, Stella'nın gelişlerini haber vermeyi teklif etmesine şaşırılmıştı. Ancak Stella bugün

sürprizlerle doluydu ve Brenda bundan biraz rahatsız olmuştu. "Gerçekten bunu

mu kastettin, Stella?"

"Hayır," dedi Stella, kızararak, "sanırım değil."

Janet Hernandez ve kocası akşam yemeği için Innwood Road üzerindeki Steak and Ale restoranında buluştular, Janet'ı oraya adliye sarayında çalışan sekreterlerden biri arabasıyla bırakmıştı. Ray'ın gazetede işi çıkmıştı ve Janet de onun kendisini almaya gelmesini bekleyemeyecek kadar sıkıntılıydı. Yerlerine oturup yemeklerini ısmarladıktan sonra, Ray, "Neler oluyor? Kuş yutmuş kedi gibi görünüyorsun. Yine geç vakte kadar çalıştığım için bana kızgın değilsin, değil mi?" dedi.

Janet başını iki yana salladı. "Bugün yemek saatimde yine inşaat müfettişleri odasına gittim," diye anlatmaya başladı. "Happy Day faciası ile ilgili bir dosyalar olup olmadığını sordum. Varmış, Ray. Kreş ilk inşa edildiğinde Tony Cataloni teftiş etmiş ve çökme olayını incelemekle görevlendirilen kişi de oymuş." "Yapma yahu," dedi Ray, gülümseyerek. "Başka neler öğrendin?"

Janet, "Bay Cataloni bulgularını kâğıda döküp raporunu biti-remeden ölmüş," diye devam etti, "ancak dosyaya, temel inşaatında gerektiği kadar demir bulunmadığı konusunda şüpheleri olduğuna dair el yazısıyla bir not düşmüş. Not yangın gününün tarihini taşıyor. Notta ertesi gün temelden örnek almayı ve takviye demiri kullanılıp kullanılmadığını kontrol etmeyi

planladığı yazıyor. Ancak elbette, öldü ve böylece bu işten hiçbir sonuç çıkmadı."

"Başka bir müfettiş atamamışlar mı?" "Hayır," dedi Janet, garson kız içkilerini verirken durakladı. "Soruşturmayı söz konusu binanın inşaatıyla ilgilenen birkaç değişik sigorta şirketinin müfettişleri devralmış. Okul dolgu bir araziye inşa edilmiş, Ray. Çökmenin nedeni buymuş ve elbette yaralanan çocukların aileleri okula araziye satan şirket aleyhinde devasa bir birleşik dava açmışlar. İnşaat müfettişleri odasındaki-ler muhtemelen Cataloni'nin notlarını hiç görmemişler bile. Ya da birileri görmezden gelmeleri için rüşvet yedirmiş." "Takviyeli demir tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Ray. "Bu bildiğimiz, çubuk şeklindeki inşaat demiri değil mi?"

"Evet," dedi Janet. "Birkaç belli durum dışında, inşaat kanunu bunun kullanılmasını mecbur tutuyor. Ancak bu kanuna uyulup uyulmadığını anlamak çok güç çünkü insanların bunu kullanıp kullanmadığını bilemiyorsun. Temele beton döküldükten sonra, dışarıdan bakıp demirle takviye edilip edilmediğini anlamanın hiçbir yolu yok. "

"Şimdi anlıyorum," dedi Ray, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Eğer temelde takviye demiri kullanılmış olsaydı toprağın çökmesi sorun yaratmayacaktı. Söylemek istediğin bu değil mi? Eğer durum buysa, kurbanlar neden arazi sahipleri yerine inşaat firmasını dava etmemiş?" "Temelin takviyeli olmadığını bilmiyor olsalar gerek," dedi. "İnşaatçılar odasındaki adam bütün şehirde dolgu araziler olduğunu söyledi. Dolgu araziye bina yapılamaz diye

bir şey yokmuş, sadece optimum bir zemin değilmiş. Bu tür zeminler üzerine inşa edilen binalarda ancak ufak tefek hasarlara rastlanıyor, çoğu zaman hiçbir şey olmuyor, dedi. Temeller, Happy Day'de olduğu gibi büyük bir çöküntüye neden olacak şekilde pek nadiren yıkılıyormuş."

Garson kız yemeklerini getirdi. Ray kalın bir biftek ve kızarmış patates ısmarlamıştı. Janet'in yemeği ise ızgara tavuk göğüslü salataydı. Kocasını tam yemeğe başlamak için çatal bıçağına davranmıştı ki, Janet ona kınayarak bakıp tabağını garsona iade etti. "Yiyeceklerimizi biraz bekletebilir misiniz, lütfen?" diye sordu. "Çok önemli bir konuşmanın tam ortasındayız."

"Hiç dert değil," dedi kadın. "Ama eğer bifteğiniz çok pişmiş hale gelirse beni suçlamayın."

Ray kadın tabağını alırken asık suratla karısına baktı. "Aynı anda hem yer hem konuşabilirim," dedi. "Bu dedektiflik işine kendini fazlasıyla kaptırdığını düşünmüyor musun?"

"İki çocuk öldü, Ray," dedi. "Ve unutma, yirmi üç çocuk ciddi şekilde yaralanmış. Sanırım beni duyabiliyorsun, değil mi?"

Ray başını bir eline dayadı. "Davanın sonucu ne olmuş?"

"Kreşe araziye satan şirket sorumlu bulunmuş," dedi Janet. "Mahkeme onlar aleyhinde karar vermiş çünkü araziye Happy Day'e sattıkları zaman arazinin dolgu olduğunu söylememişler. Tazminatlar devasa boyuttaymış, Ray.

Burada adı geçen milyonlarca dolar. Birilerini çaresizliğe dşşrmek için yeterli sayılmaz

mı?"

"Kimi?" dedi. "Biraz aklım karıştı, Janet."

Öfkeli bir şekilde, "ünkü dikkatini vermiyorsun," dedi, sesi öylesine yüksekti ki yan masalarda yemek yiyen birkaç kişi dönüp baktı. "Olanlardan inşaat firması sorumluydu, Ray, araziyi satan şirket değil."

"Tamam," dedi. "İnşaatı kim yapmış?" "Janet'in gözlerindeki alev kayboldu.

"Bilmiyorum," dedi. "Daha henüz bu kadar derine inemedim. Binayı yapan şirketin adını öğrendim, ancak taşeronlara bir yığın iş yaptırılmış ve onların adları dosyada yok. Yangının üzerinden çok geçmeden Litt-lefield Construction şirketi kapanmış, onun için esas taşeron müteahhidin izini bulmak güç olacak."

"İyi gidiyorsun, bebek," dedi Ray, yemeklerini getirmesi için garson kıza işaret ederek. "Hadi yemeğimizi yiyelim, tamam mı? Sonra sana nasıl ilerleyeceğin konusunda bazı öneriler yaparım."

Müslüman hacılar için Mekke ne anlama geliyorsa Galveston da turistlerin gözünde öyle bir yerdi, özellikle de yaz aylarında. Korkunç bir taşıt seli, Galveston Körfezine giden 145 numaralı otoyolu tıkamıştı. Otomobillerinin radyolarını bangır bangır öttürüp çevreye rock müzik yayını yapan gençler ve yetişkinler arabaların camlarından sarkıyordu.

"Buraya ilkbahar tatilinde gelmelisin," dedi Stella Brenda'ya. "O zaman tam bir sirk olur." Sonunda trafik açıldı ve marinası, restoranları ve antika ve

hediyelik eşya dükkânlarıyla harika bir dinlenme alanını geçtiler. Güneş batıyordu ve gök parlak renklerle bezenmişti. Yelkenleri okyanus esintisiyle şişmiş yüzlerce tekne limana doğru geliyordu. "İşte bu Dallas'ta olmayan tek şey," dedi Stella, camdan görünen manzaradan hoşlanmıştı. "Su. Bazen özlüyorum. Biliyor musun, babam her zaman bir teknesi olsun isterdi. Kendi babası İtalya'da balıkçıydı. Bizleri pazar günleri kiliseden sonra yalnızca limana giren yatları seyretmemiz için hep buraya getirirdi." "Shoreline Drive'ı bulmak zorundayız," dedi Brenda. "Harita daha küçük caddeleri de gösteriyor mu, yoksa yalnızca ana arterleri mi göstermiş?"

"Sağa dön," dedi Stella, öne eğilip camdan bakarak. "Shoreline Drive'ın sağda olduğundan hemen hemen eminim. Bu limana açılan caddelerden biri."

Yaklaşık yirmi dakika sonra, gösterişsiz bir kıyı evinin önün-deydiler, Fairlane'i caddedeki kalmış tek park yerine sıkıştırdılar. Ev bir kulübeden sadece birazcık daha büyük olmakla birlikte, ikisi de Victor Pilgrim'in buna çok para ödemiş olması gerektiğini düşündüler. Boyutları her ne olursa olsun deniz kenarındaki bütün arsalar ve evler pahalı olurdu ve Pilgrim'in arka bahçesi de Meksika Körfezi'ne açılıyordu. Çocuklar kaykayları üzerine kayıyor veya sörf tahtaları başları üzerinde, yürüyorlardı. İnsanlar yakındaki marinada bulunan teknelerine torba torba yiyecek ve malzeme taşıyorlardı. Birkaç araba hızla yanlarından geçti, besbelli hız limitinin üzerinde gidiyorlardı, içlerinde büyük ihtimalle uyuşturucu almış en fazla 15-16 yaşında gençler vardı. "Eğlenceli gibi görünüyor," diye dalga geçti Brenda. "Sence burada yılda kaç kişiyi öldürüyorlardır? Bir düzine, iki düzine? Bu

veletlerin çoğu daha bira alacak yaşta bile değil." "Eğer bronzlaşmak istiyorsan burası iyidir," dedi Stella. "Onun dışında, iğrenç bir yerdir." "Gerçekten bronzlaşmam gerekmiyor," dedi Brenda. Kapının koluna uzandı ve ekledi, "Sen arabada beklemek zorundasın. Pilgrim seni tanır." Brenda gitti ve kapıyı çaldı. Bir süre bekledikten sonra, kapıyı bir kadın açtı. Basit görünümlü, beyaz saçlıydı, üzerinde mavi renkli bir giysi vardı. "Victor Pilgrim evde mi?" dedi Brenda, rozetini çıkartıp hızla yeniden çantasına koyarak. "Ben Bölge Sav-cılığındayım, bayan. Kendisine birkaç soru sormam gerekiyor." "Burada bekleyin," dedi kadın, evin içinde kayboldu. Geri döndüğünde, yüzünde şaşkın bir

ifade vardı. "Daha bir dakika önce buradaydım ama şimdi bulamıyorum. Belki sahilde yürüyüşe çıktı, içeri girip beklemek ister misiniz? Yakında döneceğinden eminim. Bacağı yüzünden asla uzun süre yürümez." Brenda kadının yüzünde bir gariplik sezmişti. Aynı şekilde gözleri de kendisine garip gelmişti. Müfettişin yüzüne hiç bakmamıştı, sanki arkasına bakıyor gibiydi. Elinde olmadan elini yüzü önünden geçirdi. Kadın gözünü bile kırpmadı. O zaman Brenda aşağı doğru baktı ve kadının elindeki bastonu gördü. "Eğer sizce sakıncası yoksa, daha sonra yine geliriz. Ah, şey... acaba, kocanızın bacağında ne tür bir sorun var?" "Hâlâ canını yakıyor," dedi. "Polis teşkilatında çalışırken çarptılar kendisine. Karayolunda bir araca ceza yazarken sarhoş bir sürücü ona çarpmıştı." "Hangi bölümdeydi?"

"Özür dilerim," dedi, "adınızı aklımda tutamadım." "Brenda Anderson," dedi, tokalaşmak için elini uzattı ama kadın kollarını iki yanında öylece sarkıtmış

duruyordu, kendini aptal gibi hissetti. "İzninizle," deyip kapıyı dedektifin suratına kapattı. Arabaya binince, Brenda Stella'ya döndü. "Victor Pilgrim'in karısı kör." "Pilgrim nerede?"

"İş i berbat etmiş olabilirim," diye devam etti Brenda. "Sanırım yanlış bir soru sordum." "Ne dedin?"

"Yaralandığı zaman kocasının hangi bölümde olduğunu sordum." "Bunda ne kötölük var?" "Şöyle bir düşün," dedi. "Pilgrim Houston'dan emekli maaşı alıyor. Sence San Antonio'da görevliyken değil de Houston Em-niyetindeyken yaralanmış olması gerekmez miydi?" "Anlamadım," dedi Stella. "Eğer bu iş düzmeceyse, zaten sakat olması gerekmez ki." "Şart değil," diye açıkladı Brenda. "Genelde bir polisin malulen emekli olması çok güçtür. Ayakta durabildiğin sürece, birçok bölüm senin görev başında olmanı ister. Anlayacağın, hükümetin gözünde sakat bir memur malulen emekli olmuş bir memurdan iyidir, çünkü ikisine de aynı parayı öder ama birine, yani emekli olanına hiç iş yaptıramaz."

"Hükümet gerçekten böylesine acımasızca mı düşünür?" diye sordu Stella, duyduklarından etkilenmişti.

"Hiç kuşkun olmasın," dedi Brenda. "Ama aynı zamanda, memurlar buna çoğunlukla kendileri neden oluyor. Sadece birkaç sıyrık almalarına rağmen yaralarının gerçekte olduğundan çok daha beter olduğunu iddia ederek kurt gibi uluyorlar.

Bazen sinirleri bozuluyor. Bir şey onları korkutuyor. Bir arkadaşlarının görev başında ölmesi, ya da ne bileyim, kışlarının dibinden ayrılmayan bir yönetici. Eğer on yıllık bir polissen nereye gidersin? Sıhhiye bölümüne gider misin? Böyle bir şey yapamayacakları için de işi bırakmak istiyorlar. Malulen emekli olmak, hem istediklerini elde etmenin hem de maaş almayı sürdürmenin bir yolu."

"Ama Pilgrim yasalara uygun bir şekilde malulen emekli olmuş gibi görünüyor," dedi Stella. "Eğer öyleyse neden amcamın yardımına gerek duysun?"

Brenda durakladı, Victor Pilgrim'in eve döndüğünü gördüğünü sanmıştı. Ancak adam topallamıyordu, bunun üzerine açıklamasına döndü. "Her şey birbirine uyuyor," diye devam etti. "Diyelim ki, bu adamların bazıları görev başındayken gerçekten sakatlanıyorlar, ancak üstlerini bunun, malulen emekli olmalarını icap ettirecek gerçek bir sakatlık olduğuna ikna edemiyorlar. Demin sana söylediğim gibi, doktorlar sayısız gerçek dışı iddiayla karşılaştıkları için kriterler çok sıkı tespit ediliyor ve malulen emekliliği icap ettirecek birçok sakatlık şikâyeti başvurusu geri çevriliyor. Bu adamlar amcanla tanıyor ve o da gerekli düzenlemeleri yapıyor. Böyle adamlar amcanı bir aziz olarak görüyor olmalı."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Stella. "Yalnızca bu değil," dedi. "Eğer Pilgrim'in karısı körse, malulen emekli olmak istemesi için çok daha iyi bir nedeni var demektir. Polisler uzun süreli vardiyalarda çalışır; zavallı kadın çok yalnız kalmış olmalı."

Uzun bir süre orada öylece oturdular, her ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Sonunda Stella konuştu, "Burada böyle oturacak mıyız? Belki saatlerce gelmez."

"Belki de," dedi Brenda, motoru çalıştırarak. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Sonra geri dönüp anlarız, bakalım Bay Pilgrim'in anlatacak neyi var?" Yemekten sonra, iki kadın sudan şeylerden sohbet etmeye çalıştılar. Günleri stresli geçmişti ve ikisi de dava konusunda konuşmayı bir yana bırakmaya hazırdılar. "Hiç evlenmeyi düşündün mü?" diye sordu Stella. "Yaklaşık üç yıl evli kaldım," dedi Brenda, ağzını peçeteyle silerken. "Bu benim en berbat üç yılımdı."

"Ne oldu?"

"Bilirsin, işte," dedi, ağzına bir patates kızartması atarken, "bir polisle evlenmek isteyecek pek fazla siyah adam yoktur. Eğer gerçeği bilmek istersen, bir zamanlar tutuklanmamış birini bulmak güçtür." "Sanırım abartıyorsun," dedi Stella. "Ortalıkta her çeşit siyah profesyonel var. Doktorlar,

mühendisler, avukatlar. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?"

"Çünkü doğru," diye yanıtladı Brenda. "Hapishanede kaç siyah adam olduğu hakkında hiç fikrin var mı? İstatistiklere bak yeter. Ve bahsettiğin eğitim almış profesyoneller, güzel de, bunların çoğu beyaz kadınlarla evleniyor." "O zaman beyaz biriyle evlen sen de," dedi Stella. "Bu neden o kadar kötü olsun ki?" Brenda güldü. Birkaç dakika sonra, yeniden ciddileşti. "Erkekler genelde yetkisi olan kadınları sevmezler Stella ve siyah erkekler de en beterleridir. Bu onların egoları ile ilgili bir şey. Eğer tabanca taşıyacak

biri varsa, bunun kendileri olması gerektiğini düşünürler." "Kocan emniyet teşkilatında mıydı?" "Artık polislerle çıkmıyorum," dedi Brenda, tuzlukla oynayarak. "Ve senin sorunun yanıtına gelince, evet, öyleydi. O devriyede kalırken ben çavuşluğa terfi ettim. Besbelli, bunu gururuna yediremedi. Ertesi hafta taşındı, ancak ufak bir davranış ayarlaması yapmadan değil tabii. Dört kaburgamı kırdı. Karşılığında ben de ona morarmış bir göz ve yırtılmış bir dalak armağan ettim." Sırıtmak için kendini zorladı. "Bu polis olmanın iyi yanlarından -biri. Biri seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye çalışırsa, en azından karşı koyma yeteneğine sahip oluyorsun."

Stella, "Benim kocam, Brad, beni hiç dövmeydi, ancak mesleğimi korkunç derecede küçük gördü." Bu kendisine finansal sorunlarını anımsattı. "Bu gece Sam'den haber bekliyorum. Borç alıp kendime bir avukat tutabilmem için finansal anlaşmamızı görüşmeye çalışıyor." "Geçen gün kocanla buluştuğunu sanıyordum," dedi Brenda, tabağını iterek. "Bana böyle söylememiş miydin?"

"Sam buluşmak için bir tarih vermiş, ancak Brad'in bürosuna gittiğinde, orada değilmiş. Ne bok herif, yahu? Onu kasıtlı olarak ağaç ettiğine eminim. Hapishaneye geldiği gün sahip olduğumuz her şeyi ona devretmediğim için kızdı." Brenda, Stella'nın karşı çıkmasına rağmen yemeğin parasını ödemek için ısrar etti. "Bunu eyalet hesabından ödetirim," diye yalan söyledi, Stella'nın onun ücretsiz çalıştığını öğrenmemesi için kararlıydı. "Şu anda kuruşun hesabını yapmak zorundasın, Stella."

"Teşekkürler," dedi. "Eğer eyalet bundan haberdar olursa, hayatımın geri kalanını rehin kalarak geçiririm."

"Rehin kalmak hapiste olmaktan iyidir," dedi Brenda. Tekrar Victor Pilgrim'in evine gittiler. Brenda kapıya tekrar tekrar vurup zili çaldıktan sonra, sonunda pes etti ve arabaya geri döndü. "İçerdeler. Televizyonun sesini bile duyabiliyorum

ama kapıyı açmıyorlar. Sanırım Pilgrim kimsenin kendisine emekliliği ile ilgili herhangi bir şeyler sormasını istemiyor."

"Yeniden deneyecek misin?" diye sordu Stella, kolunu yakalayarak. "Onu çözmek zorundayız, Brenda. Bu kendimi aklamamın tek yolu. Başka bir gün yeniden gelemes misin?" "Muhtelemen hayır," dedi Brenda. "Eğer amcan onu sesini çıkarmaması için uyardıysa, benimle asla konuşmaz. Ama bir tanığı konuşturmanın yüzlerce yolu var. Tüm insanlar bir yana, senin bunu bilmen gerek. İnancını yitirme, Stella. Belki biraz zaman alacak ama Pilgrim'in tepesine bineceğiz."

"Kahretsin," dedi Stella. Günün stresi sonunda galebe çalmıştı ve başını arkalığa yasladı. Yolun geri kalanına sessizlik içinde devam ettiler.

Holiday Inn'e geldiklerinde saat onu geçiyordu. Galveston'dan ayrılır ayrılmaz Fairlane'in kliması bozulmuştu ve Stella'nın her yanı terden yapış yapış olmuştu. "Duşa önce ben gireyim," dedi, inip arka koltuktan bavulunu alırken. "Dert değil," dedi Brenda, Stella işini bitirinceye kadar bekledi ve bilgisayarını almak için arka koltuğa uzandı. Bunun dışında yanında yalnızca ufak bir makyaj çantası getirmişti. Bluzu terden sırılsıklam olmuştu, yanına başka bir giysi

almadığına çok pişmandı, hem ertesi sabah temiz bir şey giyemeyecekti. Otelin yüzme havuzunu görerek, içinden kendini serin sulara atmak geldi. "Bir mayo getirmiş olsaydım, kendimi havuza atardım. Gizlice çıplak girebilir miyim sence?" "Hey," diye yanıtladı Stella, "istediğin her şeyi yapabilirsin. Kimseye söylemem." "Şaka yapıyorum, Stella," dedi Brenda, ona gülerek. "Sen zeki birisin, ancak her nedense, seninle dalga geçtiğimi hiç anlamıyorsun." "Bunun nedeni her zaman çok ciddi olman," dedi Stella, bahçeden ana girişe doğru yürürlerken omzuna çarparak. "Benim davamla ilgili olarak birlikte çalışmaya başlamadan önce seni hiç gülerken gördüğümü sanmıyorum. Büroda neden bu kadar sessizsin?" "Bunu açıklamak güç," dedi Brenda. "Sanırım insanların beni bir profesyonel olarak görmelerini, işimi ciddiye aldığımı anlamalarını istiyorum." "Tamam, bu kadar... "

Brenda aniden durdu ve gözlerini otoparka dikti. Stella onun nereye doğru baktığını anlamaya çalıştı, neden durduğunu merak ediyordu. Brenda eliyle kuvvetlice Stella'nın başını yere doğru bastırarak, "Yere yat," diye haykırdı. "Neden?" dedi Stella, Brenda'nın neden bu kadar heyecanlandığını görmek için başını kaldırmaya uğraşıyordu. "Neler oluyor?"

Tam bir tabanca sesi duyulduğu sırada kendini Stella'nın önüne attı. Peş peşe altı el ateş edildi. Hemen havaya barut kokusu yayıldı. Stella, Brenda'nın haykırdığını duydu ve gövdesinin, kendisini asfalta mıhlıyarak üzerine düştüğünü hissetti. "Yardım edin," diye bağırdı Stella, "birisi bize ateş ediyor. İyi misin, Bren-da?" "Koş, Stella," dedi müfettiş, tabancasını omuz askısından çıkartmaya çabalayarak. Sonunda eline aldığı anda,

Stella'yı yüzüstü çevirdi. "Seni koruyacağım," dedi, nefes nefese. "Lobiye git ve yardım çağır. Bir keskin nişancının bize ateş ettiğini anlat onlara.

Bahçenin güney tarafında. Soldan beşinci oda gibi görünüyor." "Oh, Tanrım, hayır!" diye bağırdı Stella, müfettişin belinin altında bir kan gölü büyüyordu, "Vurulmuşun, Brenda. Seni burada bırakamam. Kan kaybediyorsun. Seni hastaneye götürmemiz gerek."

"Önümden çekil," diye bağırdı Brenda, beylik tabancasını kaldırıp iki eliyle tutarak. Stella kıpırdıyamadı. Brenda'nın elleri kan içindeydi ve altındaki kan gölü hızla genişliyordu. "Kan kaybından öleceksin," diye bağırdı Stella. "Lütfen, Brenda, bırak seni hastaneye götüreyim. Arabayla gideriz. Ambulans bekleyemeyecek kadar fazla kan kaybediyorsun."

Brenda, "Kahretsin, ikimizi de öldürtmeden buradan git," dedi, elinin tersiyle ağzına vurarak kanlı bir iz bıraktı. "Hadi, Stella! Dediğimi yap. Fırla! Muhtemelen şu anda silahını dolduruyor." Stella yerinden fırladı ve her an etine bir kurşun saplanmasını bekleyerek lobiye doğru koştu. Ama kurşunların atıldığı yere doğru bakınca, açık bir pencereden başka bir şey görememişti, perdeler rüzgârda ileri geri sallanıyordu. Resepsiyondaki adamın dikkatini çekmek için tezgâha vurarak, "Ambulans ve polis çağırın," dedi. "Çabuk, bir polis memuru vuruldu. Herkesi içeride tutun. Kimseyi dışarı bırakmayın, yoksa yaralanabilirler. Bahçenin karşı tarafından ateş ediyor... odalardan birinden." Stella görevlinin telefonu aldığını görür görmez, tekrar hızla dışarı çıktı. Kendi güvenliğini hiç düşünmeden, bahçeye koştu ve Brenda Anderson'un yanında dizleri üzerine çöktü. Kadın sırtüstü dönüp devrilmişti ve karnında kanlı bir delik görünüyordu. Gözleri

kapalıydı, teni kül rengini almıştı ve ağzının kenarından ince bir kan sızıyordu. Stella omuzlarını sarstı. "Brenda, beni duyabiliyor musun? Tanrım, konuş benimle. Lütfen, ölme," diye yalvardı, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Stella titreyen parmaklarıyla Brenda'nın boynunda nabzını kontrol etti, elinin altında hafif nabız atışını duyunca rahatlamıştı. Sonra eğildi ve yanağını Brenda'nın ağzına yaklaştırdı, teninde nefesini hissedince rahatladı.

Lobiye doğru bakınca, insanların camın önüne dizildiklerini gördü, seyrediyor ve bekliyorlardı. Bluzunu çıkartarak, bunu top haline getirdi ve kanamayı durdurmak için yaranın üzerine bastırdı. "İyileşeceksin, Brenda," dedi, kulağına eğilerek. "Kötü değil," diye yalan söyledi. Bluz hemen kan içinde kalmıştı. Arkadaşının ölümüne belki de saniyeler kaldığının farkındaydı. "İyileşeceksin. Biraz daha dayan, yeter. Mücadeleye devam et. Güçlüsün. Bunu yapabilirsin." Stella uzaktan sirenlerin sesini duydu. Kendi kendine, "Lütfen, Tanrım, onun ölmesine izin verme," diye fısıldadı.

Bir saniye sonra siyah beyaz bir polis aracı hızla geldi ve park etti, hemen arkasından da bir ambulans görüldü. İlk iki memur arabalarından çıkıncaya kadar, otoparka dört polis arabası daha girdi. Arabalar Stella ve Brenda'nın çevresinde bir kalkan oluşturdular.

"Ne oldu?" dedi memurun biri, Stella'nın yanına eğilerek. Arkalarında sağlık görevlileri tıbbi gereçleri ve ambulansın arka tarafından bir sedye çıkartmaktaydılar. Polis memurları bahçeye dağılmıştı, birkaçının elinde tüfek vardı.

"Tam lobiye yürüyorduk," dedi Stella, "biri bize ateş etmeye başladı. Tam karşıda, herhalde odaların birindeydi. Pencereden ateş etmiş olmalı."

Sağlık görevlileri gelip Anderson ile ilgilenmeye başladıklarında polis memuru, "Bu bir polis mi?" diye sordu. "Santral görevlisi bir polis vurulduğunu söyledi."

Sağlık görevlileri kendilerine biraz yer açmaları için memura ve Stella'ya oradan çekilmeleri için işaret ettiler. Adamlar tabancalarını çekmiş açık pencere yönüne koşarlarken, diğer bir ekip odaya içeriden girmek için otele girdi. "Hâlâ çevrede olabilir," dedi memur, "lobiye geçelim." İçeri girince, memur kapının çevresinde toplanmış olan herkese odalarına gitmelerini söyledi. Stella kapının önünden ayrılmak istemedi çünkü Brenda'ya ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Birden üzerinde yalnızca sutyen ve pantolon olduğunu anımsadı ve memur bir battaniye getirip omuzlarına atınca şükran duydu. "Keskin nişancı kaçmış olmalı," dedi. "Eğer hâlâ çevrede olsaydı, tekrar dışarı çıktığımda beni de vurmuş olurdu." "Onu gördünüz mü?" Stella başını iki yana salladı, battaniyeye sıkıca sarındı ve sonra kanlı ellerini pantolonuna silmeyi kesti. "Çok uzaktaydı. Yine de, Brenda ne gördü bilmiyorum. Onu görmüş olmalı, çünkü beni yere

yatırdı. Tanrıya şükür, tam zamanında geldiniz. Bir saniye daha geçseydi eminim kan kaybından ölmüş olacaktı."

"Polis vuruldu haberi gelince," dedi adam, "deli gibi koştuk." Gözleri park yerini taradı. "Neredeyse elli mil içindeki bütün devriye arabaları harekete geçti. Bu kadın gerçekten polis memuru mu?" "Bölge Savcılığı dedektifi," dedi Stella. "Ve orada bulunanların en iyisi."

"Bunu kimin yaptığı hakkında fikriniz var mı?" "Evet, var," dedi ama bu bilgiyi şimdilik sır olarak saklamak için sustu. Şimdi Brenda'yı ambulansa taşıyorlardı ve Stella dışarı çıkmak için kapıyı açtı. "Onunla birlikte gidiyorum." "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi memur, battaniyenin bir ucunu yakalamıştı. "İfadenizi almamız, burada ne olup bittiğini öğrenmemiz gerek. Eğer keskin nişancının kim olduğunu biliyorsanız, bize hemen söylemeniz iyi olur."

"Hayır," dedi Stella sertçe, kendini ondan kurtararak. "Eğer bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorsan, Bölge Savcısı Jack Fitzgerald'ı ara ve benimle hastanede buluşmasını temin et. Onun dışında kimse ile konuşmam." Stella memuru suratında şaşkın bir ifadeyle orada bırakıp ambulansa koştu ve sağlık görevlileriyle birlikte arkaya bindi. "Durumu nasıl?"

"Ölümden döndü," dedi kadın sağlık görevlisi, Anderson'un başı üzerindeki serumu ayarlamakla meşguldü. Sonra Stella'ya baktı. "Sen de kimsin? Buraya böyle giremezsin." "Ben savcıyım," dedi Stella, otoriter bir tavırla konuşarak. "Bu kadın benim için çalışıyor ve onu bırakacak değilim. Ondan ben sorumluyum." "Pekâlâ," dedi kadın, "çok kan kaybetmiş. Şu anda komada ve nabızı son derece zayıf." Sorarken Stella'nın sesi titriyordu. "Kurtulacak mı?"

Kadın omuzlarını silkerek, "Şu anda ben de senden daha iyi bir tahmin yapacak durumda değilim," dedi. Arka kapı hızla kapandı ve sanki sağlık

görevlisi açıklama yapmadan bir an için Stel-la'yı ölçtü, "Bu kurşunun bedenine saplandıktan sonra nereye gittiğine bağlı. Eğer akciğerlerine, kalbine, böbreklerine rastladıysa, çok hasar vermiş olabilir. Onu hastaneye götürüp bazı filmler çekmeden pek fazla bir şey bilemeyiz." Ambulans hızla otoyolda giderken, Stella Brenda'ya uzandı ve elini tuttu. "İyileşecek," dedi, sirenin sesini bastırmak için bağırarak. Baygın yatan dedektife, "Senin ölmene izin vermeyeceğim, Brenda," diye bağırdı. "Beni duyuyor musun? İyileşeceksin."

ON BEŞ

Methodist Hastanesindeki duvar saati 03:08'i gösteriyordu. Stella bitkin ve meraktan ölecek gibiydi. Hastane görevlilerinden biri giymesi için kendisine yeşil bir ameliyat gömleği vermişti, ancak kanlı pantolonu hâlâ üzerindeydi. Küçük, portakal rengi bir koltuğa oturmuş, ılık bir kahve yudumlamaktaydı. Brenda Anderson'ın annesi ve babası karşısındaki sandalyelerde oturuyordu. Haber alır almaz, Houston'a kalkan ilk uçağa binmişlerdi. Ancak oraya vardıkları sırada, kızları çoktan ameliyata alınmıştı. Röntgen filmleri kurşunun tehlikeli bir şekilde Brenda'nın atar damarının yakınına girdiğini gösteriyordu ve kimse ameliyattan sağ kurtulup kurtulamayacağını kesin olarak söyleyemiyordu. Şimdilik yapabilecekleri tek şey bekleyip dua etmektir.

Anderson'un ailesi gelmeden önce, Stella bir saatten fazla zamanını telefon başında geçirmişti. Hem Growman'ı hem de Sam'i aradı. Sonra Mario'ya ulaştı, hepsinin ciddi bir tehlike içinde olduklarını bilmesini istiyordu. Sam hemen uçakla Houston'a gel

mek istedi, ancak Stella kendisine burada yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi. Ancak Growman'a gelince, Stella onun olabildiğince kısa süre içinde oraya gelmesinin akıllıca olduğunu kabul etti. Anderson bir eyalet görevlisiydi ve halk onun Hous-ton'da ne işi olduğunu bilmek isteyecekti.

Milton Anderson, uzun boylu, soylu görünüşlü biriydi, itinaıyla kesilmiş saçları biraz kırlaşmıştı. Stella, Brenda'nın boyunu ve asil görünümünü babasından aldığına karar verdi, ancak gözleri ve ağzı annesine benziyordu. Uzun bir etek ve renkli bir bluz giyen Eleanor Anderson pek konuşkan olmayan ve ağırbaşlı bir kadındı. Ne ağlıyor ne de ellerini ovuşturuyordu. Konuşmadan sessizce oturuyordu, omuzlarında ince pamuklu bir kazak vardı. Elinde cep kitabı boyutlarında bir İncil tutuyordu. "Şimdiye kadar ameliyattan çıkmış olması gerekirdi," dedi babası, ayağa kalkıp gezinerek. "Saat üç dediler, değil mi? Üçü geçiyor." "Gidip kontrol edeyim mi?" diye sordu Stella. "Hayır, hayır," dedi, sesi titriyordu. "Bir şey öğrendikleri zaman gelirler. Bırakalım işlerini yapsınlar. Onları rahatsız etmenin bir yararı yok." "Brenda harika biri," dedi Stella, ellerine bakarak. "Eğer benim hayatımı kurtarmaya çalışmış olmasaydı bunlar olmayacaktı. Benim peşimde

olduklarından eminim. Beni yana itti, benim yerime kurşunu o yedi. Böylesine cesur birini hiç tanımamıştım."

"O yalnızca görevini yapıyordu," dedi babası. Yanına gelerek, hafifçe Stella'nın sırtına vurdu. "Senin kendini kötü hissetmeni istemezdi. Bizim

Brenda'mız öyle biri değildir." Stella dışarıda koridorda bir uğultu duydu ve ayağa fırladı. O ve Milton Anderson ne olup bittiğini görmek için hızla koridora çıktılar. Jack Fitzgerald, dişleri arasına kalın siyah bir puro sıkıştırmış, koridorda durmuş bağıırıyordu. "Yanmıyor, tamam mı," dedi. "Bana biraz iltimas geçemez misin, Lois? Yirmi yıldır kışımnda dolaşıyorsun." "Güzel," dedi yaşlıca donuk bakışlı bir hemşire. "O zaman senin için saklayayım." Uzandı ve puroyu ağzından çekip aldı. "Allah belanı versin, kadın," diye gürledi. "Şunu bana geri ver. O puroya üç buçuk papel saydım ben."

"Seni hastanemde bu pis şeyi içerken altı kez yakaladım," dedi, puroyu suratına doğru sallayarak. "Bir daha yok, beni duyuyor musun? Başkan bile olsan umurumda değil, Jack. Benim hastanemde sigara içemezsin." Hemşire, elinde puro, çekip gidince, Fitzgerald, Stella'yı fark etti ve yanma geldi. "Bu Milton

Anderson," dedi. "Kendisi Brenda Anderson'un, bu gece vurulan kadının, babası." Savcı, Milton Anderson'un elini sıkarak, "Jack Fitzgerald," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Kızınız için üzgünüm. Pis bir iş, ha?" Milton Anderson sadece gözlerini ona dikmekle yetindi. Sonra karısına bakmak için bekleme odasına döndü.

Yalnız kalınca, Fitzgerald, "Neler oluyor, Cataloni? Devriye benim dışımda başkasıyla konuşmak istemediğini söyledi. İşte buradayım, onun için hadi başlayalım. Bir meslektaşını boş yere yataktan kaldırmamışsındır, umarım."

"Burada konuşmak istemiyorum," dedi Stella. "Gel benimle. İleride başka bir bekleme odası daha var."

Bir saat geçmişti. Otuz dakika daha geçince, Stella özür diledi ve Brenda'nın ameliyattan çıkıp çıkmadığını kontrol etmeye gitti. Operatörle koridorda karşılaştı, Brenda'nın ailesiyle konuşmayı daha yeni bitirmişti. Ameliyat iyi geçmişti, ancak yara ciddiye ve Anderson'ın durumu önlerindeki yirmi dört saat boyunca kritik-liğini koruyacaktı. Eğer durumu o zamana kadar daha kötüleşmez-se, tam olarak iyileşme şansı yüksek demekti. Stella bir nebze rahatladı ve

sohbetlerine devam etmek için Jack Fitzgerald'ın yanına döndü.

"Bu esaslı bir hikâye," dedi Fitzgerald, koltuğunda arkasına yaslanıp ayaklarını uzatarak. "Ama garip olan şu ki, bu emeklilik işiyle daha önce başka biri daha ilgilenmişti. Sanırım birkaç yıl önceydi, pek iyi anımsayamıyorum. Eğer yanılmıyorsam, bunu ortaya atan şehir denetçisiydi." "Görmüyor musun?" dedi Stella. "Amcam bizi kanıt laboratuara götürmek için gittiğimizde Emniyette gördü. Buraya döndüğümü biliyordu. Yalnızca bu bile onu riskli bir hamle yapmaya zorlamış olabilir." "Sonra da şu Pilgrim denen adamı görmeye gittin," dedi, yanağını ovalayarak. "Pilgrim pastanın kreması olmalı."

"Aynen öyle," dedi Stella. "Hastanedeki polis memurları bana keskin nişancının bir dürbünlü tüfek kullandığını sandıklarını söylediler. Etkili türden bir saldırı silahı olmalıymış. Amcamın böyle bir tüfeği olduğunu biliyorum çünkü daha geçen gün tüfek dolabında gördüm. Onun bir saldırı

tüfeği olup olmadığını bilmiyorum, ancak gördüğüm tüfeğin dürbünü ve uzun bir namlusu olduğunu biliyorum."

"Ama bu bir tutuklama emri çıkartmak için yeterli değil," dedi Fitzgerald.

"Neden olmasın?" diye sordu Stella. "Beni en basitinden hiçbir kanıt olmadan tutukladın. Amcamı neden tutuklayamayacağımı anlamıyorum. Brenda emeklilik düzenbazlığı ile ilgili her çeşit soruşturmayı yapıyordu. Senden bu işe eli boş olarak girmeni isteyen yok. Onun tüm notlarını bir araya getirir getirmez, oldukça sağlam bir dava başlangıcına sahip olacağız demektir." Fitzgerald ayağa kalktı, yeni bir puro almak için cebine uzandı. Tam ağzına götürüyordu ki bunun yerine parmakları arasında döndürmenin daha iyi olacağını düşündü. "Bu işi adamlarıma vermeme izin ver. Laboratuvarın ne sonuca varacağını görmek istiyoruz. Belki otel odasında işe yarar bir kanıt bulmuşlardır."

"Şüpheli," dedi Stella, yüzünü asarak. "Amcam bir polis yüz-başıydı. Eğer bunu o yaptıysa, hiçbir şey bulamazsın." Fitzgerald'ın kapıdan çıkmak üzere olduğunu görünce, ona seslendi. "Bekle," dedi. "Benim için bir şey yapmalısın. Şu metal parçalara gereksinimim var. Senden onları bana verdirmeni istiyorum." "Bunu yapamam," dedi Fitzgerald, puroyu jelatin ambalajını sökmeden ağzına sokmuştu. "Biliyorsun bir cinayet davasında kanıtları veremem."

"Yapmak zorundasın," diye yalvardı Stella. "Bu işe kimin bulaştığını, kime güvenilebileceğimizi bilmiyorum. O metal parçaları şu anda elimizde bulunan en değerli kanıt. Onları Carl Winters veya Emniyetten başka birine verirsen ortadan yok olabilirler. Bu işe kaç kişinin bulaştığını nereden biliyoruz?"

Benim bildiğim kadarıyla, Holly Oppenheimer de bu işin içinde." "Abartıyorsun," dedi yaşlı savcı. "Eğer böyle bir şey varsa, bu emeklilik düzenbazlığı yalnızca polis memurlarını ilgilendirir. Benim adamlarımın da bulaştığını nereden çıkarıyorsun?" "Winters senin adamlarından biri değil, anımsıyor musun?" dedi Stella. "O bir polis Jack ve yıllardır beni içeri atmak için uğraşıyor. Eğer Winters bulaştıysa, o zaman Oppenheimer'a da güvenilemez. O ve Winters çok sıkı fıkılar. Holly kıskanç, aşağılık bir kadındır. Beni mahkûm ettirmek için her şeyi yapar." "Hımmmm," dedi, ricasını yeniden düşünerek. "Benden davamıza gölge düşürebilecek bir şey yapmamı istiyorsun. O kadarla kalsa iyi, istediğin aynı zamanda usulsüz de." Stella ayağa fırladı. "Ne davası?" diye bağırdı. "Aleyhimdeki dava mı? Ortada dava falan yok. Artık bunu anlamıyor musun? Eğer kötü adam bensem, neden birisi beni öldürmeye çalışsın?" Saldırır gibi çenesini ileri çıkardı. "Bu gece iyi bir kadın vuruldu, Fitzgerald. Ölüleri topla. Ailem, Randall ve şimdi de, Brenda Anderson neredeyse yaşamını yitiriyordu. Aklın başına ne zaman gelecek?"

"Benimle bu tonda konuşma," dedi, gözlerini kısarak. "Hâlâ cinayet suçlamasıyla karşı karşıyasın, genç bayan, bu gece ne olmuş olursa olsun. Bu ateş açma olayının senin suçlandığın konularla hiçbir ilgisi olmayabilir. Bir adamın yalnızca emeklilik düzenbazlığı yapıyor olması katil olduğu anlamına gelmez. Anladığım kadarıyla, bu durumdan yararlanarak, bizi oyuna getirmeye çalışıyorsun." Stella'nın yüzüne kan hücum etti. "Buna itiraz ediyorum," dedi sertçe. "Senin kahrolası davanı toparlamaya

Çalışıyorum, Fitzgerald. Beni yalnızca yapmadığım bir řey için dava etmekle kalmadın, aptal savcılarının da kahrolası bir karabasan yarattılar. Eėer peşime dūřmemiř olsaydın, Randall yaşıyor olacak ve Anderson bu gece vurulmamış olacaktı. Bu gidişle, benim de kafama bir kurşun... "

Fitzgerald elini kaldırdı. "Sakin ol, tamam," dedi. "Diyelim ki, bu kanıtı sana vermeyi ve bundan nasıl yararlanacağını görmeyi kabul ettim, bunu tam olarak nereye yollamamı istersin?" Stella laboratuvarının adını biliyordu, ancak o an için aklında değildi, onun için bir laboratuvar adı uydurdu ve altına Mario'nun adresini yazdı. "Anderson bu metal parçaların bir Zippo çakmağa ait olduğundan emindi. Eğer yazıyı özebilirsek, amcam hakkında dava açmak için elinde yeterince kanıt olabilir."

Fitzgerald hâlâ ikna olmamış görünüyordu. "Ya emeklilik düzenbazlığı ile ilgili bilgi," dedi, yüzünü kaşıyarak. "O nerede?" "Anderson bunu muhtemelen bilgisayarına kaydetmiştir," dedi Stella. "Neden bir anlaşma yapmıyoruz? Ben sana Clem Catalo-ni ile ilgili bildiklerimizi vereyim. Buna karşılık, sen de bana o metal parçaları gönder. Sonuçları alır almaz, raporun bir kopyasını kanıtlarla birlikte doğruca bürona gönderirim."

"Bunu yapacağımı söylemedim," diye geri adım attı. "Bunu ciddi ciddi dūřünmem gerek. Biliyorsun, benim de güvenebileceğim elemanlarım var." Stella buz gibi bakarak, "Bana borçlusun, Fitzgerald," dedi. "Neler çektiğimi biliyor musun? Bu gece orada öldürülebilirdim. En azından bana kendimi korumam ve bu iřin arkasında kimin bulunduğunu kanıtlamam için bir fırsat ver." Stella ateşli bir şekilde yalvarmasının iře yaramadığını görebiliyordu, o yüzden taktik değiştirdi. "Yasalara aykırı bir şekilde hapse atılmaktan, yanlış

tutuklamadan, ücret kaybından ve iftiraya uğramaktan dava açabilirim. Meslek kariyerim ciddi olarak yara aldı, bunlar başıma gelmeden önce zirvedeydim. Bu şimdiye kadar karşılaştığım en karışık dava, Jack." Bir parmağını ona doğrulttu. "Ben de bir savcıyım, Tanrı aşkına. İzin ver de bu işin sonunda senin ve adamlarının bir yığın aptaldan başka bir şey olmadığını ortaya çıkmadan önce bu meseleyi halletmeye çalışayım." Fitzgerald ayağa kalktı. "Sana haber veririm," dedi ve sallanarak kapıya doğru ilerledi. "Elini çabuk tutsan iyi olur. Aksi halde, başkaları da hayatını kaybedebilir."

Stella, Anderson'ın anne babasıyla bir iki kelime konuştuktan sonra taksiye binip otele gitti, sabah güneşi gözlerini yakıyordu. Arabanın hâlâ otoparkta durduğunu ve polisin bunu kanıt olarak çekip götürmediğini görünce rahatladı. Kendilerine arabanın dışındayken ateş açıldığı için, bunu incelemekle bir şey elde edemeyeceklerini düşündüklerini tahmin etti. Anderson'ın bilgisayarını bulması gerekiyordu, ancak arabanın içini kontrol ettikten sonra, vurulduğu sırada bilgisayarın dedektifin elinde olduğunu anımsadı. Anlaşılan polis diğer kanıtlarla birlikte onu da almıştı. Şimdi bunu geri alabilmek için Stella'nın bin türlü hileye başvurması gerecekti. Resepsiyondan anahtarını aldı ve yukarı odasına çıktı, yarın otel değiştirmesi gerektiğini düşünüyordu. Yine de ateş eden kişinin bu gece tekrar gelmesi şüpheli, diye karar verdi. Odasının kapısını açtı. Onun kendisini aynı otelde pusuya düşürmeye çalışacak kadar sersem olacağına inanmıyordu.

Giysilerini yırtarcasına çıkardı ve duşu girdiğinde diğer odadaki telefonun çaldığını duydu. Bir havlu kaparak, telaşla yanıtlamaya gitti.

"Stella Cataloni mi?" dedi bir erkek sesi.

"Evet," dedi. "Kim arıyor?"

"Victor Pilgrim," dedi adam. "Sizinle konuşmam gerek."

Stella bütün gece uyumamıştı. Saat dokuzda Jack Fitzgerald'ın bürosuna geldiğinde, gözleri kan çanağı gibiydi ve teni sağlıksız, soluk bir renk almıştı. Growman Dallas'tan henüz gelmiş, dış büroda beklemekteydi. Stella'nın yanındaki adama bir göz atarak, "Havalimanından otelini aradım," dedi. "Senin doğruca buraya gelmemi istediğini söylediler. Neler oluyor, Stella?" Stella başını yana doğru eğerek, "Bu," dedi, "Victor Pilgrim, eyaletin birinci derecede tanıdığı." "Anlıyorum," dedi Growman. "Bana bilgi vermek ister misin?"

"Hikâyeyi iki kez anlatmakta yarar yok," dedi. "Fitzgerald daha gelmedi mi? Onu evinden aradım ve buraya geldiğimizi söyledim."

Growman, sekreterin masasına gitti, interkomdan bölge savcısını ararken bekledi. Fitzgerald'ın sekreteri onların geldiğini bildirince, onun kasvetli odasına girdiler ve masasının çevresindeki ağır meşe koltuklara oturdular. "Bay Pilgrim bir şey anlatacak," dedi Stella. "Devam et, Vic, bana anlattığın şeyi onlara da anlat." Victor Pilgrim basit görünümlü bir adamdı, açık kahverengi saçları ve ince bir bıyığı vardı. Pembe gömlek ve pamuklu

pantolon giymişti. Herhalde bir zamanlar yapılı ve sağlıklıydı, ancak şimdi omuzları düşmüş ve bir zamanlar sahip olduğu kasları sarkmıştı. "Nereden başlayayım? Dedi, yüzünde acıklı bir ifade vardı. "Baştan başla," dedi Stella. "Onlara da tam olarak bana anlattıklarının aynısını anlat." Bir an tereddüt etti, sonra içini çekti; "Görev sırasında yaralanmıştım," dedi yavaşça, "yıllar önce San Antonio yerel polis karakolunda görevliyken. Başlangıçta hiçbir şikâyetim yoktu. Tıbbi tedavim yeterliydi ve bölümde herkes destek oluyordu. Ancak hastalık iznim bitince, patron göreve başlamamı istedi. Devriyeye çıkıncaya kadar bir masa başı görevi alabileceğimi söylediler." Gırtlakını temizledi. "Asla bir daha devriyeye çıkamayacağımı biliyordum. Yalnızca bacağım yüzünden değil, karım yüzünden."

"Karısı kör," dedi Stella. "Victor karısının tecavüze uğradığını söyledi. Saldırgan başına bir beysbol sopasıyla vurmuş. Aldığı darbeler iki gözünün retinasının da yırtılmasına neden olmuş." "Her şey bir anda oldu," diye devam etti Pilgrim. "Önce ben kaza geçirdim, hemen ardından da karım saldırıya uğradı. Onu bir bakımevine bırakmak istemedim. Karımı seviyorum. Onu bütün gün yalnız başına nasıl bırakabilirdim?" "Lütfen devam edin," dedi Fitzgerald, bir puro yakıp odayı dumanla doldururken. "Gerçekten sakatlandığınız halde, neden San Antonio Emniyeti sizi malulen emekli etmedi?" "Bunun savaşını vermedim sanmayın," dedi Pilgrim. "Bir avukatım filan da vardı, ancak yine de kaybettim. Bu insanlar, bilmiyorum," dedi, sesi kısılıyordu. "Sanki ellerinden gelen her şeyi benim gibi insanlara güçlük çıkartmak için yapıyorlar. Bana oyun oynadığımı, rol yaptığımı

söylediler. Eyalet doktoru topallamam için hiçbir fiziki neden olmadığına yemin etti. Belki haklıydı ve sadece karımı terk etmek istemiyordum. İnsan beyni garip bir şey."

"Cataloni ile nasıl tanıştınız?" diye sordu Growman.

"İşte, kazadan sonra izinliyken," dedi Pilgrim, "Columbus Şövalyelerine katıldım. Tam bana göre bir meşgaleydi. Houston'-da büyük bir toplantımız vardı ve Clem'le orada tanıştım." Durdu, sanki doğru sözcükleri arıyor gibiydi. "Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Problemlerimle ilgili bazı şeylerden bahsettim ve Clem yardım edebileceğini söyledi. Yapmam gereken tek şeyin kendimi Houston'a tayin ettirmek olduğunu söyledi bana. Beni hiç engel çıkmadan işe aldıracağına söz verdi. Yalnızca topallamamı gizlemem gerekiyordu." Pilgrim omuzlarını silkti. "Hatta bana belli bir şekilde yürümeyi öğrenmemi bile önerdi, böylece topallığım biraz değişik bir yürüyüş şeklinden başka bir şey değilmiş gibi görünecekti. Bir çeşit kabadayı yürüyüşü gibi, dedi. Bu son söylediklerim harfi harfine onun sözleri." Durakladı ve Fitzgerald'ın gözlerinin içine baktı. "Yalnızca kabadayı gibi yürü, dedi bana, o zaman onlar asla farkı anlamazlar."

"Houston'a geldikten sonra neler olduğunu anlat onlara," diye araya girdi Stella. "Ee, fazla bir şey olmadı," dedi. "Devriyede göreve başladım. Zordu ama bir yığın ilaç aldım ve topallamak ve yaya takibe katılmamak için elimden geleni yaptım. Karım kardeşiyle San Antonio'da kaldı. Yaklaşık altı ay sonra Cataloni bana kalıcı olarak sakat olduğumu belgeleyen bu kâğıtları verdi. Bunlar şehir doktoru tarafından imzalanmıştı, ama adamla hiç karşılaşmadım." "Nasıl yaralanmış olduğun varsayılıyordu?"

"Bir gece bir kaza sahneledi, anlayacağınız, görev başındayken bacağımdan yaralandığım izlenimini bırakacaktık. Sözde bana bir araba çarpıp kaçmıştı, ama ben hastaneye bile gitmedim. Bana hastaneye kaldırıldığımı gösteren belgeleri temin etti. Hatta hastane faturalarım bile vardı, ancak sanırım bunların hepsi bir matbaada bastırıldığı sahte belgelerdi. Neyse, idare bunları kabul etti ve sonunda emekli oldum." "Bir şeyi unutmuyor musun?" dedi Stella, öne eğilerek.

Pilgrim kendisine boş gözlerle bakınca, "Para işi ne oldu, Vic?" dedi.

"Ah, evet," dedi, "Cataloni bana belgeler için yirmi bin papel ödetti. O kadar birikimim yoktu, onun için taksitle ödememi kabul etti. Sanırım kendisine hâlâ beş bin borcum var." Yüzü kızardı. "Bunu yapmayı kabul etmemin nedeni bu, anlayacağınız. Eğer bunu yaparsam borcumu sileceğini söyledi bana, hem karımın problemleri yüzünden şu anda para bulmam çok güç."

"Neyi yapmaktan söz ediyorsun?" dedi Growman.

"Baklayı çıkar ağzından, Pilgrim."

"Randall'ın öldürüldüğü yerden ayrılan beyaz kiralık bir araba içinde bir kadın gördüğümü söylemekten söz ediyorum."

Stella onun hikâyesini zaten biliyor olmasına rağmen, öfkesini bastırmakta zorlandı. Yerinde

kıpırdanarak, "Bunun da ötesindeydi, öyle değil mi, Vic. Beni kesin olarak fotoğraflar arasından teşhis ettin," dedi.

"Clem bunu yapmam için beni zorladı," dedi savunur gibi. "Pozitif bir kimlik teŖhisine gerek duyduklarını ve yalnızca beyaz bir araba içinde bir kadın gördüğümü söylemenin yeterli olmadığını söyledi."

"İfadelerinin hepsi yalan mıydı?" dedi Fitzgerald, purosunu kuvvetle ısırarak. "Doğru duyduğumdan emin olmak istiyorum. Polise anlattığın her Ŗey uydurma mıydı? Clem Cataloni'nin sana söylemeni istediği Ŗeyler miydi? Bu kadını suç yerinde hiç görmedin mi?" "Evet," dedi Pilgrim, kolunu öfkeyle kaşıyarak. "Ancak adama ateş edip öldürenin Clem olduğunu bilmiyordum. Bir cinayete, böyle bir Ŗeye asla bulaşmam ben, Tanrı korusun. Sizin anlayacağınız, o bana olayı böyle anlattı. Bana yeğeninin, kardeşini ve yengesini öldürdüğünü ve bunun yanına kâr kaldığını anlattı. Bu Randall denen adamı da onun öldürdüğünü, ancak eğer yardımcı olmazsam bunu kanıtlamayı asla başaramayacaklarını söyledi. Ben de topluma hizmet edeceğimi, yani tehlikeli bir katilin ortalıkta dolaşmasını engelleyeceğimi düşündüm." "Buna gerçekten inandın mı?" diye sordu Growman.

"Evet," dedi Pilgrim, tamamen samimiydi. "Yemin ederim inandım. Eğer kadının masum olduğunu düşünmüş olsaydım, bunu yapmayı asla kabul etmezdim. Ben emekli bir polisim. Adım batsın, hem de iyi bir polistim. Artık polislik yapmıyor olabilirim belki ama hâlâ birtakım değerlerim var." Tekrar kolunu kaşımaya başladı. "Gerçekten, ben kötü bir insan değilim," dedi, kızarıklığa bakıp kanattığını görerek. "Asla hiç kimseye zarar vermek istemedim." Yüzünü buruşturdu. "Ama artık boku yedim herhalde, değil mi?" "Bugün bu çıkışı yapmana neden olan nedir?" diye sordu Fitzgerald.

"Çünkü o hanımı vurdu," diye bağırdı, ilk kez sesini yükseltiyordu. "O da bizden biriydi, emniyet teşkilatındaydı, biliyorsunuz. Nasıl sessiz kalıp onun bu işten paçayı sıyırmasına izin verebilirdim? Bu Anderson denen kadın kimseyi öldürmedi. Yalnızca görevini yapmaya çalışıyordu." "O derken," dedi Growman, Pilgrim'in ifadelerini banda almış olmaları gerektiğini düşünerek, "Cataloni'yi mi kastediyorsun? Bunlar ciddi suçlamalar. Kesin konuşman gerekir." "Elbette Cataloni'ydi," dedi Pilgrim, parlayarak. "Başka kimden bahsediyor olabilirim?" "Onu vuranın Cataloni olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Kolay," dedi Pilgrim. "Bu işi önce bana yaptırmaya çalıştı, ben de reddettim." Oda sessizliğe gömüldü. Fitzgerald önce Stella'ya sonra Growman'a baktı, duydukları onu şoka sokmuştu. Pilgrim yine kolunu tırmalamaya başladı. Stella çantasından bir kâğıt mendil çıkarttı ve kanı silmesi için Pilgrim'e uzattı. "Brenda Anderson ve ben evine geldiğimizde," dedi, "neden açıklama yapmadın peki? Eğer yapmış olsaydın, zavallı kadın şu anda hastanede yaşam kavgası veriyor olmayacaktı." "Korkuyordum," dedi Pilgrim, gözleri büyüyerek. "Yüzbaşı Cataloni bu emekli işine bulaşan tek kişi değil. Kimse bu işin açığa çıkmasını istemiyordu." Stella, "Peki artık korkmuyor musun?" diye sordu. "Demin bahsettiğin bu kişilerin adlarını verirsen, tutuklanmaları için emir çıkartabiliriz." "Bunu asla yapamam," diye yanıtladı, Stella'ya işin sonuna geldiğini bildiriyordu. Ortaya çıkmış ve kendi ilişkisini kabul etmişti, ancak meslektaşlarını ele veremezdi. En azından usulüne uygun bir şekilde teşvik edilinceye kadar. "Bana dokunulmazlık sağlayacak mısınız?" "Dur bakalım biraz," dedi Fitzgerald. Gece uykusuz

kalmanın etkileri kendini gösteriyordu. Tam başı öne düşecekti ki, dokunulmazlık lafını duyunca yeniden kendine geldi. "Benim biraz aklım karıştı. Cataloni senden kimi vurmanı istedi?

Brenda Anderson'u mu?"

"Hayır," dedi Pilgrim, Stella'yı göstererek. "Onun ölmesini istediği kendi yeğeniydi. Birkaç dakika önce söylediklerimi duymadınız mı? Onun kardeşini öldürdüğünü düşünüyordu." "Randall olayı nedir? Randall'ı da Cataloni mi öldürdü?"

"Bilmiyorum," dedi Pilgrim. "O öldürmüş olabilir, ama beni bunu yeğeninin yaptığına ikna etmeye çalıştı." Durakladı, odada çevresine bakıyordu, sanki bir sonraki sorusunu kime yönelteceğinden emin değildi. "Sizler bana ne öneride bulunacaksınız? Eğer hapse girersem karım mahvolur. İfadem karşılığında bana dokunulmazlık sağlayacak mısınız?" Growman konuşmaya başladı, sonra sözü Fitzgerald'a bıraktı. Suçlar onun hukuki sorumluluk bölgesi dışında işlenmiş olduğu için Victor Pilgrim'e ne olacağı konusunda bir şey söylemeye hakkı yoktu.

Fitzgerald'ın boncuk gözleri parladı, yemden yıllarca önce yaşamış o hırslı, genç savcı oluvermişti.

Sözcüklerin üstüne basa basa, "Bu şehirde, Bay Pilgrim," dedi, "suç işleyen cezasını çeker. Eğer bedavadan yaşamak istiyorsan, yanlış şehre gelmişsin."

O gün öğleden sonra saat ikiye kadar, Fitzgerald, Stella'nın amcası için Brenda Anderson'a ateş ederek öldürmeye teşebbüsün yanı sıra çok sayıda dolandırıcılık suçundan dolayı tutuklama emri çıkarttı.

"Buna inanamıyorum," dedi Stella Grovman'a. "ok hızlı hareket etmiyorlar mı? Davaları açmak için yeterli kanıt var mı ellerinde? Onları ben zorladım, ancak davanın sonucunu tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmalarını istemiyorum." "Pilgrim ellerinde," dedi. "şu anda gerekli olan yalnızca bu. Amcanı tutuklar tutuklamaz evini ararlar. Sonra silah dolabında-ki silahların balistik incelemelerini yaparlar. Eğer Brenda ve Randall'ı vuran silahı bulurlarsa, amcanın sonu gelmiş demektir." Stella Growman ile konuşmasını bitirir bitirmez bölge savcısının bürosunu terk etti ve aceleyle Brenda Anderson'u görmek için hastaneye gitti. Dedektif hâlâ komadan çıkamamıştı. Yoğun bakım ünitesinin karşısındaki bekleme odasında Ander-son'un ailesini bularak, "Doktor ne diyor?" diye sordu.

"Komada," dedi Milton Anderson. "Uzun sürmesi, komanın kalıcı olma ihtimalini artırıyor."

Stella bağırmamaya çalışarak elini ağzına götürdü. Brenda'nın odasının kapısının yanındaki pencereden o hortumlara, tüplere ve diğer aygıtlara baktı. Kendini toparlayınca hemşireye kendisini görmek için içeriye girip giremeyeceğini sordu.

"Aileden misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi Stella, kendi teninin farklı bir renkte olduğunu atlayarak.

Hemşire başını elindeki klipsli tahtaya eğerek, "Sanırım mesele yok o zaman," dedi. Stella odaya girdi. Brenda'nın yüzünü görünce şok olmuştu. Öylesine farklı, öylesine çaresiz ve güçsüz görünüyordu ki. Yatağa eğildi, kulağına, "Uyanmalısın, Brenda. Herkes senin uyanmanı bekliyor. Annen ve baban buradalar. Ben buradayım. Hepimiz seni seviyor ve iyileşmeni istiyoruz," fısıldadı.

Stella uzun bir süre orada öylece kaldı, ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilmiyordu. Öylesine trajik bir durumdu ki. Brenda'nın hareketsiz elini sıkarken Stella kalbinin sıkıştığını hissetti. "Onu yakalayacağız, Brenda. Senin de orada olabilmeni isterdim," dedi. "Bu akşam saat beşte amcamı tutuklayacağız. Pilgrim her şeyi itiraf etti. Senin sayende aklanacağım." Stella avcundaki elde hafif bir titreşim duydu. Brenda'nın gözleri hâlâ kapalıydı ama Stella onun

kendisini duyabildiğinden emindi. "Sen bir kahramansın," diye devam etti. "Zaferin tadını çıkarmak istemez misin? İddiaya girerim, bir yığın övgü alacaksın. Daha doğrusu, bunu almanı sağlayacağım."

Brenda'nın parmakları yeniden avcu içinde kıpırdadı. Stella onun elini göğsüne götürüp bir süre orada tuttu ve sonra Anderson'lara iyi haberi vermek için dışarı koşmadan önce, yeniden çarşafın altına yerleştirdi.

Ekip arabaları Clem Cataloni'nin evine çıkan tepenin altında toplanmıştı. Çavuş Phil McDonald adamlarına talimat vermeyi bitirdiği sırada Stella bir devriye arabasında beklemekteydi. Saat beş yirmi beşti ve güneş hâlâ tepedeydi, ancak geçen haftanın bunaltıcı sıcaklığı sonunda geçmişti, şimdi

hafif bir esinti Stella'nın yüzünü yalıyordu. Üzerlerinde siyah anti-terör operasyonu giysileri olan polis memurları açık mavi gök altında oraya yakışmayan bir görüntü oluşturuyordu. Phil McDonald kendisiyle konuşmak için yanına gelince Stella, "Sanki bir baskına benziyor," dedi. Çavuş arabanın açık camına doğru eğilip, "Bizimle birlikte içeri girmek istediğini duydum," dedi. Yüzündeki derin çizgilerden yıllardır meslekte oldukça yıprandığı anlaşılan McDonald'ın saçları buğday rengi, gözleri maviydi; bunlar Stella'nın

şimdiye kadar gördüğü en soğuk gözlerdi. Kırk dokuzunda, bir doksan boyunda ve hücum oyuncusu yapısındaydı, vücudu otuz yaşında bir erkeğinki kadar sağlamdı.

"Bu konuda Fitzgerald ile anlaşıştık," dedi Stella. "Size söylemedi mi?"

"Evet, bana söyledi," dedi Mc Donald, gövdesindeki kaslar gerilerek.

"Onunla yalnız birkaç dakika geçirmek isterim, yine de," diye ekledi. "Tabii, sizce bir sakıncası yoksa." Çavuşun kini Stella'yı iki kaşının arasından vurdu. Acaba McDonald da amcasının suç ortaklarından biri miydi? Başını camdan çekti, sırtından aşağı bir korku dalgası yükseliyordu. McDonald uzun bir süre ona öfkeyle bakmaya devam etti, sonunda döndü ve yukarı çıkan yola doğru ilerledi. Stella'nın bulunduğu arabayı süren genç polis memuru motoru çalıştırdı ve çavuşu izledi. Ardından diğer ekip arabaları da harekete geçti, çavuş yaya olarak konvoyun önünde giderken arabalar tek sıra halinde santim santim ilerlediler. Stella savcılık görevi boyunca böyle yüzlerce büyük baskına katılmıştı. Her zaman havada heyecanlı bir titreşim olurdu ve memurlar birbirleriyle şakalaşır ya da sahte tavırlar takınırlardı.

Stella polis arabasının arka camından bakıp, konvoyu oluşturan arabaların içindeki adamların yüzlerine yerleşmiş ciddi ifadeleri görünce bu gece kimsenin şaka yapıp kahkaha atmayacağını anladı. Çavuş evin önüne varınca birkaç memur arabalarından inip ön sundurmada ona katıldı. McDonald ileri doğru bir adım attı ve kapıyı çaldı. Üç veya dört dakika sonra, Sarah Cataloni görüldü ve birkaç saniye sonra, adamlar kapıdan içeri girdiler. Stella kapının koluna uzanarak, "Hadi gidelim," dedi. Genç memur kolunu Stella'nın önüne doğru uzatıp onu koltuğuna mıhladı. "Olduğun yerde kal," diye bağırdı. "İlk önce Yüzbaşı Cataloni ile çavuş McDonald konuşmak istiyor. Bana kesin emir verdi. Bana işaret verinceye kadar senin içeri girmene izin vermemem gerekiyor." Stella öfkelenmişti. Fitzgerald kendilerinden birini tutuklamak için Houston polisini göndermekle bir hata yapmıştı. Amcasının arka kapıdan kaçmasına izin verecekler miydi? Clem'in oldukça yüklü parası vardı. Ülkeden kaçabilirdi. "Ellerini üzerimden çek," dedi Stella öfkeyle. "Bana bunu yapmaya hakkın yok. Fitzgerald..." "Özür dilerim," dedi memur. "Sizi bırakamam." Stella kolunu kurtarmaya çalıştı ama adam çok güçlüydü. Paniklemeye başladı, kesinlikle kötü bir şeyler oluyordu ve bunu durdurmaya kararlıydı. Bir eli kapıda, dişlerini memurun koluna geçirdi. Adam bağıırıp sıçradığı anda Stella kapıdan fırladı ve eve doğru koştu. Giriş kapısı açıktı. Salon boştu, ancak Stella evin arka tarafından adamların seslerinin geldiğini duyabiliyordu. Koridora yöneldi ve amcasının çalışma odasının kapısına geldi. Clem Cataloni masasının arkasında oturmuş,

çavuş tutuklama emrindeki suçlamaları okurken dinliyordu. Stella, yolu üzerindeki birkaç memuru iteleyerek zorla içeri girdi.

Amcası kendisini görünce yüzündeki gergin bakış öfkeye dönüştü. "Sen," dedi, parmağını suçlar gibi kendisine uzatarak. "Beni kendi halime bırakamadsın, değil mi? Kardeşimi öldürdün ve şimdi de beni yok etmeye çalışıyorsun." Stella dudak bükerek, "Sen kendi kendini yok ettin," dedi.

"Umarım küçük yerlerden hoşlanırsın, çünkü olasılıkla hapishane hücresinin dışını bir daha asla göremeyeceksin." Derin bir nefes aldı. "Babam üzerine geldi, değil mi?" diye bağırdı. "Senin bu ufak emeklilik dalaverelerinin hepsini biliyordu. Bunun için onu yok etmek zorunda kaldın." Saçlarını hızla yüzünden çekerek, "Bu yüzden böyle görünüyorum. Sayende ölünceye kadar böyle görüneceğim. Ama en azından hayatta kaldım, ha? Annem ve babam bu kadar şanslı değillerdi," dedi.

"Sen yalancı bir orospusun," diye hırladı Cataloni. "Beni iğrendiriyorsun." "Pilgrim itiraf etti," dedi tükürür gibi Stella. "Oyun bitti. Benim için istediğin sıfatı kullanabilirsin. Kendini bu pislikten kurtaramazsın." "Bu kadar yeter," diye gürledi McDonald, Stella'nın önüne geçerek. Üniforması terden ıslanmıştı ve gözlerinden nefret dolu bir bakış fııskırıyordu. Stella geri çekildi, adamın kendisine vuracağından korkmuştu. "Söyleyeceğini söyledin," dedi tükürür gibi. "Şimdi bizi yalnız bırak da görevimizi yapalım." Stella yavaş adımlarla geri geri gitti, gözlerini çavuştan hiç ayırmıyordu. McDonald başını iki yana salladı, ağzını şapırdattı ve sonra tekrar Clem Cataloni'ye döndü. "Özür dilerim, Yüzbaşı, ancak şimdi sizi tutuklamak zorundayız," dedi. "Bu işi zorlaştırmamanın kimseye bir yararı olmaz, efendim."

Bir grup memur amcasına yaklaştı ve küçük odanın içinde, Stella birden lacivert bir giysi deniziyle kuşatıldı. Birisi bağırdı, "Dikkat edin. Tabancası var."

Bir el silah sesi duyuldu ve herkes panikledi. Stella kendini yerde birkaç memurun altında ezilmiş buldu. Çevresinde ayak sesleri gümbürdüyordu. Polisler bağırıyor, emirler gürlüyordu. Birisi topuğu ile Stella'nın elini ezdi. Stella adam ayağını

hareket ettirince elini ovuşturarak, "Kahretsin," dedi. Elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek odanın karşı tarafına sürünmeye başladı. Yerde eline ıslak ve yapışkan bir şey bulaştı. "Öldü," dedi boğuk bir ses. "Şu adamları buradan çıkartın. İçeri biraz temiz hava girsin. Peters, bir ambulans çağır, adli tıp da yola çıksın." Stella ayağa kalkmayı başardı. Elleri kan ve yulaf ezmesini andıran gri yapışkan bir şey ile kaplıydı. Amcasının başının halini görünce ellerindeki gri maddenin beyin parçaları olduğunu fark etti. Clem Cataloni hâlâ masasının ardında oturuyordu, ancak başının üst tarafı yok olmuştu. Kopuk deri parçaları yüzünü gizliyordu. Bir eli masanın üzerindeydi, derisi kan içindeydi. Diğer eli koltuğun kolundan aşağı sarkıyordu, tabanca tam altında yerde duruyordu.

Çavuş McDonald önce Stella'ya sonra amcasından arta kalanlara bakıp, "Silahını ağzına sıktı," dedi. "Tatmin oldun mu şimdi?" Göğsü inip çıkıyordu. Çavuş birden patlayarak uzandı ve Stella'nın bluzunun yakasına yapışıp onu havaya kaldırdı. "Sanırım hapisane düşüncesi o kadar çekici değildi, ha?" dedi. "O benim oğlumun vaftiz babasıydı. Evime gelip oğluma vaftiz babasının kafasını uçurduğunu anlatmak ister misin?"

Bir memur çavuşun arkasına yanaştı ve koluna dokundu. "Bırak onu, Çavuş," dedi. "Bunu yapmasan iyi olur."

McDonald, "S.. .tir git başımdan!" diye bağırdı, sakinleşemi-yordu. "Clem sadece adamlarımızın bürokrasi engelinden kurtulmalarına ve haklarını almalarına yardım etmeye çalışıyordu. Bu kahrolası orospu yüzünden öldü."

Stella'nın bluzunun yakası boğazını öylesine sıkıyordu ki bir an boğulacağını sandı. Güçlükle nefes alarak bir tekme savurdu ve çavuşun dizine isabet ettirmeyi başardı. Çavuş tekmeyi yiyince onu bıraktı. Kıçüst  kan g l n n içine düştü. Stella midesinin bulandığını hissediyordu. Ellerini tekrar tekrar pantolonuna silerken kusmamak için kendini zor tutuyordu.

"Kendini öldürmesi gerekmezdi," diye geveledi a zının içinden. "Bu benim hatam değildi. Lütfen bana inan. Ben..." Diğer memurlar izleyip dinliyorlardı. Birinin gözleri ıslanmı tı ve cebinden bir mendil çıkartarak burnunu sildi. Bunu uzun bir sessizlik izledi. Odadaki tek ses amcasının masanın kenarından ahşap d  semeye damlayan kanının sesiydi. Stella başka bir memurun tabancasını kılıfından çıkarttığını gördü ve hemen ayağa fırladı, tehdidi görünce anlardı. 'Yengem,' dedi. "Yengem nerede?"

"Yatak odasında," dedi mendilli adam, ba ını evin arka tarafına doğru e erek. Stella, "Biliyor mu?" diye sordu. "Biliyor," dedi adam.

Stella, Sarah Cataloni'yi yatağında yüzüstü yatarken buldu, hı kırırken omuzları sarsılıyordu. Stella yanına gidip hafifçe ensesine dokundu. " yle  zg n m ki, Sarah Yenge," dedi. "Yapabilece im herhangi bir şey var mı? Kimi arayayım da  a ırayım? Şu anda yalnız kalmamalısın."

"Evimden defol" diye bağırdı kadın, başını yastıktan kaldırarak. "Anne-babanın ölümünden senin sorumlu olduğunu söylediği zaman Clem'e inanmak istemedim, ancak şimdi onun haklı olduğunu anlıyorum. Senin neyin var? Neden böyle kaypak, iğrenç birisin? Annen baban iyi insanlardı. Sana güzel bir yuva vermek için uğraştılar."

"Ben ailemi seviyordum," dedi Stella. "İster inan ister inanma, ölümleriyle hiçbir ilişkim yok. Onları Clem Amca öldürdü. Onları yasadışı işlerini örtbas etmek için öldürdü."

"Bu yalan," dedi, burnunu çekerek. "Clem harika biri adamdı. Herkes ona saygı duyardı. Hayatında yasaları hiç çiğnemedi."

"İnanmak istediğin şeye inanabilirsin," dedi Stella, uzun süredir aralan bu kadar soğuduktan sonra onu teselli etmeye çalışmanın bir hata olduğunu fark etmişti. Ona bir kart verdi. "Eğer günün birinde gerçeği öğrenmek istersen tek yapman gereken bir telefon etmek olacak."

Stella amcasının evinden ayrıldıktan sonra duş almak ve üzerini değiştirmek için otele gitti, ardından da Brenda Anderson'ı kontrol etmek için Methodist Hastanesinin yolunu tuttu. Durumu biraz düzelmişti, Stella memnundu. Yarı koma durumundaydı ama insanların ellerini sıkarak iletişim kurabiliyordu. Anne babası ona olumlu tepki vermek için sağ elini, olumsuz tepki vermek için de sol elini kasmaının yeterli olacağını anlatmıştı.

"Bugün daha iyi görünüyor," dedi Stella. "Rengi düzelmiş. Şimdi o kadar solgun değil." "Hadi," diye zorladı annesi, Stella'yı Brenda'nın yatağına iyice yaklaşması için hafifçe itti. "Onunla konuşmaya çalış. Seni duyabiliyor ama

konuşamıyor. Ama konuşacak," diye ekledi, "yalnızca bu biraz zaman alacak." Kızının yüzüne doğru eğildi. "Bir ziyaretçin var, tatlım. Onunla konuşmak istemez misin? Hadi, annenin hatırı için uyan artık. İyi bir kız ol, Brenda. Eğer çalışırsan yapabileceğini biliyorum." Stella, "Brenda," dedi, "amcam intihar etti. Bitti artık. İyileşir iyileşmez kutlayacağız bunu."

Dedektifin elini kaldırarak ekledi, "Anlıyor musun? Sonunda bitti. Eski hayatıma kaldığım yerden başlayabilirim. Bunu olanaklı kılan sensin." Brenda'nın dudakları kıpırdadı, ancak ses çıkmadı. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı. Eleanor Anderson kızının başucuna koşarak, "Tanrıya şükürler olsun," dedi, hemen arkasından onu kocası izledi. "Teşekkür ederim, Tanrım," diye devam etti, tavana bakarak. "Bebeğim geri geldi." Brenda, Stella'nın yüzüne baktı. "Ben ne yapmışım?" dedi zayıfça. "Anlatırken duydum." "Çok fazla bir şey değil," dedi Stella, kalbinin sıkıştığını hissederek, "yalnızca hayatımı kurtardın." Eğildi ve Brenda'yı yanağından öptü. "Seni amcam vurmuş, Brenda," dedi. "Amacı beni vurmakmış, ancak sen önüme geçtin. Kendisi öldü. Beynini dağıttı." Brenda'nın annesi yalnızca kızının iyileşmesiyle ilgileniyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi annesi, Brenda'nın alnını okşayarak. "Bize geri döneceğini biliyordum. Tanrının senin gibi harika bir insanın ölmesine izin vermeyeceğini biliyordum."

"Nasılsın, canım?" dedi babası yumuşak bir sesle, kolunu okşayarak. "Canın bir şey istiyor mu? Yiyecek veya belki içecek bir şey."

Brenda elini midesine götürüp yüzünü ekşitti. Stella, "Hemşireyi çağırayım," dedi. "Ağrısı var." "Gitme," dedi Brenda. "Zippo çakmak hakkında neler öğrendin?"

Stella güldü. "Yine dedektiflik, ha?"

"Kahretsin, doğru," dedi, hafifçe gülümsemeyi başararak.

"Artık gerçekten bunun önemi kalmadı sanıyorum."

"Tamam," dedi Brenda. "O zaman söyle de bana bir iğne filan yapsınlar. Çok fena canım yanıyor." Karnındaki bandajlara dokundu, ancak bu kez yüzünü ekşitmesi acıdan değildi. "Bir daha asla bikini giyemeyeceğim. Formda kalmak için harcadığım onca çaba boşa gitti."

Stella geceyi yalnız geçirmek istemediği için Mario'nun kapısına dayandı. Mario onun içeri girmesi için geriye çekilirken, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Seninle kalabilir miyim?" diye sordu Stella. "Bu gece Clem Amca kendini öldürdü. Oradaydım." Mario konuşmadı.

"Her zaman yangını çıkaranın babam olduğundan şüphelen-miştim," diye başladı, salonda yerlerini alır almaz Stella kendisine bütün olanları anlattı. Mario, Stella'ya sakinleşsin diye bir bardak şarap

içmesi için ısrar etti. Stella iri bir kadehi birkaç yudumda yuvarladı.

"Bana bundan hiç bahsetmedin," dedi Mario. Stella'nın şarap bardağının boş olduğunu görerek uzandı ve yeniden doldurdu. "O gece yüzündeki o ifade ve baltayı öyle havaya kaldırmış olması..." dedi. "Beni öldürmeye çalıştığından emindim. Korkularımın doğru olmadığını öğrenmekle ne kadar

rahatlamış olduğumu bilemezsin." İkisi de sessizliğe büründü. "Clem bana bir keresinde tabanca çekmişti, anımsıyor musun?" dedi Mario. "O sıralar Danny hâlâ onlarla birlikte yaşıyordu ve her zaman kavgaya karışırdı. Bir gece, polis onu devriye arabasıyla eve getirdi ve Clem Amca küplere bindi. İşte o zaman oradan ayrılmak zorunda kalmıştım. Danny'yle yaşadıkları problemler yüzünden Clem'in bana kızdığını düşünmüştüm. Yangınla bir ilgisi olduğundan hiç şüphelenmedim. Geçmişe bakınca şöyle bir düşünüyorum da, sanırım yeğenine tabanca çekmek de oldukça ciddi bir durum." Amca ve yengesinin çocukları yoktu ve Stella hemen yangından önce aldıkları evlatlığı unutmuştu. Danny'yi sadece bir gün amcasının evine yemeğe gittikleri zaman bir kez görmüş olmasına karşın, on altı yaşında, iri yapılı, hiç gülmeyen problemlili bir genç olarak anımsıyordu.

"O yaşta bir evlatlığı hiç almamaları gerekirdi," dedi Stella. "Buna Clem'in izin vermiş olmasına bile şaşırmıştım. Yürümeyeceğini bilmesi gerekirdi. Kendisini bu işe Sarah Yenge zorlamış olmalı. O yaştaki bir çocuğun kişiliği çoktan oluşmuştur." Stella kalan şarabını da içti, sonra bardağını sehpayaya bıraktı. "Sahi Danny'ye ne oldu?"

"Kim bilir?" diye omuz silkti Mario. "Muhtemelen çoktan hapsi boylamıştır." Aklına bir şey geldi ve ekledi. "Bugün bir kutu geldi. Ne olduğunu bilmiyorum ama iade adresi olarak Bölge Savcılığı görünüyor. Bir laboratuara gönderilmiş, onun için bunun sana geldiğini tahmin ettim. Getirmemi ister misin? Önemli bir şey olamaz. Yaklaşık bir yüzük kutusu büyüklüğünde."

"Hayır," dedi Stella, sesi yorgun ve gergindi. "Ne olduğunu biliyorum, ancak bu gece havamda değilim, onunla uğraşamaya-cağım. Yarına kalsın." Stella, Mario'nun telefonunu kullanmak için mutfığa gitti. Sam'e olan bitenlerle ilgili bilgi verdi. "Çok feciydi, Sam. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım." "Eve ne zaman dönüyorsun?" "Bilmiyorum," dedi Stella. "Muhtemelen yarın bütün günümü Emniyette ifade vermekle geçireceğim. Her şeyi zapta geçirmek

isteyeceklerdir ve benim de bu emeklilik dolandırıcılığıyla ilgili olarak Brenda'nın topladığı evrakların hepsini bulmam gerek." "Cuma günü oraya geleyim mi?" dedi Sam. "Böylece poliste ve mahkemedeki işlerini tamamlamak için yarın ve öbür gün bütünüyle sana kalır. Herhalde Adam'ı da getiririm, tabii eğer sence sakıncası yoksa. Hepimiz bir otelde kalır, ufak bir tatil yaparız."

Stella gözlerini ovuşturdu. "Şu anda o kadar yorgunum ki," dedi, "ufak bir tatilden daha fazlasına gereksinim duyuyor olabilirim, Sam." Mahkemedeki işinden bahsetmesi sonunda aklını başına getirdi. "Sana borcumu ödemek istiyorum," dedi. "Davaları resmî olarak düşürür düşürmez, kefalet parasını da iade etmeleri gerekir." "Bunu dert etme, Stella," dedi Sam. "Paramı geri almak için geliyor değilim. Seni görmek, hafta sonunu sen ve Adam'la birlikte geçirmek istiyorum. Astrodome'da maça gideriz diye düşündüm. Adam yıllardır onu bir Astro maçına götürmem için yalva-rıyordu."

"Tabii," dedi Stella. "Ha, bu arada, hiç Brad'le konuştun mu?" "Yüz yüze değil," dedi. "Beni ektiğini anlatmadım mı sana?" "Evet," dedi Stella, ancak

dün onunla buluşman gerekmiyor muydu?" "Sekreterinin söylediğine bakılırsa," dedi, "acil bir iş için çağırılmış. Ben kız arkadaşını Vegas'a filan götürdüğünü tahmin ediyorum. Ama bak, Stella, beni aradı ve telefonda sesimi oldukça yükselttim. Ona senin aklanacağını, elinde suçsuzluğunu ispatlayacak kanıtlar olduğunu söyledim." Sam durakladı. "Artık yangınla ilgili davayı düşürecekler mi?"

"Öyle yapacaklarından hemen hemen eminim," dedi. "Bir avu-- kat için para gerekmiyorsa da, Sam, boşanma davasının sonuçlanacağı konusunda gerçekten endişeliyim. Onunla konuşurken tepkisi nasıldı? Benim önerdiğim şartları kabul edecek gibi miydi?" "Onu zorladım," diye yanıtladı. "Sanırım yumuşuyor. Muhtemelen gelecek hafta kendisiyle bir anlaşmaya varabileceğiz." Durakladı ve sesi alçalarak mırıltıya dönüştü. "Ben de senin serbest kalmanı istiyorum, Stella." "Seni fena halde özledim," dedi Stella. "Benim özlediğim kadar olamaz," diye yanıtladı. "Hiç uyuyamadım, Stella. Senin için çok endişe ettim."

Stella, "Bundan böyle endişelenmene gerek yok, Sam," diye onu temin etti. "Amcamın beynini uçurmasını görmek güzel bir sahne değildi ama sonunda bu iş bittiği için rahatladım." "Cuma görüşmek üzere o zaman," dedi Sam. Stella, "Bekliyor olacağım," dedi ve telefonu yavaşça yerine koydu.

ON ALTI

Holly, Janet Hernandez'in yanından hiç konuşmadan yıldırım gibi geçti, kapıyı arkasından çarptı ve anında patladı. Masasındaki bütün dosya ve kâğıtları alarak, odanın ortasına fırlatmaya başladı. "Kahretsin," diye haykırdı, son dosyayı kapıya fırlattı ve kâğıtlar halıya dökülürken seyretti. Janet, Holly'nin odasından gelen gürültü patırtıyı duyunca kapıyı aralayıp içeri baktı. "İyi misin?" dedi. "Sanki bir şeyler fır-latıyormuşsun gibi sesler geliyor."

"Hayır!" diye bağırdı Holly, duvara başka bir dosya daha fırlattı, "iyi değilim. Tüm bu çalışmayı bir hiç uğruna yapmışım. Aptal durumuna düştüm, Stella Cataloni ise şehrin göz bebeği oldu." Sabah gazetesini aldı ve kadına attı. "Resimleri kahrolası Chronicle'm baş sayfasında. Yalnızca Randall cinayetini çözmekle kalmamış, sanki şehri iflastan kurtarmış ve polis teşkilatını yolsuzluklardan arındırmış gibi söz ediyorlar kendisinden. Kahretsin!

Stella belki valiliğe aday bile olabilir. Muhtemelen açık arayla da kazanır."

"Çoktan gördüm," dedi kadın alay eder gibi. "Ray Chronicle-da çalışıyor, anımsadın mı?" Tam gidiyordu ki ekledi, "Benden yangın olduğu tarihlerde çıkan gazete yazılarını araştırmamı istemiştin. Bir şey buldum, Holly. Yangından iki gün önce, Happy Day Çocuk Yuvasının temeli çökmüş ve yirmi üç çocuk ciddi şekilde yaralanmış. İki çocuk ölmüş. Anlaşılan okul dolgu bir arazi üzerine inşa edilmiş ve bir toprak kayması da temellerin çökmesine neden olmuş." "Bunda ilginç olan ne?" dedi Holly. "Bir çocuk yuvasının bir - cinayet davasıyla ne ilgisi var?" "Çünkü benden aynı zamanda inşaat müfettişleri odasını da kontrol etmemi istemiştin," dedi Janet. "Stella'nın babasının öldüğünde hangi iş üzerinde çalıştığını öğrenmek istiyordun." "Yani," dedi Holly, tırnaklarının uçlarıyla oynarken, "ne üzerinde çalışıyormuş? Bu Happy Day işi üzerinde mi? Bir binanın çökmesi birinin cinayet işlemesine neden olacak kadar uğursuz bir şey gibi görünmüyor. Bu bir kazaymış, değil mi? Herhalde işin içinde bir kasıt yoktur. Şirket muhtemelen arazinin dolgu olduğunu bilmiyordu." Janet, Holly'nin masasına yaklaştı ve karşısında bir koltuğa oturdu. "Okul, araziyi satın aldığı şirkete dava açmış ve mahkeme şirketi bütün hasarı ödeme cezasına çarptırmış. Sonra da yaralanan çocukların ailelerinin tümü dava açmış." Sonunda Holly dikkatini vermeye başlamıştı. "Devam et," dedi. "Dinliyorum." "İlginç olan şey şu," dedi Janet, kucağındaki kâğıtları karıştırarak. "Dolgu arazi her yerde var, Holly. Anlayacağın, şu anda içinde bulunduğumuz bina da eski bir dolgu arazi üzerinde oturuyor olabilir. Temel sağlam olduğu sürece, bir problem olmaması gerekir." Dosyadan bir fotoğraf çıkarıp ona

uzattı. "Şuna bak, belki Happy Day okulunda olanların büyüklüğünü anlarsın." Holly resme gözlerini dikti. Tepeye Happy Day kelimeleri fosforlu kalemle yazılmıştı. Bir odanın ortasında devasa bir delik görölüyordu. Sandalyeler deliğe doğru devrilmiş, beton döşeme büyük parçalar halinde kırılıp kopmuştu. Ancak Holly'yi sarsan ve ağlamak istemesine neden olan çocukların görüntüleri idi. Minik bedenler sedyelere yatırılmıştı, yüzlerinin her tarafı moloz ve kan kaplıydı, gözleri korkudan büyümüştü. Duvarlardaki çocuk resimleri, çevreye saçılmış oyuncaklar, parlak renklere boyanmış mobilyalar yıkıntının yanında neredeyse abartılı görünüyordu. "Korkunç," dedi Holly, fotoğrafı masasına bırakarak. "Böyle bir deliğe yuvarlanmanın çocuklar için ne kadar korkunç bir deneyim olduğunu düşünebiliyor musun? Bu çocuklar muhtemelen hayatlarının sonuna kadar bu travmanın etkisinden kurtulamayacaklar. Velilerin

dava açmış olmasına şaşmamalı. Bunun sorumlusunu bulup vurmali." "Ben küçükken," dedi Janet, "sık sık şeytanın beni yerin altına çektiği karabasanlar görürdüm. Sanırım bu çocuklar bunu gerçek gibi yaşamışlar, değil mi?"

"Evet," dedi Holly, sonra kendini bundan kurtardı. "Of be, benim neyime gerek, yahu? Meslek kariyerim bitmek üzere. Belki de istifa edip Yasal Yardım Cemiyeti filan gibi bir yere gidip çalışmalıyım. Burada asla bir piyondan başka bir şey olamayacağım."

"Bu doğru değil, Holly," dedi Janet. "Anlamıyor musun? Stel-la'nın ailesini öldüren yangınla belki de ne emeklilik dalaveresi ne de amcasının hiçbir

ilgisi yoktu. Randall'a göre, babası bahçede biriyle tartışıyordu. Bu Happy Day çöküntüsü ile ilgili olabilir."

"Herkes Clem Cataloni'nin Randall'ı öldürdüğüne ikna olmuş," dedi Holly.

"Eğer yangını çıkartmaktan suçlu olmasa Randall'ı neden öldürsün?"

"Belki de Randall'ı o öldürmedi," dedi Janet. "O zaman kim yaptı, peki?"

"Happy Day'i inşa eden kişi veya kişiler." Birden Holly'nin gözünde bir umut ışığı parladı. Arkasına yaslandı ve tavanı inceledi. "Bakalım seni doğru anlamış mıyım," dedi. "Eğer temel

betonarme değil idiyse, o zaman sorumluluk araziye satan şirketten çok temeli dökenlerin üzerine düşer."

"Doğru," dedi Janet. "Muhtemelen malzemedan çalışıyorlardı. İnşaat sektöründe bunun gibi şeyleri hep yaparlar.

Yüksek bir fiyat verirler ve sonra da ya kötü malzeme kullanarak ya da kimsenin fark etmeyeceğini düşündükleri kısımları es geçerek tasarruf ederler. Bu şekilde yığınla parayı ceplerine atabilirler, çoğu zaman kimsenin ruhu bile duymaz."

"Pekâlâ," dedi Holly, eğilip avuçlarını masaya dayayarak, "temeli kim dökmüş?" Janet gırtlığını temizledi. "Henüz bilmiyorum," dedi. "Arazi satışını Sterling Şirketi yapmış. Littlefield İnşaat adında bir şirketle okulu inşa etmek üzere anlaşma yapılmış olduğunu öğrenmeyi başardım. Littlefield işin büyük bir bölümünü taşeronlara vermiş. İşte bu noktada taştan bir duvara çarpıyorum. Yangından kısa bir süre sonra işi kapatmışlar, Holly. Aradan on altı yıl geçtikten sonra temeli kimin döktüğünü bulabilecek

miyiz, bilmiyorum. Bunları içeren kayıtları nasıl ele geçireceğiz?" "Bal gibi ele geçiririz," dedi Holly. "Davanın mahkeme dosyasını bul. Kullandıkları tüm taşeronların adlarının kaydedilmiş olması gerekir."

Janet, "Haklısın," dedi. "Dosyanın mahkemenin arşivinde olması gerekir." "Bir yerlerde olmalı," diye omuz silkti. "Hemen peşine düş. Tüm bu olanları tersine çevirebilirim belki, anlamıyor musun?" Sırıttı. "O zaman suratına yumurtayı yiyecek olan benim yerime Stella olacak."

Bir yeri aramak için telefonu aldı, bir el işaretiyle Janet'ı kovdu. "Ne bulduğuma inanmayacaksın, Frank." dedi Minor'a. "Gece gündüz üzerinde çalışıyordum, bak sana anlatayım, eğer haklıysam bombayı patlatacağız." Janet yerinden kalkarken Holly tam ona doğru bakıyor ama sanki karşısında bir hayalet varmış gibi bakışları onu delip geçiyordu. "Bazen ben bile kendime şaşıyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en parlak iş belki de." Janet'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. Olayları bir araya getiren kendisi olmasına rağmen tüm parsayı Holly toplayacaktı. Fırtına gibi odadan çıktı. Yalnızca birkaç takdir edici söz duymak bile onu mutlu etmeye yetecekti, ancak bu sözlerin sarf edilmeyeceğini biliyordu. Holly doymak bilmez, açgözlünün tekiydi. Ama sıradan tamahkârlardan farkı mal veya hizmet değil, insan tüketme-siydi. Bir insanın sahip olabileceği tüm yetenekleri alıyor ve sanki kendisininmiş gibi kullanıyordu.

Janet sıkıntısını bastırmak için Chronicle^mdan Ray'i aradı. "Buna daha fazla dayanamayacağım," dedi. "Şu anda o kadar kızgınım ki elim ayağım titriyor.

Holly yaptığım hiçbir işi takdir etmedi. Onu duymalıydın, Ray. İçeride, her işi kendi yaptığını söyleyerek Frank Minor'a böbürleniyordu." "Ne yapmak istiyorsan onu yap," dedi. "Eğer Eylülde Hukuk Fakültesine başlamak istiyorsan, bence sakıncası yok. İstifanı ver, bebeğim ve hemen kaç oradan. Kenarda birikmiş biraz param var. İdare ederiz."

"Olur," dedi Janet. "Ancak yalnızca istifa etmekten daha fazlasını yapacağım, Ray." Janet, Ray ona ne demek istediğini sormadan telefonu kapattı. Bilgisayarının başına oturdu, istifasını yazdı ve monitörün önüne koydu. Sonra dört telefonun hepsini de beklemeye alıp, büyük emek harcayarak hazırladığı belgeleri ve masanın üzerinde duran çantasını kaptığı gibi binadan ayrıldı.

Stella umduğu kadar telaşlı ve uzun bir gün geçirmişti. Sabahleyin birkaç saat boyunca Houston Emniyet Müdürlüğünün sorgu odalarından birinde tecrit altında ifadesini incelemekle uğraşmıştı. Yemekten sonra, polis Brenda Anderson'un dizüstü bilgisayarını vermeyi kabul etti ve Stella bilgisayarda emeklilik

sahtekârlığı hakkında Brenda'nın topladığı bilgileri bulmaya çalışmak için Mario'nun evine gitti. "Kahretsin," dedi, "bunu çözemiyorum.

Bilgisayarlardan anlar mısın, Mario?" "Biraz," dedi. Mutfak masasında Stella'nın yanına bir sandalye çekti. "Problem nedir?" "Nasıl başlayacağımı bilmiyorum," diye içini çekti Stella, boş ekrana gözlerini dikmişti. "Pilgrim bize ne anlatmış olursa olsun, bunu kanıtlamak zorundayız. Brenda'da işe bulaşan bütün memurların adları ve diğer polis teşkilatları ile ilgili her şey

var. Bu bilgiyi derhal göndermek için Fitzgerald ile anlaştım. Sarah Yenge çoktan bir avukat tutmuş."

"Yapacağın ilk şey menüyü çağırmak," dedi Mario, Stella'nın yanına eğilip birkaç tuşa basarak. Men  ekrana gelince, dosya listeleme tuşuna bastı ve uzun bir liste göründü. "şimdi tüm yapman gereken bunun hangi dosyada olduğunu bulmak," dedi. "Bu listedeki dosya isimlerinden herhangi biri sana bir şeyler ifade ediyor mu?" Mario listeyi aşağı doğru kaydırırken Stella kelime ve sembollere bakarak, "Hayır," dedi. "O zaman her dosyanın içeriğine bakmak zorundasın."

"Bu günler alabilir," dedi. "Bu bilgiyi Fitzgerald'a ulaştırır ulaştırmaz, aleyhimdeki davaları düşürecekler. Bu zimbırtıyı bugün bulmam gerek, Mario. Sam yarın Houston'a geliyor ve ona parasını geri ödeyebilmek istiyorum. Yüz bin oldukça yüklü bir faiz getirebilir. Benim yüzümden, biriktirdiği paradan olması doğru değil." "Yana kay," dedi Mario, Stella'nın yerine oturmak için ayağa kalkarken. "Bulmaya  alışayım." "Emin misin?" dedi Stella. "Yapabilecek inisin?" "Elbette," dedi Mario gülümseyerek. Yer değiştirdiler. Tam bir tuşa basmak üzereydi ki döndü ve, "Artık temizim, biliyor musun. Kullanmayalı bir haftayı geçti," dedi. Stella usulca, "Bir hafta pek uzun bir süre değil," dedi. "Bir tedavi programına katılmalısın. Bunu kendi başına yapamayacağını biliyorsun. Ayrıca, eğer mahkemeye bir tedavi programına katılmış olarak çıkacak olursan, seni şartlı tahliye etmeleri olasılığı iyice artar."

"şimdiye kadar birkaç programı araştırdım," dedi. "Ama hastaneye gitmem gerekmiyor. Yalnızca bir dayanışma grubu yeter. Adsız Narkotikler iyi bir

program. Sen ne dersin? Birkaç gün önce onların bir toplantısına katıldım, oldukça iyiydi." "İyi, eğer beğendiysen mesele yok," dedi Stella, "başlamak bitirmenin yarısıymış. Adsız Narkotikler için iyi şeyler duymuştum.

Duruşmandan ne
haber?"

"Gelecek hafta için tarih verdiler," dedi. "Bir avukat tutmalı mıyım?"

"Kesinlikle," dedi. "Paran var mı?" Mario kaşlarını çatı. "Şu anda biraz nakit sıkıntısı çekiyorum." "Anlaşıyor," dedi. "Kazandığın her şeyi çekiyordun, haklı mıyım?" "Aşağı yukarı," dedi, sonra derin bir nefes aldı. "Hazır benim bu iğrenç davranışımın bahsederken, tüm pislikleri ortaya dök-sem iyi olacak galiba. Holly ile ilişkiye girdim, Stella. Ona kasıtlı olarak bulaşmadım. Kendiliğinden oldu." "Ne diyorsun yahu?" dedi Stella, midesine aniden sancı girmişti. "Onunla bir anlaşma yaptığını mı kastediyorsun?"

"Hayır," dedi. "Onunla yattım."

"Ne yaptın!?"

Mario yerinde rahatsızca kıpırdanarak, "Beni duydun," dedi. "Ama artık bitti. Bunu sana anlatmadığım için kendimi fena hissettim. Daha da dürüst olmak gerekirse, Holly ile Randall'ın öldürölmesinden bir gece önce birlikte oldum. Sen bana sorular sorup durmaya başlayınca o yüzden öyle deli gibi sinirlenmişim. Tavana zıplayacağını biliyordum."

Ayağa fırladı ve hızla bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. "Bu iş nasıl oldu?" "Hoily senin aleyhinde dava açmaya karar verdikten sonra, beni aradı ve benim uyuşturucu davama kendisinin bakacağını söyledi.

Heyecanlanmışım, senin anlayacağını. Kendimi

bıçak sırtından kurtulmuş sandım. O gece geç vakit evine gelmemi ve olayı görüşmemizi istedi. Benim bir aptal olduğumu düşünebilirsin, Stella, ancak onunla yatarken, gerçekten bunun ikimiz için de yararlı olacağını düşündüm. Onun bizim yanımızda olduğunu ve ona yakınlaştıkça, senin kurtulmanın daha kolay olacağını düşünüyordum. Ancak gerçeği benden senin aleyhinde tanıklık etmemi istediğini çok sonra fark ettim."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kabul etmedim, Stella.

Kendisine seni incitecek bir -şey yapmaktansa hapse girmeyi tercih ettiğimi söyledim."

Stella onun tam karşısına geçip durarak, "Harika," dedi. "Bana vermek istediğin başka sırların da var mı? Demek istediğim, belki bu arada birkaç da banka soymuşsundur."

"Hepsi bu," dedi Mario, ayağa kalkıp onun yanına gitti. "Özür dilerim, Stella." Onu kucaklamak için uzandı ama kardeşi geri çekildi. "Bana bunu yapma, Stel. Bana soğuk davranma. Ben de insanım. Yangından ötürü ben de yıllar boyunca kendimi suçlu hissettim. Senin yandığını, benimse tek sıyrık bile almadan kurtulduğumu bilmek kendimi beş para etmez bir adam hissetmeme neden oluyordu."

"Bu yüzden mi kokain kullanıyordun?" dedi. "Başka neden yok muydu? Demek hepsi benim suçum."

"Hayır," dedi, "haklısın. Yalnızca bahane buluyordum."

Stella yumuşayıp onu kollarına alıncaya kadar bir süre öylece durdular.

"Seni seviyorum," dedi. "Bu boku bir daha asla vücuduna sokmayacağına dair bana söz ver."

Mario onu sıkıca kucaklayarak, "Söz, almayacağım," dedi. Ayrıldıklarında Mario gülümsüyordu. "Eğer şu dosyaları bulmamı istiyorsan, işe koyulsam iyi olacak." Saat üçü geçti ve Mario hâlâ Stella'ya gereken bilgileri bulamamıştı. "Bir fikrim var," dedi Stella. Telefonu alarak, Sam'm ev numarasını çevirdi. Genç bir ses yanıt verince, Stella, "Adam?" dedi. "Evet," dedi oğlan. "Kimsiniz?" "Stella Cataloni. Nasılsın, Adam?" "Babam daha henüz eve dönmedi," dedi. "Geline seni aratmamı ister misin? Yarın gece seni görmeye geliyoruz, biliyorsun. Astro maçına hiç gitmemiştim, benim en çok beğendiğim takımlardan biridir." "Babanla konuşmak için aramadım," dedi Stella. "Belki bana yardım edebileceğini düşündüm, Adam. Bir arkadaşımın bilgisayarında aradığım bir şeyi bulmakta zorlanıyorum." "Gerçekten mi?" dedi. "Ne tip bir bilgisayar?" "Bekle, konuşmak için sana kardeşimi veriyorum," dedi Stella, telefonu uzatarak. Bir süre konuştular, Adam, Mario'ya birkaç öneri yaptı, ancak hâlâ bilgiye ulaşamamışlardı. Sonunda Adam bilgisayarın modemi olup olmadığını sordu. Mario olduğunu sandığını söyleyince, Adam ona bunu telefon hattına nasıl bağlayacağını anlattı. "İddiaya girerim, aradığınız şey onun e-posta kutusundadır," dedi. "Eğer sağa sola bir yığın soru sormuşsa, insanlar olasılıkla kendisine yanıt göndermişlerdir." Adam, Mario'ya Anderson'un e-posta kutusuna nasıl gireceğini tarif etti. "Yay canına," dedi Mario, ne kadar çok mesaj geldiğini görünce şaşırmıştı. "Elli üç mesaj var burada," dedi. "Doğru yer burası olmalı."

"Tarihlerine bak," dedi oğlan. "Bazıları çok eski olabilir. Bazen insanlar bunları okuduktan sonra silmeyi unutabilir."

"Çoğu dün ve bir gün öncesine ait," dedi. "Şimdi ne yapıyorum."

"Okuyacaksın sanırım," dedi Adam. "Hey, artık kendi başınasın. Babam eve gelmeden önce ödevlerimi bitirmek zorundayım. Kaçınıcı sınıftasın, bu arada?"

Mario güldü. "Benim okulla işim çoktan bitti, arkadaş."

"Bıraktığını mı kastediyorsun?" dedi Adam. "Bak, eğer bilgisayar kullanmayı öğrenmiş olsaydın başına bu gelmemiş olurdu. Her zaman geri dönebilirsin." Sonra bir komplocu gibi fısıldayarak, "Ayrıca," diye ekledi, "kızlarla tanışabileceğin not iliştiirme panoları vardır orada. Onlarla istediğin kadar flört edersin ve senin kaç yaşında olduğundan haberleri olmaz."

Mario, "Ah, evet, teşekkür ederim," deyip telefonu kapattı. Stella'ya dönüp gülerek, "Ne velet ama," dedi. "Zeki piç kurusu."

"Piç kurusu olmak, insan gerçekten zeki değilse, bir işe yaramaz." Stella, Mario'nun yanına oturdu ve mesajları okumaya başladılar. Daha ilk mesajı bitirememişlerdi ki işlemi hızlandırmak için bir yol düşündü. "Bu dosyaların içeriğini yazdırıp ikiye bölemez miyiz?"

"İyi fikir," dedi Mario. "Printeri takmak yalnızca birkaç saniye alır."

Bunun için, o dahi veledin yardımına gerek yok."

Mesajları basınca, Mario yarısını Stella'ya verdi, diğer yansını da kendi aldı. Bundan sonraki bir saat içinde amcalarının sahtekârlığı sonucu malulen emeklilik hakkı kazanmış yüzden fazla adamın listesini çıkarttılar. Bunlar eyaletin her yanındaki teşkilatlardan geliyorlardı. "Neden eyalet içinde

kalmak zorunluluğu duymuş?" diye sordu Mario tarihlere bakarak. "Adam öylesine açgözlüymüş ki, nasıl ülke çapında çalışmamış, hayret doğrusu."

"Basit," diye açıkladı Stella. "Polis memurları görev yaptıkları eyalette eğitim almak ve belgelemek zorundadır. Bunların bir çoğu meşru olarak malul olduklarından, bunu asla başka bir polis akademisinde başaramazlardı."

"Anlıyorum," dedi. "Düşünsene bir... yüzden fazla maaş. Ne kadar büyük miktarda paradan bahsettiğimizin farkında mısın?" "Çok büyük," dedi Stella.

"Ve unutma, bu yalnızca buz dağının görünen kısmı olabilir. Anderson yalnızca diğer teşkilatlardan transfer olmuş memurların kayıtlarını inceledi. Clem Amcanın dümenine katılmış olan kaç adam var bilinmiyor." "Hadi diyelim ki ortalama aylık maaş ayda bin papel veya adam başına yıllık on iki bin olsun. Sonra bu adamların bunu kaç yıldır almakta olduklarını bulman gerekiyor. Adamın biri on sekiz yıldan uzun bir süredir emekli maaşı alıyormuş. Bu... " aklından hesap etti, "iki yüz bin dolardan fazla yapıyor."

"Ve bütün sağlık harcamalarını da unutma," diye işaret etti Stella. "Görev başında yaralanma nedeniyle tam olarak malulen emekli olduğun zaman, normal bir memurun aldığı aynı sosyal güvence haklarından yararlanırsın."

Mario hafif bir ıslık çaldı. "Tevekkeli değil, şehir finansal sorunlar yaşıyor," dedi. "Sana madalya vermeleri gerekir, kardeş." "Ben Sam'e borcum olan paraya razıyım," dedi Stella. Telefon çaldı, Stella açtı. Bir kadın sesi, "Özür dilerim, belki yanlış numarayı almış olabilirim. Stella Cataloni'yi bulmaya çalışıyorum. Hapishane bana bu numarayı verdi. Bayan Cataloni tutuklandığında bu numarayı en yakın akrabasının numarası olarak vermiş."

"Kim arıyor?" diye sordu Stella, bir muhabir olabileceğinden korkuyordu.

Polis merkezinden çıkarken basın dışarıda bekliyordu. Stella onları görür görmez geri dönmüş ve arkadan sıvışmış-tı. "Adım Janet Hernandez," dedi kadın. "Benimle tanıştığınızı anımsıyor musunuz? Bugüne kadar, Holly Oppenheimer'in sekreteriydim." "Elbette, seni anımsıyorum," dedi Stella, dikkatini çekmek için Mario'nun sırtına vurarak. "Bugüne kadar dedin, Janet. Artık Holly'nin yanında çalışmıyor musun?"

Janet açıklamak için zaman kaybetmek istemedi. "Dinle," dedi, "senin ilgini çekeceğini düşündüğüm bir şey var elimde. Yarım saat içinde benimle Oak and Clover'ın köşesinde buluşabilir misin? Caddenin kuzey tarafında bir Mobil istasyonu var. Mavi bir Camaro içinde bekliyor olacağım."

"Şu anda çıkamam," dedi Stella. "Eğer bir tavsiye mektubu istiyorsan..." Janet sözünü kesti. "Konu bu değil," dedi. "Sanırım anneni ve babanı öldüren kişi hakkında bir ipucu buldum."

ON YEDİ

Holly akşam bürosundan çıkınca Janet Hernandez'in bıraktığı notu gördü. Hışımla onu masanın üzerinden kaptı, avcuna alıp buruşturdu. Dişlerinin arasından, "Orospu!" diye sövdü. Sekreterinin gemiyi terk ettiğini söylemek için Frank Mmor'm bürosuna yöneldi. Bu kadar çok iş çıkarmış olmasına şaşmamak gerek, diye düşündü. Telefonların hepsi beklemeye alınmıştı. Koridorun yarısında, Janet'in kendisine verdiği bilgileri anımsadı ve almak için bürosuna geri döndü. Artık o gittiğine göre, araştırmayı sürdürecekti.

başka birini bulması gerekiyordu. Janet-'ın masasının çekmecelerini teker teker açıp bütün dosyaları didiklemeye başladı, ancak aradığını bulamadı. Kendi bürosuna dönüp Janet'in ev numarasını buldu ve kendisini aradı. "İstifa etmen umurumda bile değil," dedi, "ama en azından Cataloni davasıyla ilgili evrakı bana bırakmış olabilirdin. Nerede onlar?"

"Ne evrakı?" dedi Janet. "Neden bahsettiğini anlamıyorum, Holly."

"Eğer bana o belgeleri ne yaptığını söylemezsen, bir daha bu şehirde asla bir işe girememen için elimden geleni yaparım."

Janet, Holly'nin bunu yapacağını biliyordu, ancak artık umurunda değildi. Holly aradığında Stella ile buluşmak için kapıdan çıkmak üzereydi. "Sanırım çöpe attım," diye yalan söyledi. "Eğer bakarsan, bulacağından eminim, Holly." "Harika," dedi Holly, kapatıp çöp kovasını kontrol etmek için diğer odaya koştu. Bomboştı. Yandaki büroya koştu ve sekretere bağırdı. "Çöpü almak için yeni mi geldiler?"

"Uzun süre önce," dedi kadın. "Her zaman öğlen yemek saati sırasında alırlar." "Nereye götürürler?"

"Parçalayıcıya, sanırım," dedi, omuz silkerek. "Gerçekten emin değilim." Holly seçeneklerini düşündü. "Temizlikçiler nerede kalıyor?" diye sordu. "Bodrumda bir yerde," diye yanıtladı kadın. Holly böbürlenerek Minör'a büyük bir balık yakaladığını söylemişti. Binlerce parçaya ayrılmadan bu evrakı ele geçirmek zorundaydı.

Topuklu ayakkabılarını ayağından fırlatıp yalınayak koşmaya başladı.

Stella cuma sabahı kalktı ve duş aldı, Mario'yu uyandırmamak için sessiz davranıyordu. Giyinince kahve hazırlamaya gitti. Salonun zemini karton kutular, dosyalar ve kâğıt tomarlarından geçilmiyordu ve mutfağa gitmek için bunların çevresinden dolaşmak zorundaydı. Janet Hernandez'in getirdiği materyal Happy Day davası ile ilgiliydi.

Mario, Janet ve Stella temeli dökene taşeronun adını bulmak için evrak yığınını araştırarak sabahın üçüne kadar çalışmışlardı. Ancak çok fazla evrak vardı ve Stella bunun gözden geçirilmesinin bir geceden çok daha fazla zaman alacağını biliyordu.

Annesi ve babasının ölümünün arkasında amcasından başka birinin olabileceğini fark etmek Stella'mn aklını karıştırmış ve inancını zayıflatmıştı. Cataloni ailesine başka anlamsız bir trajedi daha mı yaşatmıştı? Gece uyuyamamış, yatağında bir sağa bir sola dönüp durmuştu, kendine amcasının neden intihar ettiğini soruyordu. Eğer Janet'in varsayımları doğru ise, bu mantıklı değildi. Balistik incelemeler gelince, dedi kendi kendine, olaylar daha bir anlaşılır olacaktı. Eğer amcasının tüfeğine uygun bir bulgu çıkarsa, o zaman Brenda Anderson'u vurmuş olan kişinin o olduğunu anlayacaktı. Stella kahve makinesine su doldurdu, filtreyi koydu, sonra durup mutfak penceresinden boşluğa baktı. Kafasının içinde birbiriyle çelişen çok sayıda düşünce adeta yarış ediyordu. Mario'yu uyandırmaya karar verdi. Odasına gidip nazikçe onu omzundan sarstı. "Tanrım, Stella,"

diye geveledi, "saat kaç?" "Altı," dedi. "Anne babamın mezarlarını ziyarete gideceğim. Belki sen de gelmek istersin diye düşündüm. Dokuzda mahkemede olmak zorundayım. Duruşmadan sonra tekrar belgeler üzerinde çalışmaya başlarız." Mario başını yeniden yastığa bıraktı ve homurdandı. "Mezarlığa gitmek istemiyorum," dedi. "Kendimi yatağa daha yeni girmiş gibi hissediyorum, Stella. Başka bir zaman gidemez miyiz?" "Hayır," dedi Stella. "Bu hafta sonu Dallas'a dönüyorum. Eğer gitmek istemiyorsan, tamam. Yalnızca bir sorayım dedim." Dönüp odadan çıkıyordu ki Mario seslendi. "Geliyorum," dedi. "Yalnızca giyinmem için birkaç dakika ver bana."

Yolculuk sırasında temiz ve serin sabah havasını teneffüs ettiler. Açık pencereden içeri Meksika Körfezi'nin parfümlü esintisi giriyordu. "Eğer Janet haklıysa," dedi Stella, "ve yangını Clem çıkartmadıysa, o zaman neden kendini öldürdü? Sence bunu emeklilik dalaveresi yüzünden hapse girmemek için mi yaptı?"

"Evet," dedi Mario. "Bir polis için hapse atılmak ne kadar güç bir şey bilirsin." Amcasının karşılaşılabileceği korkunç şeyleri hayal ederek, titredi. "Kahretsin, eğer hapis cezasıyla yüz yüze gelen bir polis olsaydım muhtemelen ben de beynimi uçururdum. Hem sonra, Stella," diye ekledi, "bu dava işinden hiçbir şey de çıkmayabilir. Babamın bu Happy Day Kreşi felaketiyle bir ilgisi olsa bile, birinin onu sırf bu yüzden öldürdüğünü iddia etmek saçma olur." Mezarlık Houston Ship Channel'e bakan bir tepenin üzerindeydi ve hava denizin kokusuyla ağırlaşmıştı. Stella arka koltuğa

uzandı ve mezarlığa gelirken yolda bir çiçekçiden aldığı bir buket çiçeği kavradı. "Hiç buraya gelmiş miydin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mario. "Buraya gelmek için hiçbir neden görmedim. Annem ve babam öldü. Yok oldu. Durup bir mezara bakmanın hiçbir mantığı yok. Bu neyi halleder ki?" Stella arabadan çıktı ve Mario istemeyerek kendisini izledi. Çimleri incelediler, ikisi de anne babasının adlarını taşıyan mezar taşlarını arıyordu. "Bu bir saygı meselesi," dedi. Mezarları

bulunca, Stella eğildi ve çiçekleri iki taşın arasına bıraktı.

Rüzgâr çıktı, Stella'nın saçını yüzünden kaldırdı. Mario gözlerini yara izine dikti. "Bunları bilmiyordum bile," dedi, gözlerini kaçırarak. "Unutmuşsundur," diye fısıldadı Stella. Stella konuşmadan orada dururken, Mario'nun içini garip bir duygu kapladı. Yıllardır düşünmediği şeyler aklına geldi. "Babam beni Sporcu diye çağırırdı, değil mi?" "Evet," dedi Stella.

"Beni her cumartesi şu köşedeki parka götürürdü, kovalamaca oynardık," diye devam etti. "Bana neden Sporcu dediğini bilmiyorum yine de. Sporcuya benzer bir tarafım yoktu. Annem her zaman beni karbonhidratlı yiyeceklerle şişirirdi. Öyle şişmandım ki hiç koşamazdım." Arkasına döndü, limana baktı.

"Bizi gemileri filan seyretmeye götürmez miydi?" "Galveston Körfezine," diye yanıtladı Stella. "Pazar günleri kiliseden sonra giderdik hep." "Bir zamanlar garajda bir tekne inşa etmişti," dedi Mario gülerek. "Anımsıyorum çünkü denemek için göle götürmüştük de yaklaşık on dakika içinde batmıştı."

"Bu yüzden bu mezarlıkta ısrar ettim," dedi Stella. "Babamın suya yakın olmasını istedim. Hep sevmişti suyu."

Beş veya on dakika, hiç hareketsiz durdular, ikisi de düşünceye dalmıştı. Mario daha yakına geldi ve Stella'nın elini sıktı. Stella ona yaslandı. "Geldiğine seviniyorum." "Sanırım onları düşündüğümünden daha iyi tanıyordum," diye içini çekti Mario. "Çok daha önceden gelmiş olmalıydım, Stella. Her nedense, burada olmak bir çok anıyı canlandırıyor." "Sorun değil," dedi Stella, arabaya dönerlerken koluna girdi. "Artık gelirsin." Yola yaklaşırlarken, Stella kendi kiralık arabasının arkasına park etmiş koyu kahverengi bir Chrysler gördü. "Bu araba daha önce burada mıydı?" "Anımsamıyorum," dedi Mario. "Neden?" Stella döndü ve arkasına mezarlığa baktı. "Burada yalnızca biz varız, Mario ve geldiğimizde eminim bu araba burada değildi. Armasız bir polis arabasına benziyor." "Orada," diye bağırdı Mario, Stella'nın kolundan çekerek. "Çabuk, şu ağacın arkasına geç." Bunun yerine Stella ellerini başının üzerine koyarak kendini yere attı. "Yere yat, Mario," diye bağırdı, birisinin ateş açmak üzere olduğundan emindi. Kardeşi yere yanına yatınca, nefes nefese sordu, "Ne gördün?" "Sus," dedi. "Şu ağacın dallarının arasına bak, Stella. Görüyor musun? Bir tüfeğin namlusuna benziyor." "Ah, Tanrım," dedi korkuyla. "Buradan kaçmalıyız. Durup bizi öldürmelerini bekleyemeyiz." Tam anlamıyla paniğe kapılmıştı, ayağa kalkmaya davrandı ama Mario onu yine aşağı çekti. "Eğer kaçmak için koşarsan, Stella," dedi, gözlerini ağacın dalları arasında hareketsiz duran nesneden ayırmıyordu, "saniyesinde seni avlarlar. Sakin ol. Belki de bu yalnızca bir ağaç parçası filandır ve ben yanılmışım." Stella gözlerini sımsıkı kapattı ve dua etti.

Birkaç saniye sonra, yaprakların ezildiğini duydu, ardından bir erkek sesi işitti. "Bak sen, burada kim varmış." Sesin sahibi Mario'nun kaburgalarına okkalı bir tekme savurdu. Mario karşılık vermeye kalkıştı ki adam yan tarafından aşağı doğru sarkan tüfeğini hafifçe doğrultup namlunun ucunu Mario'nun yanağına dayadı. "Çalılığa bir değil iki kuş gizlenmiş, ha?" dedi. "Bu benim şanslı günüm olmalı."

Stella gözlerini açınca karşısında Çavuş Phil McDonald'ı gördü, mavi gözleri nefretle yanıyordu. Gülerek tüfeğini indirdi. "Seni lanet serseri," diye hırladı Stella. "Ne yapıyorsun? Beni mi izliyorsun?"

Phil McDonald arkasını dönüp oradan uzaklaşırken başını geri çevirdi ve "Buralarda dikkatli olsan iyi olur, Stella. Bu mezarlardan birine girmek istemezsin herhalde?" diye bağırdı.

Stella pembe yakalı uçuk mavi bir giysi içinde Yargıç Mad-dox'un odasına doğru ilerledi, koridorda yürürken topukları ses çıkartıyordu. Mario'yu evine bırakıp giysilerini değiştirmek için koşar koşmaz, mezarlıkta olanları anlatmak için Fitzgerald'ın bürosuna gitmişti. Bölge Savcısı onu sempatiyle karşılamıştı, ancak tutumu güven telkin etmiyordu. Stella'ya verdiği en iyi öğüt Houston'u derhal terk etmesi olmuştu. Çavuş McDonald'ı paylayabileceğini söylemişti kendisine, ama tüm polis teşkilatını kontrol edemezdi. Stella'nın adımları yavaşladı, sonra duruşma salonunun dışında Brad'i görünce ayakları birbirine dolaştı. "Burada ne işin var?" "Seni merak ettim," dedi. "Gazetede neler olup bittiğini okudum. Korkunç bir şey! Vurulan dedektif nasıl?"

"iyileşiyor," dedi Stella. Saatine baktı, neredeyse dokuz olmuştu.

"Duruşmaya kalacak mısın?" diye sordu. Geldiği için sevinmekten kendini alamamıştı.

"Kalsam iyi olur," diye yanıtladı Brad. "İşin bittiği zaman seni yemeğe götürürüm diye düşündüm. Müsait misin?"

Stella kuşkulandı. "Finansal anlaşmayı tartışmak için mi?"

"Tam olarak değil. Konuşuruz diye düşündüm. Birlikte biraz zaman geçiririz." Stella ne düşüneceğini bilmiyordu. Brad bitkin ve solgun yüzüyle elli dörtten daha yaşlı gösteriyordu. Hasta mıydı? Kız arkadaşıyla aralarında bir şey mi olmuştu? Yoksa kafasında başka bir şey mi vardı? Belki kendisini sonunda aralarındaki meseleyi hal- letmek üzereyken ona kolaylık göstermesi için yumuşatmaya çalışıyordu. Kapıyı açıp içeri girerek, "Bakalım mahkeme nasıl geçecek?" dedi. Stella kocasından ayrıldı ve savunma masasındaki yerini aldı. Yargıç Maddox duruşmayı açtı, sonra Holly'ye baktı. "Kamunun bu davayı düşürmeye hazır olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

"Hayır, Sayın Yargıç," dedi Holly, Stella'ya doğru bakıp yüzünde beliren şaşkın bakışı görerek. "Bu suçla ilgili yeni bilgiler ortaya çıktı. Kamu Bayan Cataloni'nin ailesinin ölümünden sorumlu tutulamayacağını kabul etmeye hazır olmasına karşın, şu anda elinde bulundurduğu kanıtları iade edinceye kadar duruşmaya son vermek istemiyoruz."

"Kast ettiğiniz kanıt nedir?" diye sordu Yargıç Maddox.

"Evde bulunan metal parçalan," diye yanıtladı Holly. "Bu kanıtlar asla doğrudan Bayan Cataloni'ye verilmemeliydi, Sayın Yargıç.

Savunmanın kendi incelemelerini yaptırabileceğini kabul etmiştik, ancak kanıtın her zaman bizim kontrolümüz altında olması gerekirdi. Şu anda nerede olduğundan bile emin değilim." "Bayan Cataloni," dedi yargıç, topu Stella'ya atarak.

"Sayın Yargıç," dedi Stella, "söz konusu kanıt şu anda kardeşimin evinde. Olanlar nedeniyle, onu hiçbir şekilde bir laboratuara gönderemedim. Kardeşimin evine gidip onu getirmem yalnızca bir saatimi alır."

"Eğer öyleyse," dedi Yargıç Maddox, "iddia makamı kabul ederse, bugünkü programın sonuna kadar devam eder ve bu meseleyi çözeriz." "Özür dilerim, Sayın Yargıç," dedi Holly, dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

"Bugün öğleden sonra bir duruşmam var ve geç vakte kadar süreceğini tahmin ediyorum. Pazartesi sabahı veya daha ileri bir tarihte devam etmemiz gerekecek."

Stella gerildi. Eğer Houston'dan hemen ayrılmazsa, belki de Pazartesi sabahına kadar çoktan ölmüş olacaktı. Mezarlıktaki olaydan sonra, amcasının arkadaşlarını hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu. "Saat daha on bile değil," dedi. "Mahkemenin izniyle, telefon edip hemen şimdi kardeşimin bu metal parçalarını

getirip getiremeyeceğini öğrenebilirim. Bu şekilde bu işi öğle tatilinden önce halledebiliriz." "Bu işe yaramaz," dedi Yargıç Maddox, programını inceleyerek. "Saat onda başka bir davaya bakmam gerekiyor. Bayan

Oppenheimer, davayı düşürmeyi ve kanıtları geri iade edeceği konusunda Bayan Cataloni'nin sözünü kabul etmeyi düşünür müsünüz?" "Hayır, Sayın Yargıç," dedi Holly. "Bu kanıta sahip olmamız gerekiyor. Demin de belirttiğim gibi, bu davada yeni bir faaliyet içindeyiz ve gelecekte başka birini dava ediyor olabiliriz. Kanıt elimize geçinceye kadar davayı düşürmeyi reddediyoruz." Durakladı, düşünüyordu. "Ek olarak, bu kanıtı incelemek ve teslim edildiği zamanki aynı durumda olduğunu görmek için zamana gerek var. Benim önerim, Bayan Cataloni'nin kanıtı bugün getirmesi. O zaman gelecek hafta bu olayı tamamlama fırsatımız olacaktır." Yargıç Maddox tarihi ve saati dosyaya yazarak, "O halde," dedi, "dava pazartesi günü saat ona kadar neticelendirilecektir."

Stella öfkeliydi. Çantasını kaparak koridora çıkmadan önce Holly'ye aşağılayıcı bir bakış attı. "Stella bekle," dedi Holly, onu yakalayarak. "Seninle konuşmam gerek." "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Aynı anda çift kapıyı açtılar. "Bir hata yapıyorsun," dedi Holly. "Demin içeride söylediğimi duymadın mı? Amcan belki de yangını çıkaran kişi olmayabilir. Sekreterim beni güç durumda bırakıp terk etti, yoksa şimdiye kadar bunu çözmüş olacaktım."

"Ah gerçekten mi?" dedi Stella, bir kaşını kaldırarak. "Biraz geç kaldın, Holly. Fitzgerald bana amcamın tüfeğinin balistik incelemesinin bu sabah geldiğini söyledi. Testler olumluymuş. Brenda Anderson'u amcam vurmuş. , Polis teşkilatındaki yakın arkadaşları olasılıkla buna inanmayacaklar, ancak elimizde bunu ispatlayacak kanıt var."

Holly şakaklarını ovuşturdu. "Ama bu farklı bir şey,

Stella."

"Bana şu aptal metal parçaları iade konusunda bile gvenemedin mi?" diye bağırdı Stella. "Eğer güvenmiş olsaydın, bu lanet olası şehirden gidebilecektim. Senin yüzünden, gelecek haftaya kadar burada takılıp kaldım." Duruşma salonundan çıkan Brad'i gördü ve onun bir şey söylemesine fırsat vermeden, kestirip attı, "Yemeğe gidemem. Yapacak çok fazla işim var." "Aptal metal parçaları mı?" diye hayretle bağırdı Holly. "Bildiğim kadarıyla, tüm bu davanın anahtarı olabilir. Eğer benim yerimde olsaydın, sen de aynı şeyi yapardın."

"Tabii, doğru," dedi Stella. "Ve senin kardeşini de dzerdim."

Holly'nin yüzü kül gibi oldu. abucak kendine geldi, yine de ve aynı kendinden emin bakış belirdi yüzünde. "Derdin ne, Stella? İkimiz de bekâırız. Onun ırzına geçmedim, ayrıca. O benim ırzıma geçti. Kardeşinle yattığım için beni barodan artıramazsın. Kokain çekiyor olması dışında, iyi bir insan. Sana doğruyu söylemem gerekirse, ondan bir şekilde hoşlandım da." "Onu yönlendirmeye çalıştın," dedi tükürür gibi Stella. "Beni dava etmeyi kabul etmekle zaten yeterince kötü bir şey yaptın, ancak kardeşimin peşine düşmen, iğrenç bir şey." Stella metal parçalarını almak için Mario'nun dairesine gelince zili çaldı fakat kapıyı açan olmadı. Çantasında, daha önce Mario'nun ona verdiği yedek anahtarı aradı, ama orada değildi, yoktu işte. Sinirlenip kapıyı yumruklamaya başladı. "Lanet olsun, kahretsin," diye bağırdı. Mario neredeydi? Eğer kanıtı bugün geri gtremezse, belki de onu incelemeyi başaramayacaklardı ve dava yine ileriki bir tarihe ertelenecekti. Beyninden korkunç bir düşünce geçti. Acaba Mario içerde kendinden

geçmiş veya ölü bir halde yatıyor olabilir miydi? Kapıyı kontrol etti, ancak hiçbir zorlama işareti göremedi. Pencerelerden içeri bakarak, içerde hiçbir boğuşma emaresi

görmedi. - Kutular ve evraklar önceki yerlerinde duruyor gibiydi. Sakin ol, dedi kendi kendine. Paranoyaklaşıyorsun. Fitzgerald'ın bürosundan Mario'yu aradıktan ve ona balistik inceleme sonuçlarını anlattıktan sonra, muhtemelen kahvaltı etmek için dışarı çıkmıştı. Stella arabasına dönüp torpido gözünü araştırdı, sonra anahtar çantasından düşmüş mü diye döşemeye baktı. Pencerelerden birinden içeri girmeyi denemeyi düşündü, ancak Mario'nun alarm sistemi vardı ve açıkçası işe polisi bulaştırmak da istemiyordu. Sonunda pes etti ve kapıya Brenda Anderson'ı görmeye hastaneye gittiğini ve eve gelir gelmez kendisiyle temasa geçmesini istediğini belirten bir not bıraktı. Stella odasına girdiğinde Brenda uyuyordu. Ancak yoğun bakımdan çıkarılmıştı ve şimdi hastanenin cerrahi bölümündeydi. "Nasıl?" diye sordu Stella annesine.

"Korkunç ağrısı vardı," dedi kadın, "ama doktorlar beklenenden daha iyi olduğunu söylüyorlar." Brenda gözlerini açtı. Zayıf bir sesle, "Stella," dedi, "dava nasıl gidiyor?"

"Düşürecekler," dedi, "ancak Holly her zamanki gibi orospuluk yapmaya devam ediyor." "Şimdi ne yaptı?"

Stella yatağının yanına bir sandalye çekti ve üzerlerine ateş açılmasından bu yana olan biten

her şeyi kendisine ilette. "Seni amcamın vurduğundan eminler artık. Balistik incelemeler dün tamamlandı. Midenden çıkardıkları kurşun amcamın AR-15 saldırı tüfeğinden, o gün dolabında gördüğüm silahtan atılmış." "Randall cinayetinden ne haber?" dedi Brenda. "Polis olay yerinde bulduğu tabancanın kime ait olduğunu tespit edebilmiş mi? Üzerinde parmak izleri bulunmuş mu?"

Stella başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla, tabanca üzerinde bulunan parmak izleri hiç teşhis edilemedi. Balistik bunun Randall'ı vuran silah olduğunu onayladı, yine de. Amcam zeki biriydi, Brenda. Cinayet silahını tutmanın bir hata olacağını biliyordu. Clem Amca bunu olasılıkla yıllar önce bir katilden aldı. Bunun için onu olay yerinde bırakmaktan sakınmamıştı." "Beni vurduğu suikast silahını yok etmedi ama," dedi Brenda. "Suçluların çoğu belirli bir davranış biçimi izlerler, Stella. Amcanın mamut gibi bir egosu vardı. Emniyet teşkilatındaki tanıdıklarının kendisini koruyacağını sandı. Ayrıca, o bir silah koleksiyon-cusuydu." Durakladı ve annesinin kendisine bir yudum su vermesine izin verdi. Sesi konuşmaktan çatlamıştı. "Şu Happy Day olayından ne haber?" "Bundan herhangi bir şey çıkacağını sanmıyorum," diye yanıtladı Stella. "Temeli

dökmüş olan inşaat şirketinin adını bulsak bile, kendisini bulamayabiliriz." "Belki de Randall'ı Holly vurdu, ha?" "Neden bahsediyorsun?" dedi Stella, midesi düğümlendi. "Holly'nin Randall'ı vurmak için ne gibi bir nedeni olsun ki? Suç ortağı filan mıydılar? Bu da senin mafya senaryolarından biri mi?" Brenda acıyla inledi. Annesi hemen yanına koştu ve onu daha da rahatlatmaya çalışarak, başının altına temiz bir yastık yerleştirdi. "Tüm

bunların nasıl geliştiğini kesin olarak bildiğimi iddia ediyor değilim," dedi Brenda. "Yalnızca spekülasyon yapıyoruz. Şu sıralar düşünmek için bol vaktim var, biliyorsun, onun için beni bağışla. Eğer söylediklerim mantıksızsa, bana sus de yeter. Bütün bu uyuşturucular, şey..." "Devam et," dedi

Stella.

"Holly seni deli gibi kıskanıyor, Stella. Seni mahkûm ettirmenin kendisine, senin Pelham davasında elde ettiğin gibi büyük bir ün kazandıracağını biliyor. Randall seni suçlayacak bir ifade verdikten ve sen de o gün onların bürosunda onu tokatladıktan sonra, belki de Randall 'ı öldürmenin tüm problemleri çözeceğine karar vermiştir."

"Bu çok saçma," dedi Stella, yüzünü asarak. Brenda yan tarafına dönerek, "Bırak da lafımı bitireyim," diye devam etti. "Bir defa, Holly'nin

Grovvman'la ilişkisi olduğunu, birkaç yıl eskiye dönük bir aşk yaşadıklarını bana sen söyledin. Seni onunla yatmakla suçlarken ben de oradaydım. Onun için seni kıskanıyor ve acı çekiyor. Ayrıca haddinden fazla da hırslı, Stella. Bu ikisini birleştirtince oldukça hayati bir karışım elde edersin. Bütün şüphelerin senin üzerine yoğunlaşacağını bilerek, Randall'ı öldürür. İşte o zaman seni, rakibi ve can düşmanını yok edebilir ve seni övdüğü için Growman'ı da çok fena utandırabilir. Aynı zamanda, hukuk toplumu içindeki statüsünü de sansasyonel bir dava ile yükseltebilmek için bir fırsat yakalar. Bu şekilde yalnızca bir değil ama birçok nedeni oluyor." "Buna inanmam," dedi Stella. Brenda devam etti, "Bu iddiayı doğrulamak güç bir iş, bunu kabul ediyorum, ancak bilirsin, ben her şeyi en ince ayrıntısına kadar

araştırmayı severim. Randall öldürüldüğü zaman Holly'nin nerelerde olduğunu kontrol ettim. Geçen gün sana söylemeyi unuttum."

Stella'nın gözleri büyüdü ama bir şey söylemedi. "Holly adliyeden saat dokuzu birkaç dakika geçte ayrılmış," diye açıkladı Brenda. "Öğlen yemeğine kadar dönmemiş. Senin Hertz'den kiraladığın arabaya benzer bir araba kiralamış, Randall'ı vurmuş ve sonra kendi arabasıyla adliyeye gelmeden önce arabayı iade etmiş olabilir. Randall

ile nasıl temasa geçeceğini biliyordu. Yapması gereken tek şey onu arayıp davayı tartışmak için bir yerde buluşmalarını istemektir."

Telefon çaldı ve Anderson'un annesi yanıtladı.

"Kardeşin," dedi, telefonu Stella'ya verirken.

"Dairem soyulmuş," dedi Mario, sesinden korktuğu anlaşılıyordu. "Polis şimdi geldi."

"Hayır," dedi Stella. "Daha demin oradaydım."

"Görmelisin," dedi. "Soyguncu her yeri darmadağın etmiş. İşin garip yanı değerli hiçbir şey alınmamış. Müzik setim, televizyonum, fotoğraf makinelerim hâlâ yerinde duruyor."

"Dava dosyaları ne durumda?"

"Pek bir şeyler eksilmiş gibi görünmüyor," dedi Mario. "Ama tabii şimdilik bundan emin olamıyorum. Polis içeri girenin uyuşturucu aradığını düşünüyor. Benim üzerimde

bulundurduğum için tutuklandığımı biliyorlar, onun için.

"Kahretsin, metal parçaları," dedi Stella, gözleri büyülmüştü. "Tanrım, Mario, kutuyu almışlar mı?" "Ne kutusu?"

"Hafta başında bana gelen kutu."

"Bekle," dedi, "Kontrol etmem gerek."

"Mario'nun dairesi soyulmuş," dedi Stella Brenda'ya kardeşinin yeniden telefon başına gelmesini beklerken. "Başka biri daha bu metal parçaların peşinde olmalı. Bu kesinlikle amcam olamaz. Şu anda morgda bir taşın üzerinde." Mario hatta döndü, nefes nefese idi. "Kutu burada," dedi. "Elimde. Buzdolabının üzerine koymuştum. Arkasına düşmüş olmalı. Alabilmek için lanet buzdolabını yerinden oynatmak zorunda kaldım."

"Bir yere kıpırdama," dedi Stella, "hemen yola çıkıyorum. O kutuyu gözünün önünden ayırma, Mario. Bir şeyler dönüyor. Polise söylediklerine dikkat et. Bu işin arkasında Clem Amcanın polis dostları olabilir. Ne yaparsan yap, sakın o metal parçalarını almalarına izin verme."

Mario'nun dairesi talan olmuştu. Mobilyalar devrilmiş, divanın döşemeleri kesilmiş ve içindeki dolgu halının üzerine saçılmıştı. Karton dosya kutularının içindeki kâğıtlar her yana dağılmıştı. Mario'yu bulmak için evin arkasına giderken Stella topuklarıyla kâğıtların bazılarını deldi. Yatak odasındaki bütün çekmeceler açıldı ve giysileri yerdeydi. "İçeri nasıl

girmişler?" diye sordu Stella, döküntülerin üzerinden atlarken. "Ön camı kırmışlar," dedi Mario. "Geldiğinde görmedin mi?"

"Kutu nerede?"

Mario mutfağa gitti ve dönerek kendisine kahverengi kâğıda sarılmış küçük bir paket uzattı.

"Gerçekten bu soygunu bunun için yaptıklarını mı düşünüyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Stella, yüzünde çılgın bir bakışla. Kutuyu alıp çantasına koydu. "Başka bir şey daha olmadan hemen şimdi bunu Holly'ye teslim edeceğim. Saat kaç?" "Neredeyse üç," dedi Mario. "Sam dört uçağıyla geliyor. Eğer beni ararsa, ona Holiday Inn'i aramasını söyle. En geç altıda orada olmalıyım."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Mario. "Senin için endişeleniyorum, Stella. Tüm bu zimbirtının sona erdiğini sanıyordum. Neler oluyor?" "Burada kal ve evini toparla," dedi Stella, bir giysi yığınınını tekmeleyerek kendine yol açarken. "Ve bir camcı bulup pencerene cam taktırırsan iyi edersin yoksa o hırsız sen uyurken bu gece geç vakitte yeniden gelebilir."

ON SEKİZ

Stella metal parçalarını daha önce planlamış olduğu gibi Holl-y'ye teslim etmektense beraberinde Holiday Inn'e götürmeye karar verdi. Odasına girer girmez, yırtarak kutuyu açtı ve parçaları yatağın üzerine boşalttı. Artık hepsi buradaydı ve incelenmeye hazırdı, belki onlardan

bir anlam çıkarabilirdi. Her bir parçayı alıp ışığa tutarak, birkaç harf görmeyi başardı ama bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir kalem kâğıt alarak, gördüğü harfleri yazdı ve bütün parçaları masaya götürdü. Yarım saat kadar uğraştıktan sonra pes etti. Harflerin bazıları o kadar silikti ki bunları seçemiyordu. Bir büyüteç gerekiyordu. Karar verdi, yann çıkıp bir tane alacaktı.

Stella mesaj ışığının yandığını görünce telefonu aldı ve resepsiyonu aradı. Sam kendisine otelinden ayrılması ve kendisiyle Ritz Carlton'daki odasında buluşması için bir mesaj bırakmıştı. Saatine bir göz attı, zaten geç kaldığının farkındaydı ve sonra duşa daldı. Her şeyin kusursuz olmasını istiyordu. Şimdiye kadar, yasal

sorunlarının çözüme kavuşacağını ummuştu. Öfkelenip elinin ayasıyla fayansa vurdu. Her zamankinden daha çok akli karışık ve korkmuşken bu nasıl bir zafer kutlaması olabilecekti? Polisler kendisini tüfekle taciz ediyordu. Birileri kardeşinin dairesini talan etmişti ve cinayet suçlamaları hâlâ başının üzerinde sallanıyordu. Suyu kapayıp çıkmadan önce birkaç kez, "Bunların hafta sonumu rezil etmesine izin vermeyeceğim," dedi.

Stella odadan çıkmadan önce aynanın önüne geçip yeniden saçlarını düzeltti ve dişine bulaşmış bir ruj lekesini sildi. Beyaz takım elbisesinin koyu renk saçlarıyla zıtlık yaratmış olmasını beğendi, ancak ceketinin iki yakası tam bitişmediği için sutyeninin görünebileceğinden endişelenmişti. Lobideki hediyelik eşya dükkânına koşup dantelli bir badi aldı ve ceketinin altına giymek için bayanlar tuvaletine daldı.

Stella saat sekizde Sam'in odasının kapısını çaldı.

Sam kapıyı açar açmaz onu kollarına aldı.

"Tanrım, seni özlemişim," dedi. "Geçen birkaç gün sanki bir ömür boyu gibi geldi."

Stella onun arkasından odaya baktı. "Adam nerede?"

"Teyzesini ziyaret ediyor," diye açıkladı Sam. "Madeline burada, Houston'da yaşıyor. Gece yarısına doğru getirecek Adam'ı." Sam oda değil, bir sit tutmuştı. Stella içeri girince, şaşırdı. Antrede kristal bir çanak içinde, kokuları havayı saran taze çiçekler duruyordu. Salon bölümü çok şık döşenmişti, iki mavi kadife divan maun bir sehpanın çevresine yerleştirilmişti. Odada sabit bir bar ve köşeye çapraz konmuş antika bir yazı masası vardı. Şirin ereveli resimler duvarları kaplıyordu ve tavan karmaşık

ta kabartmalarla süslüydü. "Bu balayı siti mi?" diye sordu Stella.

Sam güldü. "Hayır ama eğer istersen öyleymiş gibi davranabiliriz."

Stella o zaman masayı gördü, ince porselen tabaklar ve kristal bardaklarla donatılmıştı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel oda," dedi. "Burada mı yiyeceğiz?" "Hazır olduğun an," dedi Sam, belini bükerek. Spor bir pantolon ve kısa kollu bir gömlekle, yakışıklı ve seksi görünüyordu. Stella'nın gözü Sam'ın gömleğinin önünden çıkan siyah göğüs kıllarına takıldı. İçinden giysilerini yırtıp onu hemen yatak odasına atmak geldi. Bunun yerine, mavi

kadife divanlardan birine çöktü ve ayakkabılarını fırlatıp attı. "Bu oteli sevdim, Sam. Holiday Inn hapishane gibi gelmeye başlamıştı."

"Hayır, sevmedin," dedi Sam, elini uzatıp kendisini ayağı kaldırarak. "Senin için başka bir sürprizim daha var." kendisini banyoya götürerek, suyla dolu bir jakuzi küvetini gösterdi. "Banyonuz sizi bekliyor, madam."

"Oh," dedi Stella, "ama ben duşumu almıştım, Sam."

"Jakuzi temizlenmek için değildir," dedi, ceketinin önündeki düğmeleri açarak. "Bunu sana kimse söylemedi mi?"

"Sanırım hayır," diye güldü Stella.

Sam ceketini omuzlarından aşağı indirdi, sonra içini çekti. "Seni yalnız bırakacağım," dedi. "Oda servisini aramak zorundayım, zaten, artık burada olduğuna göre yemeğı getirteyim."

Stella'nın suratı asıldı. "Paranı getiremedim, Sam," dedi. Davaları düşüreceklerinden hemen hemen emindim ama Holly pazartesiye kadar herhangi bir şey yapmayı kabul etmedi."

"Önemi yok, Stella," dedi, kapının çerçevesine yaslanarak. "Hadi bu gece paradan bahsetmeyelim, tamam mı? Yalnızca keyfimize bakalım."

"Bugün Brad'i gördüm," diye geveledi. "Duruşmaya geldi. Kız arkadaşından ayrılmış olabilir. Davranış biçiminden, aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye

alışıyor gibi geldi bana." "İstediğin bu mu, Stella?" dedi Sam. "Eğer yleyse..."

"Elbette değil," dedi. Kendini biraz cesur hissederek, ceketini çıkardı ve Sam'e dantelli hadisini gösterdi. "Ne dersin? Oldukça seksi, değil mi?"

"Sevdim," dedi, dantellerin arasından görünen meme uçlarına bakarak. "Eğer acele etmezsen, banyo suyun soğuyacak." Sam banyodan çıktı ve Stella giysilerinin kalanını da çıkarttı, itinayla katladı ve komodinin üzerine koydu. Kendini sıcak suya bırakınca, zevkten i geçirdi.

Sam banyo kapısını aralık bırakmıştı, Stella onun telefonu bıraktığını duyunca seslendi, "Bunun gibi bir odanın fiyatı nedir?"

Sam başını aralıktan içeri uzattı. "Neden her zaman benim işime karışıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben Yahudiyim," dedi. "Bırak teberinin fiyatını ben dş-22 neyim, tamam mı? Bir piyango vurdu. Seyahat acentesi olan bir arkadaşım var."

"Kurnaz ocuk," dedi Stella. "Geliyor musun?" "Beni isteyeceğini düşünmemiştim," dedi. "Bundan o kadar emin olma," dedi gülerek. "Kıçını kaldır da gel buraya, Sam." "Bekle," dedi, gözlerinde heyecan ışıldıyordu.

"Buza bir şişe şampanya koymuştum." teki odaya dalıp şampanya şişesiyle döndü ve küvetin kenarına koydu. Stella gömleğinin düğmelerini açarken onu izledi, gözleri kıllı göğsüne ve kılların karnından aşağı inip

k lotunun içinde kaybolu  şekline m hlanm  tı. Nefesinin kesildiğini hissederek, su burnunu gıcıklayıncaya kadar suya daldı.

Bu an çok i  g diklayıcıydı. Kendi bedeni, çıplak ve hazır, sıcak, kokulu suyun içinde, Sam ise yarı çıplak ve yakışıklı, yalnızca birkaç metre ötedeydi. Sıcak sudan yükselen buhar ve bu ulanmı  aynalarla odanın, heyecanını körükleyen, mahrem, gerçek olmayan bir havası vardı. Başını çevirdi, ancak göz ucuyla, Sam'in pantolonunun kalçasından a a ı kaydığını görebiliyordu. Yeşil ve mavi çizgili  ortuna kısa bir bakış atarak, derin bir nefes aldı ve tuttu. Bundan sonra anladığı tek şey,  ortun da  ıktı ıydı ve Stella'nın nefesi bir anda bo aldı. K vete girerken bacaklarına baktı, suyun çevrelerinde hafif dalgalar yaparak d n   u onu kendinden geçirmişti. Sanki seslerin ve ışıkların şiddeti artmıştı, beyin yanıltıcı bir ilaç almış gibiydi. K vete otururken onun cinsel organına göz ucuyla bakarak, ilacın Sam'in kendisi olduğunu fark etti. Karşısında gördüğü şeyin yalnızca mükemmeliyet ve erkeksi güzellik olduğunu söylese onu pohpohlamı  sayılmazdı. Sam küvete girince arkasına yaslandı, uzun bacaklarını suyun altından Stella'nın kalçalarına de inceye kadar uzattı.  ampanya  i esine uzandı ve dudaklarına götürdü, sonra Stella'ya uzattı. Stella onunla göz göze gelip  i eyi ağzına götürdü, ancak dikkati öylesine da ınıktı ki dudaklarını kapatmayı unuttu. Buz gibi - sıvı çenesinden boynuna, oradan da g    ne doğru akıp onu şöyle bir titretti. Tam o sırada diğer

odanın kapısının vurulduğunu duydular. "Yemeğimiz olmalı," dedi Sam. "Aç mısın?" Stella başını iki yana salladı. Fıskiyelerin düğmesini bulup basarak, "Şimdi giderler," dedi. Çevrelerindeki su anında köpürdü. "İyi bir duygu, değil mi?"

Stella şampanyadan bir yudum daha aldı ve şişeyi tekrar ona verdi. Şişeye uzanınca, parmak uçları birbirine dokundu ve bacakları yeniden gövdesinin yanlarına doğru geldi. Stella bacaklarını onunkilerin yanına uzattı ve başını küvetin karşı kenarına dayadı. Bir fıskiye tam belkemiğinin uçundaydı.

Gözlerini kapayarak, bu harika, heyecan verici sansasyon dışında her şeyi kafasından atmaya çalıştı. Sam birden Stella'yı bacaklarının arasına sıkıştırdı. Stella kendini onun bacaklarının arasından kurtarıp dizleri üzerinde doğruldu. Ancak o daha ne olduğunu anlayamadan Sam, Stella'yı kendine doğru çekip dilini ağzının derinliklerine daldırdı, parmaklarını ıslak saçlarına kenetledi.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Seni hapse göndermemiş olmaları iyi bir şey. Eğer yapmış olsalardı, seni oradan kaçırmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktım." Sam sabun kalıbını alıp göğüsleri, karnı, kalçaları üzerinde gezdirirken, Stella gözlerini kapalı tuttu.

Sonra sabunun suya yanına düştüğünü duydu ve Sam'in kaygan parmaklarını bacaklarının arasında hissetti. Başını geri atıp göğüslerini ileri doğru çıkardı, Sam'in dili göğüs uçlarında gezinirken inledi. Fıskiyeler kendisine masaj yaparken, sanki tek bir kişiyle değil, elleri kendisini okşayan bir düzine sevgiliyle sevişiyor gibiydi. O anda Stella, Sam'i hayatında o ana kadar istemiş olduğu her şeyden daha çok arzuladı. Bir

elini suyun içine soktu ve onun sertleşmiş organını buldu. Parmaklarıyla kavrayarak güçlük çekmeden içine soktu, yüzüne bakmak için gözlerini açtı. Şimdi onun - gözleri kapalıydı, burun delikleri şehvetle titriyordu. Öyle güzel ki, diye düşündü Stella. Alnındaki gür, ıslak saç demetlerini, ıslak tenini, kemerli burnunu, güçlü çenesini içti adeta. Kirpiklerinin bu kadar uzun olduğunu hiç fark etmemişti ama şimdi görebiliyordu ve parmağının ucuyla onlara dokunmak, göz kapaklarını okşamak, paha biçilmez bir heykeli inceleyen biri gibi dudaklarında gezdirmek için uzandı. Sam arkasına yaslandı ve onu kendine doğru çekti. "Seni seviyorum," dedi. "Bir daha asla bu duyguyu hissedeceğimi sanmıyordum." Kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldı, Stella'nın devam etmesine izin vermedi.

Stella başını onun boynuna gömdü. Birbirlerine karşı olan duyguları cinsel arzularını gölgede

bırakmış, o âna başka bir yoğunluk ve anlam vermişti. Uzun bir süre ikisi de sessiz kaldı, artık ılık-laşan suyun içinde birbirlerine sarılmışlardı. İlk kez Stella duygularının gerçek olduğunu anlıyordu. Tom Randall ile olan gençlik serüveninden farklı olarak, bu bir genç kızlık tutkusu veya gençlik denemesi değildi. Brad ile olan evliğinden farklı olarak, duyguları minnetinden veya korkunç bir trajediden sonra kendisine yardım etmiş olan bir adama duyduğu saygıdan kaynaklanmıyordu. "Ben de seni seviyorum," dedi Stella. Sam gülümsedi, parmaklarıyla burnunu sıktı. "Merak etme," dedi, "bunu zaten tahmin ettim."

Saat dokuza doğru Stella ve Sam sevişmeye yatak odasında devam ettiler. Stella kendini hiç bu kadar rahat ve hafif hissetmemiş, hiç bu kadar taşkın bir zevk duymamıştı. Sam'i itip sırtüstü yatırdı, ayaklarından başlayıp santim santim ilerleyerek onun vücudu üzerinde süründü, sonunda bacaklarını açtı, başı arkada, ağzı açık ve soluyarak üzerine bindi. Saçları omuzlarını ve boynunu gıdıklıyordu. Görünmeyen yaralarını hiç düşünmüyor, bedeni konusunda kendini çok rahat hissediyordu.

Stella şu kadınlar garip yaratıklar, diye düşündü. Bir erkek dünyanın en iyi sevgilisi olabilir ve yine de partnerini tatmin etmeyi başaramayabilirdi. Bunun olması için, kadının partnerine tam olarak güven duyması ve onu tam olarak kabul etmesi gerekirdi. Bu, bir uçurumdan düşerken aşağıda seni tutacak biri olduğunu bilmeye benziyordu. Bu feragat anında, kadın kendi dışına çıkar, kendini tümüyle ve serbestçe verirdi. Stella yüzlerce erkekle aşk yapabileceğini biliyordu, ancak kendisini tatmin etmesine izin vereceği kişi kendisine sahip olacak erkekti. "Ah, Tanrım," diye bağırdı Stella, güçlü bir orgazma ulaşırken vücudundaki bütün kaslar kopasıya gerilmişti, öylesine yoğun bir boşalma hissi yaşadı ki, bitkin ve hareketsiz Sam'in terli göğsü üzerine yığıldı. Sam sanki onun içine uzanmış ve bütün acısını, üzüntüsünü çekip çıkarmıştı. Kendini aynı zamanda hem boş hem dolu hissediyordu.

Duyduğu hissin normal olduğuna karar verdi. Stella yangından beri ilk kez kendini deforme veya çirkin olarak görmüyordu. Kendini güzel ve eksiksiz hissediyordu. Stella yanına sırtüstü uzanınca Sam onun bacaklarını ayırıp kaldırdı ve omuzlarının üzerine yerleştirdi. İçine girip hareket etmeye

başlayınca, Stella onun arzusunun gücünü tümüyle hissetti. Bir süre sonra Sam de patlayarak Stella'ninkine benzer bir tatmin duygusuna kavuştu.

Sonunda bitmişti. Konuşmadan, birbirlerine sarılıp öylece yattılar, oda karanlık ve sessizdi, gölgeler dışında çevrelerinde hiçbir şey yoktu.

ON DOKUZ

"Uyan," diye fısıldadı Stella. "Saat on biri geçiyor, Adam neredeyse gelir. Benim gitmem gerek." "Neden kalmıyorsun?" dedi Sam, yüzünü saçlarına gömerek.

Stella komodinin üzerindeki lambayı yaktı, "Yapacak bazı işlerim var," dedi. "Hem, Adam'ın yattığımızı bilmesini istemiyorum." Sam yatağın içinde oturdu, Stella banyoya giderken izledi. "Gecenin bu saatinde yapacak ne işin var?"

Sam banyo kapısında görüldüğünde Stella giyniyordu. "Ma-rio'nun evine gidip Happy Day çöküntüsünün evrakını incelemeyi bitirmek istiyorum," dedi. "Dallas'a dönmeden bu işi aydınlatmak zorundayım." "Abartıyorsun, Stel," diye uyardı, bir havlu kapıp gövdesinin alt tarafına dolarken. "Bırak bunu polis halletsin artık. Eğer bir şeyler dönüyorsa, neden kendini kasırganın önüne atıyorsun? Yeterince problem yaşamadın mı?"

"Polis, ha?" diye burun kıvırdı, mezarlıktaki olayı kendisine anlatmamıştı. "Başından beri benim problemim polislerle zaten." Sam endişelenmişti. Stella'nın sanki son dakika uçuşunu yakalamak için acele eder gibi bir telaşı

vardı. "Seni ben bırakayım, olur mu?" dedi. Eğer acele edersek, gece yarısından önce dönmüş olabilirim. Ayrıca, baldızım nasıl olsa Adam'ı kaldırımında bırakıp gitmez. Birkaç dakika geç bile kalsam, lobide beklerler." "Saçmalama," dedi Stella, külotunu giyerken klozetin üzerine oturdu. "Adam her an gelebilir." Ayağa kalkıp pantolonunu giydi. "Bir şey olmaz, Sam. Doğru Mario'nun evine gideceğim." Stella ayakkabılarını da giydikten sonra Sam onu kapıya kadar geçirdi. "Oyun saat birde başlıyor. Bekle," dedi, yatak odasına daldı. Döndüğü zaman, Stella'ya küçük kahverengi bir zarf verdi. "Kardeşin için de ekstra bir bilet aldım. Belki bizimle birlikte maça gelmek ister. İkinizi de onun evinden mi alayım?"

"Mario'nun evi Astrodome'a yakın," dedi Stella, biletleri çantasına koyarken. "Öğleye doğru stadyumun önünde, bilet gişesinin yanında buluşuruz. Mario gelir mi emin değilim, Sam, ancak onu da düşünmen büyük incelik." Eğildi ve onu öptü. "Dallas'a döndüğümde her şey harika olacak."

"Emin misin?" dedi, esneyerek.

"Bu gece harikaydı," dedi Stella, kapıdan fırlamadan yanağına yeniden bir öpücük kondurdu.

Stella park yerindeki arabasına koştu, beyni jet motoru gibi çalışıyordu. Sam uyurken, kendisi karanlık odada uyanık kalmıştı, hafızasının derinliklerinde uzun süredir gömülü kalmış olan olaylar birden aklına gelmişti. Yalnızca yangından birkaç gün önce, ailesine hamile olduğunu nasıl söyleyeceğini merak ederek, gece yarısı uyanışını anımsadı. Kiralık arabasına bindi,

gözlerini kapadı ve aynı anıyı yeniden zihninde canlandırmaya çalıştı, şimdi yalnız olduğuna göre, olayı daha detaylı anımsayabileceğim ümit ediyordu. Birkaç dakika için odaklanmakta güçlük çekti ama biraz sonra soluk alıp verişini yavaşlatınca gözünün önünde net bir görüntü belirdi. Dar, karanlık koridor önünde uzanıyordu. Stella çıplak ayaklarıyla soğuk ahşap döşeme üzerinde ses çıkmadan mutfığa doğru ilerliyordu. Sıcak bir fincan süt içmenin belki de uyumasını kolaylaştırabileceğini düşünmüştü. Koridorun sonunda ışık yandığını görünce, uyumakta güçlük çeken tek kişinin kendisi olmadığı kanısına varmıştı. Para sıkıntısı çekiyorlardı, ışıkları açık bıraktıkları zaman babası öfkeleniyordu.

Babasının mutfak masasının başında kendinden geçmiş bir halde oturduğunu görünce, "İyi misin, baba?" dedi, önünde yarı boş bir burbon şişesi vardı.

Babası, "Ah, şey..." diye geveledi. Başını kaldırıp, "Sabah mı oldu?" diye sordu. "Hayır," dedi Stella. "Saat daha üç. Daha yatmadın mı?" Babası boş bardağını yeniden doldurmak için şişeye uzandı ama Stella yakaladı ve havaya kaldırdı. "Lütfen, baba, artık şu meretten daha fazla içme. Neden yapıyorsun bunu? Seni bira dışında başka bir şey içerken hiç görmemiştim." "Sen anlamazsın," dedi babası, gözleri kan çanağı gibiydi ve dili de sürçüyordu. Stella'yı kolundan tutup kendine doğru çekti, gergin bir sesle fısıldıyordu. "İnsanlar bazı şeyler söyleyebilir, bebeğim. Onlara inanmamaksın." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Stella. Konuşma tarzı onu korkutmuştu. Babası her zaman bir kuvvet abidesi olmuştu. Onu hiç böyle görmemişti.

Babası elleriyle masanın üzerine abanarak ayağa kalkmaya çabaladı, sonra kollarını kızına doladı. Nefesi burbon kokuyordu. Stella geri çekildi. Yalnızca nefesi değildi. Koku sanki gözeneklerinden fışkırıyordu. Birkaç saniye sonra, babasının titrediğini hissetti, ağlıyordu. "İyi bir

baba olmaya çalıştım," dedi. "Tek istediğim, ailemi en iyi şekilde yaşatmaktı. Kimseyi incitecek bir şey yapmadım. Hayatım boyunca asla bir çocuğu incitmedim."

"Tamam, baba," dedi Stella, kendi gözleri de buğulanıyordu. Onu, dengesini bulması için kendisine dayanmasına izin vererek, basamakların başına getirdi. "Biraz uyu," dedi. "Çok fazla içmişsin. Yarın kendini daha iyi hissedersin."

Stella anılara o kadar dalmıştı ki otoyola bağlanan yol ayrımını kaçırdı. İleriden hızlı bir U dönüş yaptı ve Ford'u tam gaz sürüp asfalt üzerinde lastik izleri bırakarak aksi yönde hızla gitmeye başladı. Happy Day'in temelini döken taşeronun adını öğrenmek zorundaydı. Eğer gerekirse, bütün gece oturur, dava ile ilgili her bir kâğıt parçasını tekrar tekrar incelerdi.

Süt içmek için tekrar mutfığa döndüğünde, babasının yarı boş burbon şişesinin yanında gazeteyi bulmuştu. Ön sayfanın tümü Happy Day felaketine ayrılmıştı. Yaralanmış çocukların resimlerini, odanın ortasında çöküntü sonucu ortaya çıkan deliği, dağılmış ve ezilmiş oyuncakları anımsadı. Ancak Stella'nın kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden

olan babasının o gece söylemiş olduğu sözlerdi. Tam yangından önce olan her şey gibi, mutfaktaki bu olay da aklından silinmişti. Stella garip bir bip sesi duydu, dikiz aynasına baktı. Arkasındaki polis arabasını görünce, memurun kendisini durdurmak için sireni açıp kapatmış olduğunu fark etti. Ayağını gaz pedalından çekerek, "Kahretsin," dedi. Memurun Houston polisinden değil otoyol devriyesinden olması için dua etti. Ancak, arabadaki armayı görünce, o kadar şanslı olmadığını anladı. Arabayı durdurdu ve sonra derin bir nefes aldı. Kendi kendine, sakın paniğe kapılma, diye mırıldandı, polis memurunun arabasından çıkıp kendi arabasına yaklaşmasını izledi. Parmakları direksiyonun üzerinde kilitlenmişti. "Ehliyet ve ruhsatınızı görebilir miyim, lütfen?" dedi memur, el fenerini Stella'nın yüzünde gezdirerek.

"Elbette," dedi, parlak ışık karşısında gözlerini kırptırdı. El feneri yüzünün önünde durduğu için yalnızca memurun tepesini görebiliyordu. Çantasına elini sokarak, ehliyet olduğunu sandığı bir şey çıkarttı ve camdan ona verdi. "Bu bir kiralık araba," dedi, bir an torpido gözüne uzanacak oldu ama vazgeçip ellerini tekrar direksiyona koydu. Polisin önünde asla torpido gözüne uzanma, diye anımsattı kendine. Tabanca almak için uzandığını düşünebilirdi. "Ruhsatı bulmak zorundayım memur bey. Nerede olduğundan emin değilim." "Bu sizin ehliyetiniz değil," dedi memur, Sam'ın kendisine vermiş olduğu biletleri Stella'ya geri vererek. "Astros maçına gidiyorsun, ha?" Işık huzmesi yeniden Stella'nın yüzüne geldi. "Bu akşam kaç içki içtiniz?" "Ah," dedi Stella, sonunda çantasının dibinde ehliyetini bulmuştu.

"Sanırım bir cüzdan taşımalıyım, Memur bey." Kaç bardak şampanya içmişti acaba? Yasal olarak içkili sayılması için yeterli miydi?

"Soruyu yanıtlayabilir misiniz, bayan?" dedi memur, sesi yüksek ve sertti.

"Kaç içki içtiniz?" "Bir bardak şampanya," diye yalan söyledi Stella. "Özür dilerim ama bir alkol testi yapmak zorundayım," dedi memur. "Sizi yasal olmayan bir U dönüşü yaptığınız için durdurdum, ancak daha sonra hatalı sürdüğünüzü de tespit ettim. Arkada kalan şu sarı çizgi üzerinden yalpalayarak geçtiniz."

Memur arabasına gitti, ya sözünü ettiği suçlar için ceza yazacaktı ya da bir tutuklama yapacağını düşünerek takviye isteyecekti. Stella memurun amcası emekli olduktan sonra işe girmiş yeni bir polis olması için dua etti. Dikiz aynasından arkaya baktı, hapsi boylamaktan korkuyordu. Şampanyayı içtiğinden beri birkaç saat geçmişti. Kendini her ne

kadar içkili gibi hissetmiyorsa da, korkunç derecede sinirliydi. Düz bir çizgi üzerinde yürüyebilir miydi? Gözlerini kapattı ve burnuna dokunmaya çalıştı, ancak parmak uçları göz kapaklarına dokunmuştu. "Kahretsın," dedi, direksiyonu tokatlayarak. Nasıl olur da kendini sarhoş araba kullanmaktan tutuklatabilirdi? Ve şimdi, hem de, sonunda tam gerçeği açığa çıkartmak üzereyken.

Memur ışığın altından geçerken, Stella sonunda onun yüzüne daha dikkatli bakma şansını yakaladı. "Olamaz," dedi, daha iyi görmek için başını çevirerek. Memur arabasının yanında durmuş, telsizi elinde, el fenerini Stella'nın ehliyetine tutuyordu. Birden başını kaldırdı, doğrudan kendisine baktı. Danny!

Stella yıldırım çarpmışa dönmüştü. Bu Danny olamazdı. Amcasının evlatlık oğlu Houston'da polis olmuştu, ha! Stella titremeye başladı. O anda cildinin her hücrelerinden ter fışkırıp ceketini sırılsıklam etti. Gözlerinin önünde siyah noktacıklar dans ediyordu ve bayılacağını sandı. Danny'nin, bırak polis teşkilatında, hâlâ Houston'da olduğundan bile hiç haberi yoktu. Tam o sırada polis otosunun tepe ışıkları söndü. Ne yapıyordu? Stella camdan dışarı baktı, sokak lambalarının yandığına şükretti. Yeniden dikiz aynasından bakınca, polis arabasının ön koltuğunda bir gölge gördü. Çavuş McDonald'ı mı arıyordu, kendisine bir linç timi hazırlamasını mı söylüyordu? Polis arabasının içini görmeye çalışarak gözlerini zorladı, acaba arabanın içinde başka bir polis memuru daha olabilir mi, diye merak etti.

Dakikalar yavaş ilerliyordu. Stella aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu, sanki orada ezelden beri beklediği hissine kapılmıştı. Kendi kendine bir şarkı mırıldandı, tırnaklarıyla direksiyonda tempo tuttu. Bir şey olmayacak, dedi. Soğukkanlı ol. Birkaç derin nefes aldı, kendi kendine yanılabilceğini ve memurun tahmin ettiği kişi olmadığını söyleyip duruyordu. Sam'i ve paylaşmış oldukları harika geceyi düşünmeye çalıştı. Ama ne yaparsa yapsın, kötü bir şeyler olacağı hissine kapılmadan edemiyordu, arkasını dönüp bakmaya cesaret edemediği için arkada neler olduğunu dikiz aynasından izliyordu. Camının dışında bir ses duyunca koltuğunda zıpladı. Polis memuru, "Bu caddede çok trafik var, alkol testi yapmak için uygun değil, arabana başka bir yere çekmek zorundasınız," dedi. "Nereye gitmemi istiyorsun?" Stella gözlerini dosdoğru önüne dikmişti. Eğer bu Danny idiyse,

kendisinin kim olduğunu bilmesi gerekirdi. Lanet olası ehliyeti elindeydi.

Danny'yi on altı yıldır;

delikanlılığından beri görmemişti. Birkaç kez hızlıca göz ucuyla ona bakmaya çalıştı, ancak tüm görebildiği anımsadığı oğlana tıpatıp benzeyen o gölgeli yüzdü. Bilmeden devam edemezdi. Tam ona karşılık vermek için ağzını açmıştı ki Danny konuşmaya başladı.

"Arabanızı şuraya doğru sürün ve park edin," dedi, uzakta bir yeri işaret ederek. "Sizi takip edeceğim."

Stella sesteki yükselip alçalmayı tanıdı. Tamam bu Danny'ydi. Oğlan yenge ve amcasının yanına taşınmadan sayısız aile yanında kalmıştı, ancak dört yıl boyunca, kendisinde hafif bir Rus aksanı miras bırakan bir Rus çiftin yanında kalmıştı. Danny'nin başı sürekli yasalarla beladaydı. Çoğunlukla gençlerin işlediği türden suçlar işleyip durur, bunların büyük kısmı şiddet eylemleri içerirdi. Nasıl da polis memuru olmuştu? Amcası sayesinde olduğuna karar verdi. Clem yüzlerce polis memurunu malulen emekli ettirmeyi başardığına göre, evlatlık oğlunu işe yerleştirmek onun için pek zor olmasa gerekti. Stella, Danny'nin gösterdiği alana baktı. Kapkaranlıktı, görünürde sokak lambası bile yoktu. Korkusu arttı. Neden bir şey söylemiyordu? Neden kendisine bağırıyor, amcasının ölümünün öfkesini kendisinden çıkartmıyordu? Onun kim olduğunu bilmezmiş gibi davranarak, neden kendisiyle oyun oynuyordu?

Yeniden cama dönünce, Danny'nin çoktan arabasına doğru yürüdüğünü gördü. Stella motoru çalıştırdı ve yavaşça banketten çıktı, polis arabası

arkasında yerini alırken dikiz aynasından izliyordu. Kendisinden arabayı çekmesini istediği yer son derece metruk, hatta karanlıktı. Trafiğin yoğun olmasıyla ilgili hikâye hiç de mantıklı değildi. Stella'nın beklediği süre içinde tek bir araba bile geçmemişti. Beyninde alarmlar çalıyordu. Direksiyonu bırakarak, terli avuçlarını pantolonuna sildi. Acilen bir karar vermek zorundaydı. Eğer tereddüt ederse, çok geç olacaktı. Otoyola giden sapağa varmak üzereydiler.

Stella gaz pedalına yüklenip Ford'u yere yapıştırdı ve otoyola çıkan yol ayırımına daldı. Polis arabasındaki sirenlerin çalıştığını duydu, ancak arkasına bakmak istemedi. Bunun yerine hız göstergesinin tırmanışını izledi: Yetmiş, seksen, doksan. "Hadi," dedi Stella, sanki daha hızlı gitmesini sağlayacakmış gibi koltuğunda ileri geri sallanıyordu.

Stella iki şeritli otoyolda hızla giden arabayı umutsuzca kontrol etmeye ve birine çarpmamaya çalışarak, trafiğin durumuna göre bir yavaşlıyor bir ok gibi fırlıyordu. Aklını yıldırım hızıyla çalıştırıp bir plan yaptı. Riske girecek, bir geçit bulup otoyolun karşı istikametine geçecekti, arkadaki polis arabası kendini riske atmak istemeyeceği için yolun ortasında trafiğin kesilmesini bekleyecek, ondan sonra karşıya geçecekti. Stella böylece zaman kazanmış olacaktı. Ondan sonrasını o zaman düşünürdü. Tam o sırada refüjün üzerinde toprak bir geçit gördü, bunun otoyolun aksi yönüne geçmek için tek şansı olduğuna karar verdi. Direksiyonu birden sola kırdı. Dönerken araba kaydı ve kontrolden çıkarak savruldu. Direksiyonu arabanın kaydığı yöne çevirdi, düzeltmeyi başardı ve yola atıldı. Hızla gelen bir arabaya çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

Polis arabası toprak geçide giriyordu, ancak birkaç araba yaklaşmaktaydı ve Danny yola girmek için onların geçmesini beklemek zorundaydı. Stella Danny'nin arabasının iki araba boyu arkasında başka bir devriye arabası görerek panikledi. Fairlane yeterince hızlı değildi. Yüksek performanslı motoru olan iki polis arabasını asla atlatamayacağını biliyordu. Frene basarak, motoru çalışır vaziyette bıraktı, çantasını kaptı ve araba tam durmadan kendini arabadan dışarı attı. Çantasının kayışını boynuna asarak, yol kenarındaki şeve doğru koştu. Çantasının içinde metal parçaları vardı. Ne olursa olsun onları kaybedemezdi.

Şev düzgün bir eğimle aşağı doğru iniyordu, ama sık çalılıklar, otlar ve yoldan geçen arabalardan

atılmış çöplerle doluydu. Stella'nın ayağı takıldı ve dikenli bir çalılığın içine yuvarlandı. Yeniden ayağa kalkmayı başardı, ancak ceketini yırtılmış, kolları sıyrılmıştı. Yukarıdaki yolda siren seslerinin kesildiğini duydu ve yeniden kendini yere attı, yolun kalan kısmını emekleyerek aldı. Çalılar arasında bir ışık huzmesi, insanların arabalarının camından dışarı attıkları kâğıt parçalarını, kutuları, kırık şişeleri aydınlatarak zikzak çiziyordu. Stella saklanacak bir yer aradı ama çalılar kendisini gizleyemeyecek kadar alçaktı. Danny şarampolden aşağı inerken, dalların kırıldığını duydu. "Buraya," diye seslendi öbür memura.

Stella yere yapışmıştı, diz boyu bir ot yığını içinde saklanıyordu. Şimdi şarampolü karşılıklı aydınlatan iki ışık huzmesi vardı ve birisi tam başının yanından geçti. Eğimin dibine baktı, dar bir yan yol ve yalnızca birkaç metre ötede, lokanta gibi görünen yanıp sönen bir neon tabela gördü. Eğer

lokantaya ulaşabilirse, güvende olacaktı. Danny ve öbür polis, tanıklar önünde kendisine zarar veremezdi. Hiç kimse bu kadar aptal olmazdı. Işık huzmeleri birkaç metre sağına kaydı, Stella harekete geçme zamanı geldiğini anladı. Elleriyle dalları açarak, şevden aşağı kaydı. Yola ulaşınca kalan tek ayakkabısını fırlatıp attı ve lokantaya doğru koşmaya başladı. Düşündüğünden daha uzaktaydı ve Stella'nın göğsü sanki patlayacak gibiydi. Sonunda kapıya varıp hızla açtı ve kendini içeri attı.

Gözleriyle etrafı tarayıp, "Tuvalet nerede?" diye bağırdı, sonra tekrar pencereye doğru fırladı. Danny yüzünü cama yapıştırmış içeri bakıyordu, ikinci polis memuru arkasındaydı. Elinde jambon ve yumurta tabaklarıyla dolu bir tepsi taşıyan sarışın bir garson kız Stella'nın yanından geçti. Stella'nın kir pas içinde kalmış yüzündeki çizikleri ve toza toprağa bulanıp lime lime olmuş giysilerini görünce, "Ah, tatlım," dedi, "Tecavüze mi uğradın? Polis çağırmamı ister misin?"

'Çok geç,' diye mırıldandı Stella, eliyle ağzına bastırıyordu. Camdan, Danny'nin diğer memurla konuştuğunu, sonra memurun çekip gittiğini gördü. Stella tam Danny'nin lokantaya girdiğini gördüğü sırada garson kızın üzerine kustu, midesinde ne varsa parmaklarının arasından fışkırıyordu. Stella polis arabasının yolcu koltuğunda oturmuştu. "Daha iyi misin?" diye sordu Danny, kendisine bakarak.

"Tutuklandım mı?" diye sordu Stella, sesi güçsüz ve titrekti. "Tutukluların arkada oturmaları gerektiğini sanırdım."

"Seni tutuklayacak değilim," dedi. "Seni ilk durdurduğum zaman tutuklamayı dūşünmüřtüm ama. Herhalde farkında değilsin, Stella, ama yalpalayarak gidiyordun." "Neden bir řey söylemedin?" diye sordu, kolları göğsüne dolanmıştı. "Yani, beni tanıdığını söylemek gibi."

"Ah, evet," diye tepki verdi Danny, polis arabasını Stella'nın arabasının arkasına çekti ve motoru kapattı, "birisini tutuklamak zorunda olduğun zaman, bunu kişisel bir mesele haline getirmemek daha iyidir. Bunu polis akademisinde öğrendim. Daha iki yıldır teşkilattayım." İç geçirdi. "Her şeyi kitabına uygun yapmaya çalıştım, özellikle de Clem'in başına gelenlerden sonra." Gergin bir sessizlik oldu. Stella onunla birlikte karanlık arabada oturmaktan rahatsızlık duydu. Kapı koluna uzanmıştı ki, Danny konuşmaya başladı. "Clem iyi biri değildi," dedi. "Acımasızdı, Stella. Sarah'a sanki pislikmiş gibi davranıyordu, her zaman emirler yağdırır, hiç saygı göstermezdi."

"Ya sana?" dedi.

Vücutundaki kaslar gerildi, ancak konuşmadı. "O kadar kötü, ha?" diye fısıldadı Stella. "Clem'e ne olduysa, hak etmişti," dedi Danny, yüzüne bakmak için dönerek. "Teşkilatta böyle dūşünmeyen insanlar var, yine de. Konuşuluyor,

Stella. Seni lokantada bulunca takviyeye gelen memuru onun için gönderdim. Bundan sonraki birkaç gün içinde eğer bizim polis teşkilatından başka biri seni durdurmaya çalışırsa, bu gece yaptığını yapmasan iyi edersin." "Onları atlatmaya çalışmayı mı?" diye sordu Stella. "Evet," dedi Danny. "Ya da kendine bir tabanca

al."

Stella kapıyı açtı ve dışarı çıktı, yeniden camdan eğildi. "Teşekkürler," dedi. "Eğer sana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Açık pencereden içeri güneş ışığı sızarken Stella, Mario ile birlikte mutfakta oturmuş bir tost kemiriyordu. Kardeşinin üzerinde sadece bir kot pantolon vardı, daha gömleğini giymemişti, Stella ise hâlâ sabahlıklaydı. "Dün gece neden beni uyandırmadın?" dedi.

"O kadar korkmuştum ki, Mario," diye yanıtladı Stella, üst dudağı titriyordu. "Yangın gecesi dışında, hiç bu kadar korktuğumu sanmıyorum. Beni kelepçeleyip bir yere sürükleyeceklerinden ve öldüreceklerinden emindim. Eğer beni durduran Danny olmasaydı..."

Mario küfretti. "Polis bunu yapamaz, Stella. Danny'nin tarif ettiğine göre seni pusuya filan düşürmeyi planlıyorlar. Federal yetkilileri arayıp bütün Houston Polis Teşkilatını araştırmalarını istemeliyiz."

"Bu da bir düşünce," dedi, tostunun kalanını çöp kutusuna atarken.

Parmaklarıyla dokunarak, "Yüzüm çok mu berbat görünüyor?" diye sordu.

"Makyajla kapatabilir miyim, acaba?" Mario yanına geldi ve başını yukarı kaldırdı. "Yalnızca birkaç çizik var." Sabahlığının kolunu yukarı sıyırdı. "En kötüsü, kolun-dakiler, Stella ama birkaç gün içinde düzelir. Arabayı çarpmadığın için şanslısın." "Sam'in olup bitenleri bilmesini istemiyorum," dedi. "Zaten şu haliyle bile ona yeterince yük oldum. Beysbol maçı biter bitmez, Adam'la Dallas'a geri uçuyor. Dün gece ne olduğunu öğrenirse

gitmez." "Salondaki zımbırtıları ne yapacaksın?" diye sordu Mario. "Demek istediğim, burası küçük bir yer, Stel. Tüm bu kutular buradayken güçlükle yürüyebiliyorum."

"Sam gittikten sonra üzerinde çalışacağım," dedi, içini çekerek. "Bizimle maça geliyor musun? Sam sana da bir bilet almış."

Mario durdu, kızgın ve endişeliydi. "Kahrolası bir beysbol maçına mı gidiyorsun? Ciddi olamazsın, Stella. Sanki dün gece yaşadıkların hiç olmamış gibi davranamazsın. Danny söylemedi mi sana? Aklını mı kaçırdın?" Stella hışımla baktı, yanıt vermedi.

"Şu haline bak," diye devam etti Mario, önünde ileri geri volta atıyordu. "Hiç uyumadın. Yüzünden belli oluyor. Sinirli bir harabe halindesin." Durdu ve omuzlarını kavradı. "Vazgeç, Stella. Ne zaman bırakacağını bilmiyor musun? Hayatın tehlikede. Şimdi artık çekip gitmek zamanı."

Stella vurarak ellerini indirdi. "Çekip gidemem," dedi hırsla. "Çok yaklaştım."

Mario başını iki yana salladı. "Her zaman inatçıydın ama... "

Stella onu iterek yanından geçti, kapının ağzında durdu. "Her şey yerine oturuyor," dedi. "Babam Happy Day faciasına bulaşmıştı; üstelik yalnızca bir inşaat müfettişi olarak da değil. Yangından daha birkaç gün önce mutfak masası üzerindeki gazete yazısını gördüğümü anımsıyorum." Durakladı, derin bir nefes aldı. "Janet Hernandez haklıydı, Mario. Yanıtlar bu kutuların

içinde. Tüm yapmamız gereken onları bulmak." Mario suskundu, düşünüyordu. "Sen yokken ben kalan belgeleri incelerim." "Teşekkür ederim," dedi Stella. "Ha, az kaldı unutuyordum, dün gece Brenda Anderson'ın annesi aradı," diye ekledi Mario. "Kendisini bu sabah tekrar ameliyata alıyorlar." "Hayır," dedi Stella, ağzı açık kaldı. "Neden?" "Cerrahların dikiş için kullandıkları materyale alerjisi varmış, onun için annesi yeniden açıp

değiştireceklerini söyledi. Buna rağmen Brenda'nın iyileşeceğini ekledi ve sana merak edecek bir şey olmadığını söylememi istedi." Mario mutfak tezgâhı üzerindeki kupon ve faturaları sakladığı çanaktan bir kâğıt parçası aldı. "Brenda annesine bu notu sana iletmesini söylemiş. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, kâğıdı Stella'ya uzatarak, "-belki sen anlayabilirsin."

Stella kâğıdın üzerinde yalnızca tek bir kelime gördü: Ortaklar. "Bütün söylediği bu muydu?" "Garip, değil mi?" dedi Mario. "Dün gece annesi aradığında Brenda kendisine verilen sakinleştirici ilaçların etkisiyle çoktan uyumuştur, onun için ne demek istediğini netleştiremedik." Duvar saatine baktı. "Ameliyat saat ondaydı. Eğer burada olursan, Stella, Brenda bir saat içinde filan kendine gelmiş olur ve kendisiyle konuşabiliriz." Stella'nın kafası karışmıştı. "Happy Day ile ilgili olmalı. Brenda temeli döken taşeronları kastediyor, herhalde."

"Şart değil," diye yanıtladı. "Belki de emeklilik sahtekârlığından bahsediyordur. Clem Amcanın ortakları olduğundan şüphelenmemiş miydin? Ortakları olasılıkla polis memurlarıydı. Sanırım dün gece başına

gelenler ve mezarlıktaki olay aşığı yukarı bunu teyit ediyor, sence de öyle değıl mi?"

Stella, Carl Winters'ı düşünödü. Dedektif, amcasının ortağı olabilir miydi? Evi ateşe vermek gibi, amcasının pis işlerini yapan o olabilir miydi? İçinden Winters'ı yakalayıp döverek gerçeğı öğrenmek geldi. Mario haklıydı. İşin artık kopma noktasına geliyordu. "Gitmek zorundayım," dedi. "Bugün Sam için çok önemli." "Git o zaman," dedi Mario. "Janet'i çağırayım, bakalım dosyaları incelemek için bana yardıma gelir mi. Kim bilir? Belki bir şeyler buluruz."

Stella çocukluğundan beri hiç beysbol maçına gitmemişti ve Astrodome sıradan bir beysbol sahası olmaktan çok öteydi. Adam ayaklı bir almanak gibiydi. "1971'de Evıl Knievel'in burada on üç arabanın üzerinden atladiğını biliyor muydun?" dedi. Yiyecek büfesi önünde kuyruktaydılar. "Buraya dünyanın sekizinci harikası diyorlar."

"Artık bunu dediklerini sanmıyorum, büyük adam," dedi Sam, saçlarını okşayarak. "Böyle diyorlardı çünkü o zamanlar başka üstü kapalı saha yoktu. Artık bunlardan bir sürü var." Adam uzandı ve babasının elini indirdi. "Saçlarımı karıştırma," dedi, "bebek gibi görünmeme neden oluyor. Bak," diye devam etti, "ilk inşa ettiklerinde, gerçek çim kullanmayı denediler, ancak yeterli

güneş ışığı alamayan çimler hemen soldu. O zaman ne yaptılar tahmin et bakalım." "AstroTurf u icat ettiler," dedi Stella. "Hayır," dedi, "bu daha

sonraydı. Önce, solmuş çimleri spreyle boyadılar. Komik değil mi? İnşa ederken burada çim yetişmeyeceğini tahmin etmeleri gerekirdi. Hepsi de kaz kafalıymış." Stella güldü ve Sam'e yaslandı. Sam ve oğlu ile birlikte olmak içinde iyi hisler uyandırıyor. "Beysbol oyununda bir şey var, değil mi? Tüm şu insanlara bak. Herkes çok mutlu, çok heyecanlı görünüyor. Neden her zaman böyle olamazlar?" Sam yiyeceklerini ısmarlamak için bir adım ileri çıkarak, "Belki sosisli sandviçler yüzündendir," dedi.

Parasını ödeyip sosislileri ve içecekleri aldı. Bir tomar peçete alarak cebine tıktı, sonra bir avuç plastik ketçap ve hardal poşeti aldı. Oturma bölümünün girişine yönelip, "Beni izleyin, çete," dedi.

Stella sandviçi ve kolasıyla boğuşurken birinin kendisine çarptığını hissetti, kolası olduğu gibi yere döküldü. Aynı anda çantasının omzundan yok olduğunu fark etti. Başını kaldırınca ilerde bir adamın insanları ite kaka koştüğünü gördü. Arkasına dönüp Sam'e, "Çantamı çaldılar!" diye bağırdı, elindeki sosisli sandviçi bir kenara attı. "Sam ne olur, güvenliği çağır. Geri almalıyız!"

Stella önüne çıkan insanları iterek hırsızın peşinden koşturmaya başladı. Metal parçalan çantasındaydı ve eğer bunları geri almazsa Holly davaları asla düşünmezdi. Her birkaç metrede bir zıplayıp insanların başlarının üzerinden ileriye görmeğe çalışıyordu. Çanta hırsız bir Astros şapkası ve koyu renk bir tişört giymişti. Sam kendisine sesleniyordu ama Stella durmadı. Eğer durursa, adam kalabalıkta kaybolacak ve hiç bulamayacaklardı.

Stella nefes almak için eğildiği sırada bir grup insan önünden çekilince havada sallanan bir çanta gördü. Adamı göremedi ama bunun kendi çantası olduğundan emindi. Tam onu yakalamak üzereyken, Adam yanından fırlayıp atıldı ve adamın ayağına çelme taktı. İkisi de yere yuvarlandılar, çocuk çantayı adamın elinden almaya çalışıyordu.

Hâlâ oldukça uzakta olmasına karşın, Stella çantasının içindekilerin yere saçıldığını gördü. Adam şimdi sırtüstü yatıyordu ve Adam onun yüzüne yumruk atıyordu. İçinde metal parçaları olan kahverengi kutu tam adamın ayaklarının dibinde duruyordu. Hırsız bir tekme savurdu ve kutu yerde kayarak gitti, şaşkınlıkla olan biteni seyretmek için toplanmış bir grup insanın ayakları dibinde kayboldu.

"Uzaklaş oradan, Adam," diye haykırdı Stella. "Bırak çantayı alsın." Yerde saç fırçasının yanında koyu renkli bir nesne gördü. "Ah, hayır!" koşmayı bıraktı ve hareketsiz kaldı. Mario'nun evinden çıkmadan Brenda'nın ona verdiği tabancayı çantasına koymuştu ve silah şu anda hırsızın birkaç metre ötesindeydi.

"Tabanca!" diye bağırdı. Birkaç metre daha koştu ve tabancaya ulaşmak için ellerini öne uzatarak kendini yüzükoyun yere attı. Hırsız kükreyerek Adam'ı göğsünden itti. Stella'nın tabancayı eline almak üzereydi ki, Adam, Stella'ya çarpınca tabanca kayıp gitti. Stella ayağa kalktı ama bunu yaparken, tabanca kaybolmuştu. Stella yeniden Sam'in sesini duydu ve ona, "Tabancayı bul, Sam!" diye bağırdı. Seyirciler Stella ile ona ulaşmak için yolunu açmaya çabalayan Sam arasına adeta duvar örmüşlerdi. Stella başını Adam'ın olduğu yere doğru çevirdiği anda soluğu kesildi. "B-Brad,"

diye kekeledi. Kocası Adam'ın arkasına geçmiş ve kolunu çocuğun gırtlığına dolayıp sıkıyordu. Geri geri gidiyor, çocuğu da kendisiyle birlikte sürüklüyordu. Beysbol şapkası yüzünü kısmen örtmüştü. Tabancayı Adam'ın başına dayayarak, "Geri çekilin yoksa oğlanı vururum," diye bağırdı. Stella'nın ayakları sanki yere çivilenmiş gibiydi. Hayal mi görüyordu? Şapkalı adam başını çevirdi

ve Stella onu profilden gördü. "Ulu Tanrım. Brad!" diye bağırdı. "Bunu neden yapıyorsun?" "Geri çekil," diye bağırdı Brad tekrar. Yüzü terden sıırıslam olmuştu ve burnundan sümükleri akıyordu. "Ateş ederim, Stella. Artık kaybedecek bir şeyim yok."

Seyirciler sanki kıyamet kopmuşçasına sağa sola kaçışmaya, birbirlerini çiğnemeye başladı. İçecekler, sandviçler ve peçeteler yerlere saçılmıştı. Birkaç kişi kayıp yere düştü, sonra yeniden ayağa fırladı. "Tabancası var," diye bağırdı biri.

Sam koşarak oğluna ulaşmak için Stella'nın yanından geçerken, Stella onu kolundan yakalamayı başardı. "Bu Brad... Tanrım, Sam, bu Brad!"

Sam oğlunu tutan adama baktı, koşmaktan soluk soluğa kalmıştı, göğsü körük gibi inip çıkıyordu. "Adam'ı çanta hırsızı mı sandı?" "Hayır," dedi Stella, başını sallayarak. "Sakin yanına gitme. İşler iyice sarpa sardı." Stella birkaç seyircinin ayaklarının dibinde içinde metal parçalarının bulunduğu ufak kahverengi kutuyu görünce oraya koştu ve kutuyu aldı. "O benim çantamı istiyordu," dedi Sam'e, elindeki kutuyu göstererek. "Metal parçaları

içindeydi." Sam dehşete düşmüştü. "Oğlanı bırak," diye seslendi, sesi titriyordu. "Lütfen, o daha çocuk.

Kutuyu ver ona, Stella. Eğer istediği oysa, ver kendisine."

Kargaşayı fark eden iki güvenlik görevlisi oraya koşuyordu.

Olan biteni görünce, biri, "Polis çağır. Onlara rehin alma vakası olduğunu söyle," dedi. Memur bitişikteki stadyuma giden rampalara baktı. İnsanlar hâlâ içeri girip çıkıyorlar, bara ve tuvaletlere yönetiyorlardı. "Ve kapılara birkaç adam yerleştir," diye haykırdı diğer güvenlik görevlisine. "Stad içinde anons yaptır. Bu insanların böyle ortalıkta dolaşmasına izin veremeyiz. Duruma hâkim olmak zorundayız." Stella'nın korku ve şaşkınlığı öfkeye dönüştü. Kutuyu Brad'e fırlattı, çılgın gibi haykırdı, "Al işte, aşağılık herif." Sesini alçalttı, onu kışkırtmanın hata olacağını fark etmişti. "Bu metal parçalarıyla beni köşeye sıkıştıracağını mı sandın, Brad. Senin aptal parana gereksinim duymuyorum. Çocuğu bırak gitsin, senden bir kuruş bile istemeyeceğim." Adam'ı ancak kutuyu yakalamaya yetecek kadar serbest bırakarak, pantolonunun beline soktu ve sonra kolunu yeniden Adam'ın gırtlığına doladı. "İstedğini aldın," diye bağırdı Sam. "Şimdi bir erkek gibi davran ve oğlumu bırak." Adam'ın beti benzi atmıştı. Birkaç kez Brad'den kurtulmaya çalıştı, ancak Sam kendisine seslendi. "Kıpırdama, Adam. Hareketsiz dur. Seni

bırakacak. Hapse girmek istemeyecektir." Artık bütün seyirciler dağılmıştı ve Sam'ın sesi boşlukta yankılanıyordu.

Stadyumun içinde, hoparlörlerden anons duyuldu ve polis dışarıdaki durumu düzeltinceye kadar seyircilerin yerlerinde kalmaları, stadyumu terk etmemeleri istendi. Anonsu yapan ses onların tehlikede olmadıkları, bunun yalnızca ufak bir polisiye olay olduğu konusunda güvence vermeye çalıştı, ancak daha anons bitmeden insanlar yerlerinden fırlayıp çıkış merdivenlerine doğru koşmaya başlamışlardı. Oyuncular oyun alanında kalakalmışlardı, ne olduğunu merak ediyorlardı. Birkaç antrenör ve yetkili, ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışarak kafa kafaya vermişlerdi. Koçun biri kulaklığı aracılığıyla kumanda kabini ile temas kurdu. "Bugün top oynayacak mıyız, yoksa oynamayacak mıyız? Neler oluyor?" "Tabancalı bir adam var," diye rapor verdi konuşan. "Eğer insanların ezilerek ölmesini istemiyorsan, top oynamanızı öneririm. Eğer oyunu durdurursanız, kalabalık en kötü tahmini yapar ve panikler." Oyun yeniden başladı.

Ancak yüzlerce kişi çoktan çıkış kapılarına hücum etmiş, yum-ruklarıyla kapıları dövüyordu. Güvenlik güçleri kapıları dışarıdan kilitlemişti ve şimdi her

çıkışın önüne bir adam koymuşlardı. İnsanların çılgınlığı yoğunlaştıkça kapılar yaylanıyordu. Stella ve Sam, arkalarında birkaç güvenlik görevlisi, aynı pozisyonda bekliyorlardı. Brad, Adam'ı da sürükleyerek, yeniden - geri gitmeye başladı. Sam, Stella ve güvenlik görevlileri ilerledi ve sonra Brad'in panikleyeceğinden korkarak, durdular. "Lütfen, Brad," diye yalvardı Stella, "bırak onu. Aramızda her ne problem varsa çözülebilir. Benden ne istersen yaparım. Yemin ediyorum. Ev bile sende kalabilir. Delilik etme." "Eğer hareket etmeye devam ederse," diye fısıldadı güvenlik görevlisi

Sam'e, "merdiven kovalasına ulaşacak. Bu giriş kapısından çıkacak ve sonra arkasından içeri gireceğiz. Merdivenlerden inmesini istemiyoruz."

"Hayır," dedi Sam. "Hiçbir şey yapmayın. Polisi bekleyin. Onlar böyle durumları halletmekte deneyimlidir. Ayrıca, stadyumdan içeri girmeyi denerseniz, insanlar kapılara hücum eder ve ezilirler. Oğlum ezilir."

Güvenlik görevlisi omuz silkti. "Park yerine giden çıkış tam bu merdivenlerin dibinde. Eğer bu herif çocuğu dışarı çıkarırsa.

Sam, Stella'ya ve sonra yine güvenlik görevlisine baktı. Ufak bir daire çizerek döndü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, ne yapmaları gerektiğini bilemiyordu. Sonra tekrar Brad'e baktı, merdiven kovalasına doğru bir metre filan daha gerilemişti. "Yapın," dedi, sesini alçak tutarak. "Yalnızca yolunu kesin, yine de. Onunla karşı karşıya gelmeyin. Emerson oğlumu stad dışına çıkarmayı deneyene kadar bir şey yapmayın." "Bu herifi tanıyor musun?" diye sordu görevli.

"Evet," dedi Sam, Stella'ya bakarak. "Bu bir boşanma olayı."

Adam ayaklarını iki yana açmış ve yüzü kızarmıştı. Stella çocuğun pantolonunun önünde koyu bir leke gördü. Çişini tutamamıştı. Gözünden yaşlar döküldü. Çok korkmuştu ve oğluna yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. "Ah, Tanrım," dedi, Sam'in gömleğine asılarak, "Bir şeyler yapmak zorundayız. Burada böylece bekleyemeyiz. Adam o kadar korktu ki, Sam.

Haline bak."

"Hepsi kahrolası kocan yüzünden," diye hırladı Sam, gözlerinde acı çeken bir bakış vardı. "Onun neler yapabileceğini neden anlatmıyorsun, ha? Eğer üzerine atlarsak serseri oğlumu öldürür mü?" Stella tam yanıt vermeye başlamıştı ki Brenda'nın mesajı aklına geldi. "Brad babamın iş ortağıydı bir zamanlar," dedi. "Brenda bu sabah beni uyarmaya çalıştı."

"Babanın inşaat müfettişi olduğunu sanıyordum," diye yanıtladı Sam, elinin tersiyle ağzını silerek. "Saçmalıyorsun, Stella."

Stella sözcükleri büyük bir hızla art arda dizerek, "Yangından bir süre önce kendi inşaat şirketini kurdu," dedi. "Brad yöneticilerden biriydi. Şirket daha birkaç ay önce battı." Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. "Anlamıyor musun, Sam? Happy Day temelini babamın şirketi dökmüş olmalı." Mutfakta babasını gördüğü o geceyi, masanın üzerinde duran gazetedeki Happy Day manşetini anımsadı. İnsanlar ileri geri konuşabilirler, demişti. Yangın babasının intihar şekli mi olmuştu, Happy Day felaketi ile ilgili suçu kaldırabileceğinden daha mı büyüktü? Başını sanki boşaltmak ister gibi iki yana salladı. Aynı anda pek çok şey olmaktaydı. Sam'in gözlerinde boş bir ifade vardı. Tüm düşündüğü oğluydu. Stella yanında suskun, duruyordu. Birkaç dakika geçmiş olmasına karşın, kendilerine doğru koşan beş altı üniformalı polis gördüklerinde sanki saatler geçmiş gibiydi. Birkaç sivil memur da tam arkaalanndaydı. Adamlardan birinin Carl Winters olduğunu fark edince Stella'nın ağzı açık kaldı.

Winters, Stella'yı bir kenara çekti, o sırada diğer memurlar Sam ile görüşüyordu, neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyorlardı.

"Ne oldu?" dedi Winters. Koşmuştu ve eski şapkası başında garip bir açıda duruyordu. "Bu kocam," dedi Stella, kollarını havaya kaldırarak. "Çantamı aldı ve çocuk da onu çelmeledi. Onu çanta hırsızı sandık." Winters ile ilgili şüpheleri alevlendi ve dikkatle kendisini gözledi. "Senin yalnızca cinayet konusunda çalıştığını sanıyordum, Carl. Neden buradasın?" "Ben bölümün rehin alma uzmanlarından biriyim," diye açıkladı. "Kocan bu işten ne elde etmeyi umuyor?"

"Yüzde yüz emin değilim," dedi Stella, tekrar Brad'e dönerken gözlerini kısarak. "Ancak oldukça iyi bir fikrim var. Yangından kalan metal parçaları çantamdaydı. Benim tahminim, bunların bir çakmağa ait olduğu ve sanırım bu çakmağın üzerinde de kocamın adı var. Yoksa onları neden istesin?"

"Anlıyorum," dedi Winters, eskisinden daha beter şaşkın görünüyordu. Adamların birinden megafonu istedi. Houston polisi şimdi kapıları güvenlik altına almıştı. Olaya karışmış olanlar ve polis dışında orada kimse yoktu. "Tamam, Emerson," dedi Winters megafonla, "ben Houston polisinden Dedektif Winters. Tabancayı önüne at ve çocuğu bırak. Stadyumdan çıkmanın hiçbir yolu yok. Bütün çıkışları tuttuk. Hiçbir yere kaçamazsın." Stella, Winters'in yanında duruyordu. Bir teğmen ve bir yüzbaşı yaklaştılar. "Hiçbir istekte bulundu mu?" dedi yüzbaşı, otuzlu yaşların sonunda, ince uzun boylu bir adamdı, açık kahverengi saçları çok kısa kesilmişti. "Yani, para, nakil aracı falan istiyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Winters, megafonu yanına indirerek. Yüzbaşı, Stella'ya döndü ve o da başını iki yana salladı. Brad de

en az Adam kadar korkmuş görünüyordu ve Stella onun bundan sonra ne yapacağını düşünmüş olduğunu sanmıyordu. Megafonu Winters'ın elinden kaparak, kendisini ikna etmeye çalıştı. "Beni dinle Brad," dedi, "Happy Day olayına bulaştığını biliyorum. Artık saklayacak bir şey yok. Eğer Adam'ı bırakırsan, polis sana zarar vermeyecek. Bana söz verdiler." "Yalan söylüyorlar," diye gürledi Brad. "Çocuğu bırakır bırakmaz, ateş açacaklar." "Yanılıyorsun, Brad," diye devam etti Stella. "Kimse kan dökülsün istemiyor." Arkasına döndüğünde, kocasının korkusunu etinde hissetti. Taktik timden on iki memur arkasında dizilmişti, -her birinin elinde bir dürbünlü saldırı tüfeği vardı. "Keskin nişancı kullanamazsınız," dedi yüzbaşıya. "Eğer kocamı vurmayı denerseniz, yanırlıkla Adam'ı da vurabilirsiniz."

"Bakın," dedi yüzbaşı, "siz bu adamların ne kadar iyi olduklarını bilmiyorsunuz. Bir blok öteden duvardaki sineği bile vurabilirler. Buradaki acil bir durum. Bu sürüngen her an panikleyip çocuğu Öldürebilir." Brad birden onu kuvvetli bir şekilde geriye doğru çekince çocuk elinden kurtuldu ve kayıp kıştı yere oturdu.

Brad koşmaya başladı. Polisler peşinden fırladılar, ancak merdiven kovanından aşağı inip kayboldu. Bir silah sesi duyuldu, polisler durdular. Bir kez daha ateş edildi, hemen arkasından onu üçüncüsü izledi.

Silah sesleri stadyumda da duyulmuş olmalıydı, zira sahaya açılan kapılar yıkılırcasına açılıp zorla geçmeye çalışan insan kalabalığı polisleri kenara itti. Yüzbaşı telsizle emirler yağdırmaya başladı, polisler bir zincir oluşturup yemek büfesi yakınındaki alanı bloke ettiler. Bu kez, polislerin elinde copları

vardı ve kalabalığı sakinleştirmek için kullanmakta hiç sakınca görmüyorlardı. Sam, Adam'ı kucaklayıp yerden kaldırdı ve koşarak büfe bölgesine kaçtı. Stella merdiven kovalarına koştu. Brad merdivenlerin dibinde yerde yüzükoyun yatıyordu, elleri arkasından kelepçelen-mişti, birkaç polis memuru üzerine eğilmişti. Stella aşağı inince, adamlar ona garip bir şekilde baktılar ve sonra yana çekildiler.

"Ters çevirin onu," dedi. "Eğer hâlâ bilmiyorsanız söyleyeyim, bu iğrenç pislik benim kocamdır." Memurlar Stella'nın dediğini yapıp tutukluyu ters çevirince, Brad Emerson karısının gözlerinin içine baktı. Beysbol şapkası artık yerinde değildi ve gümüş renkli saçları lambalarının altında parlıyordu. "Çocuğa zarar vermeyecektim," diye mırıldandı.

"Sahi mi?" dedi Stella, kendine hâkim olamayıp kaburgalarına bir tekme indirdi. Brad acıyla kıvrandı ama bağırmadı. Polislerden biri öne çıktı ve Stella'yı kolundan tutup engel olmaya çalıştı, ama Stella bir tekme daha savurmayı başardı, ayağı bu kez Brad'in çenesine isabet etti. "Yaşayan en aşağılık adamsın sen," dedi. "Umarım cehennemde çürürsün."

YIRMI

Jack Fitzgerald kendisini evden arayıp hemen bürosuna gelmesini istediğinde Holly bir kokteyl partisine gitmek için kapıdan çıkmak üzereydi. Bölge Savcısı bir cumartesi akşamı saat altıda neden kendisini görmek istiyordu acaba? Yolda giderken, bunun tek bir nedeni olabileceğini

düşündü. Önemli bir dava gelmişti ve Fitzgerald bunu kendisinin almasını istiyordu.

Holly yüzünde kendinden emin bir ifadeyle bürosundan içeri girince afalladı. Fitzgerald'ın masasının karşısındaki koltuklardan birinde Janet Hernandez oturuyordu. Holly başının belada olduğunu anladı, ancak hiç renk vermeden yavaşça yerine oturdu. "Neler oluyor, Jack?" Yaşlı savcı, "Sana neler oluyor anlatayım," diye kükredi, dişlerinin arasında bir puro sıkıştırmıştı. "Karşımda savcı olarak duran lanet olası bir çatlak var, olan bu."

Holly bir elini göğsüne koydu. "Ne?... "

"Kes sesini de dinle," dedi Fitzgerald, suratını buruşturarak.

Parmağıyla Hernandez'i işaret ederek, "Şu kadını görüyorsun. Kendisi sekreter, doğru mu?" diye sordu.

"O benim sekreterimdi," dedi Holly bacağını öne arkaya sallayarak. Uçları payetli kısa siyah ceket, koyu renk pantolonu ve topuklu ayakkabılarıyla, Fitzgerald'ın döküntü bürosuna hiç yakışmıyordu. "Geçen hafta işi bıraktı."

"Bir memur değil," dedi Fitzgerald, "ve avukat da değil. Bu noktalarda anlaştık mı?" "Elbette," dedi Holly, öfkeyle Janet'e bakarak. "Sana ne anlatıyordu? Dürüst olmak gerekirse, Jack, Janet'in duygusal açıdan dengeli bir insan

olduğunu sanmıyorum. Son zamanlarda garip davranıyordu."

"Hayır," diye yanıtı yapıştırdı Janet. "Eşyaları fırlatan ve çılgın gibi davranan sendin." Fitzgerald bir elini kaldırdı. "Bayan Oppenheimer, Bayan Hernandez'i özel ve hayati bir araştırmayla görevlendirdiniz mi yoksa görevlendirmediniz mi? Üstünüzün size kendi başınıza halletmeniz talimatını verdiği bir araştırmayla." "Kesinlikle hayır," diye yalan söyledi Holly, başını kaldırarak. "Neden kendisinden kendi araştırmamı yapmasını isteyeyim ki? Heceleyemez bile." Öne eğildi, sesi neredeyse fısıltı halindeydi. "Bu zavallı kadın umutsuz bir vaka. Boşanıyor ya da ona benzer büyük bir sıkıntı yaşıyor olabilir, Jack, büyük problemleri var, herhalde." "Dur sana bir şey sorayım," dedi Fitzgerald, purosunu parmakları arasında döndürerek. "Gerçeğin araştırılıp ortaya çıkarılması işine ne oldu? Senin görevin bundan ibaret değil mi, Oppenheimer? Eyaletin size yapmanız için maaş ödediği şeyi yapmış olsaydınız, suçsuz bir kadın cinayet suçuyla suçlanmamış, saygıdeğer bir dedektif vurulmamış ve bu kurum böylesi büyük bir utançtan nasibini almamış olurdu." Holly kendini savunmak için ağzını açtı, ancak Fitzgerald bir bakışla kendisini susturdu. "Sanki bu yeterli değilmiş gibi, önüme görevi kötüye

kullanmakla ilgili ilave suçlamalar da konu. Mario Cataloni kardeşi aleyhinde ifade vermesi için senin tarafından ırzına geçildiğini iddia ediyor. Savcılar suçlu sanıklar ile yatmazlar, Bayan Oppenheimer, en azından benim kurumumda değil." "Yalan söylüyor," diye bağırdı Holly. "Mario Cataloni yalnızca kendini uyuşturucu davasından sıyırmak istiyor. O lanet olası bir kokain bağımlısı, Jack."

Fitzgerald sesini yükselterek, "Senden bürondaki tüm kişisel eşyalarını toplamanı, sonra da burayı terk etmeni istiyorum. Anlıyor musun? Bu saniyeden itibaren, tüm görevlerinden alınmış durumdasın. Eğer herhangi bir sorun varsa, gelecek hafta personel bürosuyla temas kurabilirsin." Holly ayağa kalktı, sonra yeniden koltuğa geri çöktü. "Ciddi olamazsın!" Fitzgerald purosunu ağzına soktu, sonra parmağıyla kapıyı işaret etti. "Odamdan çıkman için sana üç saniye veriyorum, Oppenheimer. Eğer çıkmazsan, güvenliği çağıracağım ve seni sürükleyerek götürmelerini söylemek zorunda kalacağım."

Stella karanlık odada, tek yönlü camın arkasından Brad Emerson'a bakarak, Carl Winters'ın yanında duruyordu. Arkasındaki saat dokuz elliyi gösteriyordu. Sam ve Adam kendisini Ritz Carlton'da bekliyorlardı. Stella Emniyetteki işlerini tamamlar tamamlamaz ilk uçakla Dallas'a döneceklerdi. "Aslında senin buraya girmen yasak," dedi Winters. "Ancak, sanırım başına bunca dert açtıktan sonra sana bir borcum var." Stella dinlemiyordu. Gözlerini Brad'den ayıramıyordu. Bu benim kocam değil, dedi kendi kendine. Baktığı adam bir yabancıydı. "Haklarından asla vazgeçmez," dedi Stella. "Vaktini boşa harcıyorsun, Carl." "Hiç belli olmaz," dedi Winters, yüzünde kurnaz bir bakış vardı. "Bazı şeyler sandığından daha çok işe yarayabilir. Kardeşin sonuca ulaştı, biliyorsun. Happy Day dosyalarında belgeyi bulmuş. Temeli Emerson İnşaat dökmüş." "Brenda Anderson bunu Mario'dan önce düşünmüştü," dedi Stella, gözleri yaşardı. "Kendisine kısa

bir süre için babamın Brad'le bir iş kurmuş olduğunu anlatmıştım. Sanırım sonunda, iki kere iki dört eder, diye düşündü." "O nasıl?"

"Buraya gelmeden önce hastaneyi aradım. Annesi çok iyi olduğunu söyledi." Stella ona döndü. "Birlikte olduğumuz bunca yıl boyunca kocamın bu yangına bulaştığı aklımın ucundan geçmedi."

"Mario'nun Brad'e senin Astro maçına gittiğini söylemeden önce gerçeği bulmamış olması çok kötü, değil mi?" dedi Winters, dudaklarını şapırdatarak. "Bizi bir yığın dertten kurtarmış olacaktı."

"Evet," dedi Stella bıkkınca. "Metal parçalarından ne haber? Laboratuvar bunlardan bir şey çıkarabilmiş mi?"

"Yoo," dedi Winters, camın ardından Brad'e bakarak. "Yaşam çok kancık değil mi? Adam metal parçaları yüzünden paniğe kapıldı, ama öyle bir erimişler ki, kimse bunları inceleyip bir şey anlayamıyor."

Dedektif Winters sorgu odasına girdi, ses kayıt aygıtını ufak yuvarlak masanın ortasına koydu. Brad'e ufak bir karttan haklarını okudu, sonra avukatı olmadan konuşmak isteyip istemediğini sordu. "Konuşacağım," dedi Brad, yerinde kıpırdanıyordu. "Bir sigara iyi olur, yine de. Beni saatlerdir bu odada tutuyorsunuz." Brad sabah saatlerinde eyalet hapishanesine götürüldüğünden, üzerinde tutuklu giysileri vardı. Winters sorgulama sırasında kelepçelerin çıkarılmasını istemişti, ancak Brad'in ayak bilekleri prangalıydı.

Winters omuz silkerek, "Resmî dairelerde sigara içilmiyor, biliyorsun," dedi. Karşısındakini inceledi,

soğuk havayı dağıtması gerektiğini hissetti. Gözleri tek yönlü cama kaydı. Emerson'ın yaptıklarını, her şeyden çok Stella için itiraf etmesini istiyordu. "Hiç askere gittin mi, Emerson?"

"Hayır," dedi Brad.

"Peki, daha önce hiç tutuklandın mı?"

"Hayır."

Winters sessizce odadan dışarı süzüldü, bir paket Winston sigarası ve bir kutu kibritle geri döndü, bunları cinayet masası dedektiflerinden birinin çekmecesinden yürütmüştü. Sigarayı uzatırken gülümseyerek, "Bazı kurallar çiğnenmek için konur," dedi.

"On yıldır tek bir sigara bile içmemiştim," dedi Brad, sigarayı yakıp dumanını savurdu. Dedektif sandalyelerden birine yayıldı, Stetson'unu geriye itti.

"Hadi baştan başlayalım. Anladığım kadarıyla sen ve Stella'nın babası iş ortağıydınız. Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Brad. Sigaranın külünü yere silkti. "Bütün ortaklar işe on bin papel koydu ama benim adımlı kullandık ve şirkete Emerson İnşaat dedik. Birkaç yıl taşeronluk yapmıştım, onun için benim ünümden yararlanmaya karar verdik. Bu şekilde daha çok işe yaracaktı. Tony inşaat müfettişi olduğuna göre, onun adını kullanmanın çok riskli olduğuna karar verdik."

"Çakmağın üzerindeki ad bu muydu?" diye sordu Winters. "Emerson İnşaat diye mi yazıyordu?" "Evet," dedi Brad, yüzünde bir soru işareti vardı. "Sizler bunu zaten bilmiyor muydunuz? Metal parçaları elinizde, değil mi?"

"Ortaklar derken," diye devam etti Winters, Brad'in sorusunu duymazdan gelerek, "tam olarak kimi kastediyorsun."

Brad uzun bir süre karşılık vermedi, Winters da onu sıkıştırmadı. Sorularını ağır ağır, sakın sakın soracak, yanıtlarını almak için hiç acele etmeyecekti. Bütün gece devam etmek zorunda kalsalar bile kendisi için fark etmezdi. Gözleri tekrar cama gitti. Stella gerçeği öğrenmeyi hak etmişti ve bu gerçeği ona kendi elleriyle teslim etmek istiyordu.

"Üç kişiydik," dedi Brad sonunda, kamburunu çıkarmıştı. "Clem, ben ve Tony Cataloni. Clem sessiz bir ortaktı. Tüm yaptığı parayı koymak olmuştu. Şirketin idaresinde günlük işlere karışmazdı."

Winters kovboy şapkasını çıkardı ve eliyle başını sıvazladı. Gözleri ceketindeki düğmeler kadar ufak ve koyuydu. "Bana Yüzbaşı Cataloni'nin de iş ortağın olduğunu, onun da bu Happy Day pisliğine bulaşmış olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" "Söylediğim bu," diye yanıtladı Brad.

Sigarasını yere atarak, ayakkabısının topuğu ile söndürdü,

bileklerindeki zincirler şangır-dıyordu. "Küçük yüzbaşınız hiç de büyük bir kahraman değildi. Clem olmasaydı, Happy Day'in temeli çökmemiş olacaktı."

"Ah sahi mi?" dedi Winters, Brad Emerson'un kendisine yalan söylediğini düşünerek. Cataloni ölmüştü ve ölü bir adam harika bir günah keçisi olurdu.

"Bunu biraz açıklamak ister misin?" Brad, "Clem paraya tapardı ve bizim işten paralar geldikçe hırslanıyordu. Emeklilik dalaveresini açığa çıkardınız, sanırım bu yüzden onun nasıl bir iş anlayışına sahip olduğunu öğrendiniz."

Winters sakın ve alçak bir sesle, "Bu emeklilik işine sen de bulaşmış mıydın?" diye sordu. "Hayır," dedi Brad. "Clem'in bir iş çevirdiğini biliyordum ama kârdan pay almadım. Clem'in dümenlerinden Clem'den başka kimse

kâr alamazdı. Yine de, inşaat işiyle ilgili tüm bildiklerimi bana o öğretti. Stella'nın babasının hiçbir şeyden haberi yoktu." "Clem'e dönelim yeniden," dedi Winters, yerinde doğrularak. "Onunla nasıl tanıştın?" "Stella'nın babası tanıştırdı bizi. Yatırımcı arıyorduk. Kardeşinin ilgilenebileceğini düşündü." "Çöküntüden Clem'in sorumlu olduğunu söyledin," dedi Winters. "Eğer günlük işlere bulaşmıyor idiyse, bu nasıl doğru olabilir?"

"Happy Day işini alınca," diye devam etti Brad, "Clem temeli inşa ederken takviye demiri kullanmayıp maliyeti düşürmemi önerdi. Ne önemi var? dedi. Herkes köşe bucaktan tırtıklıyor. Eğer sen de yapmazsan altmış gün içinde işi kapatırsın. Okul bizim için büyük bir işti, ancak bunu son derece düşük bir fiyat teklifi vererek kazanmıştık. Eğer maliyeti düşürmek için malzemededen çalma-saydık, bu işten para kaybedecektik." "Takviye demiri çaldığınız tek malzeme mi?" "Pek değil," dedi Brad, yeniden bir sigara alarak. "Eğer bu işi kastediyorsan, evet, ancak diğer işlerde, yapabildiğimiz her yerde malzemededen çaldık. Ucuz malzeme kullandık, kirişleri takviye demiriyle desteklemedik, alçı duvar yerine kontrplak kullandık. Ne yapalım, rekabet vardı. İnsanlar dünyayı ister ama karşılığını ödemek istemezler. Biz önce isim yapmak, biraz para kazanıp şirketi büyütmek istiyorduk, sonra kaliteli iş üretecektik."

"Stella'nın babasının bundan haberi var mıydı?" "Hayır," dedi Brad, sigarasının küllerini silkerek. "O bizim içerdeki adamımızdı. Eğer gerçekten şaibeli bir iş yaptıysak, bunu gidip Tony'nin incelemesini sağladık. İnşaat yükseldikten sonra birçok şeyi tespit etmek güçtür, Tony de ufak pürüzleri görmezden gelir, projenin onaylanmasını sağlardı.

Anlayacağın, kimseye zararı dokunmayacak küçük şeyleri göz ardı ederdi." "Temelin çökmesi küçük bir şey değil ama," dedi Winters. "Buna nasıl tepki verdi?" "Tony demir problemini ancak lanet olası döşeme çöktükten sonra öğrendi." Brad bir parmağını ona uzattı. "Bu işe kendi başımıza neden olmadık," dedi. "Bu çocukların ölümünden dolayı tüm sorumluluğu almaya niyetim yok. Arazi dolguydu ve satan şirket bize bu gerçekten hiç söz etmedi. Eğer etmiş olsalardı, inşaat demirinden çalmazdık."

"Bana yangın gecesinden bahset," dedi Winters, kaydettiğinden emin olmak için hemen teybi kontrol etti.

"Çöküntüden sonra," dedi Brad, "Tony panikledi. Demek istediğim, Clem'le ikimiz deli gibi endişelendik ama Tony'nin durumu daha ciddiydi. Temelde demir kullanmadığımızı öğrendikten sonra gidip teslim olmamızı istiyordu." Brad duraladı ve eliyle yüzünün terini sildi. "Temelden bir örneği beraberinde eve götürmüştü, sonra bana bunu ertesi gün yetkililere teslim edeceğini anlattı. Böyle bir vicdan azabıyla yaşayamayacağını söyledi. Kendisine hepimizin dava edileceğini ve bir daha çalışamayacağımızı anlattım, ancak dinlemedi. Hatta kendisine para

bile teklif ettim, eğer gerçeği bilmek istersen söyleyeyim, bok gibi para hem de." "Yani," dedi Winters, "o gece bahçede Stella'nın babasıyla tartışan adam sen miydin?" "Evet," diye yanıtladı Brad, yere başka bir sigara daha düştü. Ama bunu söndürmedi. İçin için yanmaya bıraktı. "Tony plana uymayınca, temel örneğini geri alabilir miyim diye bakmaya karar verdim, bize biraz daha zaman kazandıracağını düşünüyordum. Clem kardeşinin aklının başına geleceğinde ısrarlıydı, ancak ben daha iyi biliyordum. O

zamanlar kardeşler birbirleriyle konuşmuyorlardı bile. Eğer Tony yetkililere gideceğim diyorsa, gideceğini biliyordum." "O örneği buldun mu?" diye sordu Winters, parmaklarını masada gezdirerek. "İçeri bodrum penceresinden girdim," dedi. "Eğer ışıkları yakarsam birinin kapının altından bunu görebileceğinden korkuyordum, o yüzden ne yaptığımı görmek için çakmağımı yaktım. Beton bloğu buldum ve oradan ayrıldım. Sanırım çakmağı bodrumda bir yerde düşürdüm veya tekrar pencereden dışarı çıkarken cebimden düştü."

"Peki yangın?" dedi Winters, kaşını kaldırarak. "Bunu kasten çıkarmadım," dedi Brad kendini savunur gibi. "Kazara bir yerde kâğıt parçaları filan tutuşturmuş veya karanlıkta yürürken ateş alabilecek bir şeyle temas etmiş olmalıyım. Duman kokusu almadım. Ama ikimiz de evin alevler içinde kaldığını biliyoruz, tabii." Suratının yan tarafını ovuşturdu. "Stella'nın ne kadar ciddi biçimde yandığını görünce, yüreğim burkuldu. Kazadan önce çok güzel bir kızdı. Onun böylesine ağır yaralanmış olduğunu görmek hayatımın en üzücü olayıydı."

"Yüreğinin burkulması fazla uzun sürmemiş olmalı," dedi Winters. "O kadınla evlendin." Brad güldü, sinirleri bozulmuştu. Arkasına yaslanarak, "Oldukça garip bir durum, kabul ediyorum," dedi. "Ancak onlar için bir şeyler yapmak zorundaydım, biliyorsun. Kendimi sorumlu tutuyordum, onun için yapılacak en iyi şeyin bu olduğuna karar verdim." Winters etkilenmiş gibi görünmeyince, ekledi, "Stella'nın kardeşini yetiştirdim, ona kendi oğlum gibi davrandım. Ayrıca onun hastane faturalarını ve estetik ameliyat masraflarını

ödedim. Demek istediğim, ben bir canavar falan değilim. Kendimi affettirmek için elimden geleni yaptım." "Aferin sana," dedi Winters, Brad Emerson'dan fena halde bıkmıştı. Saatine bir göz attı. Onu geçiyordu ve Dallas polisinin şimdiye kadar kendisini araması gerekiyordu. Daha fazla cephane elde etmeyi umarak, Brad'i sorgulamak

için bütün gün beklemişti. "Tom Randall'ı sen mi vurdun?"

"Senin aradığın tetikçi ben değilim, ahbap," dedi Brad, avuçları masaya dayalıydı. "Adamın Clem idi. Randall'ı kendisi halletti." Winters sandalyesinde tekrar doğruldu. "Randall seni o gece bahçede gördüğün için mi?" "Kısmen," dedi Brad, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bak, trajediden sonra, eve gittiğimi inkâr ettim. Eğer yangınla herhangi bir ilgim olduğunu bilseydi, Clem beni o an öldürürdü. Onun için, Randall'ın izini buldum ve Stella'nın sorumlu olduğunu söylemesi için beş bin papel verdim, sonra şehirden gitmesini söyledim. Stella'yı kimsenin mahkûm ettiremeyeceğini biliyordum. Lanet olsun, daha bir çocuktuk ve yüzü mahvolmuştu. Suçu bir başkasına atmalıydım, yoksa Clem büyük olasılıkla gerçeği öğrenirdi." Bir ıslık sesi çıkardı. "Kahretsin, Clem'i bilirsin. Onun sert bir orospu çocuğu olduğunu biliyorsun. Randall'ı zımbalarken zevk aldığına bahse girerim."

"Cataloni, Randall'ı neden öldürsün?" diye sordu Winters. "Randall, Stella aleyhine ifade vermeye hazırdı. Kardeşini Stella'nın babasını öldürdüğüne inanmamış mıydı? Bana söylediğin bu değil miydi?"

Brad sanki yalanları kendini boğuyormuş gibi görünüyordu. Yüzü kızarmış ve gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Bundan sonra avukatımla konuşana kadar başka bir şey söylemiyorum." "Bırak olayların nasıl olduğunu ben sana anlatayım," dedi Winters, sesi küçük odada gürlüyordu. "Seni o gece bahçede gördüğü için Tom Randall'ı sen öldürdün. Stella sana onun şehre döndüğünü söyleyince, onu saf dışı bırakmak zorunda olduğunu biliyordun. Gerçeğin açığa çıkmasını, kendi karını suçlaması için rüşvet vermiş olduğunun bilinmesini göze alamazdın. En çok korktuğun ise, Clem Cataloni idi. Eğer kardeşinin ölümünden senin sorumlu olduğunu öğrenmiş olsaydı, seni öldüreceğini biliyordun." Winters teybin üstüne bastı, sonra sıırttı. "Bunu bize sen kendin anlattın, Emerson. Kahretsin, belki de haklı olabilirsin. En iyisi avukatını bekle." "Clem'dcn korkmuyordum," dedi Brad, önceki ifadelerini düzeltmeye çalışarak. "Sen ve Clem on altı yıl önce dost olmuş olabilirsiniz," diye karşı çıktı Winters, "ancak Stella ile evlenince, onun pislik listesinin tepesine oturdun. Clem ek kanıt olmadan hiçbir mahkemenin onu mahkûm edemeyeceğini biliyordu." "Bunun hiçbirini kanıtlayamazsın," dedi Brad, sesi titriyordu. "Pekâlâ," dedi Winters, "belki haklı olabilirsin Emerson, ama kesinlikle deneyeceğiz."

Stella, Winters'm kalkıp çıktığını görünce, sorgunun bittiğini sandı. Ancak Brad, sanki kendisinin orada olduğunu biliyormuş gibi, tek yönlü cama bakıyordu. Midesi öfkeyle kasıldı, onu parçalamak istedi. Ama Winters'ın tekrar içeri girdiğini görene kadar camı yumruklamakla yetindi.

Dedektifin elinde bir kâğıt vardı ve bunu Brad'ın yüzüne doğru sallıyordu. "Ufak sohbetimizi yaparken," dedi dedektif, sesi hoparlörlerden duyuluyordu, "Dallas Emniyeti evinde bir arama yaptı. Randall'ı vurmak için kullandığın tabancanın faturasını bulduk ve havayolları da biraz önce cinayet sabahı Dallas'tan Houston'a uçak bileti aldığını teyit etti. Başka bir ikramiye daha geldi... parmak izlerini cinayet silahından aldıklarımızla karşılaştırdık, aynıydı. Dosyada parmak izlerin olmadığı için, bunu tespit etmemiz biraz zaman aldı." Durakladı ve güldü. "Biraz beceriksiz bir adamsın, Emerson. Sadece temel inşa etmeyi değil cinayet işlemeyi de pek beceremiyorsun. Cinayet silahını suç mahallinde bırakmak büyük aptallık. Sadece aptalın teki parmak izlerini silmeyi ihmal edebilirdi." Brad'ın gözleri karardı ama konuşmadı.

"Yine de korkak herifin biri sayılmazsın," diye devam etti Winters, şimdi sesinden zehir akıyordu. "Bir kadının anne babasının ölümüne neden olmak, izlerini yaşamı boyunca taşıyacağı şekilde onu yaralamak, sonra da onunla bir güzel evlenmek cesaret ister." Ayağa kalktı, sandalyesini yeniden masaya doğru itti. "Uzun süredir polislik yapıyorum," dedi. "Katillerle, tecavüzcülerle, insan sınıfına sokulamayacak kadar zalim ve vahşi adamlarla uğraştım. Ama sana Tanrı adına şu gerçeği dürüstçe söyleyeyim," dedi, dik dik adamın gözlerinin içine bakarak, "tüm meslek hayatım boyunca, senin kadar hasta ruhlu bir adamla asla karşılaşmadım." Stella'nın avuçları cama dayanmıştı. Ellerini iki yanına indirdi, dimdik durdu, bir zamanlar kocası olan adama son kez baktı. Winters'm kayıt aygıtını alıp

sorgu odasını terk edişini izledi. Birkaç dakika sonra, üniformalı bir memur geldi ve Brad'i götürdü.

Yanında başka birinin olduğunu hissederek ürperdi. Başını çevirdi, haberi olmadan Winters'in içeri girdiğini düşünerek karanlığı araştırdı. Stella böylesine duygusal bir ruh hali içindeyken hayal gördüğünü biliyordu, ama sanki babası odada kendisiyle birlikteydi. Gözlerini kapattı, yüzünü, sesini, tıraş losyonunun belirgin kokusunu anımsadı. Kendisine hayatına devam etmesini mi

söylüyordu? Brad'in kendisine neler yaptığını biliyor muydu? Öfkeyle yumruklarını sıkıp, ciğerlerinin elverdiği kadar yüksek sesle haykırmak istedi. Gidemedi. Öcünü almak, kendini nefretten arındırmak için o kadar uzun süre beklemişti ki. Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. Kararını vermişti, kötülüğü burada, bütün bunlara neden olan adamla birlikte bırakacaktı.

Brad'le.

Stella kapıya doğru biraz yürüyüp duraksadı, geriye, karanlığa baktı. "Tamam, baba," diye fısıldadı. "Artık beni merak etmene gerek yok."

SON